Complot dejucat la Rotterdam

BARRY EISLER

virtual-project.eu

BARRY EISLER

Seria: Asasinul din Tokio #6

COMPLOT DEJUCAT LA ROTTERDAM

Original: *The Killer Ascendant*: *John Rain #6*
(2014)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

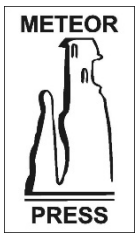

2019

Introducere la noua ediție

Așa cum am menționat în introducerea la *Jocurile căinței*, de fiecare dată când scriu o carte nouă într-o serie, încep prin a mă întreba ce s-a întâmplat cu personajele după sfârșitul cărții anterioare și să continui de acolo. În *Furia samuraiului*, Rain și Delilah se înfruntaseră din nou, nu însă din cauza afilierilor profesionale, ci a circumstanțelor personale. O dată în plus, legătura dintre ei s-a dovedit mai durabilă decât forțele aliate împotriva lor – ba chiar în asemenea măsură încât, la sfârșitul cărții, i-am imaginat trăind în armonie împreună la Paris (sau cel puțin la acel nivel de armonie care poate fi atins când unul din partenerii dintr-o relație este un asasin profesionist, iar celălalt, un agent al Mossadului).

La începutul cărții *Complot dejucat la Rotterdam*, mi-am imaginat că Rain va încerca să renunțe la viața de asasin și va înregistra chiar progrese, atât fizic, cât și mental. Apoi m-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă un incident nu numai că l-ar târî înapoi, ci l-ar propulsa, pur și simplu, în inima răului pe care-l abandonase treptat? De pildă… răpirea lui Dox. Care să fie amenințat cu moartea dacă Rain nu va executa trei asasinate care puteau fi atribuite unor „cauze naturale”, așa cum ceruseră răpitorii. Ce ar face Rain pentru a-și salva prietenul? Cât de departe ar merge? Ce s-ar întâmpla cu el dacă l-ar elibera pe ucigașul din interiorul lui, tocmai acel ucigaș pe care se străduise într-atât să-l suprime?

O parte din gândurile acelea a fost stimulată de o conversație interesantă avută cu prietenul meu, Marc MacYoung, autor al site-ului *No Nonsense Self Defense* (www.nnsd.com – puteți să vă luați și o cafea, fiindcă veți zăbovi destul timp acolo). Marc mi-a povestit despre propriile eforturi de a părăsi un anumit fel de existență – ce anume l-a

ținut locului, ce l-a făcut să înainteze, ce a mers bine și ce a mers prost – și, deși nu voi dezvălui nimic aici, voi spune doar că revelațiile lui Rain din ultimele pagini ale cărții datorează mult celor povestite de Marc despre ce înseamnă să folosești trăsătura cea mai periculoasă, mai nemiloasă și mai inventivă a propriei tale personalități. Civilul care vrei să devii… opus ucigașului care ești! Este o discrepanță îngrozitoare. Marc a găsit însă o cale și poate că o va găsi și Rain (cel puțin până la următoarea carte din serie, *Detașamentul*). Dar cum? Citiți și veți vedea…

Capitolul 1

Jim Hilger și echipa lui stăteau aplecați peste o serie de fotografii de filaj într-o cameră de hotel ieftin din Kuta, pe faimoasa coastă vestică a insulei Bali. Ploile musonice de la sfârșitul după-amiezii lăsaseră loc cerului senin al serii și plaja vecină era încă zgomotoasă de petrecăreți: australieni, care beau zdravăn în ultima noapte de vacanță, înainte de întoarcerea la joburile rutiniere de acasă, puști din frățiile americane, ceva mai aventuroși decât colegii lor rămași în Fort Lauderdale, ademeniți în Kuta de poveștile despre hoteluri ieftine, discoteci pe țărmul oceanului și tinere cu mentalități similare aflate în căutarea păcatului, frumuseți balineze cu pielea întunecată în bikini și sarong, vânând iubiți albi bogați sau, în lipsa lor, o noapte sau măcar o oră în schimbul unei sume cuvenite în valută convertibilă. Hotelul era, practic, o escală populară pentru turiștii care găsiseră o „prietenă" locală în apropiere și se grăbeau să încheie tranzacția, iar cifra de afaceri apreciabilă, banii lichizi vehiculați și reticența clienților de a se privi în ochi unii pe alții făceau ca astfel de locuri să fie case conspirative eficiente, nu numai în Indonezia, ci și în multe alte țări unde operase Hilger. Sexul putea fi o acoperire bună pentru secrete; iar scandalul, pentru crimă.

Din motive de securitate, cei cinci sosiseră pe rând în cursul serii, la intervale neregulate și, pentru a nu bătea la ochi, fiecare venise însoțit de o balineză corespunzător de atrăgătoare. Hilger știa chiar că doi dintre bărbați ajunseseră suficient de devreme pentru a se bucura pe deplin de acoperirea oferită de prietenele lor temporare, dar comportamentul lor nu-l deranja. El condusese oameni în război și le înțelegea nevoile și, în plus, prefera ca ei să guste cât mai devreme din fauna locală, astfel încât să fie mai puțin predispuși să

mai plece după ea noaptea târziu. Omul pe care-l vânau era periculos și Hilger voia ca toți să fie în formă maximă.

Hilger îl cunoștea pe omul acela sub numele Dox, despre care se spunea că ar fi fost prescurtarea de la „neortodox”, o poreclă dobândită în timpul cât servise discret în Afganistan pe vremea președintelui Reagan. Dox fusese cândva unul dintre cei mai buni lunetiști ai Marinei, dar în prezent era liber-profesionist. Hilger îl folosise de trei ori. În primele două ocazii, Dox se descurcase superb. A treia oară se soldase cu un dezastru și de aceea fusese organizată operațiunea actuală.

— Ia uitați-vă la asta, spuse bărbatul aflat vizavi de Hilger, arătând o fotografie făcută cu un teleobiectiv de cinci sute de milimetri. L-am văzut venind și plecând din vila lui. Este izolată. Cred că l-am putea prinde acolo.

Numele bărbatului era Demeere. Era un belgian voinic, blond și afurisit, veteran în Détachement d’Agents de Sécurité al țării lui. Cei din DAS asigurau paza ambasadelor belgiene. Erau antrenați de forțele speciale belgiene, se simțeau în largul lor în medii urbane și, de obicei, erau multilingvi. Demeere fusese unul dintre cei mai buni. Era expert într-o variantă foarte dificilă de Tai Chi Chuan și în mânuirea cuțitelor și, de-a lungul anilor, îl ajutase pe Hilger în patru „predări” reușite ale unor suspecți de terorism, iar Hilger știa că sfaturile lui meritau luate în considerare.

— Îmi place vila, replică bărbatul din spatele lui Demeere. Propun să folosim ceea ce știm.

Hilger se strădui să nu facă o grimasă. Demeere, care stătea cu spatele la vorbitor, nu dovedi aceeași stăpânire facială.

Hilger ridică privirea și-l privi pe bărbat pentru o clipă. Stătea cumva aparte față de restul, sprijinit de peretele de lângă fereastră, pe când ceilalți stăteau așezați față în față pe cele două paturi din

cameră. Nimeni nu-i răspunse la comentariu. Până și simpla subliniere a caracterului insipid al acestuia ar fi însemnat să-l bage în seamă mai mult decât era dispus oricare dintre ei.

Bărbatul își spunea Drano și lui Hilger nu-i plăcuse asta de la început. Poreclele oferite de camarazi însemnau o onoare, însă dacă încercai să-ți inventezi una pentru tine, era o glumă proastă, un semn de narcisism și lipsă de încredere. Hilger își dăduse seama de asta la momentul respectiv, dar în ultimii doi ani pierduse atâția oameni, încât ignorase avertismentul instinctului atunci când își refăcuse echipa.

Adevărul era că individul venise cu recomandări impresionante. Fost membru în forțele SEAL ale Marinei, participant la misiuni de luptă în Afganistan. Totuși, genul acela de trecut era doar necesar și nu întotdeauna suficient pentru ce voia Hilger din partea oamenilor lui. Și, de altfel, chiar și printre membrii SEAL mai existau, ocazional, ratați. Se pare că Hilger avusese ghinionul să dea peste unul dintre ei.

Bărbatul din stânga lui Demeere își roti capul pleșuv, întrerupând tăcerea prin trosnetele vertebrelor gâtului.

— Mai bine s-așteptăm, zise el, privindu-l mai întâi pe Demeere, apoi pe Hilger și ignorându-l complet pe Drano. Vila ar fi convenabilă, sigur că da, dar n-a construit-o întâmplător tocmai în mijlocul orezăriilor alea. Știți cât va dura să plescăim până la ea? Dacă are senzori și ne vede sosind, ne va transforma în îngrășământ, unul câte unul. Și nu vreau nici să intru pe drumul de acces. Este în zigzag, iar el știe că-i singura cale de apropiere, așa c-a montat, în mod sigur, capcane. În plus, încercarea de a intra în absența lui ar fi și mai rea. Vă garantez că are mai multe niveluri de sisteme de avertizare. Mai bine să-l abordăm pe teren necunoscut. Dezavantajul îl reprezintă numărul mai mare de martori potențiali și celelalte

riscuri existente când ataci pe cineva în public, dar, pe ansamblu, șansele noastre ar fi mai bune.

Numele bărbatului era Frank Garza, dar în organizația lui Hilger era cunoscut drept Pancho, numele primit de la mama lui mexicană. Pe când Demeere avea o înfățișare înșelător de placidă, Pancho avea tendința să degaje o aură de tipul „Nu te pune cu mine!”, pe care îi venea greu s-o camufleze. Fost campion de box al Marinei, deținea, de asemenea, centura neagră de gradul patru în Kempo. Într-o seară, el și Demeere disputaseră o partidă de antrenament, care începuse ca o joacă și apoi devenise serioasă. Lui Hilger i se păruse că privea înfruntarea dintre o forță irezistibilă și un obiect de neclintit. Dacă nu i-ar fi stopat, cei doi s-ar fi putut schilodi reciproc și ar fi distrus o cameră de hotel.

— Întrebarea este cât timp avem? întrebă al cincilea bărbat, frunzărind fotografiile. Orașul în care locuiește, Ubud, nu-i tocmai mare, așa că, mai devreme sau mai târziu, el va sfârși prin a ajunge acolo unde vrem noi să fie. Dar trebuie să ne mișcăm repede și să mergem unde știm că va fi. Iar în clipa de față asta înseamnă vila.

Numele bărbatului era Guthrie. Înfățișarea lui de băiețandru fusese o acoperire excelentă cât timp servise ca Federal Air Marshal, iar pregătirea primită atunci și abilitățile naturale feroce îl făceau cel mai bun țintaș al lor. Spre deosebire de Demeere și Pancho, nu era expert în arte marțiale, dar nici nu credea în lupta corp la corp, preferând să soluționeze disputele în mod amiabil cu pistolul Wilson Combat de calibru .45 pe care-l purta într-o borsetă pe sub cămașa scoasă din pantaloni.

Hilger încuviință cu un semn din cap și căzu pe gânduri. Existau multe lucruri pe care nu le dezvăluise încă oamenilor lui. Toți proveneau din domenii de carieră în care informațiile se ofereau doar dacă erau necesare și-i înțelegeau reticența. Totuși, poate că le oferise prea puține. În

momentul acela, ținerea lor în beznă îi făcea incapabili să evalueze corect costurile și beneficiile, să planifice eficient. Da, decise el. Trebuiau să cunoască… dacă nu imaginea de ansamblu, atunci cel puțin o parte mai mare a ei.

— Toți sunteți exagerat de precauți, adăugă Drano, încă rezemat de perete și privindu-i de sus, ca și cum ar fi fost plictisit sau critic.

Hilger ridică privirea, neplăcându-i nici tonul, nici folosirea lui „sunteți” în loc de „suntem”. Ceilalți schimbară priviri. Expresiile le erau prea subtile pentru a fi numite dezgust, dar Hilger știa că ei simțeau dezgust. Nu era prima dată când Drano insistase să-și ofere „cunoștințele experte” nesolicitate și inutile, și se săturaseră de tâmpeniile lui. Recrutarea lui fusese o greșeală. Iar dacă Hilger nu se va ocupa cât mai repede de el, oamenii aveau să-l judece pe bună dreptate pentru asta.

— Serios? întrebă Hilger domol.

— Serios, repetă Drano, încuviințând agresiv din cap. Un singur om echipat cu ochelari pentru vedere pe timp de noapte și o bombă cu kerosen aruncată pe acoperișul ăla din paie imediat înainte de ivirea zorilor. Îl înhățăm când iese-n fuga mare afară.

— Și o să-i înhați și pe vecini? îl iscodi Hilger pe un ton și mai domol, aproape blând. Ei vor ieși când vor vedea focul. Și știi în ce direcție va fugi Dox? Spune-ne, ca să putem ocupa poziții. Ah, și ne putem aștepta să apară câțiva polițiști și pompieri, așa că vom avea nevoie de un plan și pentru ei. În plus, să nu uităm atenția de care vom avea parte toți în timpul și după incendierea nocturnă a unei vile din Ubud – am aprecia orice sfaturi ne-ai putea oferi în privința asta. Presupunând, desigur, că nu declanșezi vreun senzor și că nu-ți zboară Dox capul când te apropii de casă. Probabil însă că, într-un asemenea caz, ai

putea devia glonțul din zbor cu mătărânga ta, nu-i așa?

Bărbatul ridică din umeri, prea prost, sau mândru, să-și recunoască greșeala.

— Uneori trebuie să-ți asumi un risc, dacă vrei să faci ceva.

Ceilalți nici măcar nu se mai uitau la Drano în acel moment. De fapt, ei își anunțaseră de ceva vreme neîncrederea prin limbajul corporal, iar Drano o simțise. De aceea stătea de o parte – știa că nu era bine venit. Iar criticile prostești erau, de fapt, o tentativă greșită de a atrage atenția, de a fi acceptat în rândul echipei din care aspira să facă parte.

Hilger înțelese brusc motivul pentru care nu le destăinuise celorlalți toate informațiile de care ei aveau nevoie pentru planificarea operațiunii. Fiindcă știa că idiotul ăsta nu era de încredere. Și în loc să rezolve problema, o acceptase, sperând că se va rezolva de la sine, ca prin farmec. Dându-și seama de asta, fu iritat de propria prostie. În regulă, mai bine totuși mai târziu decât niciodată. Bărbatul trebuia să dispară.

Se întoarse spre Demeere.

— Care-i personalul necesar?

— Minimum trei, preciză Demeere fără să ezite și Hilger știu din promptitudinea răspunsului că belgianul voinic înțelesese deja. Patru e bine. Cinci e sută la sută.

Hilger consimți.

— În regulă. Atunci, suntem în formație completă, spuse el, apoi privi în spatele lui Drano și i se adresă tăios: Vrei să tragi draperiile alea? Nu acoperă ca lumea marginile ferestrei – asta-i treabă de mântuială.

Drano se întoarse și aranjă draperiile. Chiar și fără celelalte lipsuri ce se combinaseră pentru a-l descalifica, ar fi fost suficientă incapacitatea de a pricepe pe care o dovedea în acel moment.

În cele două secunde cât Drano stătu cu spatele la el, Hilger întinse mâna dreaptă către pistolul SIG P232 pe care-l purta în toc la gleznă, luă cu mâna stângă o pernă și înfășură țeava pistolului cu ea, ținându-i capetele strânse la încheietura mâinii drepte, astfel încât arma era complet acoperită. Ridică apoi ambele brațe, țintind capul lui Drano.

Acesta se întoarse. Văzu perna și felul cum o ținea Hilger. Fără a-i da timp să analizeze informația sau să reacționeze în vreun fel, Hilger apăsă trăgaciul. Se auzi zgomotul înfundat al unei împușcături și în fruntea lui Drano apăru o gaură mică și întunecată. Trupul bărbatului tresări, de parcă îl șocase ceva, pe urmă se cabră și se prăbuși pe podea.

Sunetul împușcăturii fu puternic, dar nu foarte sonor. Pistolul P232 trăgea cu gloanțe de calibru .38, mai mic decât arma de calibru .357 pe care o folosea Hilger de obicei, un P226. El își alesese arma secundară, tocmai pentru zgomotul redus. Și, bineînțeles, perna amortizase o parte din sunet. Poate că cineva din camera vecină se întrebase ce fusese pocnetul acela, dar, întrucât după aceea fusese liniște, revenise fără să-și mai bată capul la regulat, ori la supt, ori la ceea ce-l adusese, de fapt, acolo.

Drano zăcea pe spate, cu picioarele îndoite sub el și cu ochii deschiși. Un firicel de sânge începuse să i se prelingă pe față din gaura apărută în frunte. Nu era totuși mare lucru. Celălalt motiv pentru care Hilger alesese P232 era reducerea posibilității ca glonțul să iasă prin ceafa lui Drano, ceea ce ar fi făcut mizerie în cameră.

Demeere scoase câteva batiste de hârtie dintr-o cutie de pe noptieră, îngenunche și, cu degetul mare, îndesă hârtia în gaura din frunte, oprind scurgerea sângelui. Hilger încuviință ușor cu un semn din cap, admirativ. Demeere n-avea nimic ostentativ. Nici nu era necesar; era solid ca o

stâncă. Oare câți bărbați ar fi putut preveni murdăria cu calmul cu care tocmai procedase el?

Hilger ridică de jos cartușul și-l vârî în buzunar, apoi puse siguranța pistolului și-l introduse în tocul de la gleznă. Liniștea domni în cameră pentru o clipă, în timp ce bărbații ascultară atenți zgomote anormale, indicii că cineva ar fi vrut să investigheze. Nu se auzi nimic.

— Se pare că Drano s-a dus la dracu', comentă Pancho.

El și Demeere chicotiră. Numai Guthrie părea impresionat. Totuși, el nu fusese alături de Hilger la fel de mult precum ceilalți doi.

— Bun, conchise Pancho. Mă bucur că s-a terminat. Voiam s-o fac eu însumi.

Hilger aprobă din cap.

— Ar fi trebuit să mă ocup de el mai devreme.

— Nu-ți face griji, replică Pancho ridicând din umeri. Nu-i genul de acțiune pe care mi-aș dori s-o faci fără să te gândești.

Toți râseră din nou. După încă un moment, Hilger vorbi:

— O să venim cu dubița când terminăm. Îl băgăm înăuntru, îl ducem la barcă, o găurim și o scufundăm în mare. O să ne descurcăm mai bine doar noi patru decât cu o verigă slabă ca el.

Toți încuviințară. Demeere aruncă o pătură peste cadavru și se așeză înapoi pe pat.

— Bun, reluă Hilger după câteva clipe. Dox… nu-i ținta finală. Dacă ar fi fost, ne-am fi putut descurca pe îndelete. Interesul nostru față de el este doar secundar.

Pancho se aplecă ușor în față, coborând în același timp capul, ca și cum s-ar fi apropiat de un adversar într-un meci de box.

— E un agent de acces, așadar?

Hilger aprobă lent.

— Și unul îndărătnic.

— Cine-i ținta primară? întrebă Pancho.

Hilger aruncă o privire spre Demeere, pe care îl suspecta că ghicise deja răspunsul.

— John Rain, răspunse Demeere.

Pancho se întoarse către Hilger.

— Liber-profesionistul? Cel care l-a ucis pe Winters?

Hilger încuviință scurt.

— Și pe Calvin și Gibbons, de asemenea. Din cauza pierderii lor a trebuit să sap așa adânc și să aduc o eroare ca Drano. E greu de găsit oameni buni.

Pancho reveni cu privirea la Demeere.

— De unde ai știut?

Belgianul clătină din cap, pentru a arăta că nu cunoștea nicio altă informație în plus față de restul.

— N-am știut. Am ghicit.

Pancho își trosni încheieturile degetelor și-l privi fix, parcă întrebându-se câtă crezare să dea răspunsului belgianului.

— Rain, zise Guthrie… ăsta-i asasinul japonez, nu?

Demeere consimți.

— Pe jumătate japonez. Maică-sa a fost americancă. Dar el arată a japonez. Cel puțin, așa am auzit. Nu l-am văzut niciodată. Puțini l-au văzut.

— Eu l-am văzut, spuse Hilger.

Când Hilger îl angajase pe Dox pentru a treia oară ca să lucreze pentru el, ar fi trebuit să-l elimine pe Rain. Dox îl cunoștea pe Rain din Afganistan și Hilger apreciase că legătura aceea îi va permite fostului lunetist să se apropie suficient de mult pentru a-și face treaba. Într-adevăr, el ajunsese suficient de aproape de Rain, ba chiar atât de aproape, încât cei doi își reuniseră forțele, după care, în decursul unui singur an, distruseseră două dintre operațiunile lui Hilger. Desigur, în acțiunile lor nu existase nimic personal – niciunul din ei nu știuse despre ce era vorba, de fapt, în operațiunile respective –, totuși pierderile lui Hilger fuseseră

considerabile. Printre altele, el fusese silit să abandoneze acoperirea din Hong Kong, unde locuia, și să se mute în Shanghai.

De asemenea, la încheierea dezastruoasă a celei de-a doua operațiuni compromise, Dox îl doborâse pe Hilger din spate, cu un scaun aruncat din vârful unei scări. Lucrurile ar fi putut sta mult mai rău; dacă Dox ar fi fost înarmat corespunzător, Hilger ar fi fost ucis. Așa însă vânătaia masivă cauzată de impact dăinuise o lună; iar amintirea ei considerabil mai mult. Hilger nu putea nega că-l încânta să-și imagineze cum îl va stoarce în curând pe Dox de informația dorită.

Pancho continua să-l privească fix pe Demeere. Metisul mexican era un agent de nădejde, totuși predispus să se irite rapid și să reacționeze furios.

Hilger decise să stopeze o posibilă dispută.

— Demeere a răspuns de operațiunea prin care s-a încercat eliminarea lui Rain în Bangkok; el i-a condus pe Winters și o echipă locală. De aceea și-a dat seama. De aceea a ghicit.

Pancho se retrase câțiva centimetri pe pat.

— De ce a eșuat?

— Nu știm toate detaliile, răspunse Demeere. Se pare că Rain a observat ambuscada pregătită de Winters și a atacat. Doi localnici au fugit. Alți doi au fost uciși de Rain cu cuțitul. Winters a fost găsit pe o străduță lăturalnică: avea răni de apărare pe brațe și o arteră subclaviculară tăiată. A murit în urma hemoragiei interne.

— Vrei să zici că Rain l-a omorât pe Winters într-o bătaie cu *cuțite*? întrebă Pancho. L-am cunoscut pe Winters. Era specializat în arte marțiale Kali și se antrenase în Filipine. Era priceput cu armele albe.

— Și Rain este foarte antrenat, zise Hilger. Judo, box, arme albe când a făcut parte din Forțele Speciale. Și are al dracului de multă experiență practică.

Pancho dădu încet din cap, căzut parcă pe gânduri. Demeere îl privi și întrebă:

— Te sperie?

Pancho îi întoarse privirea.

— Nu.

Demeere surâse scurt și rece.

— Ar trebui.

Pancho zâmbi și el.

— Poate că Rain a avut, pur și simplu, noroc. Sau poate că Winters n-a fost bine condus.

— Oricum ar fi, interveni Guthrie, ideea este că Winters era un tip capabil.

Fără să-și ia ochii de la Pancho, Demeere comentă în engleza lui cu accent ușor, dar altfel perfectă:

— Al dracu' de capabil.

— Și ce s-a-ntâmplat cu Calvin și Gibbons? întrebă Guthrie.

— Uciși prin împușcare, răspunse Hilger. Într-o toaletă din Manila, în timp ce încercau să protejeze un agent din altă operațiune.

Pancho se uită la el.

— Așadar, vrei răzbunare. Să-l razi pe Rain.

Hilger clătină din cap.

— Nu, vreau ca el să facă un job.

Metisul miji ochii și țuguie buzele, reflectând. Hilger nu știa dacă era derutat sau dezamăgit, ori ambele.

— Dacă este liber-profesionist, întrebă Guthrie, de ce nu-l angajezi prin intermediari?

— Sunt două probleme, răspunse Hilger. În primul rând, nu știu cum să-l contactez. Am încercat să dau de el și n-am aflat nici măcar unde se afla. La un moment dat se știa că era în Tokio, apoi s-a presupus că ar fi fost în São Paolo sau Rio. Toate raportările astea sunt însă vechi de câțiva ani și mă-ndoiesc că el ar mai trăi pe-acolo. Și chiar dacă ar trăi, tot n-ar fi îndeajuns. Brazilia are cea mai mare comunitate de expatriați japonezi din lume. Rain ar fi invizibil acolo. Iar în Japonia,

într-o măsură și mai mare. Dintotdeauna a fost foarte discret și în prezent poate să fie, pur și simplu, o fantomă.

— Care-i a doua problemă? îl iscodi Guthrie.

Hilger ridică din umeri.

— Pentru moment, să zicem doar că mă-ndoiesc de faptul că ar face voluntar jobul pentru care-l vreau. Dox este prietenul lui, unul dintre foarte puținii lui prieteni. Asta-nseamnă că știe cum să-l contacteze și mai înseamnă că este pârghia pentru a-l face pe Rain cooperant.

— Așa apropiați sunt? întrebă Guthrie.

Hilger încuviință.

— L-am văzut pe Dox cărându-l pe Rain în spate, scoțându-l dintr-un schimb de focuri în portul Kwai Chung din Hong Kong. Erau în joc cinci milioane de dolari și Dox i-a abandonat, pentru a-și salva partenerul care fusese rănit. Așa că aș zice – da, sunt apropiați.

— Dar care-i jobul pentru care-l vrei pe Rain și nu-l putem realiza noi? spuse Pancho.

Hilger simți din nou dezamăgire. Clătină încet din cap.

— Rain este omul cel mai potrivit pentru asta. Trebuie, pur și simplu, să ajungem la el.

Toți rămaseră tăcuți. După câteva secunde, Guthrie zise:

— Atunci, spune-ne de cât timp dispunem ca să-l răpim pe Dox?

Hilger mai examină o dată fotografiile, căutând un tipar. Simțea că lucrurile începeau să prindă contur.

— Câteva zile, răspunse el. Dacă până atunci nu găsim nimic bun, putem încerca la vilă. Sunt însă de acord cu Pancho – riscurile sunt însemnate acolo și aș prefera altceva. Principalul este să-l luăm prin surprindere. Deoarece, fără elementul-surpriză, capturarea lui viu și funcțional va fi sângeroasă. În luptele corp la corp nu-i ca Rain, dar, credeți-mă, este totuși foarte periculos.

Pancho miji ochii.

— Rain e chiar atât de bun?

Hilger consimți, amintindu-și cum îl urmărise Rain în Hong Kong. Până atunci nimeni n-o mai făcuse în felul acela și Hilger știa foarte bine că avusese noroc că scăpase cu viață. Experiența aceea îl înfricoșase, trebuia s-o recunoască, iar pentru asta, alături de motivele lui foarte întemeiate, nu intenționa să-l lase pe Rain să mai trăiască după încheierea operațiunii curente.

— Trebuie să fie destul de vârstnic, opină Guthrie. A luptat în Vietnam, nu?

Hilger încuviință.

— Da, însă a făcut-o spre sfârșitul războiului, când avea șaptesprezece ani, așa c-a fost tânăr pentru conflictul ăla. Însă chiar dacă perioada lui de vârf a trecut, spuneți-mi dacă mai știți pe altcineva care să fi supraviețuit atâta vreme în domeniul ăsta de activitate, pe cont propriu, fără nicio organizație care să-l apere?

În cameră se lăsă tăcerea.

— Există un motiv pentru care a supraviețuit atât timp, continuă Hilger, iar acela nu-i norocul. Nimeni n-are noroc atât timp. Motivul este că-i bun. Este mai bun decât toți cei pe care i-a ucis, și a ucis o mulțime – mai mulți decât noi toți laolaltă. De aceea nu vreau să vă gândiți la el că ar fi bătrân, sau lent, sau uzat, sau consumat, sau orice altceva dorește el să credeți, ca să-l subestimați. Dacă o veți face, veți sfârși ca altă crestătură pe răbojul lui.

— Ca Winters, spuse Demeere.

— Ca Winters, confirmă Hilger și-i privi pe toți, pe rând. Nu mai vrem pierderi precum acelea. Așa că vom mai avea răbdare câteva zile. Cu trei dintre noi pe motociclete și unul în dubiță, putem acoperi locurile probabile și să ajungem rapid oriunde a fost zărit Dox. Cum a zis Guthrie, Ubud nu-i un oraș mare.

Toți aprobară, acceptând situația, cel puțin temporar. Pancho arătă din bărbie spre corpul de pe podea.

— Vrei s-aduc dubița?

Hilger încuviință și începu să strângă fotografiile de filaj. Toți se ridicară.

— Unde crezi c-o să-l vedem? întrebă Guthrie.

Hilger privi o fotografie.

— Uitați-vă la acest tip. Dacă n-ar fi un lunetist atât de bun, probabil c-ar juca fotbal american la profesioniști. Cât de mult mănâncă un bărbat ca ăsta zilnic?

Demeere zâmbi și răspunse:

— Mult.

— Exact, zise Hilger, consimțind cu un semn din cap. Nu știu ce fel de rezerve de hrană are, dar mai devreme sau mai târziu, va trebui să iasă, ca să mai cumpere. Asta așteptăm noi.

Capitolul 2

Dox se trezi cu un suspin lung de plăcere. Se întinse în patul dublu, curbându-și degetele de la picioare, încântat de senzația atingerii pe piele a cearșafurilor din bumbac. Judecând după soarele care se vedea prin perdelele de voal, trebuia să fi trecut de ora 7. Dormise mult în dimineața aceea. Și de ce să nu fi dormit? Nu trebuia să se ducă la serviciu. Merita să se relaxeze. Iar Bali era perfectă pentru relaxare. Ce dracu', era, de altfel, chiar motivul pentru care venise acolo. Era motivul pentru care construise vila aceea.

Se ridică și, în pielea goală, merse peste covorul din sisal până la baie, ca să urineze. În mod interesant, atunci când își imaginase prima dată locul acesta, se gândise că va fi refugiul suprem al unui burlac. Dar după ce-l construise, constatase că manifesta reticențe în a-l împărți cu alții. Să se culce cu o femeie într-un loc pe care-l construise cu mâinile lui ar fi însemnat o experiență mai intimă decât era pregătit. Sau mai precis, deocamdată nu întâlnise pe nimeni cu care să fie dispus să fie așa intim. Dox dorea să cunoască o femeie bună, potrivită, dar dintre multele pe care le cunoscuse și cu care se simțise bine, nu se putea apropia de niciuna într-atât. Sigur că da, exista prietena lui Rain, Delilah, iar un bărbat trebuia să fie homosexual sau în comă ca să nu-i placă de ea, totuși era periculos să recunoști, chiar în sinea ta, că aveai o slăbiciune față de prietena fratelui tău. Și să întreprinzi ceva efectiv în privința aceea ar fi însemnat un păcat de neiertat, plus o declarație de război împotriva unui gen de om pe care trebuia să fii nebun ca să ți-l dorești ca inamic.

Oricum, asta nu însemna că el ar fi tânjit după Delilah sau așa ceva, ci doar că ea era genul de femeie pe care ar fi vrut s-o cunoască. Inteligentă, sigură pe sine și, desigur, absolut superbă. Ușor

misterioasă, cu un pic de duritate atrăgătoare, cât să te țină mereu în priză. Ca Angelina Jolie, dacă ar fi fost blondă și ar fi început să spioneze pentru Mossad în loc să devină actriță.

Ei bine, Dox va continua să mai caute. Și în niciun caz nu va suferi până atunci. Avea două bunăciuni în Kuta, la numai o oră de mers cu mașina, și câteva în Bangkok și Jakarta, care intrau în fibrilații când le telefona ca să le anunțe că venea în oraș.

Termină de urinat și se privi în oglindă. Îi plăcu ce vedea: înalt de 1,80 m, greu de o sută de kilograme, cu abdomen în pătrățele și fără altă grăsime decât niște „aripioare" moderate deasupra șoldurilor pe care doamnele păreau să le găsească fermecătoare. Cheia erau exercițiile fizice. Lui Dox îi plăcea să facă în fiecare zi altceva: greutăți, coarda pentru sărituri, o rutină de tipul CrossFit, niște exerciții cu gantere Kettlebell pe care le învățase de la ruși și exerciții cu greutatea corpului pe care i le arătase Rain. Aprecia că trupul îi părea cu vreo zece ani mai tânăr decât cei patruzeci de ani pe care îi avea în realitate, ceea ce era bine. Dorea să continue să vâneze femei de douăzeci și cinci de ani atât timp cât era posibil, fără să se simtă ca un bătrân pervers.

Știa că nu-și va putea menține veșnic forma aceea, dar asta nu-l deranja, de fapt. Nu-i păsa nici dacă ar fi chelit, deși deocamdată nu se punea problema asta. Doar două lucruri îi vor lipsi atunci când avea să îmbătrânească până la urmă: posibilitatea de a nimeri o țintă cât o monedă de zece cenți de la cinci sute de metri depărtare, în condiții de luminozitate slabă, și posibilitatea de a i se scula la fel de rapid ca unui puști de paisprezece ani cu o cutie de Crisco și un videoclip cu Carmen Electra. Îndeajuns de tânăr ca s-o aibă imediat ca piatra, totuși îndeajuns de vârstnic ca să țină aproape cât de mult ar fi dorit – asta era cel mai bine la patruzeci de ani. Să aștepte să-și dea

drumul doar după ce-i oferise unei domnișoare frumoase atâta plăcere până când ea nu mai putea rezista, până simțea că moare realmente de satisfacție și-l implora s-o cruțe; ei bine, Dox nu știa ca pe Pământ să existe vreun drog care să te facă să te simți mai bine de atât.

Bineînțeles, când va veni și ziua fatală și mâinile îi vor tremura iar cocoșelul nu avea să-și mai ridice capul, Dox va fi nevoit să-și amintească faptul că era norocos. Nu toți trăiau atât de mult încât să ajungă la vârsta respectivă. El intenționa să trăiască, însă nu poți să știi niciodată. Principalul era să se bucure cât putea, pentru că, trăgând linie, viața oricui era scurtă. Mai ales în domeniul în care activa el.

Dox se apropie de fereastră și trase perdeaua, lăsând soarele să-i încălzească trupul. Dumnezeule, ce mai panoramă! Nimic altceva decât cer albastru, nori albi și orezării verzi presărate de cocotieri. Îi plăcea să stea acolo și să-și privească domeniul, nu numai pentru că panorama era minunată, ci și pentru că ăsta era unul dintre puținele locuri din lume unde se simțea confortabil, deși era expus. Dox ucisese destui oameni prin sticla propriilor ferestre, ca să-și dezvolte o reticență permanentă față de orice încăpere cu geamuri. Sigur că da, și-ar fi putut petrece viața cu terapeuți, în ședințe succesive de alungare a aversiunii acelea sau alte metode prin care să scape de neliniște, sau și-ar fi putut construi toate ferestrele de comandă, din oxinitrură de aluminiu, apelând la compania Surmet. Compania respectivă își botezase produsul ALON și el putea opri gloanțe de calibru .50, perforatoare de blindaj, ceea ce însemna că un glonț obișnuit de lunetist ar fi avut tot atâtea șanse ca un țânțar să treacă prin geam. Cum suna reclama MasterCard? „Sticlă din oxinitrură de aluminiu, rezistentă la gloanțe – un dolar centimetrul pătrat. Găsiți-vă

liniștea știind că nimeni nu vă va zbura creierii cu o pușcă prevăzută cu lunetă – de neprețuit!”

Își trase un șort și un tricou, apoi petrecu o oră cu halterele și ganterele în sala de exerciții de la parter, după care făcu duș și-și pregăti o băutură uriașă smoothie cu proteine pentru micul dejun. O cană cu lapte, două banane, papaya, mango și patru ouă crude. Observă că nu mai avea ouă – trebuia să mai cumpere. De asemenea, și fructele se împuținaseră.

Bău totul dintr-o înghițitură în timp ce folosea laptopul pe care-l ținea pe masa din bucătărie, pentru a se pune la curent cu cele mai recente vești din Orientul Mijlociu și din alte locuri. Cu mult timp în urmă fusese tulburat pentru că părăsise trupele de pușcași marini, dar în prezent nu-l puteau plăti îndeajuns ca să mai lucreze pentru stat. Ipocrizia generală îl îngrețoșa. Dox se întreba cum o puteau suporta alții? Dacă ar fi fost un rege filosof sau un dictator cu față umană, unicele poziții despre care credea că i-ar fi putut plăcea mai mult decât actuala lui ocupație, ar fi instaurat o regulă prin care să poți autoriza un război, doar dacă luptai personal pe front. Așa ceva i-ar fi făcut pe politicieni să cânte foarte rapid *Kumbaya.*

După ce termină micul dejun și citi știrile, verifică adresa URL pe care rula o înregistrare video în direct de la patru videocamere de supraveghere pe care le poziționase în jurul casei. Totul era normal. Desigur, nu se aștepta la vizitatori, totuși asigurarea suplimentară nu strica niciodată. I-ar fi plăcut să fi avut un câine – ca pază, un lătrător micuț, o alarmă tradițională, era aproape imbatabil –, însă Dox călătorea prea mult pentru ca așa ceva să fie fezabil. Poate că dacă s-ar fi așezat la casa lui, ar fi găsit o femeie cu piele maronie și ochi migdalați. Ar fi lăsat-o însărcinată, ar fi crescut o familie, i-ar fi învățat pe copii să vâneze, să pescuiască și să tragă cu arma, așa cum făcea el. Da, poate că într-o bună zi…

Pe insula Bali, îmbrăcatul nu însemna, de obicei, mare lucru – în dimineața aceea, doar șort, tricou și sandale. Ar fi preferat și un accesoriu de felul unui pistolaș Glock sau altul dintre cele pe care le avea la îndemână, dar întotdeauna trebuia să cântărești posibilitățile de accesare și camuflare, precum și probabilitățile de a avea nevoie de el și de a fi arestat pentru violarea regimului drastic al armelor de foc din Indonezia. În dimineața aceea, Dox simțea că balanța era împotriva Glockului. Asta nu însemna însă că avea să fie neînarmat: puse în buzunarul drept din față al șortului un cuțit Spyderco Clipit Civilian și atârnă în jurul gâtului, pe sub tricou, un cuțitaș Fred Perrin La Griffe cu lama lungă de cinci centimetri și vârful ca de lance. Luă rucsacul mare pe care-l utiliza pentru cumpărături, deschise garajul și-și scoase motocicleta Honda Rebel de 250 cmc, de culoarea vinului, ponosită, murdară și dată naibii de fiabilă.

Era încă dimineață, dar deja se făcuse cald și aerul era lipicios de la umezeală. Dox rămase locului o clipă, apreciind, pur și simplu, satisfacția încă unei zile de paradis. Îi plăcea absolut totul, mirosul de noroi, ba chiar și excrementele de rață care fertilizau orezăriile. Pentru el nu mirosea a rahat, ci a viață, a viață reală, aflată foarte departe de toate locurile acoperite cu beton și asfalt și care se sufocau din cauza motoarelor diesel. Mirosea a pământ în sine.

Își puse casca, detestând-o ca de fiecare dată din cauza căldurii. Localnicii nu respectau întotdeauna prevederile indoneziene privind portul căștilor, dar el, fiind în mod evident un străin, descoperise că era preferabil să facă tot ce putea pentru a nu bate la ochi, mai ales când bătutul la ochi însemna nerespectarea legislației țării care-l găzduia.

Accesul până la șosea se făcea pe un drumeag de pământ lung de aproape cinci sute de metri. Dox porni motocicleta și conduse încet: privi în jur în mod reflex, observă punctele „fierbinți” și

verifică dacă nu cumva ceva părea anormal sau îi atrăgea atenția în mod neplăcut. Nu exista altă cale pentru a ajunge la vilă, ceea ce reprezentase jumătate din considerentele pentru amplasarea și designul ei, dar locul cel mai inadecvat pentru o ambuscadă ar fi fost undeva pe drumeagul acela, așa că lunetistul își sporea întotdeauna atenția când trecea pe acolo, indiferent dacă venea sau pleca. Dar în dimineața aceea nimic nu părea nelalocul său, doar obișnuitele lătraturi plăcute de câini pe fundal și obișnuiții țărani care asudau muncind prin plantele de orez înalte până la genunchi.

Când ajunse în capătul drumeagului, viră la dreapta și acceleră. O motocicletă de 250 cmc era mică pentru un bărbat de mărimea lui, dar era vehiculul cel mai utilizat pe insulă și, oricum, șoselele erau prea înguste și prea șerpuite ca să circuli cu viteză prea mare.

Opri în parcarea supermarketului Bintang de pe magistrala principală Jalan Raya Ubud. Bintang se afla într-o clădire din piatră cu un etaj, cu acoperiș din lemn și țigle roșii, înconjurată de ferigi și bambuși. Era de departe supermarketul cel mai mare din oraș, pe care bărbatul îl prefera când trebuia să cumpere mai multe lucruri. În față se aflau omniprezentele motorete, biciclete și automobile. Un câine de talie mică, unul dintre zecile care bântuiau nesupravegheați prin Ubud, zăcea întins la umbra copertinei din față, conservându-și energia în căldura tropicală care sporea întruna.

În magazin, două mame care târau după ele țânci în pampers se plimbau pe culoarele înguste dintre rafturi, făcând cumpărături pentru cină și completându-și rezervele de produse casnice, poate și ceva bomboane, ca să asigure zâmbetele copilașilor. Dox n-avea alt obiectiv, așa că petrecu o jumătate de oră fără grabă, înaintând metodic prin magazin și umplând căruciorul. După ce

termină, se apropie de casa de marcat unde lucra o fată drăguță pe care știa că o chema Wan.

— Ce mai faci azi, domnule Dox? întrebă ea, etalând un surâs balinez minunat.

Dox îi zâmbi de asemenea, totuși păstră o oarecare reținere. Fără îndoială că Wan era o bucățică bună, dar un bărbat cu capul pe umeri știa că nu trebuia să-și facă nevoile acolo unde mânca. Sau, în cazul acesta, acolo unde târguia. În plus, el putea căpăta tot ce dorea, și încă ceva pe deasupra, la numai o oră depărtare, în Kuta și Sanur.

— Mulțumesc, Wan, fac foarte bine – dar tu? Rezişti la arșiță?

Fata izbucni în râs și ochii îi scânteiară.

— Ah, domnule Dox, doar știi bine că azi nu e arșiță.

El simulă ștergerea frunții asudate.

— Scumpete, ești mai rezistentă ca mine.

Cumpărăturile totalizară amețitoarea sumă de patru sute de rupii… vreo patruzeci de dolari. Dox se întrebă dacă cineva efectuase vreodată un studiu asupra viitorului pe care le aveau țările în care cumpărarea de alimente costa aproape o jumătate de milion din moneda locală. Se îndoia că ar fi existat o corelație prea mare între sănătatea economică și toate zerourile acelea.

Vârî târguielile în rucsac, îl puse pe umeri, își luă rămas-bun de la Wan și ieși.

Un străin blond și voinic se plimba înainte și înapoi prin fața clădirii, în apropiere de locul unde Dox își lăsase Honda, vorbind la telefon. Purta ochelari de soare și vorbea într-o limbă pe care lunetistul n-o recunoscu – nu era germană, nici franceză… poate olandeză? Când ridică ochii și-l zări pe Dox, închise telefonul și zâmbi.

— Salut, poate m-ai putea ajuta, rosti el cu un accent vag, nedeterminat. Vorbești engleza?

— Depinde ce vrei, replică Dox.

Blondul semăna cu tipicul turist european rătăcit – nu tocmai o specie necunoscută în zonă totuși

Dox privi imediat în stânga și în dreapta. Verificarea perimetrului era un reflex deprins, care se declanșa de câte ori îl aborda un necunoscut. Pericolul este că persoana care întreabă cum să ajungă undeva, sau cât este ceasul, sau cere un foc, sau orice altceva, are, de fapt, rolul de a te distrage de la complicii lui, care se apropie dinspre unghiul tău mort, iar Dox nu se lăsa păcălit așa.

În stânga lui, un tip cu cască de motociclist cu vizorul coborât era rezemat de perete, sub copertină, fără să facă absolut nimic. În dreapta, alt tip cu cască de motociclist cu vizorul coborât avansa fără grabă în direcția lui Dox.

Ulterior, mintea lui conștientă va analiza toți factorii pe care subconștientul îi zărise și evaluase instantaneu, fără cuvinte. Dox avea să fie în stare să descrie ce anume fusese anormal în scena aceea: pozițiile bărbaților cu căști în raport cu tipul blond, felul cum așteptau în locuri în care n-aveau niciun motiv evident pentru a aștepta, faptul că purtau căști pe arșiță, deși nu erau pe motociclete, cât de lin și deliberat se apropia cel din dreapta…

Pe moment însă înțelegerea luă forma unui ghem brusc de foc în măruntaie. Dox cunoștea senzația aceea. Și, mai cu seamă, știa că nu trebuia s-o pună la îndoială. Cu un singur cuvânt – *La naiba*! – urlându-i prin minte ca o sirenă, se încordă și duse mâna la Civilian.

Blondul se mișcă – mult mai rapid decât l-ar fi crezut în stare Dox, ținând seama de dimensiunile lui. Făcu un pas mare în față și pivotă, apoi laba piciorului său drept izbi ca un mărfar în abdomenul lui Dox.

Lunetistul abia avu timp să reacționeze, încordându-și abdomenul, iar asta îl salvă să nu rămână fără suflu. Cu toate acestea, lovitura îl propulsă îndărăt și cuțitul îi căzu din mână. Civilian zăngăni pe asfalt și Dox se strădui să-și regăsească echilibrul. O parte din el înțelese că era

deja mult depășit, indiferent despre ce ar fi fost vorba, și că lucrurile mergeau foarte prost.

Unul dintre tipii cu căști îi prinse încheietura dreaptă. Dox izbuti să se redreseze, pivotă și-l izbi cu cotul liber în cap. Dacă i-ar fi nimerit țeasta, lovitura l-ar fi putut ucide sau, cel puțin, l-ar fi făcut să-și piardă cunoștința, însă casca îl menținu în joc, iar în acel moment insul trăgea de brațul lui Dox, încercând să-l dezechilibreze. Lunetistul se roti în sensul acelor de ceasornic, ajungând în spatele lui, trăgându-l aproape cu antebrațul, și în același timp duse mâna stângă sub tricou. Smulse La Griffe de la gât și mânerul-inel îi încercui arătătorul stâng, astfel încât lama ascuțită ca briciul îi ieșea din pumn ca o gheară. Dar înainte de a-l duce sub apărătoarea de bărbie a căștii atacatorului și a-i tăia beregata, blondul se încolăci în jurul brațului stâng al lui Dox, prinzându-i încheietura cu ambele mâini. Ceva îl înțepă în ceafă și, cu un fior de greață, Dox știu ce era. Se zbătu, încercând să se debaraseze de bărbații care-l țineau de brațe. Ei păreau tot mai grei, iar vederea i se încețoșă. Se împletici și se gândi: *John*, *la naiba*, *îmi pare rău.* Apoi nu mai știu de el.

Capitolul 3

Trebuia să fi știut că vor ajunge la mine prin intermediul lui Dox. El nu era deloc o țintă ușoară, este adevărat, dar era mai ușoară decât mine și uneori puțin mai ușor este tot ce-i necesar.

Pe atunci trăiam împreună cu Delilah în Paris. De fapt, trăiam împreună, dar locuiam separat. Cerințele de securitate impuse de activitatea ei necesitau apartamente diferite și multe alte inconveniențe. Deși bănuiesc că atunci când jumătate din relație este un fost asasin profesionist, iar cealaltă jumătate este un agent dedicat al Mossadului, locuințele separate pot fi necazul cel mai mic.

Îmi plăcea Parisul, îmi plăcea aproape totul acolo. Împreună cu Barcelona, unde petrecusem o lună cu Delilah, cu un an în urmă, era unul dintre orașele cele mai frumoase pe care le văzusem vreodată – arhitectura, spațiile deschise și străzile pe care te puteai plimba la nesfârșit. Îmi plăcea cultura cafelei și apreciam o metropolă unde-mi satisfăceam entuziasmul pentru ea în nenumăratele cafenele de pe trotuare. Mă nedumereau micile mistere, așa cum erau bicicletele abandonate, legate de porțile parcului din Place des Vosges, prăbușite inerte în sistemele lor de prindere, cu roțile îndoite și rupte, ca niște animale de companie ologite pe care proprietarii le iubeau prea mult pentru a le eutanasia și care atunci recurgeau la compromisul de a le lăsa afară, ca să moară. Mă gândeam la generațiile care vizitaseră orașul înaintea mea, visători și cinici, romantici și radicali, cei care veniseră acolo pentru a găsi ceva și cei care doriseră doar să uite ce pierduseră sau lăsaseră în urmă.

Până atunci nu mai fusesem în Paris, iar când am sosit impresiile îmi erau, toate, formate indirect. Mă așteptasem la o ambianță născută din

arhitectură, romantism, istorie și degustare. Îmi imaginam Luvrul și piramida lui din sticlă, Sena și catedrala Notre-dame, intelectuali care se contraziceau pe subiecte filosofice și fumau non-stop în cafenelele de pe malul stâng al Senei.

Din acel motiv, imaginile văzute în timpul călătoriei cu trenul de la aeroport m-au tulburat. Parisul părea asediat, înconjurat de cartiere cu locuințe pentru închiriat, nu foarte diferite de favelele din Rio. Multe dintre ele erau separate prin ziduri, protejate de autostrăzi și căi ferate, iar barierele din beton cenușiu, unele prevăzute cu sârmă ghimpată, erau acoperite, pe fiecare centimetru pătrat, de graffiti urâte și furioase, aidoma unor diguri maritime înălțate împotriva talazurilor clocotitoare. Până când am ajuns în Gare de Nord, în Parisul propriu-zis, pereții desenați cu graffiti se reduseseră, totuși importanța lor dăinuia: priveam o civilizație înconjurată de inamici, care trăia neliniștită într-un armistițiu inerent, coroziv, și pierdea lent un război ale cărui semne existau la tot pasul, dar pe care cetățenii săi preferau să le ignore.

Am închiriat un apartament mic pe rue Beautrellis în arondismentul 4, același cvartal în care locuise cândva Jim Morrison, la marginea cartierului Marais. Chiria era mare, dar, cu un an înainte, o operațiune din Japonia îmi adusese un câștig de două milioane de dolari neimpozabili și mi-o puteam permite. Îmi plăcea senzația degajată de locurile acelea, strălucirea felinarelor stradale, zgomotele de râsete și conversații din baruri și bistrouri. Într-un mod straniu, cartierul îmi reamintea prin intimitatea lui de Sengoku din Tokio, pe care fusesem silit să-l părăsesc parcă în urmă cu o mie de ani.

Munca lui Delilah o menținea ocupată și, oricum, trebuia să manifestăm prudență în întâlnirile noastre, așa că beneficiam de mult timp de unul singur. Asta era bine: pe de o parte, fiindcă

singurătatea mi se potrivea; iar pe de altă parte, fiindcă aveam vreme să mă adaptez la noutatea existenței cuiva în viața mea. Nu era vorba doar despre neobișnuința de a nu-mi ști planurile dinainte de câteva ori pe săptămână – putea fi o cină la restaurantul Le Petit Célestin pe Quai des Célestins, o plimbare pe străzile înguste din Île Saint-Louis, o noapte petrecută în apartamentul meu sau, uneori, în apartamentul lui Delilah. Era vorba despre ideea în sine, despre senzație, despre prezența mea într-un loc în primul rând datorită prezenței altei persoane acolo. Erau destule care-mi plăceau la senzația aceea, totuși aveam nevoie de timp pentru a mă obișnui cu ea și mă încânta că circumstanțele îmi îngăduiau s-o iau încetișor. Foloseam orele acelea de singurătate ca să explorez orașul, să citesc și să exersez franceza după înregistrări audio. Era a patra mea limbă, după japoneză, engleză și portugheză, și-mi reaminteam câte ceva din liceu. Recăpătam iute uzul ei.

Îmi spusesem de mult că doream să părăsesc viața pe care o dusesem până atunci, însă abia recent, alături de Delilah, dorința aceea devenise realitate. Pentru o vreme, și ea se îndreptase în aceeași direcție. Mossadul o acuza de pierderea unui coleg, un asasin pe nume Gil, într-o acțiune antitero altfel încununată de succes în Hong Kong, și ea fusese hotărâtă să demisioneze. Apoi însă se confruntase cu șefii ei, le dovedise că greșeau și-i silise s-o reprimească, iar în acel moment era mai decisă ca oricând să rămână.

Părerile mele față de munca ei erau ambivalente. Pe de o parte, îmi oferea spațiu, ceea ce-mi plăcea. Pe de altă parte, prezența continuă a lui Delilah îmi inhiba eforturile de a părăsi genul acela de activitate. În primul rând, din cauza indiciilor comportamentale – nevoia unei povești de acoperire imediată când eram împreună, pentru cazul în care se întâlnea cu o persoană cunoscută,

verificările de rutină ale perimetrului pe care le executa și alte tactici – care-mi reaminteau de propriile operațiuni. Apoi din pricina permanentei necesități operaționale, pentru că Delilah se confrunta cu riscuri cât timp lucra în Mossad, iar dacă ești alături de cineva care se confruntă cu riscuri, ar fi bine să înțelegi că și tu te confrunți cu riscuri. Și în cele din urmă întrebarea sâcâitoare: dacă eram atât de apropiat de cineva care continua să aibă activitatea aceasta, atunci cât de mult lăsasem eu însumi în urmă activitatea?

Câteodată o zgândăream, însă nu prea tare. Învățasem că Delilah era o luptătoare și, dacă simțea că era pusă sub semnul îndoielii sau contrazisă, sau privită în orice alt fel cu superioritate, avea tendința de a replica prompt și dur.

— De ce nu te retragi? am întrebat-o odată, pe când stăteam cu *café crèmes* și *croissants* în restaurantul retro Le Loir dans la Théière, de pe rue des Rosiers, numit după șoarecele din ceașca de ceai din *Alice în Țara Minunilor.*

Delilah mă adusese acolo și-mi plăcuseră scaunele desperecheate și măsuțele din lemn, frescele eclectice și aroma minunată a atâtor ani de cafea râșnită.

— Am putea cumpăra un apartament pe plaja din Barcelona, am urmat eu. Să facem dragoste toată noaptea în sunetul valurilor și să ne plimbăm dimineața pe nisip. Nimic altceva decât căldura soarelui pe piele, aroma cafelei, un vin spumant *Cava* și nicio amintire rea.

Ea a zâmbit și și-a îndepărtat de pe față o șuviță rebelă de păr blond. Ochii albaștri îi erau iluminați de razele soarelui care pătrundeau prin ferestrele mari din față ale restaurantului.

— După cum ai povestit, pare foarte ispititor. Mai ales partea cu făcutul dragostei.

— Aia era și favorita mea.

Delilah a râs.

— Nu știu, John. Nu știu.

Am sorbit din cafea și am privit-o. Îmi plăcea când îmi spunea John. Suportul meu Rolodex are doar câteva cărți de vizită și puținii oameni care figurează pe ele nu-mi spun pe prenume. Midori îmi spusese Jun, care era prescurtarea de la Junichi, numele japonez cu care am fost botezat, iar pe atunci îmi plăcuse, de asemenea, foarte mult că-mi spunea așa. Dar asta se întâmplase înainte ca ea să mă trădeze pentru a-l proteja pe fiul nostru, încă micuț, refuzându-mi astfel să joc vreun rol în viața lui. Printre amintirile rele pe care tocmai le menționasem, Midori ocupa o poziție importantă.

— Ce ai fi făcut dacă n-ai fi intrat niciodată în genul ăsta de activitate? am întrebat-o eu. Te-ai gândit vreodată?

— Uneori, a confirmat Delilah.

— Și – ce ai fi făcut?

— Nu știu… Poate că aș fi fost fotografă pentru creatorii de modă. Asta-i acoperirea sub care trăiesc în Paris și-mi place. Bănuiesc c-aș fi putut s-o fac și-n mod real.

— Atunci, fă-o acum.

M-a prins de mână.

— Știi bine că nu pot. Iranul este hotărât să devină putere nucleară, iar noi ne confruntăm cu organizațiile Hamas în teritorii și cu Hezbollah în Liban. Lucrurile se vor înrăutăți înainte de a se îmbunătăți… dacă se vor îmbunătăți vreodată. Nu pot să abandonez totul, dintr-odată, ca să fotografiez fete anorectice care defilează pe podiumuri.

— Doar asta vei abandona?

— Știi ce vreau să spun.

Am mai încercat din nou într-o seară, pe când stăteam lipiți unul de celălalt pe Pont Sully, privind luminile strălucitoare de pe Île Saint-Louis și contraforturile iluminate ale catedralei Notre-Dame.

— Agenția ta te exploatează, i-am spus eu. Tu însăți ai zis-o. De ce nu-i părăsești, pur și simplu?

Am simțit-o încordându-se, după care s-a retras o jumătate de pas.

— Ți-am mai spus, a vorbit după aceea privindu-mă. Importantă nu-i „agenția”. Aici este vorba despre țara mea. Despre poporul meu.

Am clătinat din cap.

— Nu mă convingi. Cred că-i înfrunți pe cei care te-au acuzat pentru moartea lui Gil în Hong Kong. Vrei să le arăți că ești mai dură decât ei, că nu te pot alunga.

— De ce, oare, trebuie să privești totul atât de unidimensional? Da, am motive personale ca să rămân. De acord, recunosc, este implicată demnitatea mea. Dar de ce nu poți să recunoști măcar că există și alte motive?

— Fiindcă…

— O să-ți spun eu de ce. Fiindcă tu însuți n-ai fost niciodată atașat de ceva care să fie mai mare, mai important decât tine. Nu crezi în nimic. Și de aceea nu-ți poți imagina pe cineva care să creadă. De aceea consideri că o asemenea persoană fie că se autoamăgește, fie că minte, fie că-i naivă.

Am simțit că mă înroșeam la față.

— Îți înțeleg motivele altruiste mai bine decât crezi. Înțeleg însă, de asemenea, că pe măsură ce vei dedica mai mult devotament agenției, sau armatei, sau țării, vei suferi mai mult când îți vei da seama că dragostea nu ți-a fost niciodată apreciată. Cu atât te vei simți mai trădată.

Am tăcut amândoi o vreme, după care Delilah a adăugat:

— Nu trebuie să fie așa pentru toți.

— Cunoști pe cineva care să fi avut o experiență diferită?

Ne-am fixat din priviri unul pe celălalt. Ea îngustase ochii și nările îi erau ușor dilatate de la răsuflarea precipitată. Așa se întâmpla cu noi. Puteam trece de la extaz și armonie, la furie și

incriminări, la fel de iute și fără niciun avertisment prealabil, ca o furtună tropicală. Ceea ce făcea relația suportabilă, ceea ce o făcea bună era faptul că vremea rea avea să dispară la fel de brusc, lăsând, de obicei, ceva minunat în urmă.

— Oricum, am continuat eu, să știi că sunt atașat de ceva mai mare și mai important decât mine. Sunt atașat de tine.

Privirea i s-a înmuiat. După aceea s-a apropiat și m-a sărutat. Am întors capul într-o parte, continuând să mă simt iritat, dar ea s-a întins și m-a tras înapoi. M-am împotrivit încă o clipă, mai mult aparent, după care am cedat.

Am rămas așa un minut, sau mai mult, și sărutarea a generat altceva. Îi simțeam sânii, căldura pielii și, fulgerător, mi-am dorit enorm să fiu doar eu cu ea, altundeva.

Delilah s-a desprins din sărutare și și-a trecut degetele pe sub cureaua pantalonilor mei.

— Haidem la tine, mi-a spus ea. Acolo ne putem lupta mai bine.

Așa am făcut. Și totul a fost din nou bine, până data următoare, când tiparul avea să se repete.

Dar între alternările periodice între certuri înverșunate și împăcări dulci, era în cea mai mare parte bine. Nu avusesem relații strânse cu multe femei, iar dintre ele numai Delilah știa cu adevărat, și accepta, ceea ce începeam să încerc să consider că fusese trecutul meu. Profunzimea surprinzătoare a chimiei existente între noi și improbabilitatea idilei la care a dus au însemnat pentru mine un miracol discret. Delilah împărtășea cu mine intimități despre care simțeam că proveneau din ungherele ei cele mai tăinuite, aspecte ale minții și corpului ei pe care, prin obișnuință îndelungată, învățase să le protejeze cu ferocitate și le dezvăluia doar lent, precaut, cu speranță mărginită de teamă.

În același timp am constatat că și eu mă deschideam față de ea. Spusesem adevărul când îi declarasem că mă atașam. Fusesem singur atâta

vreme, încât învățasem să mă consider ca atare, dar, lent și ciudat, conceptul respectiv începea să includă și pe altcineva. Uneori atașamentul mă speria și-l simțeam ca pe o povară. Alteori părea o vestă de salvare sau cel puțin un balast. În ambele cazuri era real și se intensifica.

Totuși, exista ceva ce nu împărtășeam cu Delilah, și anume periodicele… atacuri de anxietate, în lipsa unui termen mai potrivit. Ocazional, mă pierdeam într-atât în lectura unei cărți în vreo cafenea, încât neglijam să ridic ochii când auzeam pe cineva intrând, sau eram atât de pierdut în gânduri într-o plimbare matinală, încât îmi dădeam seama brusc că trecuse un minut întreg și nu-mi verificasem spatele. În clipele acelea eram cuprins de un fel de oroare, de genul celei care te străbate când treci accidental cu viteză maximă pe lumina roșie a semaforului și, în mod miraculos, izbutești să parcurgi toată intersecția nevătămat. După aceea îți poți spune că nu s-a-ntâmplat nimic rău, că totul s-a terminat cu bine, totuși știi perfect că ai făcut o tâmpenie cât tine de mare, că în alt Univers ai fi fost strivit de un camion care venea în viteză din stânga, sau ai fi călcat o mamă cu un landou care cobora de pe trotuar, sau că ai fi suferit un dezastru similar. O părticică primordială a minții tale urlă: *Cum ai putut să fii atât de neglijent*? *Vrei să mori*?

Eram obișnuit să trăiesc cu teamă și întotdeauna exista un motiv pentru ea – de obicei, că cineva încerca să mă omoare, în prezent, cauzele temerii se îndepărtau, teama în sine se diminua și locul îi era luat de anxietate. Oare mă temusem de așa multă vreme, încât aveam nevoie de ceva de care să mă tem, de ceva asupra căruia să se concentreze teama?

Am încercat să fac plimbări lungi seara și noaptea; cu cât străzile erau mai pustii, cu atât mai bine. Preferam în mod special o zonă cunoscută ca la Goutte d'Or, lângă Barbès, din arondismentul

18. Decorat cu șasiurile carbonizate ale mașinilor pe care localnicii le incendiaseră și locuit de dealeri, cerșetori și imigranți ilegali din Maghreb, cartierul era foarte periculos, fapt care mă ținea în alertă maximă. Cei de pe străzile sale mă observau când treceam, neștiind ce să creadă despre mine. Eram în Franța, totuși aveam chip de japonez; ținuta îmi era de civil, dar nu radiam deloc aura de civil. Cu excepția ocazionalelor propuneri de cumpărare de droguri, în general mă lăsau în pace.

Odată, un marocan înalt, cu țeasta rasă și urechile alungite de greutatea multor ținte metalice a început să meargă după mine, pe când mă plimbam. M-am întors și m-am uitat calm la el și la cei doi prieteni ai lui care-l urmau, pentru a-i anunța că eram conștient de prezența lor și a le semnala astfel că nu-mi era teamă, nu eram idiot și nu eram, probabil, nicio țintă ușoară. El însă mi-a confundat privirea de avertisment cu interesul și mi-a strigat în franceză cu accent marocan:

— Ce cauți pe-aici, omule? Vrei să cumperi ceva? Te pot ajuta să găsești. Ce vrei?

Am verificat zona, ca să mă asigur că nu eram flancat, după care m-am oprit și m-am întors spre el.

— Nu sunt ceea ce cauți tu, i-am răspuns eu în franceză.

El însă a continuat să se apropie. Poate că era prea prost ca să-mi fi înțeles semnalele. Sau poate că decisese să-și rezolve disonanța cognitivă legată de aspectul și aura emisă de mine printr-o examinare mai de aproape, în loc să se mulțumească să ridice simplu din umeri și să treacă mai departe.

— Nu, omule, a zis el. Stai așa. Vreau doar să te-ajut.

Prietenii lui se depărtaseră unul de celălalt și se deplasau spre flancurile mele. Am simțit adrenalina năvălindu-mi prin corp și… la naiba dacă valul acela fierbinte nu mi s-a părut aproape

dulce! Mi-am verificat încă o dată spatele. Niciun pericol.

Puteam spune că va fi o discuție rapidă. Una sau poate două întrebări care să mă distragă și să-mi confirme vulnerabilitatea, un pumn pe neașteptate, cu care să mă doboare și să-i anunțe pe prietenii lui să se apropie, un asalt frenetic cu multiple lovituri de picioare și apoi îndepărtarea cu portofelul meu, cu ceasul și cu orice altceva de care nu mai aveam nevoie.

— Calm, a adăugat el intrând în raza mea de acțiune. Știu că dacă ai intrat în la Goutte, cauți ceva. Vreau…

Celor mai mulți oameni le vine greu să facă două lucruri simultan, de pildă să încheie o frază și să evite o lovitură cu podul palmei lansată spre propriul lor nas. De aceea l-am și izbit așa, în mijlocul propoziției. N-a fost lovitura cea mai dură din lume, dar, ca simplă pregătire a terenului, nici nu era necesar așa ceva. Trebuia doar să-i perturb atenția și să-l fac să se clatine puțin înapoi, pe călcâie. Ceea ce a și făcut.

Am trecut pe lângă el și, cu mâna dreaptă, l-am prins de beregată într-o priză gheară de vultur și cu piciorul drept i-am măturat ambele picioare de sub el. Cu excepția prinderii de gât și a înlocuirii saltelei cu asfaltul, era, în principiu, clasica O-Soto-Gari, sau marea aruncare exterioară, pe care o efectuasem de sute de mii de ori în anii cât mă antrenasem în tehnica judo Kodokan. Un procedeu de bază, care continua să fie una dintre aruncările mele favorite.

Pentru o fracțiune de secundă, domnul Ajutător a fost suspendat orizontal. Apoi a accelerat în jos, ajutat substanțial de forța descendentă pe care o aplicam pe gâtul lui. Partea din spate a țestei i-a lovit trotuarul cu un pocnet răsunător, așa cum se aude când închizi cu forță o carte groasă.

Palmând cuțitul pliabil pe care-l țineam prins în buzunarul din față al pantalonilor, mi-am verificat

perimetrul. În continuare, niciun pericol. Am făcut un pas spre cei doi prieteni ai lui care încremeniseră.

— Mai vreți să mă ajutați? am întrebat eu cu glas liniștit.

— Nu, omule, a răspuns unul din ei și a ridicat brațele cu palmele deschise în semn de predare, apoi au început amândoi să se retragă încet. Calm, omule!

A doua zi am citit cu atenție ziarele, dar n-am găsit nimic despre vreun omor în la Goutte. Prin urmare, domnul Ajutător avusese craniul tare. Din perspectiva mea, singurul neajuns al episodului a fost că, din considerente de prudență, m-am ținut departe de cartierul acela pentru o vreme.

Existau însă alte locuri și am continuat să le vizitez noaptea. Hălăduirile nocturne m-au ajutat însă doar parțial. Una este conștientizarea situației pe stradă în vederea contracarării potențialelor infracțiuni, dar cu totul altceva este atenția febrilă și încordată necesară supraviețuirii în fața unor profesioniști care acționează cu răbdare, fără patimă și cu scopul specific de a te ucide. Dacă ești dependent de cea de-a doua, și poate că așa eram eu, atunci cea dintâi nu-i mai mult decât o ocazională doză de metadonă cu care încerci să faci față unei vechi dependențe de heroină.

Pe măsură ce relația mea cu Delilah s-a aprofundat și m-am îndepărtat treptat de mentalitatea necesară supraviețuirii în fostul meu domeniu de activitate, a fost ca și cum acelei părți din mine care era atât de pricepută în medii periculoase, partea care mă ținuse în viață în jungla vietnameză, iar după aceea în nenumărate jungle urbane, nu-i plăcea ce se întâmpla. Ucigașul din interiorul meu, criminalul cu sânge rece care făcea întotdeauna ceea ce trebuia făcut, se simțea marginalizat, lipsit de drepturi. Dar ce puteam face? Nu știam cum să-l liniștesc, chiar dacă aș fi putut. Știam doar că el era letal, unul dintre cei mai

letali indivizi pe care-i cunoscusem vreodată și capabil de aproape orice dacă simțea că era necesar pentru supraviețuirea lui. Îl simțeam cum căuta un motiv, un pretext pentru a reveni în trombă și a mă îmbrânci în lături.

Să zicem, de cineva care avea nevoie de el. De cineva aflat în pericol. De cineva ca Dox.

Capitolul 4

Dox se trezi brusc. Cu o secundă în urmă fusese fără cunoștință, pierdut, iar în clipa următoare parcă cineva îi apăsase butonul de reinițializare. Clipi și înghiți în sec, și pentru o clipă se gândi că, poate, fusese un coșmar. La răstimpuri, mai avea genul acela de vise, în care gloanțele nu ieșeau zburând din pușca lui, ci cădeau inerte imediat cum părăseau țeava, sau în care cuțitele i se înțepeneau în teci, iar când se întâmpla așa, știa că trebuia să se antreneze, fiindcă antrenamentele dure erau unicul mod prin care putea să doarmă iarăși neîntors. Însă de data aceasta, când se trezi, imaginile din minte îi deveniră și mai clar conturate și știu că se întâmplase cu adevărat. Fusese înhățat.

Hristoase, îl durea tot corpul. Probabil că fusese bruscat în timp ce fusese inconștient. Încercă să se miște, nu izbuti și atunci își dădu seama care era motivul. Avea încheieturile mâinilor și picioarelor legate, iar brațele erau întinse mult deasupra capului. De fapt, exprimarea corectă era *dedesubtul* capului, pentru că, pe măsură ce-și recăpătă simțurile, văzu că era legat de o scândură înclinată, cu picioarele la treizeci de centimetri mai sus decât capul. Nu era defel un semn bun.

Unde dracu' se găsea? Camera era micuță, poate trei metri pe trei. Pereți din lemn. Lumini fluorescente. Niciun alt semn distinctiv. Dox simțise că se mișca în sus și în jos în plan vertical și crezuse că era amețit, dar apoi recunoscuse ritmul acela. Se afla pe o ambarcațiune și mișcările percepute erau ale valurilor de sub cocă.

Cine îl răpise? Indiferent despre cine ar fi fost vorba, erau niște inși pricepuți. Odată ce tipul blond îl atacase, nu pierduseră nicio secundă. Cei de pe flancuri erau pregătiți și știau cu exactitate când să intre în joc. Asemenea coordonare dovedea

nu numai pricepere, ci și încrederea și coeziunea unitară pe care le obții doar după multe antrenamente împreună. Aceștia nu erau liber-profesioniști. Ei mai acționaseră împreună ca echipă.

Se întrebă dacă tâmpitul de Jim Hilger avea vreo legătură cu asta. Așa simțise în clipa dinaintea pierderii cunoștinței și învățase să aibă încredere în instinct în aceste privințe. Experiența îl învățase, totodată, că primul răspuns era, în general, cel mai bun. Iar în acel moment când era treaz și se gândea, vedea că înapoia acelei concluzii inițiale, subconștiente, exista o logică. În primul rând, coordonarea și priceperea lăsau impresia că ar fi fost Hilger. La urma urmelor, el activase în Forțele Speciale și apoi în CIA, înainte de a porni o afacere pe cont propriu. Exista, de asemenea, și un motiv care ar fi putut explica totul. Dox și Rain uciseseră doi tipi foarte răi din rețeaua lui Hilger – un dealer de armament și un terorist care încerca să cumpere materiale nucleare –, ceea ce-l obligase pe individ să se dea la fund și era posibil să fie dintre cei ranchiunoși. Da, probabil că răpirea lui avea o legătură cu Rain, altfel de ce nu l-ar fi ucis chiar în fața supermarketului Bintang? De ce și-ar fi asumat toate riscurile suplimentare ale unei răpiri? Una peste alta, probabil că n-avea să mai treacă mult și va afla cine erau autorii și ce voiau.

Dox se simțea furios pe sine fiindcă fusese atât de stupid încât să fie prins cu ușurință. Așteptase prea mult, aceea fusese prima lui eroare. Nu-și verificase perimetrul înainte ca blondul să-i solicite ajutorul, deși ar fi trebuit s-o fi făcut din interiorul magazinului sau, dacă nu putea, imediat după ce ieșise. Se comportase, pur și simplu, ca un idiot cretin. Dacă i-ar fi văzut pe tipii ăia afară cu căștile pe cap, ar fi trebuit să treacă la codul roșu de alarmă și să beneficieze de minimum două secunde suplimentare, înainte ca ei să fi avut

măcar posibilitatea să se apropie, ceea ce ar fi însemnat cu totul altceva.

Și n-ar fi trebuit să fi dus mâna la cuțit imediat ce văzuse că ceva era în neregulă – da, ducerea mâinii spre armă era un gest reflex, dar fusese reflexul greșit. Ar fi trebuit mai întâi să fi plecat de acolo, să iasă din punctul ales de răpitori pentru ambuscadă, să-i silească să reacționeze, să-l urmărească sau orice altceva. După aceea ar fi beneficiat de timp suficient ca să-și caute cuțitul și să-l scoată. Nu era, oare, acesta unul dintre lucrurile pe care i le spusese mereu John? *Mișcă-te. Nu trebuie să le oferi niciodată o țintă staționară.* Uneori simțea că Rain îl dăscălea, iar asta îl irita, dar trebuia să recunoască faptul că știa despre ce vorbea.

Se întrebă cum îi luaseră urma. Adevărul era că, dacă dispuneau de resurse adecvate, existau destule feluri prin care să fi aflat că el era în Ubud. După aceea probabil că trimiseseră supraveghetori la toate supermarketurile din oraș, știind că lunetistul va trebui să apară într-un final. Când o făcuse, cineva folosise o stație radio sau telefonul mobil pentru a-i alerta pe ceilalți, care sosiseră la Bintang în timp ce Dox era înăuntru. Când fusese ultima dată acolo? Cu patru zile în urmă… ba nu, cu cinci. Așadar, ei se aflau în oraș de aproape o săptămână. Zărise el, oare, pe cineva care să-i fi declanșat radarul? Nu, însă prin Ubud treceau întruna turiști, iar dacă tipii ăștia purtaseră căști și fuseseră pe motociclete, ar fi fost aproape imposibil de observat.

Cel puțin unul dintre ei trebuia să fi șofat o dubiță. Îl injectaseră cu Rohypnol sau ceva similar, aceea fusese înțepătura din gât. Îl îmbrânciseră în dubiță după ce-și pierduse cunoștința și plecaseră înainte să fi intervenit cineva sau să fi bănuit măcar că se întâmpla ceva anormal. Schimbaseră vehiculele undeva în apropiere, după care se

îndreptaseră spre coastă, unde era ancorată ambarcațiunea. În felul ăsta ajungea în prezent.

Dox inspiră adânc. Bun, o făcuse de oaie, era clar. N-ar fi avut totuși rost să se acuze – avea senzația că altcineva urma să se ocupe de asta, și nu numai, destul de curând. Dacă era demoralizat, i-ar fi fost și mai greu să-și țină cumpătul pentru ceea ce avea să urmeze fără doar și poate.

Și își putea ține cumpătul, o știa prea bine. „Nu contează cât de mult ai căzut, ci cât de sus revii după aceea", îi spusese cândva tatăl lui și Dox nu uitase niciodată vorba aceea. Dacă supraviețuise școlii de lunetiști, atunci putea supraviețui la orice. Cu certitudine, putea supraviețui și în acel moment, indiferent ce ar fi fost. Trebuia doar să-și reamintească cine era și din ce aluat era plămădit. Trebuia să țină gândurile astea aproape și să nu le îngăduie răpitorilor să-l despartă de ele.

Așteptă mult timp, spunându-și în gând glume care-i plăceau. Cea despre urs pe care i-o spusese lui Rain era grozavă. Rain nu obișnuia să râdă prea mult și de aceea era cu atât mai satisfăcător că-i străpunsese armura. Când avea să scape de acolo, Dox avea să-i spună neapărat bancul despre *kabunga.* Ar fi fost extrem de potrivit, ținând seama de circumstanțe.

La răstimpuri, lunetistul își repeta că reamintirea făcea parte din proces, din felul cum răpitorii sperau să-l uzeze, să fie complet nesigur despre orice: cine erau ei, despre ce era vorba, unde se afla, ce se putea întâmpla în continuare și când anume. Fusese antrenat să reziste la interogatorii și știa că jumătate din bătălie era câștigată dacă aveai habar la ce să te aștepți. Fu plăcut surprins, ba chiar încurajat, să vadă că antrenamentele îl ajutau, într-adevăr.

După vreo trei ore, în estimarea lui, ușa camerei se deschise. Își făcu apariția blondul din parcare, urmat de un tip chel cu aspect înfricoșător, apoi de alt bărbat mai micuț, care părea prea tânăr ca să fie

amestecat în așa ceva. Bănui că tânărul și chelul purtaseră căști în fața supermarketului Bintang. Auzi apoi alți pași și, bineînțeles, iată-l – Hilger, exact așa cum suspectase Dox. Perfect, putea să bifeze căsuța *cine.* Rămâneau neclare *de ce* și *unde.*

Cei patru se dispuseră în jurul lui și-l priviră în tăcere. Trecură vreo cincisprezece secunde.

Dox căscă ostentativ.

— Dacă nu-i nimic urgent, rosti el, v-aș ruga, băieți, să mă mai lăsați vreo douăzeci de minute să moțăi. Sunt convins că n-a fost cu rea intenție, dar m-ați întrerupt din somn.

Chicoti, încântat să-i ia peste picior cât timp mai putea s-o facă. Era posibil să nu reziste, însă jumătate din ce intenționau ei să-i facă implica suferința fizică și nu voia nici în ruptul capului să-i ajute, simțind-o deja.

Decât dacă era silit.

Capitolul 5

Hilger trase un scaun din lemn și se așeză, cu fața la Dox. Îl privi câteva clipe, tăcut și detașat ca un om de știință care studia un microb. Voia ca lunetistul să înțeleagă că nu-l considera un om, ci, pur și simplu, un subiect de mare interes într-o serie de episoade de tipul „dacă/atunci” care nu însemnau nimic pentru Hilger, decât dorința lui de a obține un anume rezultat.

— O să încerc să fac totul cât mai ușor pentru tine, rosti el cu glas scăzut, pe un ton rezonabil. Nu-i necesar să suferi, ba nici măcar să te simți inconfortabil. Informația pe care o vreau nu va compromite pe nimeni. Nu va periclita pe nimeni. Nu va face altceva decât să-mi permită să contactez o anumită persoană. Asta-i tot.

Dox rânji.

— Îmi pare rău să ți-o spun, *amigo*, dar doamnele din agenda mea n-ar fi interesate de tine. Ele par să prefere bărbații chipeși și virili.

Hilger suspină. Mai văzuse inși în poziția lui Dox, ba chiar destui. Toți aveau în comun un lucru: teama. Ceea ce diferea de la unul la altul, ceea ce era cu adevărat interesant era felul în care încercau s-o abordeze.

Puși în fața torturii, unii făceau scandal. Alții implorau mila. Ambele tipuri erau, de fapt, fețe ale aceleiași monede: se concentrau asupra torționarului și de aceea obișnuiau să cedeze ușor. De îndată ce vedeau că zbieretele și implorările erau inutile, că nu puteau stabili o conexiune care să pună capăt durerii și chinurilor, psihicul li se năruia și informațiile începeau să curgă.

Mai exista însă și un alt tip, care tăcea chiar înainte să înceapă interogatoriul și nu scotea un cuvânt nici mai târziu, nici chiar după ce urlase de durere. Indivizii aceia erau mai independenți și de aceea mai dificil de îngenuncheat. Ei nu se

așteptau la nimic din partea torționarului. Îl imaginau nu ca pe un agent uman, ci mai degrabă ca pe o forță naturală, de pildă un cataclism meteo sau o molimă. Nu era cineva cu care să se discute rațional sau să se negocieze, ori să fie influențat în alt mod, ci mai degrabă un flagel de care scapi sau nu.

În cele din urmă, mai exista un tip, de asemenea foarte dur, care, potrivit experienței lui Hilger, era și cel mai rar. Indivizii de acest tip recurgeau, în condiții de suferință, la un nucleu esențial al personalității lor, de la care obțineau putere și confort. Se părea că Dox aparținea acestui grup. Astfel de oameni nu se detașau de torționar, așa cum procedau cei curajoși, dar în același timp comportamentul lor nu era calculat pentru a-l afecta pe acesta, ca al gălăgioșilor și imploratorilor. Dox acționa pentru a-și confirma identitatea, altfel spus acțiunile lui erau relevante doar pentru el însuși, erau benefice doar pentru sine. Dox nu făcea altceva, deși Hilger se îndoia că lunetistul proceda așa în mod conștient, decât să-și dovedească sieși că dacă mai putea glumi, atunci rămăsese el însuși. Iar dacă rămăsese el însuși, atunci continua să dețină controlul și, așadar, situația nu putea fi chiar atât de gravă.

De aceea era atât de greu să-i îngenunchezi pe cei ca Dox. Nu era doar o chestiune de durere. Durerea era un aspect de suprafață. Pentru a-l îngenunchea pe unul ca Dox, trebuia s-o faci în adâncul lui. Chiar și cu jihadiștii, așa ceva era neplăcut, dar cu un american, un fost militar ca Dox, putea fi dizgrațios.

— Din dosarul tău, adăugă Hilger, știu că ai urmat SERE. Te-au antrenat la tortura prin simularea înecului?

SERE era programul militar „Supraviețuire, Eschivare, Rezistență, Evadare”. Scopul întrebării lui fusese dublu: mai întâi, să readucă memorii care aveau să declanșeze anxietate, iar în al doilea

rând, să sugereze că Hilger cunoștea o sumedenie de lucruri despre Dox și că deținea controlul complet al situației.

— Păi, spune-mi tu, dacă-mi ai dosarul, replică Dox.

Touché! se gândi Hilger.

— Da, ai fost antrenat, continuă el cu glas tare. Ai rezistat aproape cinci minute. Instructorii tăi au fost impresionați.

Lunetistul râmji.

— Mi-au dat o stea de aur.

— Lucrurile stau însă altfel, când nu mai ești în sala de clasă. Lucrurile sunt mult mai rele.

Dox privi în sus, la picioarele legate.

— Doar pentru că în cel mai recent memorandum afurisit al Departamentului de Justiție scrie că e-n regulă să folosiți metoda asta nu-nseamnă c-ar trebui s-o și faceți. Să vă fie rușine!

Pancho izbucni în râs.

— De ce nu? Statul ne promite chiar să ne despăgubească dacă dăm de necaz.

Dox se uită la el.

— Ție mai ales să-ți fie rușine, fiule! Ești o dezonoare pentru pușcașii marini.

Pancho tresări o clipă, apoi își privi tatuajul Semper Fi de pe antebraț, înțelegând de unde își căpătase Dox informația.

Hilger aproape că ar fi putut zâmbi. Dox juca, de fapt, același joc de tipul „Știu mai multe decât spun” pe care-l folosea el însuși.

— Și de unde-i accentul ăsta? continuă lunetistul. Ești din Mexic?

Pancho îngustă ochii.

— Ai o problemă cu asta?

Dox întoarse capul și scuipă.

— Păi, aș zice că explică niște aspecte.

Pancho dădu să facă un pas spre el. Demeere păși în fața lui și zise:

— Calm, calm!

— Dă-i drumul! șuieră lunetistul. Poate că vei izbuti să mă bați, ținând seama de faptul că sunt legat.

Apoi adăugă ceva în spaniolă, care goli complet de sânge fața și scalpul lui Pancho. Acesta încercă să-l ocolească pe Demeere, însă blondul masiv îl ținu locului.

Hilger se simți impresionat. Dox utiliza tot ce putea pentru a controla ceea ce putea, iar în decursul demersului acela se autoconsolida. De aceea, interveni înainte ca lunetistul să-i mai poată manipula pe cei din jur.

— Ai dreptate, rosti el, este curios că s-a făcut atâta tevatură în jurul acestor… cum le-a numit președintele? „Tehnici alternative de interogare”, exact! Deoarece, într-adevăr, ele sunt în cea mai mare parte ineficiente. Ridici un năvod plin cu jihadiști operaționali pe teren? N-ai habar cine sunt, cu atât mai puțin ce știu ei? Le fixezi cleme tip crocodil conectate la bateria auto, dai drumul la curent și-ți toarnă atâtea tâmpenii, încât chiar dacă printre ele sunt amestecate și câteva informații reale, n-ai cum să afli asta niciodată, cu atât mai puțin să le poți utiliza.

Făcu o pauză, ca și cum ar fi căzut pe gânduri.

— Dar când știi pe cine ai capturat? Și când știi că deține informația pe care o cauți? Și că poți verifica informația imediat ce ai obținut-o? Aș zice atunci că, într-un asemenea caz, clemele tip crocodil și bateria auto sunt prietenii tăi cei mai buni.

— Auzi ce spui? replică Dox. Zău, ascultă-te nițel! Clemele crocodil și bateria auto sunt prietenii tăi cei mai buni? Ai lucrat prea mult pe teren, *amigo.* Sunteți în aceeași situație. Trebuie să căutați ajutor de la specialiști. Aveți nevoie de ei.

Fără să vrea, Hilger începu să se enerveze.

— Am nevoie de o informație, precizează el. Spune-mi cum să-l contactez pe Rain.

Dox chicoti.

— Da, da, mă gândisem eu că s-ar putea să fi rămas supărat după Hong Kong. Apropo, ce-ți mai face spatele? Scaunul ăla a fost greu, nu glumă.

Hilger deveni circumspect și decise să nu înghită momeala. El trebuia să fie mai inteligent. Dacă avea să reacționeze ca Pancho, în final toți îl vor snopi în bătaie pe subiect, fără să obțină nimic valoros.

— Spatele e bine, răspunse el. Mulțumesc de întrebare.

— Ce vrei de la Rain? Te-a supărat fiindcă l-a omorât pe al-Jib ăla? Tipul voia să construiască o bombă atomică pentru al-Qaeda. Iar tu intenționai să-i dai materialele necesare. Îți spun sincer, mi-e greu să nu vomit, pur și simplu, fiindcă-ți vorbesc de la apropierea asta.

— Lucrurile pe care nu le știi despre al-Jib, zise Hilger, ar umple o carte întreagă. Iar când al-Qaeda va pune mâna, într-adevăr, pe o bombă sau pe un dispozitiv nuclear, tu și amicul tău vă puteți felicita pentru asta. Ați compromis o operațiune care ar fi stopat așa ceva.

— Asta-ți spui când nu mai are efect somniferul și stai treaz nopțile?

Era interesant: inițial, vederea lunetistului neajutorat atenuase furia lui Hilger legată de intervenția lui anterioară și de convalescența îndelungată prin care trecuse după ce fusese lovit cu scaunul acela. Însă în clipa aceea momentul scurt și improbabil de simpatie dispărea atât de rapid, încât părea că aproape nici n-ar fi existat.

Hilger începea să accepte că n-avea să fie tocmai ușor. Era adevărat, informația pe care o voia de la Dox ar fi însemnat doar o trădare măruntă, însă onoarea și imaginea de sine a lunetistului îi cereau să nu cedeze nimic fără luptă. Și cu toate că cererile lui repetate urma, probabil, să fie la fel de inutile ca și rezistența ulterioară a lui Dox, Hilger avea propriile motive pentru a mai încerca o dată. Așa i-ar fi fost mai ușor să-și

gestioneze amintirile și să se concentreze la lucrurile care aveau să se petreacă în curând.

— Aș prefera un număr de telefon, rosti el pe ton încă rezonabil. Sau o adresă de e-mail. Sau adresa URL a unui site securizat. De ce nu-mi dai mai bine una dintre informațiile astea?

— Nu știu cum să-l contactez, zise Dox. El mă contactează pe mine.

— Cum?

— Îmi telefonează. Întotdeauna de pe alt număr. Dar n-am mai auzit de el de câteva luni.

— Nu-i adevărat. V-ați întâlnit în urmă cu trei luni. În Barcelona.

Dox clipi, dar își reveni instantaneu.

— Am fost în Barcelona ca să admir arhitectura lui Gaudí și să-ntâlnesc niște doamne spaniole foarte drăguțe. Pescuiești la-ntâmplare și o știi prea bine.

Hilger „pescuise” într-adevăr; din înregistrările vamale știa că Dox petrecuse patru zile în Barcelona, însă n-avea habar dacă se întâlnise cu Rain acolo. Totuși, încercarea îi fusese răsplătită prin clipitul acela, unic și involuntar.

Tăcu câteva secunde lungi, după care adăugă:

— Este ultima șansă. Vrei să-mi spui ceva?

Dox își privi iarăși picioarele, apoi întoarse capul către el și surâse.

— Aș zice că pare cam jalnic pentru eroul nostru.

Pancho rânji și ridică un prosop de baie. Dădu să se apropie.

— Nu! exclamă Hilger, oprindu-l. Ești prea încins și o știi și tu, apoi arătă cu bărbia spre Demeere: Fă-o!

Demeere luă prosopul de la Pancho, care-l privi pe Dox și zise:

— Ești norocos, *pendejo*[11]. De data asta.

Lunetistul zâmbi și-i replică în spaniolă. Nările lui Pancho se dilatară și, încordat ca un doberman în lesă, dădu să înainteze.

— Afară, spuse Hilger.

Pancho clătină din cap.

— Nu, sunt în regulă. Dacă nu mă lași s-o fac eu, dă-mi voie măcar să privesc. Vreau să-l aud bolborosind pițigăiat ca o fetiță speriată.

— Afară, repetă Hilger.

Pancho îl mai privi o dată pe lunetist, după care încuviință și porni spre ușă.

— O să-ți duc dorul, unchiule Fester, zise Dox. Să mai vii în vizită pe la mine, da?

După aceea Demeere îi ridică ușor capul și-l înfășură în prosop cu dexteritate. Dox încercă să se răsucească, dar reflexul era inutil. Guthrie stătea călare peste el pe masă și deschise furtunul. Se uită la Hilger, care aprobă cu un semn din cap.

Guthrie îndreptă furtunul spre pieptul lui Dox. Apa rece lovi prosopul și-l îmbibă imediat. Dox întoarse capul la stânga și la dreapta, dar Guthrie menținea apa curgând pe prosop. Trecu un minut, răstimp în care Hilger știu că lunetistul își ținea răsuflarea. După aceea, brusc, bărbatul voinic se înecă și tuși, iar corpul i se cabră pe masă, încordându-se în legăturile mâinilor și picioarelor. Guthrie lăsă apa să mai curgă câteva minute, apoi mută jetul într-o parte.

Avantajul prosopului era că modula cantitatea de apă pe care subiectul o putea înghiți realmente, dar în același timp cauza sufocare și astfel senzația de înec. Exact aceea era senzația dorită, întrucât era suficient pentru a produce răspunsul de panică. Înecul real era ineficient, pentru că dacă ești fără cunoștință, nu mai simți panica, iar resuscitarea de la înec poate să producă uneori euforie – nu tocmai obiectivul unei interogări ostile. De asemenea, înecul real era riscant: dacă subiectul murea, nu-l mai puteai interoga în mod evident. În plus, resuscitarea gură la gură pentru a-l salva pe Abdul, teroristul suspect pe care-l torturaseși cu un minut mai devreme, nu era cool în comunitatea serviciilor secrete.

— Vrei să-mi spui ceva? întrebă Hilger, nu mai tare decât ar fi fost necesar ca să atragă atenția lui Dox. Sau vrei s-o mai facem o dată?

Tusetele se domoliră, dar Dox nu răspunse. Hilger dădu din cap spre Guthrie, care aținti furtunul iarăși spre pieptul lunetistului.

Mai repetară procesul de două ori, pe urmă din nou. A cincea oară, când Guthrie abătu furtunul într-o parte, văzură vomă curgând de sub prosop. Hilger aprecie că sosise momentul cuvenit. Dacă mai continua mult, panica avea să fie înlocuită de epuizare și ar fi fost nevoit să treacă la tactici mai brutale, ceva ce n-ar fi preferat să facă… mai mult, o recunoștea, pentru sine, decât de dragul lui Dox.

Încuviință spre Demeere, care se apropie și scoase prosopul. Guthrie spălă cu furtunul mizeria de pe fața lui Dox, care mișcă orbește din cap, într-o parte și alta, încercând să evite jetul. Guthrie opri furtunul. Dox icni și tuși, apoi vomită iarăși cu un răcnet înecat, strangulat.

— Nimic amuzant de comentat? întrebă Hilger și imediat după aceea se simți rușinat.

Lunetistul trecuse însă de etapa umorului. Pieptul i se ridica și cobora în cadența panicii abia controlate. Dinții îi clănțăneau și mâinile îi tremurau în legături. Răsuflarea îi șuiera întretăiat, în scâncete, și Hilger își dădu seama că plângea.

Hilger lăsă deoparte rușinea și dezgustul. Se aplecă spre el și rosti:

— Nu mă interesează unde este, ci doar cum să-l contactez.

Dox clătină din cap.

— Să știi, urmă Hilger, că ai rezistat deja mai mult decât idiotul ăla de Khalid Sheikh Mohammed, care, la rândul lui, a rezistat mai mult decât orice om am văzut. Nimeni însă nu poate rezista întruna la așa ceva. Nimeni. Mai bine spune-mi ce trebuie să știu. Altfel, o vom face din nou. Și din nou.

Hilger aşteptă câteva momente lungi, după care încuviinţă spre Demeere. Belgianul înaintă cu prosopul. Puse mâna pe capul lunetistului, dar Dox se feri cu o mişcare violentă.

— Bine! răcni el cu glas răguşit. Bine!

Proferă o suită de obscenităţi pe care Hilger nu le auzise niciodată înlănţuite cu atâta inventivitate, nici chiar în perioada pe care o petrecuse în Primul Război din Golful Persic alături de bărbaţii creativ lingvistic din Grupul 3 Forţe Speciale.

Ei aşteptară. După ce invectivele se încheiară, Dox sublinie:

— Este un site securizat.

Le spuse adresa URL şi Demeere o notă.

— Cât de frecvent îl verifică? întrebă Hilger.

— Nu ştiu. Nu prea discutăm aşa des. Bănuiesc că o dată pe azi, cel mult.

— E bine. Asta înseamnă că dispunem de douăzeci şi patru de ore.

— Pentru ce?

— Pentru ca Rain să ne caute. Dacă până atunci n-avem nicio veste de la el, voi presupune că ne-ai dat o informaţie falsă. Iar în cazul ăsta, va trebui să te întreb din nou. Şi probabil că nu voi mai fi aşa politicos cum am fost până acum.

Dox întoarse capul şi scuipă.

— Da? Şi ce-o să faci – o să mă decapitezi şi o să trimiţi videoclipul unui site jihadist?

Hilger îl privi fix.

— Cred că mă confunzi cu altcineva.

— Serios? De ce nu-mi spui atunci deosebirea? Fiindcă n-o pot vedea.

Hilger aşteptă timp îndelungat. Când vorbi, glasul îi era îngheţat.

— Finalurile, rosti el, continuând să se uite la Dox, dar gândindu-se la Rain. Este vorba despre finaluri.

Capitolul 6

Deși în prezent lumea artelor marțiale este mult mai mare decât era atunci când am început să practic judo, în anii ’70, trebuia să fiu precaut. Chipul îmi era cunoscut nu doar în Kodokan din Tokio, ci și în academia de Jiu Jitsu a lui Carlinhos Gracie, unde mă antrenasem obsesiv în anul cât locuisem în Rio. Nimeni din cluburile acelea nu-mi știa numele, dar dacă cineva din ele s-ar fi antrenat întâmplător la Paris, nu voiam să am de-a face cu întrebări despre ce făceam acolo sau unde locuiam.

Toate deciziile conțin însă un raport între costuri și beneficii, iar nevoia mea de antrenamente era îndeajuns de intensă ca să conteze mai mult decât riscurile implicate. Nu era vorba doar despre a-mi păstra abilitățile, deși asta juca, de asemenea, un rol important. Aidoma excursiilor mele nocturne, antrenamentele îmi linișteau o parte anxioasă a firii. De aceea mă duceam de cinci ori pe săptămână într-un loc numit RD Sporting Club, pe boulevard Saint-Denis, lângă canalul Saint-Martin. Clubul avea o mulțime de echipamente – saltele, mănuși, saci – și o mulțime de parteneri duri cu care să te antrenezi. Totodată, eram încântat că mi se oferea ocazia de a-mi exersa franceza.

În fiecare zi, de obicei după o ședință de antrenamente, mă opream la o café internet, întotdeauna la alta, pentru a verifica site-ul securizat pe care-l utilizam cu Dox. Nu mai discutam așa des între noi, dar îmi plăcea rutina în sine. Ceva similar făcusem mult timp cu Midori, înainte de despărțirea noastră, moment în care închisesem definitiv avizierul electronic respectiv. După aceea mi-am dat seama că pierdusem posibilitatea primirii unor mesaje, că mă obișnuisem să trăiesc cu plăcerea unei mărunte speranțe cotidiene.

Aproape detestam s-o recunosc, deoarece stilul gălăgios al lui Dox, mereu pus pe glume îndoielnice, și predispoziția spre improvizație în domeniul nostru de activitate mă scoteau din minți, însă în acea perioadă el îmi era cel mai apropiat prieten pe care-l avusesem vreodată. Când ne cunoscuserăm, în Afganistan, îmi fusese mai degrabă indiferent. Era al naibii de capabil pe teren, dar mă iritau poantele lui permanente și personalitatea excesiv de extravertită. Apoi, cu câțiva ani în urmă, niște agenți CIA utilizaseră conexiunea afgană și-l trimiseseră pe Dox după mine în Rio, ca să mă asasineze. Într-un final, noi doi am sfârșit prin a colabora. Parteneriatul a fost impus inițial de necesitate și n-am avut încredere în el. Însă în portul Kwai Chung din Hong Kong, Dox abandonase o geantă cu cinci milioane de dolari, pentru a-mi salva viața. Prin acea unică și remarcabilă acțiune, îmi străpunsese platoșele și-mi modificase întreaga viziune asupra lumii. Continuam să am dificultăți în adaptarea la efectele ei secundare. Oare eu aș fi procedat la fel dacă aș fi fost în locul lui? În prezent n-aș ezita, totuși la momentul acela… nu, trebuie s-o recunosc, la momentul acela n-aș fi făcut-o. Pe atunci n-aveam încredere în absolut nimeni, nu consideram că exista cineva în care să merite să am încredere. Eram convins de trădarea preventivă. Cândva auzisem într-un film replica: „Bineînțeles că aș ucide un om în luptă dreaptă… sau dacă aș bănui că el ar putea începe o luptă dreaptă”. Ăsta eram. Nu mă deranja trădarea în sine, ci doar faptul de a-l lăsa pe celălalt să mi-o ia înainte în privința ei. Iar Dox îmi schimbase viziunea aceea. Unica persoană despre care puteam aprecia că mă afectase la fel de profund era Delilah.

Într-o zi, în una dintre vizitele făcute la o café internet, am văzut că mă aștepta un mesaj de la lunetistul voinic. Am zâmbit și l-am deschis,

așteptându-mă la un simplu raport despre vremea pe Bali și, poate, la vreo aluzie despre o recentă cucerire sexuală. Detaliile obișnuite pe care le primeam de la Dox.

Nu m-aș fi putut înșela mai mult. Mesajul era următorul: *Am ajuns la prietenul tău, lângă vila lui de pe Bali. Este cu noi și deocamdată e sănătos. Dar dacă n-auzim un răspuns de la tine în următoarele douăzeci și patru de ore de la postarea acestui mesaj, nu-i putem garanta continuarea confortului.*

Am simțit cum sângele mi se scurgea din față, urmat de un șoc de adrenalină în măruntaie. Era imposibil să fie vorba despre o glumă. Lui Dox îi plăcea să mă tachineze, dar așa ceva ar fi împins prea departe lucrurile și el era conștient de asta. Am ridicat ochii de pe monitorul computerului și am privit în jur, instinctiv și inutil, după care am revenit la mesaj. Mai conținea numărul de telefon mobil – al lui Dox. Asta era tot.

Mesajul fusese lăsat la ora 1 noaptea (GMT). Asta însemna ora 3 în Paris. Așadar… la naiba, cu mai bine de douăsprezece ore în urmă. Dispuneam de mai puțin de douăsprezece ore pentru a răspunde.

Am șters istoricul browserului și l-am închis, apoi am ieșit din café internet. Automobilele goneau pe Boulevard de Magenta și frunze moarte se învârtejeau în siajul lor. Pietonii mă ocoleau, concentrați asupra destinațiilor lor, cu capetele plecate în fața vântului iernatic, cu umerii gârboviți. O mulțime de întrebări urgente și gânduri înspăimântate mă asaltau, încercând să mi se strecoare în prim-planul conștiinței și, pentru câteva minute, m-am concentrat exclusiv asupra respirației, îngăduind aerului rece să acționeze pentru a-mi limpezi mintea.

Ce știi? m-am gândit eu. *Nu ce suspectezi – ce știi*? *Începe cu asta.*

Concluzia a fost scurtă: nu știam mare lucru. Cineva îl capturase pe Dox. Cei care o făcuseră trebuiau să fie foarte buni. Ei îl siliseră să divulge adresa site-ului securizat, ceea ce însemna că erau lipsiți de scrupule. Iar în acel moment doreau ceva de la mine.

Ce altceva? Site-ul era compromis. Dacă erau atât de buni încât să-l captureze pe Dox, atunci aveau să fie și destui de buni ca să spargă site-ul și să afle zona în care tocmai accesasem terminalului. De fapt, trebuia să presupun că tocmai primiseră o confirmare că în prezent mă aflam în Paris.

La naiba! am reflectat eu. *La naiba*!

Dacă aș fi telefonat din Paris, le-aș fi oferit o a doua modalitate de a-mi afla poziția curentă. Însă dacă ei spărseseră deja cu succes site-ul securizat, orice ar fi căpătat dintr-o convorbire telefonică ar fi fost redundant.

M-am gândit să folosesc timpul care-mi rămăsese la dispoziție pentru a merge altundeva, poate în alt oraș din Franța, ori să mă deplasez cu trenul la Bruxelles sau Frankfurt. Imediat după aceea am respins ideea respectivă. Dacă ei aflaseră din jurnalul site-ului spart care fuseseră ora și locul de unde le accesasem mesajul, pentru ca pe urmă să-i sun după câteva ore din cu totul alt loc, ar fi părut o încercare din partea mea de a-mi camufla adresa actuală, ceea ce ar fi însemnat că Parisul juca un rol important pentru mine. Mai bine să acționez ca și cum prezența mea acolo ar fi fost atât trecătoare, cât și irelevantă. Ceea ce însemna să telefonez chiar în acel moment, chiar de acolo.

Am deschis telefonul GSM cu cartelă preplătită pe care-l aveam. Îl cumpărasem din New York cu niște luni în urmă și încă nu-l utilizasem în Paris, ba chiar nici în Barcelona. Dacă îi puteau urmări proveniența, ar fi creat o altă pistă de distragere privind locul unde puteam fi găsit.

Mi-am pus casca în ureche, am tastat numărul lui Dox și am așteptat. A sunat o dată, de două ori,

de trei ori. Ăsta era teatru, o știam foarte bine. Răpitorii ar fi ținut telefonul la îndemână. Așteptarea era menită să sugereze nepăsare, putere, control.

La al patrulea țârâit, a răspuns cineva. Un bărbat, al cărui glas nu l-am recunoscut, a spus simplu:

— Da.

— Am primit mesajul.

— Stai puțin, a zis bărbatul.

Avea un ușor accent european, greu de precizat.

M-am uitat la ceas, urmărind mișcarea secundarului. Cinci secunde, zece. Așteptarea avea scopul de a mă ține în suspans. Faptul că răspunsese un subordonat mă anunța că aveam de-a face cu o grupare, o organizație, și că de aceea ar fi trebuit să mă simt singur și lipsit de putere prin comparație cu ei.

E-n regulă, m-am gândit eu. *Am mai fost singur împotriva unor grupări. Poate c-o să vă pot arăta cum se face treaba.*

Dar mai întâi, culegerea de informații. Abia apoi aveam să trec la acțiune.

A trecut un minut. După aceea un bărbat, al cărui glas l-am recunoscut, a spus:

— Bună, John.

Am așteptat un moment, după care am zis:

— Bună, Hilger.

Dacă a fost surprins că-l identificasem, n-a dezvăluit-o. Desigur, n-ar fi avut mari motive de uimire, după cum ne ciocnirăm în trecut. Prima dată, Dox și cu mine am ucis un dealer de armament jumătate francez, jumătate algerian, pe nume Belghazi, cu care colabora Hilger; pe urmă, după doar câteva luni, Delilah, Dox și cu mine am lichidat un alt personaj negativ care fusese recrutat de Hilger, teroristul al-Jib, plus un agent de acces israelian ce făcea joc dublu, pe nume Manny. Aceea fusese operațiunea în care murise Gil, colegul lui Delilah. Hilger îl împușcase.

Mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să fi dat uitării trecutul în privința unui ins atât de periculos și cu multe relații ca Hilger. Din câte știam, își părăsise slujba guvernamentală și-și deschisese propria companie, un fel de agenție de informații privată, mai discretă, cu conexiuni mai bune și substanțial mai greu de tras la răspundere decât firme private de securitate ca Blackwater și Triple Canopy. Crezusem că după episodul din Hong Kong, operațiunile lui fuseseră scufundate definitiv, dar se părea că avusese o vestă de salvare.

Au trecut alte momente prelungi. Intenția tăcerii era de a mă face să rostesc ceva, să trădez nerăbdare. *Alte tactici*, mi-am spus eu. *El continuă să modeleze câmpul de bătălie.*

Mi-am privit din nou ceasul. Era un Jaeger-Lecoultre Reverso Grande Taille din oțel inoxidabil, cu o curea din piele maronie. Aș fi putut purta un Traser, dar încerc să evit orice ar putea fi recunoscut ca tactic. Cei care știu… știu. În plus, am o slăbiciune pentru ceasurile de calitate, așa cum este Grande Taille. M-am gândit la toată grija ce fusese acordată designului și apoi producerii lui, mi-am imaginat meșteșugarii care lucraseră la el, purtând ochelari, utilizând lupe și instrumente de precizie pentru a executa perfect mecanismele complexe…

— Vreau să faci un job pentru mine, a spus Hilger în cele din urmă. Mai exact, trei joburi. Dacă le faci, Dox trăiește. Dacă nu le faci, moare.

— Dă-mi-l la telefon, am zis eu dezinvolt.

M-am întrebat dacă mă va refuza. Așa ceva ar fi fost o prostie – nu intenționam să întreprind absolut nimic fără să știu „dovada vieții”, așa cum se numește în domeniul răpirilor dar, pe de altă parte, într-o negociere, nu oferi nimic pe gratis. Hilger putea să considere că schimbarea câtorva cuvinte cu Dox însemna că-mi făcuse o concesie. Până în acel moment el regizase cu multă grijă

operațiunea; poate că intenționa să se implice și mai mult în regia ei.

N-a făcut-o însă. A zis doar:

— Așteaptă.

După treizeci de secunde, am auzit accentul baritonal al lui Dox.

— Ce faci, partenere?

Am fost gata să-l admonestez să nu-mi spună așa, fiindcă nu voiam ca Hilger să creadă că eram apropiați. El însă a continuat:

— Pentru informația ta, băieții ăștia patru m-au pus pe speaker.

Speaker… Trebuia să fi anticipat asta și fusese inteligent din partea lui Dox să mă anunțe. Fusese, de asemenea, inteligent să strecoare și informația despre numărul lor. Poate că lui Hilger nu-i păsa de asta; probabil că spera să mă intimideze cu șansele mele reduse.

În tonul lui Dox exista o notă de deprimare cu totul necaracteristică personajului exagerat de sigur pe sine pe care ajunsesem să-l tolerez și, într-un final, să-l plac. Un torent de emoții a fost gata să mă copleșească din nou: ușurare că el era în viață, îngrijorare despre ce s-ar putea întâmpla în continuare, mânie că îngăduise să fie răpit. M-am străduit să le împing pe toate la o parte, apoi am simțit cum partea aceea înghețată din adâncul meu ieșea la suprafață și prelua controlul. Iar sentimentul care o însoțea nu era nimic altceva decât ușurare. În sfârșit, exista un motiv pentru temerile mele. Un motiv pentru ca să nu mă împotrivesc creaturii dinăuntrul meu.

— Ești bine? am întrebat eu.

— Sunt în viață. Bănuiesc că asta intenționează să arate această conversație.

— Știi unde ești?

— Pe o barcă. Regret că nu-ți pot dezvălui mai multe.

Apoi Hilger a revenit pe fir.

— Vom folosi site-ul securizat, a spus el.

Din graba cu care preluase telefonul, mi-am dat seama că se temea ca nu cumva Dox să-mi spună și altceva, ceva util. Dar ce anume putea să fie?

— Nu, i-am zis eu. Ce ai să-mi spui îmi poți spune direct în față.

— Ba nu. O s-o facem cum spun eu, sau…

— Sau te poți duce dracului.

Și am apăsat butonul de terminare a convorbirii.

Sau mai precis a făcut-o omul de gheață. Omul de gheață știa că dacă nu instauram o măsură de control de la bun început, urma să reacționez mereu, să încerc mereu să refac echilibrul puterilor, la fiecare pas al drumului, până ce, finalmente, indiferent cât de disperate mi-ar fi fost eforturile sau cât de frenetice mi-ar fi fost speranțele, Dox avea să fie mort și eu, probabil, alături de el.

M-am uitat din nou la Grande Taille, la mișcarea lină a secundarului. Îmi simțeam inima bătând egal, cu pulsul puțin mai rapid decât cel normal. Eram în interiorul meu, suspendat într-un loc pe care doar eu îl puteam recunoaște, deconectat, izolat de evenimente.

Am privit arcul lin descris de secundar. Un circuit. Două. Încă unul. Strada dispăruse. Concentrarea mea nu depășea în mărime cadranul ceasului.

Secundarul își începuse a cincea rotație, când telefonul a bâzâit. Am văzut numărul lui Dox pe ecran și am preluat apelul.

— Ai noroc că numărul ți-a fost stocat în agenda de apeluri, mi-a comunicat Hilger. Altfel, prietenul tău ar fi deja mort. Acum ascultă – vreau să auzi ceva.

Pe fundal, Dox a început să urle. Am ținut telefonul departe de ureche și am privit din nou ceasul.

Indiferent ce anume făceau, a durat zece secunde. Când urletele s-au oprit, Hilger a adăugat:

— Sper că n-o să-i mai cauzezi asta din nou.

— Unde vrei să ne întâlnim? am întrebat eu cu glas perfect plat ca gheața unui patinoar și de două ori mai rece.

— Nu ne vom întâlni. Ți-am spus, site-ul securizat. Asta nu se negociază.

— Atunci, nu avem ce negocia.

A urmat o pauză, pe urmă el a întrebat:

— Vrei să-l auzi urlând din nou?

— Poți să-l faci să urle cât ai chef. Dacă vrei să lucrez pentru tine, atunci îmi vei da personal misiunea. Vreau să mă uit în ochii tăi, când mi-o spui. O să știu atunci cât de mult mă pot încrede că-i vei da drumul după ce se va termina totul.

S-a lăsat tăcere, mai lungă de data aceasta. Îl puteam simți gândindu-se, cântărind probabilitățile. Își spunea: *Și eu aș cerut același lucru. Și aș căutat o modalitate să-l atac, bineînțeles. Dar așa ceva ar o fundătură… dacă mă atacă în timp ce oamenii mei îl au pe Dox, atunci Dox moare. În plus, dacă voi alege data, ora și locul, pot să controlez situația.*

Desigur, mai exista o posibilitate: ca reticența lui Hilger să fie simulată. El nu voia să omor pe nimeni; îl răpise pe Dox, pur și simplu pentru a mă aduce în loc deschis, ca să mă omoare. Iar în cazul acela, dacă insistam, pentru o întâlnire, îi ofeream exact ce-și dorea.

Însă trebuia să-mi asum riscul respectiv. Dox îmi salvase viața de două ori. Dacă în acel moment aș fi vrut să rămân în siguranță, nu i-aș fi întors deloc favoarea. Deoarece dacă nu-l țineam pe Hilger în mișcare, dacă nu-l puteam convinge să se îndepărteze de planul pe care și-l făcuse, aveam să fiu mereu cu un pas în urmă în jocul ăsta, de la început și până la sfârșitul lui amar.

— Hong Kong, a precizat el.

Hong Kong era teritoriul lui. Îl putea controla foarte bine. Eu însă doream un fundal asiatic. Mi-

ar fi fost mai ușor decât el să mă contopesc în mulțime.

— Tokio, am replicat eu.

— Nu-i bine, a ripostat Hilger, știind că în Tokio ar fi fost în dezavantaj în aceeași măsură în care eu aș fi fost în Hong Kong. Bangkok.

Ne apropiam. Însă destul de recent, el formase în Bangkok aproape peste noapte o echipă de teren, care fusese foarte aproape să ne lichideze pe mine și pe Dox după ce-i zădărnicisem una dintre operațiuni. Știam că avea relații acolo. Nu era bine.

Aveam nevoie de un loc care să-mi fie familiar, dar unde să fie improbabil ca Hilger să dispună de multe capacități locale. Ceva dinăuntrul meu a intervenit și înainte de a mă gândi mai mult, am rostit:

— Saigon.

A urmat o pauză. Apoi el a întrebat:

— Când?

— Poimâine-seară.

— Nu pot să ajung așa rapid acolo. Pentru Vietnam, am nevoie de viză.

Știu, am reflectat eu. *Iar asta îmi va oferi o informație în plus pe care o pot utiliza ca să te urmăresc.*

— Serviciile secrete ți-o pot obține într-o zi, am rostit eu cu glas tare.

— Și tu?

Aveam să călătoresc cu pașaport japonez, pentru care nu era nevoie de viză. Însă Hilger nu trebuia să știe asta. Era mai bine să-l las să creadă că voi sosi în ziua întâlnirii noastre. În felul acela, nu numai că aș fi avut timp pentru recunoaștere, dar nici el n-ar fi știut că beneficiasem de timpul respectiv.

— Pot face rost de viză într-o zi, am spus. Ține telefonul lui Dox la tine, iar eu îl voi avea pe acesta. Site-ul securizat va fi soluția de rezervă. Ne

vom întâlni într-un loc public, unde putem fi siguri că niciunul nu va încerca vreo acțiune nepotrivită.

— Eu pot fi sigur. Deoarece dacă va apărea o problemă, urletele pe care tocmai le-ai auzit vor suna prin comparație cu cele ce le vei auzi ca o muzică.

Mi-am încleștat maxilarele și am expirat lent.

— Ai grijă cum folosești pârghia aceea, Hilger. În clipa de față este singurul lucru care te ține în viață.

— Poate că așa este. Însă tu-l ții pe Dox în viață. Dacă o să calci strâmb, l-ai omorât.

— Vreau să mai vorbesc cu el.

— După primul job. Presupunând că nu vor fi probleme.

Am dat să protestez, dar el a închis.

Am pornit spre Place de la République, unde știam că era o agenție de călătorii. Paranoia mea de supraviețuire părea că dădea în clocot și nu voiam să intru pe internet, căutând zboruri spre Saigon și rezervând bilete la așa scurt timp după ce fusesem identificat că vorbeam din Paris. Mai bine să închei tranzacția pe un sistem închis.

Din câte știam despre Hilger și numărul oficialilor guvernamentali pe care-i avea la degetul mic, bănuiam că avea acces la informații vamale. Dacă știa cu ce avion soseam, i-ar fi fost foarte ușor să trimită o echipă care să mă aștepte în aeroportul din Saigon. De fapt, alternativă mai sigură ar fi fost să zbor la Hanoi și să ajung în Saigon cu un vehicul, dar n-aveam timp de așa ceva. Prin urmare, lucrul cel mai bun pe care-l puteam face era să evit plecarea direct din Paris. Cel puțin în felul acela îmi puteam ascunde ora sosirii.

În seara aceea din Frankfurt decola la 19:20 un avion, care, după o escală în Bangkok, m-ar fi adus în Saigon a doua zi la ora 15:25; desigur, de la Paris la Frankfurt puteam alege dintre numeroase curse. Funcționara care m-a ajutat a fost ușor

derutată de ce nu preferam să zbor, pur și simplu, fără escală de la Paris cu Air France. Era vorba despre numărul de kilometri parcurși, i-am explicat eu. Voiam să trec cât mai curând la selectarea locului: clasa întâi. La naiba însă, n-aveam la mine numărul de client fidel… urma să mă ocup de asta ulterior, direct cu compania aeriană. Am făcut rezervarea pe numele Taro Yamada de pe pașaportul pe care urma să-l folosesc și în același timp echivalentul japonez al lui John Smith. În prezent, Yamada era alter ego-ul meu cel mai solid, care fusese adus la o identitate matură, ce includea permis auto, carduri de credit, conturi bancare și celelalte indicii ale unui cetățean prin nimic remarcabil.

Nu mai fusesem în Saigon de peste trei decenii și știam că vor fi multe de învățat și insuficient timp pentru a le învăța. Poate că reușeam să cumpăr din aeroport un ghid pe care să-l citesc în avion. Cu el, plus timpul pe care-l petrecusem deja acolo, plus ziua suplimentară pe care o aveam față de Hilger, urma să beneficiez de un avantaj.

Mă aflam în apartament și-mi pregăteam o geantă de voiaj – câteva schimburi de haine, aproape zece mii de dolari în numerar când mi-am amintit că ar fi trebuit să mă întâlnesc cu Delilah la un păhărel în Montparnasse. *La naiba*! Am căzut pe gânduri o clipă. S-o sun pe telefonul ei mobil? Și ce să-i spun?

M-am uitat la ceas. N-aveam decât o geantă de umăr, așa că mă puteam întâlni cu ea și ajunge la timp la aeroport. Am ieșit pe boulevard Henri IV și am luat un taxi.

După ce rezolvasem problemele de logistică, mă cuprinsese o neliniște bizară, cu totul distinctă de teama pe care o simțeam pentru Dox. Poate că Vietnamul fusese o idee proastă. Da, Saigonul oferea avantaje de securitate, însă pentru mine avea să fie, de asemenea, o țară de amintiri neîngropate despre o lume care nu putea fi uitată

niciodată, ci doar, poate, lăsată în urmă. M-am întrebat de ce ar fi vrut omul de gheață să revină acolo, ce încerca să realizeze prin acțiunea aceea.

Trebuia să nu mai insist deocamdată și să am încredere în el, așa cum avusesem întotdeauna. Important era că el se afla acolo, pe motiv de criză. Problema avea să fie să-l conving să plece după terminarea crizei.

Capitolul 7

Delilah stătea la o masă într-un colț din braseria La Closerie des Lilas, în Montparnasse. Era încântată că John nu sosise încă. Mult timp s-a bizuit că bărbatul va veni întotdeauna înainte de ora stabilită. Dacă îl întreba de ce proceda așa, John îi răspundea că avusese niște timp liber la care nu se așteptase, ori că voia, pur și simplu, să citească ziarul, ori să se uite la pietonii de pe stradă. Femeia știa adevărul și știa, de asemenea, că și el știa, dar ce rost ar fi avut să insiste. John sosea mai devreme pentru că era un obicei vechi, o modalitate de evitare a ambuscadelor. Sigur că da, și Delilah folosea metode similare, specifice activității ei, însă Rain le împingea la extrem.

Chiar și atunci când el sosea la ora exactă, femeia simțea că, de fapt, fusese în apropiere, examinând locul de întâlnire și dorind s-o vadă pe ea sosind prima. Într-o zi Delilah venise în mod deliberat cu două ore mai devreme și, desigur, abia ajunsese, că-l văzuse pe John mergând prin zonă și verificând locurile „fierbinți”. Ultimul pe care-l verificase fusese cel în care se afla ea, și pe bună dreptate, fiindcă femeia alesese unul mai puțin evident, mai departe pe stradă, de unde n-avea, de fapt, o vedere foarte bună asupra localului stabilit pentru întâlnirea lor. După aceea Delilah renunțase să mai facă așa ceva, știind că dacă John știa că ea va sosi cu două ore mai devreme, atunci avea să vină cu o oră și mai devreme.

Partea plăcută era însă că el începuse să se schimbe, astfel încât, uneori, părea să se simtă confortabil dacă ajungea la ora fixată. Nu se așeza cu spatele spre ușă – asta n-avea să se întâmple prea curând, poate chiar niciodată. Și Delilah știa foarte bine că nu trebuia să se apropie niciodată de el venind din spate sau dinspre unghiul mort, deși apropierea dinspre unghiul mort n-ar fi fost deloc

simplă, pentru că bărbatul nu ținea mult timp capul orientat în aceeași direcție. Ea învățase, totodată, să nu-i stea aproape dacă voia să-l trezească. Făcuse greșeala aceea o dată și Rain sărise asupra ei ca o panteră. N-o rănise – izbutise să se oprească la timp –, și cu toate că nu comentase nimic, cu excepția unor scuze stânjenite, Delilah își dăduse seama că fusese îngrozit de ceea ce fusese aproape gata să facă. După aceea fusese atentă, atât pentru binele lui, cât și pentru al ei.

Și totuși, John se schimba. Asta se observa în detalii. El se pricepuse dintotdeauna să-și asculte interlocutorul, cu ochii, ba chiar cu întregul corp, o calitate care-l făcea o excepție printre bărbați. N-o pierduse, dar în acel moment devenise predispus să și vorbească, iar când o făcea, gesticula mai mult. Delilah nu-l văzuse procedând așa înainte de Paris și știa că făcea parte din natura lui cameleonică, sau ceea ce un coleg al ei numise cândva „schimbarea formei”, întrucât cameleonii își schimbă doar culoarea, pe când Rain deținea o capacitate mai profundă de a se contopi cu mediul înconjurător. Îi plăceau, de asemenea, gusturile pe care el și le dezvolta în muzica franceză – Jean-Louis Murat, Patricia Kaas – și faptul că asta era simptomatic pentru o deschidere mai generală spre o cultură nefamiliară. Se întreba în ce măsură capacitatea lui de a îmbrățișa noul, de a-l integra în sine și de a se integra în el putea fi atribuită sângelui său japonez și în ce măsură putea fi atribuită, pur și simplu, naturii lui individuale. Delilah ar fi vrut să întrebe, totuși se temea s-o facă, pentru ca John să nu devină complexat, ceea ce ar fi afectat tocmai schimbările care-i plăceau ei atât de mult.

Ea conștientiza că nu era ușor pentru el. John efectua schimbări, dar schimbările îl afectau. Cum spusese Nietzsche? „Când te uiți îndelung într-un abis, abisul se uită și el la tine”. Totuși, fenomenul se exprima și în moduri pozitive.

Delilah se întreba uneori ce se întâmplase cu Midori și cu fiul lui Rain, care, din câte știa, continuau să locuiască în New York. John nu-i spusese niciodată felul exact cum se rezolvase situația, ci doar că ei nu se mai aflau în pericol și că el nu-i mai va revedea niciodată. În secret, Delilah fusese încântată în ambele privințe și înțelesese, din chiar clipa în care i-o spusese, că subiectul avea să fie tabu. Totuși, ce de ce întâmplase? Indiferent despre ce fusese vorba, el părea împăcat cu situația. Poate că era satisfăcut, în mod conștient sau subconștient, că procedase corect când mersese să-i vadă și când îi protejase ulterior, și simultan se simțise ușurat că, din motive mai presus de controlul lui, ei nu mai trebuiau să facă parte din viața sa. Delilah îi respecta primul sentiment și în același timp era încântată de al doilea.

Ridică ochii și-l văzu, și în aceeași clipă își dădu seama că se întâmplase ceva foarte serios. Rain era îmbrăcat elegant ca întotdeauna; purta un blazer de cașmir albastru și o cămașă pe care i-o cumpărase chiar ea dintr-un magazin Charvet. Iar trăsăturile îi erau aceleași, desigur, asiatice cu o urmă vagă de altceva, păr negru și des, cu doar câteva firișoare sure pe tâmple. Diferența pe care o observă imediat era în ochii lui: pragmatici, aproape inexpresivi, ceea ce în cazul lui Rain îl făcea să pară periculos pentru oricine percepea asemenea subtilități. Ca și corpul său, remarcă femeia. El îl întreținea și era întotdeauna agil, însă în acel moment părea aproape prea gata de acțiune, cu umerii tresăltând ușor și capul rotindu-se, cu ochii înregistrând detalii în timp ce mergea. Părea ca și cum lunile petrecute în Paris îi fuseseră luate brusc și lăsaseră în urmă un ucigaș în devenire, a doua lui personalitate.

Bărbatul se așeză și o privi, apoi scrută cafeneaua.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Delilah.

— Hilger a pus mâna pe Dox.

Ea simți cum fața i se golește de sânge.

— Cum adică „a pus mâna”?

— L-a răpit. Îl ține undeva pe o ambarcațiune. Am primit un mesaj de la el pe site-ul pe care-l folosesc cu Dox. Nu știu ce i-a făcut de a cedat și-ncerc să nu-mi imaginez. Am…

Se opri o clipă, ca și cum ar fi fost confuz.

— Trebuie să plec, dar m-am gândit că ar trebui să-ți spun.

— Bineînțeles că trebuia să-mi spui. Ce intenționai, să dispari, pur și simplu, fără niciun cuvânt?

Chiar pe când rostea cuvintele acelea, Delilah știu că exact asta fusese Rain pe punctul de a face. De fapt, mai procedase așa și înainte. Înțelegerea de către el că trebuia să explice, că nu putea lăsa totul în urmă fără niciun cuvânt îi produsese expresia confuză de pe chip.

Rain nu rosti nimic și ea își dădu seama că se chinuia de-a dreptul să mai stea acolo.

— Unde pleci? îl întrebă ea.

— Să mă-ntâlnesc cu Hilger.

— Ești nebun? El poate să fi…

— Da, m-am gândit deja la toate astea. Acționez pentru diminuarea daunelor.

— Te-a făcut să reacționezi. Trebuie s-o iei mai ușor.

— Știu ce fac.

— John, nu…

— Nu-mi spune ce să fac. Îți asumi riscuri permanent și nu m-ai ascultat niciodată când ți-am cerut să te retragi.

— Este cu totul altceva. Țara mea…

— Nu vreau s-aud despre țara ta. Aici este vorba despre prietenul meu.

Se ridică în picioare. Brusc, Delilah se temu și nu știu nici măcar pentru ce anume.

— Cel puțin, zise ea, spune-mi unde te duci.

Bărbatul clătină din cap.

— Nu pot.

Ea se ridică, de asemenea.

— Dă-mi voie să te ajut.

El clătină iarăși din cap.

— M-ai ajutat de prea multe ori, cu prea multe lucruri. Asta nu-i problema ta.

— Nu-ți ofer mila mea, fir-ar al naibii! Și eu țin la Dox. Iar ai mei au o socoteală de încheiat cu Hilger, nu-ți dai seama? Fiindcă l-a omorât pe Gil. L-aș putea suna pe Boaz. El te-ar ajuta.

Boaz era un coleg al lui Delilah și, de asemenea, aliat, un agent de teren competent și periculos, specialist în bombe artizanale, un ins care râdea amăgitor de ușor. Gil și Boaz îl aduseseră pe Rain în operațiunea din Manila, care pornise atât de prost, încât Mossadul încercase să-l lichideze pe John din cauza aceea.

— N-am încredere în Boaz, adăugă el.

— Eu am încredere.

— Nu vreau să-l implic pe el sau pe oricine altul în cazul ăsta. Lor nu le-ar păsa de salvarea lui Dox. Ar fi interesați doar să-l omoare pe Hilger.

— Te-nșeli, zise Delilah, dar fără convingere.

Ar fi vrut să aibă o dispută cu el, însă știa că dacă ar fi făcut-o, bărbatul ar fi repetat ideea de „dinte pentru dinte”. Se purta prostește și copilărește, iar Delilah nu știa cum să-l convingă.

Încercă să se gândească la ceva ce să spună, la un mod de a raționa cu el. Dar înainte s-o poată face, Rain se întoarse și plecă. Ea privi stupefiată în urma lui. Era de parcă o uitase deja.

Capitolul 8

Sperasem să dorm în cursul zborului de treisprezece ore de la Frankfurt, dar n-am închis ochii multă vreme. Mintea îmi era prea preocupată de Dox, de locul spre care mă îndreptam, de situația în care intram. Și de Delilah. Poate că fusesem prea… brusc cu ea. La urma urmelor, încercase doar să mă ajute. Ar fi trebuit să fi fost recunoscător și să fi găsit o modalitate prin care să-i arăt că eram îndatorat. Însă intențiile ei, deși bune, n-aveau să treacă peste imperativele Mossadului. Când fusese omorât în Hong Kong, Gil mă vâna. Aceeași situație se putea întâmpla cu ușurință în Saigon. Și cu toate că nu mai erau valabile motivele pentru care Mossadul îmi dorise moartea – un job care o luase razna în Manila, înainte ca să-l termin în cele din urmă în Hong Kong –, nu mă entuziasma nici să reapar pe radarul agenției ei.

Da, *totuși Delilah te-ar fi putut ajuta. Discret. Te-a mai ajutat și în alte cazuri. Dox este și prietenul ei*, *așa cum a zis.*

La naiba! *Este compromisă. Uită-te cât de devotată este Mossadului. De câte ori ai încercat s-o convingi să se retragă*?

Totuși, *am încredere în ea. Dacă aș crede că ea va spune orice despre noi doi*, *ar trebui să părăsesc Parisul*, *ca să fiu în siguranță. S-o părăsesc pe ea.*

Asta-i altceva. Ea n-are nicio obligație față de ei în privința ta. Însă Hilger l-a omorât pe unul de-ai lor. Ea va transmite Mossadului orice îi vei spune despre Hilger.

Mi-am lipit pumnii de tâmple și am strâns puternic pleoapele. Hristoase, aveam impresia că în mintea mea se luptau două persoane diferite. Încredere și suspiciune. Speranță și teamă. Raționalistul și bărbatul de gheață.

În cele din urmă, am adormit. Când m-am trezit, aterizam în Saigon – Ho Și Min doar cu numele, fiindcă numele Saigon este încă frecvent folosit de cetățenii orașului. Cred că abia după ce am coborât din avion am înțeles cu adevărat unde eram, la ce revenisem. Am traversat betonul pistei spre autobuzul care aștepta și totul mi-a revenit în minte declanșat de căldura umedă, la care se adăuga aroma grea de sol fecund, noroi și vegetație tropicală care creștea și putrezea, concurând pentru fiecare palmă de pământ. După aceea ușile autobuzului s-au închis și, pentru o clipă, totul a dispărut. Dar, desigur, continua să fie acolo. Fusese mereu acolo.

În afara clădirii aeroportului era tumult. Mulțimi, taxiuri care claxonau și, din nou, căldura umedă. Cadențele straniu de familiare ale graiului în sine, tonal precum chineza, dar mai moale, mai puțin strident. Am simțit iz de gaze de eșapament și mirodenii și, din nou, mirosul de junglă, noroiul care-mi rămăsese în minte, așa cum îmi rămânea cândva pe bocanci.

Mă îndoiam că Hilger ar fi adus pe cineva atât de repede, încât să mă intercepteze acolo. Și chiar dacă ar fi vrut s-o facă, n-ar fi știut când soseam, datorită felului cum călătorisem. Și chiar dacă ar fi ghicit, aeroportul, cu toate videocamerele și celelalte sisteme de securitate ale lui, n-ar fi fost un loc convenabil pentru un atac. Supraviețuisem însă atâta vreme tocmai pentru că nu considerasem nimic de la sine înțeles și primul lucru pe care voiam să-l fac era să mă asigur că nu eram urmărit.

Mi-am pus pe umăr geanta de voiaj și i-am cerut unui taximetrist care părea să vorbească o engleză decentă să mă ducă în centru. Am rămas în cadrul personalității japoneze și am folosit accent nipon. Cu Hilger, urma să fiu american. În toate celelalte ocazii, voiam să fiu japonez. Cele două personalități fuseseră întotdeauna diferite în mod

subtil pentru mine, iar comutarea de la una la alta ar fi îngreunat descrierea mea și astfel urmărirea.

Pe când ne-am îndepărtat de aeroport, am privit în urmă. Câteva taxiuri ne-au urmat în traficul dens. Am așteptat trei minute, apoi am spus:

— Stai, înapoi, înapoi! Uitat ochelari soare!

Taximetristul m-a privit, nesigur, în oglinda retrovizoare.

— Ochelari soare! am repetat eu și mi-am indicat ochii. Aeroport, te rog!

El a încuviințat, după care a întors cu o sută optzeci de grade în fața traficului care gonea în sens invers cu o dezinvoltură care pentru un pasager mai vârstnic ar fi putut însemna infarctul. Pe tot drumul de întoarcere la aeroport, am privit înapoia noastră. Niciun vehicul, nici chiar una dintre sutele de motociclete nu ne-a imitat manevra de întoarcere.

I-am plătit șoferului cinci dolari – valuta care continua să fie preferată pe stradă și în același timp o sumă echivalentă cu costul călătoriei până în oraș –, am revenit în terminal și am așteptat înăuntru, privind. Nimeni n-a încercat să mă urmeze și nici n-am văzut pe cineva suspect afară. Am luat alt taxi și i-am cerut să mă ducă la hotelul Rex.

Din cauza traficului dens, drumul de opt kilometri a durat aproape o oră. Am stat pe bancheta din spate, zguduit de ocazionalele gropi din șosea, înconjurat de bâzâiturile și claxoanele armatelor de motociclete, neavând nimic de făcut decât să mă uit și să mă gândesc.

Nu intenționasem niciodată să mai revin în Saigon. Nu pentru că aș urî poporul acesta, deși există destui soldați care continuă s-o facă –, la naiba, există veterani americani din al Doilea Război Mondial care continuă să-i urască pe japonezi. La momentul respectiv, da, îi urâsem. Dorisem să-i urăsc, să dovedesc că, în ciuda chipului meu asiatic, eram diferit, eram american,

mai american chiar decât soldații care sufereau și luptau alături de mine.

Și au existat o mulțime de oportunități ca să urăsc, o mulțime de motive. Vietnamezii erau maeștri ai torturii psihologice. Ei puteau transforma orice, orice obiect neutru și inofensiv din mediul tău în ceva letal, până când lumea însăși începea să pară inamicul tău. Camuflau bombe în țarcurile de animale, în conservele de rații, în cadavrele soldaților. Ascundeau dispozitive explozive legate cu sârme declanșatoare în spatele crenguțelor și mine terestre sub noroi. Înfigeau țăruși cu vârfurile în sus în lungul drumului, apoi declanșau o ambuscadă din partea opusă, astfel că atunci când te azvârleai pe burtă ca să te adăpostești, erai tras în țeapă.

Imaginați-vă cum e să-ți pierzi un amic în felul ăsta, unul dintre camarazii al cărui zâmbet te putea bine dispune întotdeauna, care-ți salvase viața, care-ți apăra spatele indiferent de circumstanțe. Imaginați-vă cum ai putea să urăști. Apoi imaginați-vă următoarea scenă. Înainte să fi avut măcar posibilitatea de a conștientiza ce se întâmplase, în timp ce uniforma îți era încă îmbibată de sângele fierbinte al prietenului tău, doi inși pe care nu-i mai văzuseși niciodată și nici nu-i vei mai vedea vreodată l-au vârât un sac, l-au închis cu fermoarul și l-au azvârlit cu indiferență într-un elicopter pentru evacuarea răniților, iar peste o clipă a dispărut, atât de rapid, încât te-ai întrebat de unde provenise tot sângele acela. N-a existat nicio ceremonie funerară, nicio înmormântare, ci doar o durere atât de confuză și de amară, încât te-a sufocat și singurul lucru care te-a salvat să nu rămâi paralizat de durerea aceea și să te fi ucis a fost o mânie atât de arzătoare, încât cei întregi la minte abia dacă și-ar imagina-o.

Mânia are însă un rost – oferă o supapă de evacuare prin care să răbufnești. În același timp, prețul ei este mare. Întreprinzi acțiuni pe care nu

te-ai fi putut închipui făcându-le, pe care nu ți-ai fi putut închipui pe nimeni făcându-le, acțiuni despre care nu poți să vorbești după aceea, nici chiar cu cei care au fost atunci alături de tine. În starea aceea dispar sentimentele care te fac uman – empatia, ba până și frica. Simți că ai murit deja și cumva ai dreptate: o parte din tine a murit și nu va mai învia niciodată. În momentul acela, este aproape o milostenie să fii ucis. Deoarece dacă supraviețuiești, dacă supraviețuiești propriei tale morți, calea înapoi spre viață este aproape imposibilă. După război au existat bărbați pustiiți pe dinăuntru ale căror mijloace de interacțiune cu lumea fuseseră reduse la alternanța între tăceri și explozii de furie, care încercau cu inutilitate sinceră să se explice în felul acela. „Am murit acolo", spuneau ei.

Și eu am crezut asta, mult timp după aceea. Dar privind de pe bancheta din spate a unui taxi imagini ale țării dezolante care-mi înghițise inocența, am reflectat: *Nu*, *n-am murit aici. Vietnamul este locul unde m-am născut.*

Și nu-l părăsisem niciodată. Nu tocmai. Mă întorsesem în SUA, apoi fusesem prin toată lumea, pentru ca, într-un final, să mă stabilesc, cel puțin pentru o vreme, în Japonia. Totuși, persoana care se născuse în Vietnam nu evoluase niciodată, nu se modificase niciodată în mod fundamental. Corpul îi hălăduise, însă mintea îi rămăsese în locul care o formase.

Odată, când îi spusesem lui Midori că voiam să mă retrag din viața de asasin, mă întrebase cât de tare mă străduiam s-o fac. Îmi simțeam maxilarele încleștându-se dureros când îmi aminteam momentul acela. Ce orori îndurase ea vreodată? Cum putea ea, cum putea oricine care nu fusese acolo, să-și imagineze felul cum te schimbă războiul?

Pierderea unor prieteni și incapacitatea de a-i jeli așa cum se cuvine îți diminuează lumea.

Încerci să eviți atașamente, orice a cărui pierdere te-ar putea răni. Începi să spui *Nu-nseamnă nimic* despre orice, mai ales despre lucrurile importante. Înveți că poți avea încredere doar în puțini oameni, de fapt, în tot mai puțini. Te simți manipulat de propriul guvern. Echipamentele sunt jalnice, la fel și ordinele, știi că pe politicieni îi doare în cot dacă trăiești sau mori, atât timp cât ei sunt realeși. Iar pe urmă, dacă ești o persoană specială, așa cum se pare că eram, ești trimis în anumite misiuni, în care îți poți ucide prietenul cel mai bun care a luat-o razna, pe Jake „Nebunul", care continuă să rămână omul cel mai periculos pe care l-am cunoscut vreodată. Și asta aduce totul laolaltă: oroarea, durerea înăbușită, tăcerea, neîncrederea, furia, ura atotconsumatoare.

Am coborât din taxi în fața hotelului Rex și am refuzat un băiat de serviciu care s-a oferit să-mi ducă geanta de voiaj. Nu intenționam să stau acolo, dar țineam minte hotelul din permisiile în Saigon și apreciam că ar fi un bun punct de pornire de la care să mă refamiliarizez cu orașul. Am fost încântat că mai exista, cu coroana stupidă de deasupra copertinei și cu toate celelalte. Nu numai pentru că era inerent liniștitor să știu că amintirile mele nu se limitau la relicve, ci și pentru că un teritoriu familiar mi-ar fi economisit timp și m-ar fi ajutat să rămân în siguranță.

Am privit peste strada Le Loi și am zâmbit. Centrul comercial, numit în mod ciudat Saigon Tax, continua să se fie în același loc, arătând aproape așa cum mi-l aminteam; deosebirea principală era că o reclamă de neon pentru Sony fusese înlocuită cu una pentru Motorola. În dreapta hotelului Rex rămăsese, de asemenea, în picioare primăria proiectată de francezi, a cărei fațadă cu balustrade, zugrăvită în crem, era iluminată grandios în lumina tot mai slabă a zilei.

Am intrat în hotel. Recepția fusese renovată, dar rămăsese neschimbată în elementele ei de bază

decăzute. Am surâs, uluit în sinea mea că impunătoarea clădire supraviețuise netulburat războiului, comunismului și trecerii deceniilor. Am avansat de la intrare, cuprins de senzația că mă întorceam în timp. Tânărul care fusesem venise aici de multe ori cu prostituate. Eram uimit de limpezimea cu care-mi aminteam fețe și momente, până și numele pe care și le atribuiseră ele cu zece mii de nopți în urmă.

Am urcat pe scara interioară până la etajul patru, după care, ignorând semnele ce avertizau că doar cei cazați acolo aveau voie să circule mai departe, am cercetat interiorul labirintic al hotelului. Dincolo de zonele publice, era așa cum fusese dintotdeauna: coridoare care aveau în ambele capete balcoane deschise, lambriuri de lemn decolorate și podele placate cu gresie, sofale pustii în fața cărora se aflau scaune capitonate în anticamere ascunse, cu măsuțe pentru cafea și scrumiere pregătite în mod absurd, așteptând cu speranța melancolică a unui party care se încheiase deja cu decenii în urmă. Până și șopârlele Gecko grase, care se ospătau cu insectele atrase de luminile fluorescente puternice ale coridoarelor, parcă mă așteptaseră pe mine.

Am coborât pe una dintre scări până la etajul doi, apoi m-am dus la un balcon din capătul coridorului. De acolo aveam panorama perfectă a primăriei și a piațetei din fața ei. Excelent!

Exista o singură problemă: becul cu filament aflat în plafon direct deasupra mea. Am scos batista și l-am rotit de câteva ori, până s-a stins. Mă îndoiam că cineva o să observe și o să-l înșurubeze la loc până a doua zi. Iar dacă o făcea, aveam să-l deșurubez la loc.

Am coborât la parter, am ieșit din hotel și am mers la statuia lui Ho Și Min aflată în piațeta din fața primăriei. M-am întors și am privit hotelul. Balconul pe care-l întunecasem se observa, totuși nu bătea la ochi. Pe fațada hotelului erau destule

alte petice întunecate și mă îndoiam că Hilger se va concentra exact pe acela. Și chiar dacă ar fi făcut-o, n-avea de unde ști că stăteam acolo, ascuns în beznă.

Saigon Tax era mai puțin familiar, în primul rând deoarece devenise mai sofisticat de când îl văzusem ultima dată. Pe lângă bijuterii, ceasuri, televizoare cu plasmă și sisteme Home Cinema, exista o secțiune care vindea fotolii pentru masaj Panasonic. Lent, dar sigur, Saigonul devenea bogat. Totuși, dispunerea interioară era așa cum mi-o aminteam: patru niveluri, cu un atriu deschis de la parter până la acoperiș, trei rânduri de scări, două scări rulante, un lift, intrări și ieșiri pe trei laturi. Perfect!

M-am plimbat până târziu în noapte prin District 1, centrul orașului, refamiliarizându-mă, absorbind detalii. Nu era vorba doar despre Rex, ci mă uimea cât de puțin se schimbase orașul în sine. Cu niciun an în urmă fusesem în Bangkok, iar pe acela abia dacă îl recunoscusem ca fiind orașul pe care-l vizitasem prima dată în timpul războiului, dar comunismul dusese Saigonul la întârzierea dezvoltării și abia recent începuse să accelereze. Da, numele unor străzi se schimbaseră. Și existau câteva blocuri-turn nou-nouțe – o clădire Citibank și alta pentru The Hongkong and Shanghai Banking Corporation (HSBC) –, însă, în general, panorama acoperișurilor orașului era la fel de joasă. Am recunoscut unele dintre contemporanele hotelului Rex: Caravelle, cu o aripă nouă și înaltă, și Majestic, ridicându-se deasupra râului Saigon. Palatul prezidențial, ale cărui porți din fier forjat se prăbușiseră sub șenilele tancurilor nordiste când Sudul căzuse în 1975, fusese păstrat și redenumit Palatul Reunificării, iar la ora actuală era un obiectiv turistic. Mă uluia prezența aproape palpabilă a tânărului care umblase pe străzile acestea și văzuse imaginile acestea. Nu mai eram omul acela, însă amintirile lui îmi aparțineau, erau

darul lui întunecat pentru mine și ne uneau la fel de cert ca progenitura unei căsătorii destrămate și lipsite de iubire.

Am continuat să mă plimb. Am observat că și ubicuitatea comerțului era neschimbată: prăvăliile închiriau câțiva metri pătrați disponibili într-un colț celor care voiau să-și parcheze scuterele și vânzătorii stradali făceau reclamă cu voci ascuțite la ceasuri second-hand, motoare reconstruite și lapte de cocos în pahare din plastic. Capitalismul brut, dinamismul economic al orașului era impresionant. M-am întrebat de ce se temuse vreodată cineva că ar fi putut prinde rădăcini comunismul în cultura aceasta. Nordul înghițise Saigonul, așa cum un mesean ingerează un virus, iar în douăzeci de ani virusul își infectase în asemenea măsură gazda, încât guvernul Hanoiul a emis decretul *doi moi*, politica descrisă în mod politicos ca „reforme”, înțelese mai corect, pur și simplu, ca fiind „capitalism”. Oamenii aceștia trebuiau salvați de comunism? Hristoase, Hanoiul era cel care trebuia salvat. Noi puteam să fi stat, naturalmente, comod în scaune și să ne fi bucurat de spectacol.

Însă presupun că asta ar fi implicat răbdare și, de asemenea, perspectivă, iar niciuna din ele n-ar fi apărut probabil vreodată pe o poziție de vârf într-un top zece al virtuților americane, indiferent cine l-ar fi întocmit. Cel puțin nu mai trebuia să particip la urmarea care rula în prezent: America Utilizează Armata pentru a Reface Orientul Mijlociu și a Pune Capăt Tiraniei în Epoca Noastră.

Urmare, *pe dracu’*, mi-am spus eu. *Este un afurisit de remake. Iar sfârșitul va fi absolut la fel.*

Am fost încântat să găsesc clădirea Operei pe care mi-o aminteam, botezată între timp Teatrul Municipal. La fel și catedrala Notre-Dame, o rămășiță, alături de primărie, a regimului francezilor. Mi-a plăcut că localnicii nu

încercaseră să eradice moștenirea colonială a țării. Acceptarea trecutului de către ei, ba chiar îmbrățișarea lui, sugera o maturitate culturală pe care constatam că o admiram.

Am zâmbit. Poate că le acordam prea multă încredere. Poate că, de fapt, ei erau prea ocupați cu câștigarea banilor ca să le pese.

Am găsit un magazin care vindea cuțite și am cumpărat cu zece dolari unul pliabil, fără brand, cu o lamă de zece centimetri. Aș fi preferat ceva de calitate mai bună, dar a trebuit să mă mulțumesc cu ce exista. Am lovit muchia teșită a lamei de câteva ori în palmă și am fost satisfăcut că blocarea era adecvată. Desigur, tăișul era destul de ascuțit, cel puțin deocamdată. Probabil că Dox, care avea aproape un fetiș despre armele albe, ar fi pufnit nemulțumit. Eu sunt însă un tip mai simplu în privința cuțitelor: bagă vârful în țintă și repetă de câte ori e necesar. Până atunci principiul acela funcționase de fiecare dată pentru mine.

Gândul la lunetist mă împovăra. Nu voiam să mă gândesc la el în acel moment – nu puteam face nimic pentru el, așa că gânditul însemna o distragere, o pierdere de timp. Dar pentru o clipă, mi-a reverberat în minte sunetul acelui ultim urlet și s-a infiltrat neliniștea. Am făcut o pauză și m-am concentrat asupra locului unde eram și asupra a ceea ce plănuiam să fac, până când emoția a trecut.

Odată cu noaptea mi-a sporit și oboseala. Întunericul atenua contururile orașului din jur și, încurajate, amintirile mi-au apărut ca niște stele insistente pe un cer care pălea. Puști, aflați la cincisprezece mii de kilometri de casă și abia ieșiți din junglă, delirând înaintea libertății bruște și a absenței fricii, scăpați în oraș și căutând băutură, fete, orice fel de scandal. Jake „Nebunul”, într-un bar de pe rue Catinat, dezlănțuindu-se asupra unui soldat din Marină care-i spusese ceva stupid, apoi negând totul celor din Poliția Militară după ce nefericitul fusese suit în ambulanță, convingându-i

și anunțându-i cu rânjetul de rechin și demența din ochi: *Dacă vă puneți cu mine*, *vă puteți pregăti să muriți.* Toți râzând nervos, după ce membrii patrulei Poliției Militare își recunoscuseră greșeala și plecaseră, toți mai puțin Jake „Nebunul”, care fusese pregătit să moară chiar atunci, care, practic, se așteptase să moară și poate că fusese dezamăgit că tot nu se întâmplase, că planurile zeilor războiului pentru el erau departe de artificiile orașului, cu luminile lor, cu râsetele și regulile altei lumi.

Nu mă gândisem de mulți ani la Jake „Nebunul”. El înflorise de pe urma nebuniei războiului, afundându-se tot mai mult în inima întunericului, până când fusese posedat de acesta, până-i pătrunsese în mușchi și-i cursese prin vene. Rămăsesem singurul în care avea încredere și de aceea mă trimiseseră să-l caut. Iar el o știa. N-aș fi putut s-o fac dacă nu m-ar fi lăsat. Jake nu putea ucide ceea ce devenise. Altcineva trebuia s-o facă pentru el.

Brusc, mi-am dorit cu disperare să am patru pereți în jur și să dorm, mai cu seamă să dorm. Am luat o motocicletă taxi până la New World Hotel, despre care ghidul pe care-l cumpărasem în aeroport mă informase că era mare, anonim și popular pentru japonezii sosiți în excursii cu grupul. Am făcut o baie fierbinte, m-am strecurat în patul adecvat, dar nespectaculos și am adormit instantaneu, ca și cum cărasem o raniță de treizeci de kilograme prin junglă, deși, de fapt, rătăcisem pe străzi, bântuit de spectrele neliniștite ale trecutului acela.

Capitolul 9

În ziua următoare, am continuat să mă familiarizez cu terenul: tiparele traficului (nu existau), prezența personalului de securitate (în fața băncilor, magazinelor de bijuterii și hotelurilor de lux) și cele mai bune puncte înalte (Rex, Saigon Tax, unele dintre hotelurile-restaurant). Am fost atent după orice părea anormal, orice semne de ambuscade. Am experimentat cu personalități diferite. Ca american și purtător de hartă, am fost asaltat de oferte de transport cu motociclete și biciclete; ca japonez, într-o mult mai mică măsură; când am cumpărat haine locale și am început să imit mersul, postura și expresiile nativilor, am fost ignorat.

Am luat un prânz format din supă de tăiței *pho bo* și suc de pepene, apoi am cumpărat un trepied foto pentru aparatul Nikon digital D70 SLR pe care-l adusesem cu mine. Am terminat de însemnat locuri și lucruri și m-am declarat mulțumit. Nu-mi mai rămânea nimic de făcut decât să aștept.

La ora 18, soarele apusese, totuși aerul continua să fie fierbinte și umed. Spatele și pieptul cămășii îmi erau întunecate de transpirație, iar mulțimile mișcătoare și zumzetul ca de insecte al motocicletelor mă împresurau. M-am oprit într-un magazin de înghețată, aflat după colț față de Rex, ca să mă odihnesc și să aștept. Am cumpărat un cornet și m-am bucurat de el, alături de ușurarea slabă și periodică, oferită de unicul ventilator oscilatoriu din plafon. Treizeci de oameni ticseau scaunele din jurul meu, însă mă ignorau cu seninătate. Prinsesem aura locală și mă contopeam perfect cu ea.

Telefonul mi-a bâzâit. Am privit ecranul – mobilul lui Dox – și am răspuns.

— Da.

— Sunt aici, a spus Hilger. În oraș. Unde ești?

Am pus pe masă o bancnotă de cincizeci de mii de dong și am pornit spre ușă.

— În Districtul 1. Tu?

— La fel. Unde o să ne întâlnim?

Am continuat să merg, privind trotuarul și strada.

— Știi clădirea HSBC?

— Nu, dar sunt sigur c-o pot găsi.

— Întreabă pe oricine. O poți vedea aproape de oriunde din Districtul 1 – nu sunt foarte multe blocuri-turn. La parter este o cafenea. Ne întâlnim acolo peste zece minute.

Am închis și am intrat în Rex. După două minute, eram în balconul meu de la etajul doi. Nimeni nu reînșurubase becul. Am instalat trepiedul și camera foto, pe urmă am privit în jos spre statuia lui Ho Și Min prin teleobiectivul de 400 mm. Distingeam toate detaliile. Dacă m-ar fi întrebat cineva, eram, pur și simplu, un fotograf japonez de ocazie, care încerca să imortalizeze esența pieței de dedesubt. Nu mă așteptam totuși să fiu luat la întrebări. Rex nu fusese niciodată genul acela de loc.

După zece minute, telefonul mi-a sunat iarăși. Era Hilger.

— Nu ești aici, a zis el.

— Nu, nu mi-a plăcut. Voiam ceva cu mai multă lume.

A urmat o pauză.

— Să nu te joci cu mine, Rain. Dacă abandonez întâlnirea asta, amicul tău moare.

Asta era o cacealma. Nu știam ce anume voia de la mine, însă voia foarte mult, de vreme ce a ținut morțiș să vină până în Saigon. Puteam să-l împing fără grijă un pas mai departe.

— Nu mă joc cu tine. Du-te la primărie – este clădirea mare în stil franțuzesc aflată cam la un cvartal de tine. În fața ei este o piațetă cu statuia lui Ho Și Min. Acolo sunt mulți oameni. Ne întâlnim în fața statuii.

A apărut după două minute. Prin teleobiectivul camerei, distingeam totul din piațeta puternic iluminată, până și picăturile de sudoare de pe fața lui Hilger. Era cu partea dreaptă spre mine. N-am văzut nicio cască auriculară. Deocamdată era bine.

De data asta l-am sunat eu.

— Ai ajuns?

S-a uitat în jur.

— Da. De ce nu ești aici?

— Sunt prudent.

— Ești prea prudent. O să strici totul.

— De unde știu că nu-mi întinzi o cursă?

— Îți reamintesc că tu ai cerut întâlnire asta.

A urmat o pauză.

— Dacă stai cu spatele la primărie, chiar în fața ta este centrul comercial Saigon Tax, cel cu reclama mare pentru Motorola pe fațadă, vizavi de Sheraton. În spatele lui se vede o clădire Citibank. Sunt înăuntru, în cafeneaua Góc Saigon. Pe terasa de pe acoperișul complexului. Urcă și o să mă găsești.

L-am privit uitându-se în spate, după aceea într-o parte și alta, apoi în sus, la clădirile din jur. Am așteptat și am fost răsplătit cu prim-planul urechii lui stângi – nici în ea nu avea cască. Ochii i-au trecut peste pata întunecată în interiorul căreia stăteam. *Așa este*, m-am gândit eu. *Aș putea aici. Sau în Saigon Tax. Sau într-o cameră din Sheraton. Sau poate că am o videocameră într-o dubiță din fața hotelului Rex și te privesc de la distanță. Sau poate că nu te privesc deloc. Ideea este că habar n-ai.*

A închis telefonul fără alt cuvânt și a pornit prin piațetă, spre Saigon Tax. L-am urmărit prin teleobiectiv pentru o clipă, pe urmă am examinat piațeta cu ochiul liber.

După câteva secunde am zărit un blond solid care mergea nepăsător în urma lui Hilger și în aceeași direcție. Am văzut că privirea îi alerga în toate părțile, observând toate detaliile, mișcând

lent capul de la stânga la dreapta în timp ce mergea. Vigilența vizuală contrasta cu mersul relaxat și am decis că era omul de sprijin al lui Hilger. De fapt, l-am descoperit atât de repede, încât pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva fusese desemnat în mod premeditat să fie atât om de sprijin, cât și o distragere. Ideea este că oponenții știu că te uiți după inși de sprijin, sau agenți de filaj, sau altceva, așa că-ți oferă exact ce așteptai. Și pentru că ai observat pericolul despre care știai că va fi acolo, mintea ți se închide inconștient față de alte posibilități, mai puțin evidente. *Știam că trebuie să le ceva… aha*, *uite-l*! reflectează amatorii și alții fără mari speranțe de longevitate în activitatea asta. Supraviețuitorii se gândesc: *Știam că trebuia să fie ceva… uite-l pe unul*, *dar unde sunt ceilalți*?

Bărbatul continua să înainteze lin, ca o panteră, sigur pe sine, echilibrat. Purta ochelari cu lentile dreptunghiulare, fără rame, și-mi lăsa vag impresia că ar fi european. M-am întrebat dacă el răspunsese la telefon când sunasem din Paris. Părea gata de acțiune în orice clipă, o senzație pe care o radia nu doar vigilența din priviri, ci și pasul lui și balansul brațelor în timpul mersului. Dacă ar fi trebuit să-l dobor, aș fi folosit în mod clar un instrument, dublat de oricâți factori de surprindere aș fi fost capabil să mobilizez.

Am făcut mai multe fotografii, după care am examinat piața pentru alte posibilități în urma lui Hilger. Acesta era districtul hotelier și în jur existau mulți străini, însă niciunul dintre ei nu m-a alertat. Erau fie prea bătrâni, fie prea fleșcăiți, fie însoțiți de femei și copii. Cel mai relevant, niciunul dintre ei nu deținea calitatea aceea, indiferent cât de subtilă, a atenției excepționale, care este aproape imposibil de camuflat când te afli în mișcare și ești operațional. Am pliat trepiedul, l-am pus în rucsac și am pornit spre barul de pe terasa acoperișului hotelului Rex.

Ascuns înapoia unei grădini care nu existase în trecut, avea o vedere perfectă a trotuarului din fața centrului comercial Saigon Tax. Dl Blond aștepta acolo.

Dacă Hilger era dispus să-l lase pe dl Blond să stea în urma lui la distanță așa mare însemna că era, într-adevăr, încrezător că nu voi încerca să-l dobor cât timp îl avea captiv pe Dox. Sau poate că, de fapt, dl Blond chiar era o distragere, caz în care cineva mai subtil avea în scurt timp să-l urmeze pe Hilger și să intre în clădire. Am așteptat, însă n-am văzut pe nimeni pe care să-l identific ca potențială problemă.

Am coborât pe o scară interioară, am pornit spre sud-vest pe Le lor, apoi am traversat strada alături de alți cincizeci de pietoni, înconjurați de bâzâituri de motociclete. De cealaltă parte a străzii se afla o parcare subterană, care avea propria intrare în Saigon Tax. Am intrat, verificând întruna toate punctele „fierbinți". Nu mi-a atras nimic atenția. Am dat un colț și am așteptat. N-a venit nimeni după mine. Am mai așteptat un minut, asigurându-mă că Hilger avea timp să ajungă la restaurant înaintea mea.

Am intrat în Saigon Tax și am folosit una dintre scările interioare, oprindu-mă pe rând pe balconul fiecărui etaj pentru a privi în jur și dedesubt. Tot nimic anormal. Am continuat spre etajul trei, prin care am traversat spre latura nord-estică a clădirii, verificând interiorul în vreme ce mergeam. Totul părea în ordine.

Am ajuns la scara care ducea la Góc Saigon. Am privit pentru ultima dată în jur. Nimic îngrijorător. Perfect!

Mi-am închis telefonul și am activat celălalt dispozitiv electronic miniatural pe care-l aveam asupra mea, un detector de microfoane pe care mi-l construise în Tokio prietenul meu martir, Harry, un hacker expert în realizarea de improvizații. Dacă Hilger avea vreun microfon asupra lui,

detectorul avea să-mi vibreze în buzunar, anunțându-mă. M-am îndreptat spre scara care ducea în restaurant.

Localul avea forma literei „L” și se afla parțial sub un acoperiș, dar în cea mai mare parte direct sub cerul întunecat al Saigonului. Podea din lemn, mese și scaune din stinghii de lemn, luminițe pâlpâitoare întinse pe ghirlande peste plante, ca niște ornamente de Crăciun. Nu erau decât câțiva clienți, deoarece era încă devreme, și niciunul dintre ei nu părea recent sosit.

O plasatoare s-a apropiat de mine. Am privit-o, am văzut că nu reprezenta o amenințare și am revenit la cercetarea interiorului restaurantului. Ea s-a oferit să mă conducă la o masă. Am clătinat din cap, am ignorat-o și am continuat să înaintez.

Nu-l zărisem pe Hilger deocamdată, așa că, dacă se afla acolo, trebuia să fie după colț, pe latura scurtă a L-ului. M-am menținut în apropierea peretelui interior, am ajuns la colț și am privit rapid după el. Era, într-adevăr, acolo, așezat într-un colț, cu spatele la peretele din beton, cu picioarele adunate sub scaun, gata să intre în acțiune, cu fruntea sus și ochii atenți. Toate mesele din jur erau goale; pentru moment, capătul acesta al L-ului era pustiu.

S-a ridicat când m-a văzut și s-a îndepărtat puțin de masă, dar lent și arătându-și palmele. Erau goale, cu degetele ușor rășchirate. M-am apropiat de el într-o postură la fel de neamenințătoare.

După ce am ajuns în fața mesei lui, m-am întors spre Hilger, astfel încât flancul să-mi fie orientat spre colțul L-ului. Voiam să văd oricine persoană care sosea după mine și să am timp să reacționez.

El și-a răsucit foarte puțin corpul, așa încât nu-l mai vedeam drept din față, ci mai degrabă din stânga. Și-a frecat bărbia cu palma stângă, ținând antebrațul vertical în fața corpului și atingându-i cotul cu cealaltă mână. Ținuta aceea m-a anunțat că era dreptaci, confirmând amintirea celor aflate

când îl văzusem trăgând cu pistolul la China Club și Kwai Chung, în ultimele două rânduri când ni se încrucișaseră drumurile. Deși fusese menită să pară neamenințătoare și să mă destindă, postura îi acoperea aproape toate punctele vitale. Era îngrijorat că l-aș putea ataca. Avea perfectă dreptate.

Nu pentru prima dată, mi-am dat seama că trebuia să fie foarte motivat pentru a-și asuma riscurile acelei întâlniri. M-am întrebat ce urmărea și pentru cine ar fi putut lucra.

— Haidem, am rostit eu.

A părut nesigur.

— Unde?

— În alt loc. Este posibil să fi telefonat cuiva și să-i fi spus unde suntem.

— Sunt singur.

Nu intenționam să-mi dezvălui atuul, întrebându-l despre dl Blond.

— Mă bucur, am replicat eu. Fă-mi oricum pe plac.

Nu întineresc, totuși continui să am două avantaje. În primul rând, am fost dintotdeauna neobișnuit de rapid – pe de o parte, datorită eredității, pe de altă parte, ca urmare a antrenamentelor obsesive. În al doilea rând, pot trece de la nemișcarea împietrită la violența explozivă, fără niciunul dintre precursorii uzuali. Nu etalez, sau am învățat să camuflez, indiciile la care oamenii știu să fie atenți – atât cele evidente, ca strigătele, gesticulările și alte manifestări exterioare, cât și cele mai puțin vizibile, ca pălirea și dilatarea pupilelor. Pot răni pe cineva, sau și mai rău, iar unicul indiciu pe care-l va avea respectivul despre ce se întâmplă va fi că eram suficient de aproape ca s-o fac.

Hilger nu știa asta. Eram aproape, sigur că da, totuși suma totală a experiențelor lui i-ar fi spus că va exista un avertisment, un soi de tranziție evidentă, și că, de aceea, va beneficia de timpul

necesar pentru a reacționa. Ca atare, n-a fost, de fapt, vina lui că n-a fost pregătit pentru ce s-a întâmplat în continuare.

— Trebuie să…, a început el să spună.

Am parcurs distanța dintre noi cu un singur pas lung și mâna mea din față s-a îndreptat spre chipul lui, dar nu fusese decât o fentă. Ochii i s-au dilatat de surprindere și brațele i-au țâșnit în sus… îndepărtându-se de genunchiul meu, care s-a ridicat într-un arc scurt și ușor curbat spre întâlnirea brutală cu testiculele lui. Hilger a scos un sunet care poate fi descris ca *vomitus interruptus* și s-a îndoit din mijloc, căzând peste mine. L-am împins cu spatele în perete și în clipa imediat următoare am deschis lama cuțitului pliant pe gâtul lui. Poate că tăișul nu oferea longevitate, dar pentru moment era perfect ascuțit și l-am apăsat pe carotida lui, la limita crestării pielii, cu pumnul în mărul lui Adam, iar cu mâna stângă i-am strâns încheietura dreaptă, ținând-o departe de orice ar fi putut avea în buzunar.

— Mâinile sus, ratatule, am murmurat eu. Pe perete, la nivelul capului. Dacă te miști după o armă, ți-am luat beregata.

Dincolo de nevoia reală de a-l percheziționa pentru arme, era important să-i ofer și altă opțiune pe lângă împotrivire sau moarte. Dacă era convins că-l voi ucide, nu mă puteam aștepta la cooperare. Așa însă a decis să se supună. A făcut o grimasă și, lent, a ridicat brațele pe perete. Capul îi era lăsat spre spate, cu bărbia apăsată de pumnul meu, iar nările îi erau dilatate de respirație. Ochii i se îngustaseră la nivelul unor fante prin care mă privea rece.

L-am privit la rândul meu și mi-am dat seama surprins că eram gata s-o fac. Să-l prind de păr, să-i răsucesc capul spre stânga, să spintec spre dreapta și să fac un pas în lateral pentru a evita jetul de sânge. Să ies și să-l despic pe dl Blond înainte de a fi avut șansa să reacționeze. Să fac cu

ei așa cum făcuse Keyser Soze[2], să las restul echipei lui Hilger să înțeleagă cu cine se încurcaseră și ce urma să le vină de hac în continuare.

— Dacă nu dau semn, oamenii mei îl omoară pe Dox, a zis Hilger de parcă mi-ar fi citit gândurile. Este automat.

Poate că da, m-am gândit eu. *Sau poate că oamenii tăi îl vor elibera pe Dox*, *ca să mă împace. La ce mai le este de folos dacă ești mort*? *Da*, *îl pot lăsa liber. O renunțare*, *o ofertă de pace.*

Iisuse, doream atât de mult să-l omor, încât începusem, realmente, să gâfâi. Și găseam pretexte în orice, până și în viața lui Dox, ca să-mi ofer permisiunea aceea.

Fă-o! *Fă-o*, *dă-l dracului*! *Termină totul acum și poți să pleci.*

Mi l-am imaginat pe Dox, neajutorat pe undeva, spintecat, în chinuri și, cumva, gândul acela mi-a oprit mâna. Tot corpul îmi tremura de ambivalență. L-am răsucit pe Hilger și l-am percheziționat. Avea asupra lui două cuțite, unul pliant și unul la brâu. Le-am luat pe amândouă. După aceea, telefonul mobil al lui Dox. L-am închis și l-am vârât în buzunar. Cu excepția unui teanc de dolari și de dong, nu mai avea nimic, nici măcar un portofel.

M-am dat înapoi de lângă el și am pliat cuțitul. L-am pus în buzunarul pantalonilor și am observat că detectorul lui Harry încetase să mai vibreze după ce închisesem telefonul lui Dox. Hilger era curat.

L-am privit și la un nivel m-am simțit uluit că mai era în viață, că reușisem să mă stăpânesc. A înghițit în sec și mâna dreaptă i s-a ridicat spre gât, frecându-l, atingând pielea nerănită. Respira întretăiat.

Plasatoarea a apărut de după colț și s-a oprit brusc. Nu văzuse ce se întâmplase cu o secundă mai devreme, dar putea simți consecințele. M-am uitat la ea și am spus:

— Lasă-ne un minut.

A încuviințat din cap și s-a retras.

L-am privit pe Hilger.

— Haidem!

El a clătinat din cap.

— Nici vorbă, a rostit el cu glas răgușit.

— Nu gândești limpede, am zis eu și o parte din mine a răcnit: *Încă nu-i târziu – ajunge să faci un pas spre el și să-l termini dracului*! Dacă aș fi vrut să te-omor, acum ai fi zăcut într-o baltă de sânge. Ai spus-o chiar tu: Nu te pot atinge, cât timp îl aveți pe Dox. Eu trebuie să-mi fac griji în privința surprizelor, nu tu. Nu există niciun motiv pentru care să nu ieșim de aici împreună. Decât doar dacă vrei să mă ții aici, fiindcă ai oameni de susținere pe care i-ai anunțat despre locul acesta de întâlnire. Iar într-un asemenea caz, voi presupune că mi-ai pregătit o ambuscadă.

Tot ce afirmasem era logic. De aceea voiam să mă contrazică. Dacă ar fi făcut-o, n-aș fi avut de ales. Îi puteam reteza gâtul și orice s-ar fi întâmplat după aceea cu Dox n-ar mai fi fost vina mea.

Hilger a rămas tăcut. Poate că se gândea la spusele mele. Poate că se gândea la plasatoare și se întreba dacă se speriase îndeajuns cât să cheme poliția. Poate că-mi citise în ochi cât de mult speram să mă refuze. Indiferent ce i-ar fi trecut prin minte, după un moment a încuviințat din cap.

Am ieșit din Saigon Tax prin parcarea subterană, am mers spre sud-vest pe Le Loi și am cotit la stânga pe Pasteur. Am oprit un taxi și i-am cerut șoferului să ne ducă la Ben Thanh Market, un complex comercial labirintic, care se întindea pe un cvartal întreg. În timp ce mergeam, am privit în spate, dar n-am putut fi sigur că nu ne urmărea niciuna dintre toate motocicletele acelea. În interiorul pieței existau sute de vietnamezi, care abia își târau picioarele. Hilger și cu mine ne mișcăm iute și direct, și n-am văzut pe nimeni care

să încerce să țină pasul cu noi, totuși nu eram la fel de sigur pe cât sunt, de obicei, sau pe cât îmi place să fiu. Mi-am reamintit că Hilger fusese în oraș doar o zi. Angajarea și amplasarea atât de rapidă a unor localnici pricepuți ar fi fost al naibii de dificilă.

Hilger s-a conformat și nu mi-a mai făcut niciun fel de necazuri. Pe latura pieței dinspre Le Thanh Ton am luat alt taxi spre Park Hyatt. Ruta mi-a oferit o altă oportunitate de a ne verifica spatele, când am virat la dreapta pe Hai Ba Trung. Nu mi s-a părut că cineva ne-ar fi urmărit din piață, însă… la naiba, existau foarte multe motociclete, foarte multe porțiuni întunecate pe stradă și foarte mulți oameni care purtau măști anti-poluare. Oare nu-l văzusem mai devreme pe tipul slăbuț, cu tricou alb și bandană neagră în jurul feței? Sau fusese un altul?

Am mers în tăcere. Mi-am spus din nou că, indiferent ce anume îl motiva pe Hilger să facă toate astea, trebuia să fie foarte important. Dar ce era?

Nu mă așteptasem la un trafic de motociclete așa intens. În timpul războiului pe acolo circulau în cea mai mare parte automobile, jeepuri și, desigur, camioane greoaie. Mediul de contrafilaj era mai dur în prezent. Când plecam de la întâlnire, trebuia să utilizez precauții extraordinare. Cel puțin în interior însă aveam să fiu în siguranță. Alesesem hotelul acela, cel mai nou și mai luxos din Saigon, pentru că avea videocamere de supraveghere, agenți de pază și alte mijloace de securitate care ar fi inhibat orice ambuscadă în interior.

Taxiul ne-a lăsat la mijlocul căii de acces semicirculare. Doi portari au deschis ușile duble largi ale hotelului, salutându-ne respectuos. Am intrat în holul recepției, călcând pe parchet lustruit și covoare persane a căror grosime înăbușea pașii. A urmat un soi de confruntare, când am ales unde

să ne așezăm, și am sfârșit stând unul lângă altul la o masă din lungul peretelui spre exterior, amândoi cu fața către sala largă, ce se înălța pe două niveluri. Mult deasupra noastră câteva candelabre din metal bătut asigurau o lumină discretă și eram înconjurați de sunete de conversații și râsete din partea mulțimii, cei mai mulți fiind expatriați. Era un decor sigur și, de aceea, suprareal.

Am rămas tăcuți câteva minute, fiecare încercând să-l aștepte pe celălalt să înceapă. O chelneriță drăguță a întrerupt confruntarea, aducându-ne meniurile.

— Bună seara, a zis ea. Numele meu este Ngan. Pot să vă aduc ceva de băut?

Hilger m-a surprins, întrebându-mă:

— Ți-e foame?

Într-adevăr, mi-era. Toată după-amiaza și seara fusesem în alertă și nu-mi dădusem seama că trecuse mult timp de la prânzul alcătuit din supa de tăieței *pho bo.* Iar în acel moment, când pericolul imediat se găsea sub control, stomacul cerea să fie băgat în seamă.

Am încuviințat din cap, precaut.

— De ce nu comanzi tu pentru amândoi? m-a întrebat el. Oricum, le cunoști bucătăria mai bine.

Am examinat rapid meniul și am ales o varietate de pachețele de primăvară și găluște. Hilger m-a surprins din nou, comandând o bere. Eu m-am mulțumit cu suc de portocale.

Niciunul din noi n-a scos o vorbă până când Ngan a revenit cu băuturile și mâncarea. După ce a plecat, Hilger a sorbit din bere și a spus:

— Probabil că încerci o senzație stranie să fii înapoi aici.

M-am gândit că, de fapt, comentariul lui era un truc, o tentativă de a scoate ceva de la mine. Nu eram însă sigur ce anume.

— De ce crezi asta?

A ridicat din umeri.

— Din cauza amintirilor… Pentru mine a fost deșertul. Am fost în Irak la prima rundă, iar acum, dacă mă duci într-un loc cu mult nisip și vânt uscat și foarte fierbinte, *bum*! revin acolo complet, cu corpul și cu sufletul. Ca și cum n-aș fi plecat nicio clipă. Cei care n-au avut genul ăsta de experiență nu-nțeleg. Este ca și cum ei ar trăi în două dimensiuni, pe când tu trăiești în trei.

Știam la ce se referea. Acea parte din tine care s-a format în luptă va răspunde întotdeauna la revenirea pe câmpul de luptă. Și învățasem că atunci când revii, simți ca și cum o parte a ta care dormea se foiește și se deșteaptă, în vreme ce persoana despre care crezuseși că erai se destramă, lin, rapid și fără urme, ca un vis. Poate că asta era paranoia pe care o simțeam – personalitatea aceea mai veche, care mă ținuse în viață în junglă, în locuri și în circumstanțe în care muriseră atât de mulți.

Am început cu pachețelele de primăvară. În dreapta noastră, o masă plină de americani a izbucnit în hohote de râs la o replică a cuiva din grupul lor. Hilger s-a uitat într-acolo și a clătinat din cap.

— Uită-te la ei. Se cred stăpâni peste locul ăsta, nu-i așa? Se cred stăpânii lumii. Câteodată îmi vine să vărs.

I-am privit o clipă și am constatat că nu-l puteam contrazice. Vedeam o turmă de oi hrănite excesiv și cu foarte multe privilegii, care se născuse cu ceea ce avea în acel moment și înțelegea frica și privațiunile reale doar prin intermediul imaginilor primite de la CNN între reclame pentru pastă înălbitoare de dinți și balsam de rufe cu parfumul prospețimii de munte. Membrii turmei îi priveau cu superioritate pe localnici, pentru că localnicii aveau nevoie de banii lor și trebuiau să-i servească pentru a-i căpăta. Nu înțelegeau că serviciile erau de felul celor asigurate bătrânilor internați într-un azil.

Confundau stoicismul cu pasivitatea, servirea cu servilitatea, ordinea curentă a lumii cu un plan predestinat. Nu-și dădeau seama că oamenii pe care-i priveau cu superioritate aveau să le fie stăpâni peste puțină vreme, chiar în acest secol. Sau, cu viteza la care mergea Occidentul, poate mai degrabă să le fie gropari.

Hilger a băgat o gălușcă în gură, a mestecat și a înghițit. A clătinat din cap.

— Uneori mă-ntreb de ce naiba mă mai sinchisesc.

M-am uitat la el, intrigat de faptul că era în stare să glumească și să ia masa cu cineva care, cu nicio oră în urmă, aproape că-l executase. Asta nu mi se părea o slăbiciune. Dimpotrivă, revenirea lui cu ușurință după întâlnirea noastră anterioară sugera o intimitate îndelungată și confortabilă cu violența. Și mai mult decât atât, sugera un individ atât de expert în a separa personalul de profesional, încât era capabil de aproape orice. Mă așteptam să acționeze fără scrupule dacă aprecia că ceva era necesar și, mai mult decât atât, fără niciun avertisment.

— Și de ce te sinchisești?

A privit în gol și pentru o clipă a rămas cu ochii pierduți în depărtare. M-am întrebat ce vedea.

— Fiindcă s-au stricat niște lucruri, a răspuns el după un timp. Oamenii obișnuiau să creadă că un sistem „stricat” era acela care răspundea doar în cazul unei crize. Dar nu asta înseamnă „stricat”. „Stricat” este sistemul care nu răspunde nici *măcar* la o criză.

— Despre ce criză vorbești?

Hilger a sorbit din bere. S-a uitat la mine, apoi a clătinat din cap, ca și cum ar fi fost dezamăgit.

— Dacă trebuie să-ntrebi înseamnă că n-ai înțelege.

— Pune-mă la încercare.

— Vorbesc despre America. Roțile îi cad, n-ai observat? Și ce ar trebui să faci dacă ți-ar păsa? Să

te alături unui miting de protest? Să expediezi o scrisoare congresmenilor tăi escroci? Ia zi?

Din experiența mea, cei care își exprimă opiniile politice doar în clișee și generalizări pasionale sunt fanatici. Se putea ca Hilger să fie unul dintre aceia. Sau poate că încerca să-și camufleze adevăratele afilieri ori lipsa oricăror afilieri. Sau poate că toată conversația noastră era încercarea lui de a mă deschide, de a culege informații despre mine. Sau toate de mai sus.

— Nu știu, am răspuns eu. Ce crezi că ar trebui să faci?

Terapeuții îi spun „oglindire”: repetarea cuvintelor pacientului, reformularea lor sub forma unei întrebări. În trecut avusesem de-a face cu destui psihiatri militari ca să găsesc tehnica aceasta stupidă și iritantă, și este atât de elementară, încât până și computerele pot fi programate s-o facă. Dar poate să creeze un sentiment de empatie sau, în acest caz, o iluzie de empatie și să-l deschidă pe subiect.

N-a funcționat în cazul lui Hilger. El a spus doar:

— Ce poți.

Ceea ce, am înțeles, însemna foarte mult în cazul lui.

Am așteptat, sperând că va adăuga ceva ce aș putea folosi. După câteva clipe, a zis:

— Păcat că trebuie să se întâmple așa cu noi. Te respect. Ar trebui să fim în stare să lucrăm împreună. Lucrez cu mulți tipi ca tine.

— Ca mine… în ce fel?

A ridicat din umeri.

— Inteligenți. Independenți. Care au pătrunderea necesară pentru a înțelege cum funcționează, de fapt, lucrurile.

Am simțit manipularea, totuși nu știam încotro încerca să mă conducă.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ba înțelegi, cu siguranță. Știi bine că democrația nu-i decât o imagine frumoasă. Iar pentru a-i asigura existența și a-i păstra aparența, se știe că unii oameni au făcut dintotdeauna lucruri pe care nu le poate ști nimeni.

— Asasinate.

— Exact.

— Lovituri de stat.

— Bineînțeles.

— Răpiri?

A ridicat din umeri.

— Noi le numim „predări extraordinare”.

— Abu Ghraib.

Hilger a clătinat din cap.

— Nu vorbesc despre AG. Cazul acestei închisori reprezintă exact felul cum nu trebuie procedat. Oamenii spun că ce s-a-ntâmplat acolo a fost imoral. La naiba, a fost mai rău decât imoral, a fost o dovadă de incompetență – pur și simplu, o expediție de pescuit. Extinsă și aprobată de sus. Și odată ce s-a aflat despre ea, inevitabil, a trebuit să ne dăm peste cap în direcția opusă, din cauza investigațiilor mass-media.

— Parcă vicepreședintele a spus că tortura prin simularea înecului a însemnat o „imbecilitate”. Iar asta s-a întâmplat după AG.

— Crede-mă, cei aflați în slujba dreptății aveau mult mai multă libertate înainte de AG. Oricum, vicepreședintele n-are habar despre ce vorbește. De fapt, niciunul dintre ei n-are habar. Ăsta-i dezastrul. Cu asemenea inși în lumina reflectoarelor, este necesar mai mult ca oricând să acționăm din umbră, pentru a face lucrurile cuvenite.

Bun, așadar, asta era declarația de tipul „Noi doi suntem profesioniști, iar toți ceilalți sunt incompetenți”. Se înșela totuși dacă nutrea convingerea că asta avea să-l salveze după ce se termina totul.

L-am privit fix.

— Da? Și de unde știi când ceva este cuvenit?

Mi-a întors privirea.

— Când este necesar.

— Și când este asta?

— Când ai nevoie de ceva și nu există altă cale prin care s-o poți face.

— În cazul de față, de unde ai știut că nu exista altă cale? Nu m-ai întrebat niciodată.

— Există lucruri pe care le știi, pur și simplu.

— De ce nu mă întrebi acum?

Hilger a scuturat din cap.

— Acum nu întreb. Acum îți spun. De aceea a fost necesar să recurg la intermedierea lui Dox. Fiindcă trebuie făcut.

A urmat o pauză prelungă, tăcută. Am încercat să nu mă gândesc la Dox. M-a ajutat să-mi înfrânez pentru moment patima latentă de a-l ucide pe Hilger.

— Bine, am rostit eu. Spune-mi ce vrei.

S-a uitat în jur, apoi s-a aplecat spre mine.

— Trei joburi, așa cum ți-am zis. Când îl termini pe primul, ți-l voi da pe al doilea. Când îl termini pe al doilea, ți-l voi da pe al treilea. Când îl termini pe al treilea, îl voi elibera pe Dox.

L-am privit. Când am vorbit, cuvintele mi-au fost îndreptate în mod egal spre Hilger și spre omul de gheață.

— Dacă-i faci ceva care va avea urmări permanente, știi că te voi găsi. Și știi ce-ți voi face.

Mi-a oferit un surâs slab, lipsit de amuzament.

— Ești generos. Vei încerca să mă găsești imediat ce-i voi da drumul, dacă nu chiar mai devreme.

— Trebuie să-nțelegi ceva. Am încercat să ies dintr-o astfel de viață. Dacă va trebui să revin la ea pentru a salva un prieten, o voi face, dar nu vreau să merg mai departe decât e necesar. Da, în clipa de față sunt nemulțumit. Nu-mi place felul cum m-ai adus la masa negocierilor. Însă dacă vei juca

deschis și corect de acum înainte, s-ar putea ca toți să dăm uitării cele întâmplate.

În cuvintele mele exista mult adevăr. De aceea reprezentau minciuna cea mai bună.

Hilger a consimțit, dar asta a fost tot. Nu știam dacă îl convinsesem.

— Vreau să mai vorbesc cu el, am adăugat eu.

A clătinat din cap.

— Ați vorbit o dată. Puteți vorbi din nou după job. După fiecare dintre joburi.

Ceva mi-a spus că nu voi avea ultimul cuvânt în privința asta și n-am insistat. Mi-am rotit capul, trosnindu-mi vertebrele gâtului.

— Bine. Primul job. Cine, unde, când, cum?

— Răspunsul la întrebarea „cine?" este Jan Jannick, cetățean olandez în vârstă de patruzeci și cinci de ani. „Unde" este San Francisco Bay Area, unde este rezident temporar. „Când" este în următoarele cinci zile. Iar „cum" – ceva care pare absolut natural.

Decesele ce par survenite în urma unor cauze naturale reprezintă specialitatea mea și motivul pentru care am fost mereu în stare să solicit onorarii speciale. Desigur, cu excepția cazului în care lucrez constrâns, când onorariile sunt… ignorate. Am presupus că imperativul „cauze naturale" îl făcuse pe Hilger să aibă nevoie de mine, deși ar fi fost posibil să fi existat și alte motive.

— De ce „natural"?

— Știi bine de ce. Vreau ca nimeni să nu pună întrebări.

— Și de ce nu vrei să se pună întrebări?

— Asta nu-i o informație de care să ai nevoie.

Am căzut pe gânduri.

— Cinci zile ca să ajung în San Francisco, să pornesc pe urma tipului ăsta, să-l găsesc, să identific un șablon, să selectez o oportunitate, să pun la punct un plan de retragere… e imposibil. O știi și tu.

— Noi avem deja o mulțime de informații de care vei avea nevoie. Adresele de acasă și de la birou, indicii de-astea. Îți va economisi timp. O să le încarc pe site-ul securizat.

— Chiar și așa…

— Jannick este un civil. N-are absolut nicio idee că ar putea fi filat, niciun fel de măsuri de securitate, nimic. Este una dintre țintele cele mai vulnerabile pe care le-ai avut vreodată. Singura șmecherie este că trebuie să faci ca decesul lui să pară natural. De aceea te vreau pe tine.

— Dacă este o țintă așa ușoară, oricine l-ar fi putut rezolva în orice fel ai dori.

— El este numai unul din trei, nu uita. Și greșești în afirmația că oricine l-ar putea rezolva. Să procedezi așa încât să nu trezești suspiciuni de crimă este al naibii de greu, mai puțin în filme, o știi prea bine. Ai un talent în privința asta. De aceea ne aflăm acum aici.

Existau, bineînțeles, multe lucruri pe care nu mi le dezvăluia. De aceea tot ce puteam face era să continui să-l implic, să continui să încerc să culeg informațiile cu ajutorul cărora aveam să-l scot pe Dox din povestea asta. La urma urmelor, înțelegeam foarte bine că Hilger avea să-l ucidă pe Dox în clipa când terminam ceea ce voia el să fac. Chiar dacă eu aș fi fost dispus să-l absolv pe Hilger pentru ceea ce făcuse, el nu se putea bizui pe iertarea lui Dox. Iar dacă Dox și cu mine veneam pe urmele lui după aceea, viitorul avea să-i fie, într-adevăr, sumbru.

Evident, și Hilger putea face aceleași calcule. Iar cruzimea pe care o percepeam în firea lui ar fi transformat situația într-o simplă ecuație pentru el, o ecuație a cărei soluție ar fi fost indiscutabilă și, ca atare, imperativă.

El știa că eu știam toate astea. Ceea ce însemna că al treilea job putea să fie fictiv. Urma să ucid primele două ținte ca să câștig timp, crezând că mai aveam una înainte ca Hilger să-l omoare pe

Dox, dar, în realitate, mi-aș fi încheiat treaba, fără s-o știu, la a doua țintă, moment în care Dox va muri. De aceea al treilea job era o înscenare. Hilger îmi dădea coordonatele unui civil lesne de urmărit pe un teren care le era binecunoscut, iar când îmi făceam apariția, cădeam într-o ambuscadă. Practic, asta avea să însemne că a treia țintă urma să fiu eu.

Sau poate că eu urma să fiu a doua țintă. Poate că Jannick era unicul obiectiv al lui Hilger, iar odată cu moartea lui avea să sosească și moartea lui Dox. Și a mea. Existau multiple posibilități și niciuna dintre ele favorabilă.

— Ești mulțumit? a întrebat Hilger, parcă citindu-mi gândurile.

— Cu ce?

— Cu faptul că m-ai privit în ochi. Că ai încredere în mine că-l voi elibera pe Dox când se va termina totul.

— Nu, n-am încredere în tine că vei face asta. Din ochii tăi am aflat însă altceva.

— Serios? Ce anume?

Din tonul lui am știut că-l îngrijora posibilitatea ca eu să fi aflat o informație pe care nu voia s-o știu. Altfel, de ce aș fi insistat pentru o întâlnire? Să ai încredere în cineva pentru ceea ce ai văzut în ochii lui este o minciună sfruntată, deși un dobitoc din Casa Albă susținea că așa reușise să citească în sufletul lui Vladimir Putin. Și după cele petrecute în Góc Saigon, era clar că n-aveam să-l ucid. Ce altceva aș fi putut căuta, dacă nu informații?

M-am gândit la dl Blond. Poate că ne pierduse urma. Poate că nu. Poate că fuseseră și alții pe care nu-i depistasem. Mi-am dat seama în acel moment că mă înșelasem, crezând că dl Blond și oricare alții erau forțe de susținere pentru Hilger sau parte dintr-o ambuscadă. Cel mai probabil, ei reprezentau un plan B. Dacă eu refuzam să urmez instrucțiunile, ei ar fi încercat să mă omoare. Și imediat după aceea l-ar fi omorât și pe Dox.

Am inspirat adânc, apoi am expirat.

— Am aflat că n-am alternativă.

El a aprobat cu un semn din cap.

— Ai înțeles corect.

M-am ridicat în picioare și am scos cuțitele. Le-am șters, folosind un șervet – nu-mi place să-mi las amprentele pe arme și le-am așezat pe masă. Hilger n-a întins mâna imediat spre ele, ceea ce a fost inteligent din partea lui. Am pus pe masă și telefonul lui Dox. Era imposibil ca Hilger să fie atât de idiot încât să-l fi utilizat pentru convorbiri confidențiale, așa că n-aș fi câștigat nimic dacă l-aș fi luat. Și voiam să beneficiez de o cale prin care să-l contactez rapid dacă ar fi fost necesar.

— Când pui informațiile pe site-ul securizat?

— Sunt deja acolo.

L-am privit. Pentru moment, imboldul de a-l ucide se topise în fundal, așa cum se întâmplă când ești atât de flămând, încât apetitul îți dispare pentru moment.

— O să te caut după ce am terminat.

Hilger a încuviințat.

— Știu.

M-am întors și m-am îndepărtat. N-avea decât să plătească singur pachețelele de primăvară.

Capitolul 10

Dox stătea pe cușeta din cabina mică și fără ferestre a ambarcațiunii; luminile erau stinse, iar el ținea ochii închiși și un surâs îi flutura pe chip. Terminase de mult să-și spună toate bancurile pe care le știa, de câte trei ori, ba chiar de patru-cinci ori pentru cele favorite. Își reamintise în detaliu planul casei în care copilărise și se imaginase construind-o, începând de la fundație, apoi cărămidă cu cărămidă, până la acoperiș și toate finisajele. În acel moment încerca să-și amintească numele tuturor fetelor cu care se culcase, dar asta era, pur și simplu, imposibil, fiindcă… ei bine, fuseseră destule. Pe primele zece și le reamintise ușor, deși trecuse foarte mult de atunci, dar după aceea devenise mai greu. Încercase altă sarcină, concentrându-se doar asupra celor care fuseseră norocoase pentru a-i ceda virginitatea, dar adevărul era că și lista aceea era rezonabil de lungă. Știa că nu și le va reaminti pe toate, iar asta era trist, totuși îl amuza să încerce și, de altfel, nici n-avea altceva cu care să-și ocupe mintea.

Era legat ca un deținut din închisorile federale: cătușe la mâini și la picioare, unite între ele printr-un lanț care-i trecea prin fața corpului. Nu putea să meargă, ci numai să-și târșâie picioarele, gârbovit ca un bătrân. Dacă îl mânca nasul, se putea scărpina doar dacă își lipea fața de perete și se freca energic. Cabina avea propriul ei closet și bănuia că ar fi trebuit să fie recunoscător pentru asta, totuși ștergerea la fund cu cătușe la mâini nu reprezenta tocmai momentul de vârf al zilei. Pentru a spune adevărul, era pe jumătate ispitit să și-o ia la frecat, ba chiar mai mult de jumătate ispitit, mai ales cu toate amintirile fetelor pe care le dezvirginase. Și pentru că mâinile îi erau încătușate chiar în fața prohabului, ar fi putut s-o facă. Totuși, posibilitatea ca temnicerii lui să

chicotească la auzul lanțurilor lui zornăind în noapte ar fi fost o umilință insuportabilă. În plus, dacă nu nimerea closetul, cum naiba va curăța mizeria?

După ce avea să scape de acolo, își dorea cel mai mult să stea în poziție verticală și să-și întindă toate membrele, lucru care figura pe primul loc al dorințelor lui, și imediat după aceea să se spele pe dinți. Ultima dată o făcuse în dimineața în care îl răpiseră și de atunci avea impresia că în gură îi creșteau licheni și mușchi de pădure.

Se gândise la toate varietățile posibile de evadare, însă nu întrevedea nicio cale. Ușa era întotdeauna încuiată. O testase cu umărul și știa că era grea și solidă. Poate că fără cătușe ar fi izbutit s-o deschidă, deși se deschidea spre interior, așa că nu era sigur în privința asta, dar cu lanțurile care atârnau pe el putea să dezvolte elanul unei femele pinguin gravide și, cu certitudine, nu putea lovi nimic cu piciorul. Ușa era prevăzută, de asemenea, cu o ferestruică și răpitorii lui aveau întotdeauna grijă să privească prin ea, pentru a-l verifica, înainte să intre. De fapt, ar fi putut intra și legați la ochi: ce ar fi putut el să facă – să se apropie șontâc și să-i izbească cu fruntea în umeri, așa cum făcea amărâtul ăla de Cavaler Negru în *Monty Python and the Holy Grail* (*Monty Python și Sfântul Graal*)[3]! Să-i înjure după cum îi venea la gură?

Ar fi putut încerca să răcnească din răsputeri când simțea că se aflau într-un port, dar se îndoia că l-ar fi auzit cineva. Nu știa cât de mare era ambarcațiunea – îl ținuseră legat la ochi în timp ce-l mutaseră –, dar coborâseră câteva trepte, pe urmă străbătuseră un coridor scurt, pentru a ajunge în acea încăpere mică, așa că știa că se afla la un nivel inferior și aproape cu certitudine într-o cabină centrală. Nu, probabilitatea de a obține ceva valoros prin zbierete era jalnic de mică, pe când cea de a încasa o bătaie zdravănă și de a se alege cu o bandă adezivă peste gură și o glugă peste cap

era destul de mare. Pur și simplu, nu merita să riște.

Trebuia să recunoască faptul că nu fusese maltratat, dacă nu mai punea la socoteală simularea înecului inițială și șocurile electrice care-i fuseseră aplicate pe tălpi după aceea, ca să urle și să fie auzit de John în telefon. Iisuse Hristoase, simularea înecului fusese cu adevărat oribilă! Partea cea mai cumplită era impactul efectelor ei imediate. Făceai pe tine de groază, intrai în panică, pentru ca după numai un minut să fii din nou rațional și să-ți juri că data viitoare nu vei mai ceda. Atât doar că, până la urmă, cedai. Era iritant să fii la cheremul fricii oarbe, ca și cum ți-ai fi pierdut controlul sfincterelor sau așa ceva, dar de o sută de ori mai rău. Hilger avusese dreptate, una era să treci prin ea în SERE și cu totul altceva să ți-o aplice tipii cei răi, care erau mânați de intenții reale. Vicepreședintele ăla care o numise „înmuiere” ar fi trebuit să-și scoată naibii capul din găoază.

Îl lăsaseră cam o zi în hainele reci, ude și murdare și, în plus, nu-i dăduseră nimic de mâncare. Asta însemna că încă verificau informația pe care le-o dăduse, dorind să-l păstreze în inconfort și să nu uite tortura recentă la care fusese supus, pentru a-l îngenunchea din nou, și mult mai ușor, dacă se dovedea că-i mințise. Când l-au spălat cu furtunul și i-au dat un trening curat și uscat, după care i-au lăsat mâncare și apă, Dox a știut că se ajunsese la o înțelegere. Și indiferent care ar fi fost aceea, viața lui făcea parte din negociere.

Ulterior îl lăsaseră mai mult sau mai puțin singur, exceptând momentul în care vorbise la telefon cu John. Conversația aceea fusese al naibii de grea. John era prietenul lui bun și Dox știa că nu se va da bătut până nu-l va elibera sau va muri el însuși încercând s-o facă. Se simțea rușinat că neglijența lui îi adusese partenerul în situația asta

și era oribil să știe că John era afară și făcea, Dumnezeu știa ce, în timp ce el se afla încătușat și incapabil să schimbe cât de puțin sorții.

Îl hrăneau chiar destul de bine, bănuia lunetistul – două mese pe zi, primite în caserole din polistiren, al căror conținut îl mânca ghemuit, cu o lingură din plastic. Uneori mâncarea era chinezească, uneori malaieziană, alteori indiană. Ceea ce nu însemna mare lucru, pentru că toate cele trei sortimente puteau fi cumpărate de la aproape orice tarabă cu mâncare din Asia de sud-est, pentru ca apoi s-o congelezi și s-o încălzești la microunde după chef. Puteau fi oriunde. Întrucât cabina nu era prevăzută cu hublouri, unicele percepții pe care Dox le avea asupra locului unde se găsea erau ridicarea și coborârea valurilor sub cocă și zgomotul motorului atunci când se deplasau. Nu știa ce oră era și, de fapt, dacă era zi sau noapte.

Cea mai rea problemă imediată a lui, cu excepția rușinii, plictiselii și a senzației de licheni cultivați pe limbă, era mexicanul, pe care Dox îl poreclise în minte Unchiul Fester, atât pentru că era chel, cât și pentru ochii lui de nebun. Bărbatul avea o înclinare spre sadism – de fapt, mai mult decât o simplă înclinare. La răstimpuri, îi plăcea să apară pe neașteptate în cabină și să-l lovească. Prima dată îl pocnise în abdomen, dar Dox înțelesese ce intenționa și, cu toate că idiotul știa cum să lovească, efectul nu fusese chiar atât de dureros. Existau însă și alte locuri care puteau fi lovite. Îi trăsese lui Dox un genunchi în coccis, ceea ce duruse ca dracu' și sporise neplăcerea înlănțuirii. Lunetistul își dăduse seama destul de repede că Unchiul Fester lovea astfel încât să nu lase urme. El bănuia că Hilger, care era în mod clar un psihopat de clasă, în felul lui aparte, părea, de asemenea, să fie condus de un fel de etos profesional și n-ar fi privit deloc încântat bătăile

gratuite aplicate unui prizonier, iar de aceea Unchiul Fester era precaut.

Ultimele două zile fuseseră mai cu seamă rele. Dox nu-i văzuse decât pe chel și pe cel cu aspect de băietan, despre care lunetistul știa de acum al naibii de bine că era orice altceva decât un băietan, așa încât bănuia că Hilger și blondul voinic plecaseră undeva. Deoarece în jur existau mai puțini oameni, Unchiul Fester părea să aibă mai mult curaj.

Bătăile încasate nu-l opriseră însă pe Dox să-l provoace cu insulte. Dimpotrivă, mai mult ca oricând demnitatea îi cerea să demonstreze că nu putea fi îngenuncheat. Pe moment nu putea să fie mândru de prea multe, totuși păstrarea verticalității în fața ratatului ăla și insultele îndeajuns de grosolane pentru a-l transforma într-un dușman reprezentau totuși ceva. Corpul lui plătea pentru asta, dar îl ajuta să-și mențină spiritul viu.

Își schimbă poziția pe cușetă și făcu o grimasă, simțind durerea mai jos de șale. Da, îi plăcea să-l umilească pe ticălosul ăla și pentru asta nu-i păsa că suferea. Atunci când se va termina totul, avea să aibă grijă ca Unchiul Fester să plătească pentru toate, și cu o dobândă mai mare decât s-ar fi așteptat.

Mai întâi însă, el trebuia să supraviețuiască.

Capitolul 11

Am ieșit prin ușa din spate a hotelului și am efectuat o serie de manevre agresive până când am fost mulțumit că nu mă urmărea nimeni. După aceea am căutat o café internet, unde, după obișnuita verificare antispyware, am intrat pe site-ul securizat pe care-l utilizam cu contactul meu din CIA, Tomohisa „Tom" Kanezaki, un tânăr americano-japonez din filiala Tokio a Agenției. Ne ciocniserăm cu câțiva ani în urmă, pe când el era un recrut nou-nouț și idealist al Agenției, recent repartizat în Tokio. Kanezaki înțelesese însă destul de repede că era manipulat de superiori și fusese îndeajuns de inteligent și rapid ca să întoarcă situația în folosul lui și să supraviețuiască. De atunci îl ajutasem în câteva cazuri neoficiale și puteam, de obicei, să mă bazez pe el pentru informații și, uneori, echipament, deși întotdeauna contra preț. M-am întrebat care va fi prețul pentru a mă sprijini în jobul meu. Aveam să-l plătesc însă, indiferent care ar fi fost. Știam că fără ajutorul lui Kanezaki nu-l puteam scoate pe Dox din situația în care se afla.

Site-ul era gol. Neștiind când l-ar putea vizita Kanezaki, i-am expediat un mesaj de pe un cont de e-mail pe care avea să-l identifice ca aparținându-mi: *Ești în Tokio*? *Trebuie să ne-ntâlnim.* Cu toate că, de-a lungul anilor, Kanezaki ajunsese să ocupe o poziție relativ nepericuloasă pe lista mea de evaluare a amenințărilor, aș fi preferat să nu-l avertizez că soseam. În același timp însă voiam să fiu sigur că se afla în oraș când ajungeam, și nu era plecat în cine știe ce misiune altundeva.

Am căzut pe gânduri. Hilger trebuia să aibă o familie undeva. Să-i găsesc, să-i răpesc… și să-i ofer ca schimb de ostatici? Poate. Kanezaki m-ar fi îndreptat, probabil, în direcția cuvenită, presupunând că n-avea nimic împotriva naturii

interesului meu. Dar dacă existau membri de familie, cât de apropiați erau de Hilger? Cât de mult avea să-i pese de soarta lor? Și chiar dacă i-ar fi păsat, cât era de probabil că aș fi putut să răpesc pe cineva, să-l țin apoi ascuns și să negociez eliberarea lui Dox, totul pe cont propriu? Și în același timp să acționez într-un interval de timp limitat la cinci zile?

Poate că aș fi folosit familia ca pe o amenințare: dacă-l omori pe Dox, o să-ți măcelăresc părinții bătrâni sau nepoatele adorabile, sau altceva. Poate că Hilger știuse despre regulile mele legate de femei și copii, dar ceea ce văzuse în ochii mei în Góc Saigon îi zguduise încrederea.

Totuși, nu, genul acela de amenințare ar fi dus situația în direcții imprevizibile. Remarcile mele despre părăsirea unei vieți de asasin îi dăduseră lui Hilger un firicel subțire de speranță. Mai bine s-o las așa, să trag de timp și să încerc să mă îndrept spre el și spre locul deocamdată necunoscut unde-l ținea pe Dox.

După cinci minute am verificat din nou contul de e-mail. Răspunsul lui Kanezaki mă aștepta deja, un simplu *Sunt aici.*

Am golit contul de e-mail, apoi am închis browserul, după ce-i șterseseem istoricul, și am pornit în căutarea altei café internet. Paranoia clocotea în mine și nu mai voiam să fac altceva pe același computer, cu aceeași adresă IP identificabilă, pe care tocmai o folosisem pentru a-l contacta pe Kanezaki. Mă îndoiam că Hilger ar fi fost în stare să mă urmărească prin intermediul unei adrese IP dintr-o café internet din Saigon, și chiar dacă ar fi putut, ar fi reușit în cel mai bun caz doar să afle pe unde fusesem pe internet, nu și ce făcusem acolo. În același timp însă supraviețuisem atâta vreme tocmai pentru că nu-mi asumasem riscuri care să nu fi fost fundamentate de motive foarte întemeiate.

Din a doua café internet, am verificat cursele aeriene care plecau din Saigon. În seara aceea la 21:10, o cursă ANA (All Nippon Airways) decola spre Bangkok. Perfect! Din Bangkok puteam alege dintre multe alte zboruri spre Tokio. Am făcut rezervare, am șters din nou istoricul browserului și am căutat a treia café internet.

De data aceasta am căutat pe Google: *Jan Jannick.* Primul rezultat obținut îl identifica drept fondatorul și directorul executiv al unei companii start-up din Silicon Valley cu un nume interesant: Deus Ex Technologies. „Tehnologii de la Dumnezeu”… indiferent ce produceau ei, nu erau nici pe departe modești.

Am accesat linkul și am navigat pe site-ul companiei. După ce am lămurit jargonul despre migrația automată a aplicațiilor, scheme multiplatformă (termen folosit în industria IT drept atribut al unui program sau aplicație), algoritm backpropagation (pentru clasificarea exemplelor) și Teorema lui Bayes (una din teoremele fundamentale ale teoriei probabilităților, care stabilește probabilitatea apartenenței evenimentelor și a obiectelor la o anumită grupă), am înțeles că DET se concentra asupra bazelor de date și în mod specific asupra căutării în bazele de date. Încerca să utilizeze rețele neurale – computere modelate după cortexul oamenilor – pentru a detecta tipare anterior greu sesizabile în bazele de date masive.

În 1982, Jannick terminase Universitatea Stanford și-și luase doctoratul în știința computerelor. După aceea lucrase pentru Microsoft, Oracle și câteva companii mici de care nu auzisem. DET era primul lui start-up. M-am uitat pe pagina finanțatorilor și am fost surprins să văd că printre aceștia figura In-Q-Tel – un fond de investiții al CIA. Nu știam ce însemna asta, dar trebuia să semnifice ceva.

M-am gândit la ce-mi spusese cândva Kanezaki despre firma privată de informații a lui Hilger. Nestânjenit de supervizările Congresului SUA, el putea să meargă în diverse locuri și să întreprindă acțiuni imposibile pentru CIA. Nu era clar cum începuse – pe cont propriu sau cu susținerea propriei sale versiuni de fond de investiții guvernamental. Indiferent care ar fi fost răspunsul, fondurile erau nedetectabile și puteau fi negate. În cazul în care activitățile lui Hilger ar fi fost aflate, clienții lui, sau trezorierii lui, și-ar fi exprimat, pur și simplu, șocul și stupoarea față de descoperirea acelei operațiuni „neautorizate", ar fi reafirmat importanța unei supervizări corespunzătoare și, dacă ar fi fost necesar, ar fi întrunit o comisie excepțională care să mușamalizeze complicitatea guvernului și să decidă asupra unui țap ispășitor cuvenit. Mulțumim pentru participare, domnule Hilger! Următorul concurent.

Am bănuit că era destul de firesc. Democrația înseamnă controale și echilibrări. Dar dacă politicienii constată că sunt controlați și echilibrați prea mult, atunci vor căuta „ocolișuri", așa cum le numesc tipii care lucrează în software. Și i-ați putea învinui pentru asta? La fel de bine ați putea învinui apa pentru că încearcă să ocolească un bolovan. Nu-i vorba despre învinuiri și culpe, ci este o chestiune de natură și tendințe. Dacă n-ar fi existat cerere pentru serviciile lui Hilger sau ale mele, atunci n-ar fi existat nici ofertă.

M-am întrebat de ce ar fi vrut Hilger să-l elimine pe directorul executiv al unei companii finanțate de CIA și care oferea tehnologie de rețele neurale pentru bazele de date. Oare Jannick era un soi de concurent? Oare activitatea lui interfera cu ceva ce voia să facă Hilger sau amenința o piață pe care încerca să pătrundă? N-aveam cum să știu, cel puțin deocamdată.

M-am gândit cum ar fi putut încerca Hilger să mă urmărească și m-am străduit să nu uit nimic. El

s-ar fi așteptat că-l voi căuta pe Jannick pe Google. Dacă beneficia de acces la traficul de date pe internet, ar fi putut începe de la căutările pentru Jan Jannick, ce avuseseră loc, să zicem, la o oră după întâlnirea noastră din Park Hyatt. Dacă făcea apoi o comparație cu rezultatele obținute de servere din Vietnam, ar fi obținut adresa IP a computerului pe care-l utilizasem. Puțin probabil, totuși nu imposibil. Dar chiar dacă ar fi beneficiat de acces, nu putea să confirme decât că-l căutasem pe Jannick, așa cum ar fi suspectat. Celelalte activități ale mele pe internet ar fi rămas secrete.

Am luat un taxi până la hotel, mi-am strâns lucrurile și am pornit direct spre aeroport. Era posibil ca Hilger să-mi fi anticipat mișcările și să fi plasat oameni într-un „punct strategic" din aeroport – la check-in sau la ghișeul vamal –, dar mă îndoiam. Prea multe videocamere, prea multă pază. De asemenea, instinctul îmi spunea că el îi voia cu adevărat moartea lui Jannick. În cazul acela, aș fi fost în siguranță până când îl omoram pe olandez.

După aceea era altă poveste.

Capitolul 12

Hilger efectuă o rută de detectare a filajului și, după ce fu mulțumit că nici Rain și nici altcineva nu-l urmărea, porni spre Sheraton, punctul lui de întâlnire cu Demeere. Merse încet, transpirând în căldura serii tropicale, doar vag conștient de umiditate și de mirosul de gaze de eșapament și mirodenii necunoscute, ignorând claxoanele neîncetate, invitațiile răcnite din partea taximetriștilor-motocicliști și bâzâiturile amețitoare ale motoarelor în doi timpi.

Întâlnirea cu Rain fusese al naibii de aproape să se termine dezastruos. Dacă asasinul japonez recursese la o cacealma în Góc Saigon, atunci fusese blufful cel mai bun pe care-l văzuse Hilger vreodată. Când Rain îi ținuse cuțitul la gât și el îi citise expresia din ochi, crezuse, realmente, că-i sunase ceasul. *Am calculat greșit*, își spusese el, *lui nu-i pasă deloc de Dox*, *nenorocitul de nebun o să mă omoare chiar aici.*

Până atunci Hilger mai fusese de două ori la un pas de moarte. Prima dată în Bagdad, când un strănut neașteptat, cauzat de nisipul și praful omniprezent, îi mișcase capul foarte puțin, dar suficient pentru ca glonțul unui lunetist să-i cresteze scalpul în loc să-i străpungă creierul. Chemase artileria și lunetistul fusese anihilat într-un minut. A doua oară i se blocase carabina și fusese nevoit să lupte corp la corp cu un fedain de-al lui Saddam. Acesta încercase să-i despice burta cu un cuțit de beduini, dar, din fericire, arma albă se rupsese în vesta blindată a lui Hilger. După aceea Jim îl doborâse și continuase să-l lovească nemilos cu patul puștii, până când îi împrăștiase creierii în țărână. În ambele rânduri, euforia inițială lăsase loc unui sentiment de uimire față de miracolul supraviețuirii lui, apoi unei lungi perioade de reflecție asupra fragilității vieții.

Evitase două gloanțe, pe unul dintre ele la mustață, însă fuseseră doar cele despre care avusese știință. Câte altele trec pe lângă noi, zilnic, fără să avem habar?

Ei bine, tocmai supraviețuise celui de-al treilea, iar în acel moment, când nu mai era în prezența lui Rain, când exigențele operaționale rămăseseră în urmă și analiza la rece tot ceea ce se petrecuse, se simțea cuprins de amețeala post-confruntare. Își simțea picioarele moi și mâinile îi tremurau. Îl știa pe Rain din reputație și din acea unică și scurtă întâlnire a lor în Hong Kong, dar în Saigon fusese prima oară când îl văzuse personal și de aproape. Recunoscuse specimenul, deși cunoscuse foarte puțini inși similari: Rain era un ucigaș, un prădător natural. Șovăiala, frângerea agitată a mâinilor, până și paralizia care-i afectează pe oamenii obișnuiți – toate acestea lipseau din ochii lui.

Hilger omorâse și el destui oameni, cel mai recent pe idiotul de Drano pe insula Bali, totuși nu se considera că ar fi aparținut clasei lui Rain. Știa că propria capacitate de a ucide, deși formidabilă, era, de asemenea, cerebrală, ceva ce învățase. Rain aparținea altei specii. Uciderea făcea parte din el, din esența lui profundă, și, indiferent ce ar fi fost calitatea aceea, ce nume i-ar fi putut fi atribuit, Hilger suspecta că era o caracteristică nativă. Nu știa dacă asta însemna o binecuvântare sau un blestem. Știa doar că el nu și-ar fi dorit-o. El prețuia prea mult controlul, iar controlul lui Rain asupra părții lui ucigașe era în mod clar îndoielnic. Se luptase cu ea în restaurant și ar fi putut, la fel de ușor, ca lucrurile să se fi îndreptat în direcția opusă.

Hilger traversă strada și-l zări pe Demeere în fața hotelului, părând că așteaptă o cunoștință sau un taxi. Vigilent ca întotdeauna, înclină abia perceptibil din cap când trecu pe lângă el, pentru a-l anunța că totul era în regulă, apoi luă liftul până la barul de la nivelul douăzeci și trei. Demeere sosi

după câteva minute. Se instalară pe terasă; o briză umedă și foarte caldă răvășea fețele de masă, zgomotele traficului erau diminuate, discret și plăcut, iar luminile orașului pâlpâiau peste tot în jurul lor.

— Bei ceva? întrebă Hilger. Mi-ar prinde bine un păhărel.

— Sigur că da, încuviință Demeere.

Comandară două ginuri Bombay Sapphire, duble, iar după ce chelnerul se îndepărtă, belgianul zise:

— N-am putut sta cu tine. M-ar fi descoperit, am simțit-o.

Hilger aprobă din cap.

— Ai jucat bine și amândoi știam că va trebui, probabil, să mă lași la un moment dat. A ieșit bine.

— O s-o facă deci?

— Așa se pare.

— Chiar poate reuși în doar cinci zile?

Hilger se gândi din nou la ceea ce văzuse în ochii lui Rain.

— Da, cred că poate.

— Și după aceea?

— După aceea, lucrurile încep să se deschidă pentru noi. Și-i dăm a doua țintă.

— Apoi a treia?

Hilger îl privi și înțelese că, așa cum se întâmpla de obicei, intuiția lui Demeere funcționa corect.

— A treia țintă este Rain, spuse belgianul.

Hilger încuviință.

— Este prea periculos ca să-l lăsăm liber. Mai ales după ceea ce face acum pentru noi.

Sosiră băuturile și bărbații sorbiră în tăcere. Ginul era exact ce-i trebuia lui Hilger. Îl simțea relaxându-l, calmându-i nervii încă ușor încordați. Plănuise asta de mult și existau încă destule lucruri care trebuiau să se deruleze corect, înainte ca totul să se termine. Dar porniseră cu dreptul. Era interesant să te gândești cât bine avea să facă țării, deși toți vor crede că fusese mâna inamicilor țării.

Da, uneori așa se întâmpla cu medicamentele puternice. Nu conta gustul amar, ci efectul benefic.

Capitolul 13

În Bangkok am schimbat avionul și am dormit în aproape toate cele șase ore ale zborului până la Tokio. Am aterizat pe Narita a doua zi dimineață la 7:30. După o oră și jumătate eram în filiala CIA din Tokio. Am ieșit din subteranul cu patru niveluri într-o dimineață rece, însorită. Pentru câteva minute am stat în exteriorul fațadei masive, din cărămidă roșie, a clădirii, cu geanta de voiaj pe umăr, privind și ascultând. Motoare de camioane și claxoane de automobile. Echipamente de construcție, ciocane pneumatice. Navetiști care treceau pe lângă mine, mii de anonimi ce mijeau ochii înaintea luminii puternice a dimineții, gârboviți în fața vântului, strângând în mâini servietele ca pe niște colaci de salvare. Mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise energia copleșitoare a locului, îmi lipsise ca parfumul unei femei pe care o iubisem în secret și care mă strivise lent prin indiferență.

Am oftat. Tokio era în acel moment un loc trist pentru mine, oamenii care mă legau de oraș dispăreau unul câte unul, ca luminile ce se sting seara îndărătul ferestrelor unei clădiri aproape pustii. Mai întâi, Midori. Apoi Harry, aruncat de pe acoperișul unui bloc-turn. După aceea, Naomi, frumoasa dansatoare braziliano-japoneză cu care avusesem o relație pe când îl vânasem pe asasinul Yakuza Murakami și pe care o abandonasem în Rio după ce descoperisem că ea informase CIA unde să mă găsească. Iar ulterior, cu numai un an în urmă, Tatsu, fostul meu dușman din Keisatsucho, FBI-ul japonez, care-mi devenise apoi prieten apropiat și murise răpus de cancer. Pe urmă Tokio devenise pentru mine, pur și simplu, o altă escală, un loc pentru întâlniri. Și în scurt timp și asta avea să dispară, când Kanezaki avea să fie rechemat la sediu sau transferat în alt post, sau

când avea să plece pentru o carieră în alt domeniu de activitate. După aceea, dacă urma să mai revin acolo, nu aveam să mai găsesc decât un cimitir de amintiri.

L-am sunat pe Kanezaki de la un telefon public.

— Eu sunt, i-am spus.

— Nu ți-a luat mult.

— Ne putem întâlni?

— Bineînțeles.

„Bineînțeles” acela fusese o imitație perfectă a stilului lui Tatsu, începând cu tonul ușor exasperat, care avea intenția doar să ascundă, și fără multă strădanie, vastele rezervoare de răbdare necesare în fața atâtor întrebări stupide. Auzind replicile încă vii ale lui Tatsu, despre care știam că fusese mentorul lui Kanezaki și pe care poate că-l adoptase chiar, mental, ca pe un surogat al fiului pe care-l pierduse, am simțit un fior de tristețe, urmat de un surâs firav.

— Ce zici de micul dejun? l-am iscodit eu.

— Aș prefera un prânz timpuriu. Mai am niște lucruri de făcut.

Contraoferta mi-a displăcut imediat. I-ar fi oferit timp să aranjeze acțiuni, dacă…

Dacă ce? În ultimii ani Kanezaki avusese șase-șapte oportunități de a mă prinde. N-o făcuse niciodată și, din câte îmi dădeam seama, nici n-avea vreun motiv. Apărusem prea brusc. Avea lucruri de făcut, așa cum menționase.

Totuși, nu-mi plăcea. Dacă n-aș fi avut atâta nevoie de el chiar atunci, poate că aș fi renunțat la întâlnire. N-am făcut-o însă, ci am spus:

— Bine. Ce zici despre locul unde ne-am văzut ultima dată? Când se deschide.

Asta ar fi însemnat Ben’s Café din Takadanobaba, la 11:30. Un loc plăcut, în genul unui local de cartier puțin frecventat de turiști, care servea gogoși proaspete, tarte și o cafea excelentă. Cunoșteam bine zona. Aveam să ajung acolo mai

devreme, ca să mă asigur de contrafilaj. Pentru orice eventualitate.

— Ne vedem acolo, a zis el și a închis.

Am luat metroul pe linia Yamanote spre Takadanobaba și am ajuns la Ben's cu aproape două ore mai devreme. M-am instalat în imediata apropiere a unei ferestre dintr-un mini-market aflat vizavi de cafenea, puțin mai departe, și am supravegheat strada cu atenție, în mini-marketurile japoneze orice client poate citi revistele puse la dispoziție ca într-o bibliotecă publică și am profitat din plin.

Nimic nu mi-a alertat vigilența, iar Kanezaki a sosit exact la ora stabilită. A privit prin fereastră în interiorul mini-marketului când a trecut pe lângă el și m-a zărit cu certitudine în colț, dar nu s-a trădat în niciun fel.

La naiba! mi-am spus eu. Nu-mi place să fiu deconspirat, nici chiar de un probabil prieten. Am privit în jur, ca să mă asigur că nu era însoțit, apoi am ieșit din magazin și l-am ajuns când intra în Ben's.

— Salut, am zis eu apropiindu-mă din spatele lui.

Kanezaki s-a întors fără să trădeze surprindere.

— Salut.

— M-ai văzut în magazin.

A ridicat din umeri.

— Da, și eu m-aș fi ascuns tot acolo. Nu mă așteptasem să fii însă pasionat de revistele pentru femei.

— Ce altceva citesc oamenii când pierd timpul în felul ăsta? am replicat eu, simțindu-mă cumva defensiv. Eram, pur și simplu, un alt pervers între două vârste. Mă confundam cu mediul.

— Cred că-ți face plăcere munca ta.

Mi-am data seama că, nu pentru prima dată, îl subestimam pe puștiul acela, mai precis pe tânărul acela, care era mai experimentat de fiecare dată când îl revedeam. Devenea mai isteț și eu trebuia

să devin mai isteț în privința lui. Îmi cunoștea de acum tacticile și știa că nu voi aștepta acolo unde spusesem că voi fi. Și devenea el însuși suficient de tactic pentru a ști unde era probabil să fiu. Trebuia să încetez să încerc să-l manipulez ca și cum ar fi fost tot începător. Nu era așa și nici nu mai fusese de mult timp.

Am zâmbit.

— Poate că da, nițel. Am stat acolo două ore. Timpul n-ar fi trecut la fel de repede cu o revistă despre automobile gen *Car and Driver*.

Ne-am strâns mâinile și l-am privit din cap până în picioare. Am încuviințat aprobator față de ceea ce vedeam: un americano-japonez zvelt de vreo treizeci și ceva de ani, cu genul de ochi serioși pe care-i capeți când înțelegi că lumea nu este locul inocent pe care ți l-ai închipuit cândva și când suspectezi că propriile tale acțiuni joacă un rol în privința asta.

Am mâncat sandvișuri și am băut cafea și, vorbind în engleză cu glas scăzut, ca să nu fiu auzit de alți clienți, l-am informat despre cele întâmplate cu Hilger și Dox. I-am explicat că erau trei joburi, dar i-am spus că încă n-aveam detalii despre ele. Ținând seama de fosta relație a lui Jannick cu CIA, am considerat că era prea riscant să-l menționez pe primul. Relația aceea putea fi relevantă pentru Kanezaki, din motive pe care încă nu le înțelegeam. El se putea simți obligat să-l avertizeze pe olandez ori să mă împiedice în alt fel să-mi duc jobul la bun sfârșit. Dacă protejarea lui Jannick era destul de importantă pentru Kanezaki, atunci informarea lui putea fi chiar periculoasă. Dacă cineva vrea să ajungă la tine și-ți știe ținta, nu-i nevoie să te caute. Este suficient să-ți găsească ținta și să te aștepte să apari.

După ce am terminat, el a precizat:

— Îmi pare rău despre tot ce am auzit.

L-am privit fix.

— Aici nu-s importante părerile de rău. Important este ce vei face în privința asta.

— Ce te aștepți să fac?

Am simțit că mă învăpăiez de iritare.

— Mă aștept să-l ajuți pe Dox.

— Să fiu sincer, nu știu cât de mult o pot face.

— Câte joburi a făcut el pentru tine? Trei? Patru?

— Da, am lucrat împreună, dar asta nu-nseamnă…

— Termină cu tâmpeniile! am zis eu, strângând în mâini laturile mesei și aplecându-mă înainte. El are necazuri acum, necazuri mari, și tu ce faci – îl abandonezi?

Mi-am dat seama că mă ridicasem pe jumătate din scaun. Cuvintele însele îmi alimentau furia. Era omul de gheață, care voia un motiv ca să facă rău cuiva, oricui, în numele lui Dox.

Ușurel! am reflectat eu. *Ușurel*! Am expirat zgomotos și m-am așezat încetișor la loc. Am dat drumul mesei și mi-am flexionat degetele.

Kanezaki rămăsese tăcut, ca un om care se trezește pe neașteptate față în față cu un dulău ce mârâie amenințător. Dacă n-ar fi stat pe scaun, probabil că s-ar fi retras un pas.

— Dox este un om bun, a spus el după o clipă. Îi sunt recunoscător din punct de vedere profesional și-mi place personal. Totuși, este un contractor. Asta a fost opțiunea lui.

L-am privit, continuând să încerc să mă stăpânesc. M-am gândit să-i spun că era în regulă, că putea să facă orice voia. Atât timp cât înțelegea că dacă Dox murea, atunci avea să moară și el.

Am clătinat din cap. La ce naiba mă gândeam? Obișnuiam să recurg la amenințări când fusesem tânăr și netot. Avusesem noroc că supraviețuisem într-atât încât să descopăr modalități mai eficiente de convingere. Iar genul de ajutor de care aveam nevoie în acel moment nu putea fi obținut prin forță.

Retrage-te! m-am gândit eu de parcă aș fi vorbit, realmente, cu cineva dinăuntrul meu. *Retrage-te*!

— Uite care-i treaba, a continuat Kanezaki și a ridicat mâinile cu palmele spre mine. Nu spun că nu voi ajuta. Atât doar că-mi ești încă dator pentru jucăriile pe care vi le-am procurat anul trecut.

Se referea la o armă tranchilizantă și alt hardware, considerabil mai letal, pe care le procurase pentru mine și Dox în Tokio. Noi folosiserăm armele acelea ca să punem capăt unei tranzacții cu droguri în Wajima și să declanșăm un mic război între Yakuza și triadele chinezești. Războiul acela îl silise pe un dușman Yakuza al meu să iasă în câmp deschis, oferindu-mi astfel, într-un final, oportunitatea de a-l ucide.

Totuși, comentariul lui m-a calmat. Mi-am dat seama, așa cum ar fi trebuit s-o fi făcut mai devreme, că protestele lui nu erau pornite din inimă. Ele făceau parte dintr-o negociere. Iritantă, da, cu toate acestea, nu era un semn rău.

— „Dator”? am repetat eu. De ce crezi că tocmai ți-am spus toate amănuntele alea despre Hilger? Vrei să zici că nu-i valoros să știi ce intenții are? Perfect, data viitoare n-o să te mai deranjez cu informații.

Kanezaki a suspinat.

— Sincer vorbind, în forma asta nu sunt valoroase. Poate că ar fi fost altceva dacă aș fi știut cine sunt țintele. Dar fără să am habar pe cine vrea să elimine…?

A terminat fraza, ridicând palmele spre tavan, după care a lăsat mâinile înapoi pe masă.

Da, era târguială, așa cum mă gândisem. Cel puțin însă făceam progrese.

— Așa cum am zis, aștept și eu să primesc informația respectivă. O să te anunț imediat după aceea.

— Îți dai cuvântul?

Se părea că naivitatea lui anterioară nu dispăruse total. Îmi petrecusem cea mai mare parte a vieții ucigând oameni, ca să-mi câștig existența. Ce credea, că n-o să mai dorm nopțile din cauza unei minciuni?

— Îmi dau cuvântul, am încuviințat eu. După aceea suntem chit?

— Haide să zicem că vom fi cu datoriile la zi. Dar dacă vei mai dori și altceva de la mine, va trebui să faci ceva în schimb.

Aha, mi-am spus eu, *momentul adevărului. În sfârșit*!

— Da? am zis eu. Cine?

— Nu voiai să spui „ce”?

— Asta știu deja.

Kanezaki a încuviințat din cap, acceptând fără să comenteze.

— Chiar dacă-l vei scoate pe Dox teafăr din afacerea asta, vei porni după Hilger, nu-i așa?

— Nu știu.

— Ba știi. Unicul lucru care mă îngrijorează este răbdarea ta. Uită-te cât timp ai așteptat ca să-l lichidezi pe Yamaoto.

— Nu știu de ce crezi că eu am fost acela. Din câte am citit, fusese împușcat și a murit în spital în urma unui stop cardiac.

— Acum cine mănâncă rahat? Știu că Dox l-a împușcat. Era un glonț de calibru .7,62, la fel ca al puștii pe care v-am procurat-o. Iar infarctul i l-ai provocat tu. Tatsu și cu mine am colaborat mult mai strâns decât știi. El mi-a spus multe.

Poate că încerca un bluff, totuși știam de relația lui cu Tatsu.

— Tatsu mi-a zis că făceați ceva împreună, am rostit eu într-o doară.

Kanezaki a aprobat din cap.

— Poți să spui că a fost o contrapartidă neoficială.

— Uciderea lui Hilger face parte din ea?

— Da.

— De ce-l vrei mort?

— De când a început să conteze „de ce” pentru tine?

Am ridicat din umeri.

— Nu contează.

— Perfect. Vrei să te ajut cu Dox? Ajută-mă cu Hilger. Nu aștepta, când îl găsești. Dacă îți apare în bătaia armei, trage.

— Bine, am zis eu. Se pare că suntem pe aceeași lungime de undă. Tu vrei să-l omor pe Hilger, iar eu vreau să-l găsesc. E greu de făcut una fără cealaltă.

— Perfect, a repetat el încuviințând din cap. Acum spune-mi ce-ți trebuie.

Capitolul 14

Din Tokio am zburat la Los Angeles, unde am ajuns într-o dimineață rece și senină de iarnă. San Francisco ar fi fost mai convenabil, dar Hilger știa că soseam și nu voiam să fac nimic care să-l ajute să-mi anticipeze mișcările. Și așa era destul de rău că știa că-l voi urmări pe Jannick; nu intenționam să-i ofer alte puncte de referință, decât dacă n-aveam de ales.

Înainte de plecare, mersesem într-o café internet și-i trimisesem lui Kanezaki fotografiile domnului Blond. N-ar fi însemnat cine știe ce, totuși dl Blond și Hilger trebuie să fi solicitat amândoi vize de intrare în Vietnam în ultimele șaptezeci și două de ore. Așa ceva putea fi suficient pentru Kanezaki pentru o verificare. Iar dacă nu era suficient, trebuia, pur și simplu, să-i expediez mai multe informații. În mesaj am inclus și numărul telefonului mobil al lui Dox – cel pe care Hilger îl folosea în prezent. Probabil că Hilger ținea telefonul închis, temându-se ca nu cumva eu să dețin cine știe ce modalități de triangulare a semnalului, totuși merita să încerce.

I-aș fi putut da și adresa URL a site-ului securizat care fusese compromis. Poate că el mi-ar fi putut spune unde fusese accesat. Am decis totuși să mă abțin în privința aceea. Chiar dacă Kanezaki ar fi dispus de mijloacele tehnice necesare, și nu eram defel sigur în privința asta, mă îndoiam că Hilger ar fi fost atât de neatent încât să acceseze site-ul dintr-un loc care să-i dezvăluie coordonatele. Iar dacă Tomohisa Kanezaki izbutea să spargă site-ul, mi-ar fi putut citi dialogurile cu Hilger, inclusiv pe cele despre Jannick. Nu voiam să-mi asum riscul acela pentru un probabil câștig atât de redus. Cel puțin nu deocamdată.

Vizitasem, de asemenea, site-ul pe care-l utilizam cu Dox, între timp compromis, desigur, de

Hilger. Hilger încărcase acolo un dosar amănunțit despre Jannick: fotografii, adresa de acasă și de la serviciu, marca și modelul de automobil pe care-l avea, totul… Am rămas o vreme, privind fotografiile. Toate fuseseră preluate din surse publice: anuarul de absolvire de la Stanford, biografiile de pe site-ul companiei, extrase din ziare. Era blond, cu chip rotund, ochelari dreptunghiulari fără rame și zâmbet nesigur, echilibrat de hotărârea care i se citea în ochi. Nu erau fotografii de filaj. Se părea că Hilger n-ajunsese niciodată așa aproape.

Adresa de acasă era Christopher Lane; cea de la serviciu, East Bayshore Road, ambele în Palo Alto. Nu fusesem niciodată acolo, dar auzisem, desigur, de localitate: locul înființării companiei Hewlett-Packard și a altor giganți tehnologici, sediul Universității Stanford, cândva o comunitate somnoroasă de livezi de caiși, iar la ora actuală cel mai important centru al tehnologiei mondiale, inima lui Silicon Valley însăși.

De pe aeroportul LAX am închiriat un Mercedes E500 cu sistem de navigație. Ținând seama și de benzina pe care aveam s-o consum, asta avea să mă coste vreo două mii de dolari, dar merita. Nu știam cât voi umbla peste tot până descopeream cum să mă apropii de Jannick, dar Palo Alto era un oraș bogat și mă așteptam să existe o mulțime de Mercedesuri și BMW-uri. Localnicii și poliția locală aveau să fie mult mai puțin interesați de un automobil de șaizeci de mii de dolari care staționa lângă trotuar decât de un Buick.

M-am oprit la un magazin de produs sportive, de unde m-am echipat cu un cuțit pliabil Benchmade cu lamă lungă de opt centimetri. Abandonarea unor asemenea cuțite de calitate de fiecare dată când mă îmbarcam într-un avion era, în mod clar, un obicei costisitor, dar era oricum preferabil decât să n-am ceva ascuțit la îndemână când aveam nevoie. Dintr-un magazin Apple am

cumpărat un iPhone. Telefonul folosit cu Dox era compromis, firește, și aveam nevoie de ceva nou și astfel steril. IPhone-ul avea un ecran uriaș care-l făcea util pentru accesarea internetului – desigur, nu la fel de complex ca un laptop, dar mult mai portabil și în plus mereu conectat.

Am condus spre nord pe Interstate 5, cu controlul navigației setat la 115 km/h – suficient de aproape de limita de viteză de 110 km/h, pentru a nu risca o amendă și în același timp suficient de puțin peste limita respectivă, pentru a părea un șofer normal. Multe automobile mă depășeau, gonind cu 130 km/h sau mai mult, și le-am mulțumit în gând șoferilor pentru că atrăgeau atenția oricăror echipaje de poliție care ar fi patrulat pe autostradă și mă făceau neinteresant prin comparație.

Mi-am reamintit cine eram și ce făceam acolo – povestea pe care urma s-o folosesc dacă ceva n-ar fi mers bine și aș fi sfârșit prin a fi luat la întrebări de vreun vecin, recepționer de hotel sau polițist. Serviciile secrete americane o numesc „paravan pentru acțiune”. Este motivul aparent pe care l-ai pregătit în caz că ești prins făcând ceva ce n-ar trebui să faci. Un concept destul de intuitiv de fapt, așa cum poate spune oricine a avut o aventură extraconjugală. Când un coleg de muncă apare pe neașteptate în timpul pauzei tale de prânz în restaurantul tău favorit, situat, desigur, cât mai departe de job, și spune: „Jim! Ce surpriză să te găsesc aici. Și cine-i fermecătoarea ta comeseană?”, ar fi preferabil să ai o explicație pregătită din vreme, pentru că altfel unicul tău răspuns va fi, probabil, faimoasa sinucidere lentă „Ăăă, ăăă, ăăă. Sau poate variante de „Stai așa, nu-i ce crezi” sau „Îți pot explica imediat totul”, toate fiind universal recunoscute ca mărturisiri complete ale vinovăției.

Conceptul este simplu, dar execuția practică este dificilă. Ea necesită imaginație, talent actoricesc și

experiență, însă de acum reprezenta pentru mine a doua natură. Mă imaginam ca bărbatul care eram: Taro Yamada, recent divorțat, care-și alina durerea despărțirii printr-o vacanță petrecută pe coasta de Vest a Statelor Unite. Aparatul foto pe care-l aveam cu mine ar fi susținut povestea și am avut grijă să pozez câteva panorame de pe drum. Era o personalitate pe care o mai folosisem și cunoșteam bine detaliile, ba chiar și numele soției de care divorțasem, al fetei noastre, mari de acum, adresa blocului din Tokio unde locuiam și biroul în care lucram ca director într-un mare concern electronic. Nimic din toate astea nu era perfect susținut de date reale, dar nici nu trebuia să fie. În ziua de azi, americanii îi percep în mod uzual pe japonezi ca fiind oameni pașnici, cărora le plac brandurile de lux, fotografiază întruna, sunt politicoși, prosperi, respectuoși și susținători ai Războiului american împotriva Terorii. Nimic legat de aspectul sau de comportamentul meu n-ar fi trezit îngrijorări. În prezent, toată atenția era atrasă de tipii oacheși, bărboși, gen Abdullah, în ciuda protestelor celor care se împotriveau stabilirii de profile. Și chiar dacă cineva ar fi vrut să-mi verifice unele dintre detaliile poveștii, atât țara, cât și limba erau destul de opace ca să-i împiedice și, în cele din urmă, chiar să-i frustreze, poate cu excepția celor mai experți și încăpățânați.

Dacă aș fi avut timp, aș fi mers pe Pacific Coast Highway, ceva ce-mi dorisem dintotdeauna. Nu dispuneam însă de timp, așa că am suportat o rută destul de monotonă. Am trecut pe lângă întinderi netede de terenuri agricole, pășuni și câmpii înnegrite de incendii, o fâșie de pământ lungă de peste un kilometru și jumătate pe care copitele a mii de vite o răscoliseră, transformând-o în noroi.

Un loc mi-a atras atenția: lacul de acumulare San Luis, imediat la vest de I-5, în lungul unei porțiuni șerpuitoare din Route 152. Printre dealurile unduitoare identice și arborii încovoiați și

noduroși, apariția neașteptată a întinderii de cobalt scânteietor m-a luat prin surprindere. Am șofat kilometri buni în lungul său, privindu-l cum se desfășura în stânga mea, fascinat de această mare interioară improbabilă. Când am ajuns la capătul lui și 152 a început să se curbeze și să se îndepărteze, am tras pe dreapta, am oprit și am coborât din mașină.

Aerul mirosea plăcut, umed din cauza lacului, răcoros și bogat. Am mers pe jos o sută de metri până la apă și pietrișul mi-a trosnit sub tălpi. Câteva autoturisme au vâjâit în spatele meu, apoi deasupra, dar în rest zona era tăcută.

Lacul era un bazin între pereți ondulatorii din piatră care se întindeau pe mulți kilometri. În ciuda soarelui după-amiezii, pe mal era frig și un vânt tăios șuiera printre țancuri. Pereții de stâncă erau brăzdați de șanțuri orizontale, graffiti ale naturii săpate de-a lungul anilor de presiunea neîncetată a apei și vântului. Am stat acolo și am privit, ascuns de orice priviri de pe autostradă.

— Nu știu cine-i el, am rostit eu cu glas tare după câteva minute. Dar am de ales între el și prietenul meu. Nu pot face altă alegere. Nu-ți place? Tu ce ai face? L-ai lăsa pe Dox să moară?

Am așteptat. Însă, desigur, n-am primit niciun răspuns. Doar lumina arzătoare a soarelui și vântul tăios.

— Nu știu de ce mă mai obosesc să-ntreb, am spus eu și am clătinat din cap. Nu exiști. N-ai existat niciodată.

M-am răsucit și m-am întors la șosea.

Am ajuns în Palo Alto cu puțin înainte de ora 16. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă duc la un magazin de echipamente militare din apropiatul Mountain View, de unde am cumpărat o canadiană lungă cu glugă și o pereche de mănuși din piele. Potrivit termometrului digital al Mercedesului, afară erau 12,7 grade, așa încât canadiana era cam exagerată. În același timp însă

volumul ei avea să-mi ascundă dimensiunile reale ale corpului și gluga avea să-mi camufleze fața. De mănuși urma să am nevoie ulterior.

M-am dus după aceea la locuința lui Jannick. Christopher Lane străbătea un deal lung și îngust care se sfârșea într-o fundătură înconjurată de vile noi și masive, cu curți la fel de masive și panorame impresionante ale dealurilor din Palo Alto. N-am văzut pe nimeni, dar am fost mulțumit că șofam un Mercedes. Se potrivea la fix cu mașinile din jur.

Casa se găsea aproape de baza dealului: o clădire mai veche, cu două niveluri, acoperită cu șindrilă vopsită în alb și cu panouri solare pe acoperiș. Pe aleea de acces spre garaj nu exista niciun automobil. Poate că nu era nimeni acasă; poate că mașinile erau deja în garaj. Era imposibil de știut pentru moment. Era zi lucrătoare și mă așteptam ca Jannick să fie oricum la serviciu.

Am trecut fără grabă prin fața casei, uitându-mă după un loc în care să pregătesc ceea ce intenționam. Pe partea dreaptă a străzii, la cincizeci de metri după casă, exista o alveolă, cu prundiș pe jos, pentru a putea întoarce mașina dacă voiai să intri pe sensul opus. Puteam să aștept acolo, de unde să-l văd când venea și pleca, totuși locul mi-ar fi permis doar să-l văd, nu și să acționez. Mai rău încă, dacă staționam acolo, Jannick ar fi trecut pe lângă portiera din stânga a mașinii mele, adică pe lângă locul șoferului. Chiar dacă era pe atât de neglijent față de securitatea personală pe cât susținea Hilger, mi-ar fi zărit chipul și, cu certitudine, ar fi reținut imaginea Mercedesului.

Am mers până în capătul aleii. Christopher Lane se termina în Old Page Mill Road, o stradă îngustă și somnolentă, paralelă cu o arteră cu patru benzi recent reasfaltată numită Page Mill Road. Am bănuit că Old Page era cea pe care se bazaseră localnicii până ce orașul crescuse și strada mai îngustă fusese înlocuită de nevoia pentru alta mai

lată și mai rapidă. Am virat la stânga pe OPM și am șofat fără grabă spre nord. La o sută de metri mai departe, imediat la sud de străduța Gerth Lane, exista altă alveolă, neasfaltată. Acolo am întors cu o sută optzeci de grade și am oprit cu botul spre Christopher Lane. Am privit în jur și am decis că-mi plăcea locul. Nu mă aflam în fața vreunei case, așa că era destul de probabil să nu fiu băgat în seamă. De asemenea, aveam vedere bună spre aleea Christopher, acolo unde ieșea în OPM. Jannick nu putea să vină și să plece fără să-l văd și eram suficient de departe pentru ca el să nu mă vadă, ori să fie neliniștit dacă m-ar fi zărit cumva.

Un grup de cicliști a trecut în viteză pe lângă mine, pe Page Mill. Toți purtau căști și costume de cursă sintetice mulate și multicolore; aveam, de asemenea, impresia că bicicletele lor costau mii de dolari bucata. Îmi reaminteau de cluburile de drumeție din Japonia, ai cărei membri nu acceptau nici măcar o plimbare pe o coastă ierboasă lină fără să aibă bocanci de drumeție, bastoane și destule alte echipamente de la North Face pentru a-l rușina pe un alpinist experimentat. Puteam înțelege motivul pentru care ciclismul era popular pe acolo. Vremea era minunată în cea mai mare parte a anului, deși în acel moment era înnorat, iar dealurile erau destul de frumoase.

Mă simțeam obosit, totuși cam peste o oră avea să se întunece și voiam să mai examinez vecinătățile până atunci. Am introdus adresa de serviciu a lui Jannick în sistemul de navigație al Mercedesului și am pornit într-acolo, pentru a-mi face o impresie la prima mână despre ruta lui probabilă. Era destul de directă; în principal, drept spre nord pe Page Mill Road, cu totul opt kilometri. Pe tot parcursul rutei nu exista niciun spațiu gol. Dimpotrivă, traficul era foarte intens. Page Mill avea patru benzi pentru mașini, câțiva kilometri de piste pentru biciclete, trotuare și clădiri de birouri, care cedau treptat loc

rezidențelor mai spre nord. L-aș fi putut urmări destul de ușor pe olandez în trafic, dar, cu excepția cazului în care m-ar fi surprins printr-un viraj neașteptat și oprirea într-un loc pustiu, n-am văzut niciun loc operațional.

East Bayshore s-a dovedit a fi o șosea paralelă cu Route 101, una dintre arterele principale dintre Bay Area și sudul Californiei. Am parcat pe o stradă perpendiculară, numită Embarcadero, vizavi de un restaurant chinezesc numit Ming's. Îmi puteți spune paranoic – aș considera-o un compliment –, dar nu voiam să-mi asum nici cel mai mărunt risc ca mașina pe care o șofam sau plăcuțele ei de înmatriculare să fie zărite în apropierea biroului lui Jannick, indiferent dacă ar fi fost vorba despre un angajat sau despre o videocameră, ori despre ambele.

Mi-am pus canadiana, mi-am tras gluga și am coborât din mașină. Am folosit drumul scurt parcurs pe jos pentru a intra în pielea personajului. Gândind în japoneză, mi-am reamintit că eram Yamada și am modificat unele detalii ale poveștii, pentru a se potrivi circumstanțelor curente. De data asta, fusesem transferat în Silicon Valley de către compania în care lucram, Panasonic, și venisem în zonă ca să caut o locuință, să mă ocup de aranjamentele pentru școala copiilor și să mă pregătesc în alte moduri pentru mutarea familiei. Aveam o carte de vizită pe care o puteam arăta dacă mi-ar fi cerut-o cineva, cu un număr de telefon la care avea să se răspundă printr-un mesaj în japoneză ininteligibil în mod corespunzător de către sistemul de mesagerie vocală pe care continuasem să-l mențin în Japonia. Soția mea avea nevoie de un birou pentru activitatea ei de translator liber-profesionist. *Locul ăsta pare adecvat și, de asemenea, aproape de autostradă… ce companii au sediile pe aici*? Nu era foarte frig, așa că, desigur, canadiana părea cumva ciudată, totuși americanii tind să fie toleranți față de străini

și idiosincraziile lor, acceptându-le ca pe defecte, cusururi adorabile care puteau fi ameliorate prin suficientă expunere la Modul American infinit mai practic.

Clădirea lui Jannick era a treia de pe East Bayshore, pe partea dreaptă a șoselei. Am intrat pe drumul de acces, observând că era partajat de câteva clădiri de birouri – toate erau paralelipipede banale din beton și sticlă, cu două niveluri. Judecând după dimensiunea lor, am bănuit că Jannick închiria sau subînchiria spații. Fie asta, fie DET era o companie mult mai mare decât sugera site-ul ei. Nu-mi plăceau însă ferestrele acelea. Dacă Hilger ar fi vrut să mă elimine, putea amplasa un lunetist într-o clădire, știind că voi apărea acolo, în urmărirea lui Jannick. Sau poate pe cineva care să facă fotografii, în loc să tragă gloanțe, compilând dovezi ale vinovăției mele, care să fie utilizate ulterior pentru șantaj. N-aveam însă de ales. Mi-am continuat drumul, simțind cum toate firicelele de păr de pe ceafa mi se zbârleau din cauza senzației de expunere la ferestrele acelea amenințătoare.

Am mers pe jos prin parcare, uitându-mă după mașina lui Jannick; potrivit dosarului lui Hilger, un Volvo negru S-80. N-am văzut-o. M-am întrebat dacă era plecat la vreo întâlnire. Sau dacă în acea zi plecase mai devreme de la serviciu și nu-l observasem când revenea spre casă. Sau dacă se afla într-o delegație undeva. Din experiență știam că orice șablon de predictibilitate pe care l-ai analizat se duce naibii în clipa în care intri în acțiunea propriu-zisă. Singurele contramăsuri sunt imaginația, planurile de rezervă și capacitatea de improvizare.

M-am gândit să-l sun de la un telefon public, însă am renunțat. Poate că aș fi aflat cu exactitate unde se găsea, sau măcar dacă era în oraș, dar asta însemna să-l implic pe el sau pe altcineva, de asemenea, într-o poveste, lăsând astfel altă

potențială dovadă pentru mai târziu. Am decis să nu folosesc deocamdată atuul telefonului.

Am pornit spre clădire. Pe măsură ce mă apropiam de intrare, am văzut că ferestrele de lângă uși erau acoperite cu material reflectorizant. Pe o fereastră era lipit un semn. Mă aflam la distanță prea mare ca să-l citesc, dar am avut bănuiala că avertiza asupra monitorizării prin videocamere. Era logic ca videocamerele de securitate să fie amplasate acolo, nu în parcare. Ei voiau paza clădirii și a interiorului ei. Nu le păsa de mașinile angajaților.

M-am întors și m-am îndepărtat, gândindu-mă. Din cauza videocamerelor, nu-l puteam lichida pe olandez în clădire sau chiar în fața ei. În felul acesta, rămânea parcarea. Problema era că, pentru ca un deces să pară natural, ai nevoie de controlul temporar asupra mediului. Dacă n-ar fi trebuit decât să mă apropii de Jannick și să-l împușc, aș fi putut s-o fac aproape oriunde și unica mea preocupare reală ar fi fost plecarea de la locul faptei. Însă aveam nevoie de câteva minute singur cu el. Parcarea nu era deloc grozavă pentru așa ceva.

Am continuat să merg. Lumina începuse să pălească, deși nu era încă ora 17. În acel moment din an, aproape nimeni nu pleca de la serviciu înainte să se fi înserat. Pe întuneric poate că l-aș fi putut târî în spatele mașinii lui, în funcție de locul unde parcase. Dar dacă nu era o oră foarte târzie și parcarea nu era pustie, exista o probabilitate îngrijorătoare ca persoana a cărui mașină era parcată lângă noi să aleagă tocmai momentul acela pentru a pleca spre casă. În plus, până și cei relativ cu capul în nori au tendința de a fi mai vigilenți în parcări, noaptea. Aș fi putut rezolva problema cu Jannick, însă dacă în zonă mai erau și alți oameni, probabil că ei ar fi fost mai atenți decât voiam.

Dimineața oferea spectrul opus de riscuri și beneficii. Pe de o parte, cei care sosesc la muncă

sunt distrași de gândurile la ședințe matinale, sarcinile zilei sau mesajele care-i pot aștepta. Iar parcările nu sunt amenințătoare în orele dimineții, așa că, oricum, nimeni nu bagă în seamă ce se întâmplă în jur. Dar cu excepția cazului în care Jannick sosea, într-adevăr, foarte devreme la job, era greu de văzut cum mă puteam baza pe izolarea necesară. La asta se adăugau ferestrele clădirilor… chiar ignorând posibilitatea ca un om de-al lui Hilger să fi pândit dinapoia uneia, era îndeajuns ca o singură persoană să privească spre parcare la momentul nepotrivit, pentru ca să existe un martor la modalitatea în mod clar nenaturală a decesului lui Jannick. Hilger și cu mine nu discutaserăm ce se va întâmpla dacă îl omoram pe olandez, dar nu izbuteam să simulez cauze naturale. Nu conta. Nu intenționam să-mi asum riscul.

Am mers pe jos aproape doi kilometri pe East Bayshore, obișnuindu-mă cu zona, cu ritmurile și cu ritualurile ei, ce făcea parte din ea și ce putea părea în mod subtil să nu-i aparțină. Aveam senzația că tot cartierul era cumva provizoriu – clădirile cu birouri se aflau în capătul de sud, un magazin IKEA nou și un mall comercial în capătul opus, iar între ele se afla un parc de rulote și facilități de depozitare pe termen lung. Problema nu era contopirea cu mediul. Problema era accesul și controlul.

M-am gândit la posibilitatea de a utiliza o deghizare superficială, pentru a intra în clădirea lui Jannick. În interior puteau exista oportunități – un grup sanitar, o sală de fitness, o debara. Un loc în care Jannick să aibă garda coborâtă și în care l-aș fi putut ține timp suficient ca să fac lucrurile așa cum trebuiau făcute. Nu mă încânta însă deloc ideea de a crea o conexiune între mine și locul lui de muncă, mai ales dacă avea să moară acolo. Am revenit la Mercedes, traversând din nou parcarea. Mașina lui Jannick tot nu se vedea. Se făcuse

întuneric, dar felinarele stradale asigurau multă lumină. Trebuia să găsesc un loc mai bun.

Am revenit la casa lui Jannick. Pe alee nu se vedea niciun automobil. Am mers după aceea de mai multe ori între locuință și clădirea de birouri. Am utilizat de fiecare dată trasee ușor diferite și după vreo cinci asemenea drumuri am început să știu rezonabil de bine dispunerea străzilor și tiparul traficului. În cadrul acela și în tiparele acelea, aveau să existe posibilități. Posibilități existau mereu. Uneori le recunoșteam imediat, alteori trebuia să las noaptea să fie un sfetnic mai bun, îngăduindu-i subconștientului să rezolve problema.

Mi se făcuse somn. A doua zi dimineață trebuia să mă trezesc devreme, pentru a mă asigura că-l voi prinde pe Jannick înainte să plece la muncă. Iar schimbarea fusurilor orare mă afecta. Era timpul să mă retrag.

Într-o benzinărie am intrat într-o cabină telefonică și am căutat în Paginile Galbene, până când am găsit un hotel numit Stanford Park. În Menlo Park, localitatea vecină. Am telefonat și am fost încântat să aflu că aveau o cameră disponibilă, un semiapartament cu șemineu. Fumatul era interzis, a spus recepționerul pe un ton de scuză, poate ca reacție la accentul japonez pe care-l folosisem. Nicio problemă, l-am liniștit eu. Era în regulă dacă nu se fuma. Nu era disponibilă decât pentru două nopți? Și asta era în regulă. Nu intenționam să rămân mai mult în oraș.

Am șters istoricul din sistemul de navigație al automobilului înainte de a mă caza la hotel, după care am luat o cină excelentă într-un local numit Café Borrone, la vreun kilometru și jumătate distanță: salată, lasagna și un minunat cabernet Emilio’s Terrace din Valea Napa, pe care îl descoperisem datorită globalizării cu un an în urmă în Bangkok. Restaurantul în sine era un loc animat, un fel de versiune californiană mai mare a unora dintre cafenelele de pe malul stâng al Senei

care-mi plăceau, dar care interzicea fumatul în interior. Lângă el exista o uriașă librărie independentă, Kepler's, și după cină m-am plimbat o vreme printre rafturile ei, uitându-mă la oameni și absorbind detalii. Toți arătau prosperi, satisfăcuți și bine-intenționați. Printre ei mă simțeam aidoma unei materii străine secrete, un virus în sistem, un microb într-o sală de operații chirurgicale.

Am întrebat una dintre angajate, o femeie drăguță pe nume Cynthia, despre accesul la internet. Ea m-a îndrumat spre biblioteca publică, aflată la nici cinci sute de metri depărtare. Am mers pe jos acolo și am verificat site-urile securizate. Nimic.

Ultimul lucru pe care l-am făcut înainte de a cădea răpus de somn a fost să-mi deschid vechiul telefon mobil și să verific mesageria vocală. Mă aștepta un mesaj de la Delilah: *Nu mă ignora în felul ăsta. Sună-mă*, *te rog.*

N-am făcut-o. N-am putut. Trebuia să fiu concentrat. Trebuia să fiu cel care fusesem mereu.

Capitolul 15

A doua zi dimineață m-am trezit la ora 5, am făcut duș, m-am bărbierit, mi-am făcut plinul cu ouă și cafea în restaurantul hotelului și am ieșit. Era improbabil ca Jannick, sau oricine altcineva, să meargă la muncă așa devreme, totuși am început prin a trece pe lângă parcarea lui. Era pustie. După aceea m-am oprit la un Starbucks din centrul comercial aflat în capătul opus al lui East Bayshore. Am comandat un *venti latte* și am aruncat conținutul în rigolă după ce m-am îndepărtat de local. Aveam nevoie doar de pahar: în primul rând, fiindcă observasem că aproape toți cei din Palo Alto umblau cu o cafea Starbucks asupra lor, astfel că un asemenea pahar mi-ar fi conferit un plus de naturalețe. În al doilea rând, și mai important, nu știam cât timp puteam să-l aștept pe Jannick și, cu toate că nimeni n-ar fi băgat, probabil, în seamă un Mercedes care staționa discret, era posibil să-i nedumerească un bărbat coborând repetat din automobil, pentru a urina în apropiere.

Am trecut pe lângă locuința lui Jannick. În față nu era nicio mașină, dar am bănuit că ea se afla în garaj. Soarele tocmai răsărea și ferestrele casei erau întunecate. M-am dus la OPM și am parcat în locul pe care-l alesesem. De acolo nu puteam vedea casă, însă aveam să-i văd mașina când ieșea pe Page Mill.

Ascultând o crainică numită Alisa Clancy într-o emisiune radio intitulată *Morning Cup of Jazz*, m-am întrebat cine era, de fapt, Jannick. Un tip cu aptitudini pentru tehnologie? Și de unde provenea ambiția lui? Oare ducea dorul casei sale din Olanda sau locul acesta, cu oameni supli ca niște practicanți de yoga și cu străzi curate și prospere, devenise căminul lui?

O întrebare pe care nu mi-am pus-o, deși nici n-o puteam nega, era dacă el avea familie. Bineînțeles că avea. Casa era prea mare ca să locuiască singur acolo. Iar mașina lui, un Volvo S-80, avea toate caracteristicile unui vehicul pentru copii. Însă cu cât știam mai puține despre asta, cu atât era mai bine. Una este să cunoști ceva teoretic și cu totul alta să-l vezi, ba nu!, să-l urmărești, cu propriii ochi. Ultima dată când mă apropiasem prea mult de familia unei ținte, în Manila, încremenisem și fusesem al naibii de aproape de moarte. În momente de neatenție, încă mă gândeam la băiețelul al cărui tată îl lichidasem. Nu mai intenționam să trec prin experiența aceea.

Am așteptat. Nu m-a deranjat nimeni. A trebuit să opresc motorul, fiindcă în caz contrar ar fi putut atrage atenția. Înăuntru s-a făcut frig, dar canadiana mi-a fost de ajutor. Paharul *venti* s-a dovedit util.

Imediat după 7:30, un ciclist a venit pe aleea Christopher și a cotit la stânga pe OPM. Purta cască albă și hanorac galben fluorescent, conceput atât pentru a ține cald, cât și pentru a fi vizibil șoferilor de automobile. M-am lăsat puțin mai jos în scaun și am privit prin parbriz, gândindu-mă că era cineva care ieșise pentru o repriză de antrenament matinal. Dar pe măsură ce ciclistul s-a apropiat, mi-am dat seama: *Hristoase*, *ar putea fi chiar el*! Fusesem atât de concentrat pe apariția unui Volvo, încât am avut nevoie de câteva momente ca să mă readaptez. El a trecut pe lângă Mercedes, fără să-i arunce o a doua privire. Mă bazam doar pe niște fotografii neactualizate, totuși forma feței, ochelarii… eram aproape sigur că era Jannick.

La naiba, bicicleta schimba totul. Oare ieșise, într-adevăr, pentru a-și face mișcarea de dimineață sau acesta era modul prin care mergea în mod uzual la muncă? În cel de-al doilea caz, nu știam

ce rută putea alege și chiar dacă aș fi știut, nu-l puteam urmări eficient din mașină.

Am căzut pe gânduri. Să-l urmăresc pe OPM? Ideea aceea nu mi-a plăcut. Strada aducea ca formă cu un mâner atașat la Page Mill. Nu era închisă pentru circulația mașinilor, dar în același timp nu exista niciun motiv pentru ca să fie utilizată de o mașină. O urmărire directă ar fi fost bătătoare la ochi.

Am pornit motorul și am cotit la stânga pe Page Mill, paralel cu OPM. Am accelerat până la optzeci de kilometri pe oră, dorindu-mi să fi condus mai rapid, totuși stăpânindu-mă, fiindcă nu voiam să fiu oprit de vreun polițist. În față se vedea intersecția cu Deer Creek Road; semaforul era pe roșu și a trebuit să aștept schimbarea culorii. *Haide*, *haide*, am repetat eu în gând. Voiam să fiu în fața lui Jannick înainte să fi ieșit pe Page Mill, ca să-l mai privesc o dată.

Semaforul a afișat lumina verde și am țâșnit. Am ajuns la celălalt capăt al „mânerului" la timp pentru a-l vedea pe ciclist intrând pe o pistă pentru biciclete de pe partea opusă a lui Page Mill. La o sută de metri în față era altă intersecție și altă lumină de semafor. *Perfect*, m-am gândit eu. *Amândoi va trebui să ne oprim și atunci îl voi privi din nou.*

Am avut dreptate doar pe jumătate. În timp ce oprisem la semafor, ciclistul a cotit la stânga pe pista pentru biciclete de pe Junipero Serra. *La naiba*!

A fost un stop chinuitor de lung. Când semaforul pentru virat la stânga a devenit, în sfârșit, verde, am intrat pe banda respectivă și am cotit pe Junipero Serra. După încă un minut l-am ajuns din urmă pe ciclist. L-am privit când am trecut pe lângă el, totuși nici de data asta n-am fost absolut sigur.

I-am luat-o înainte, întrebându-mă dacă va merge la campusul Stanford. El a cotit însă la

dreapta. *La naiba*! Am făcut o întoarcere de o sută optzeci de grade și m-am întors la locul unde virase, intrând pe Stanford Avenue. Am cotit la stânga și am mers înainte, dar nu l-am văzut. De ambele părți ale drumului se ramificau străduțe rezidențiale. Dacă nu aveam noroc, probabil că-l pierdusem pentru moment.

Am căzut pe gânduri. Poate că se îndrepta spre birou. Evitase Page Mill, care era o arteră mult circulată, iar mai spre nord n-avea pistă pentru biciclete. Preferase o rută ocolitoare, atât pentru a circula în siguranță, cât și pentru un supliment de exerciții fizice.

Părea logic. Am revenit pe Junipero Serra, apoi pe Page Mill și m-am dus direct la clădirea lui de birouri. În parcare erau deja câteva mașini – destule pentru a mă ascunde, dar nu atâtea încât să-mi fac griji că prea mulți oameni vedeau și, posibil, își reaminteau Mercedesul. Am parcat în spatele unui Lexus SUV, am oprit motorul și am așteptat.

După zece minute, ciclistul a intrat în parcare și s-a dus direct spre clădirea lui Jannick. *Bingo*!

L-am privit ducându-și bicicleta înăuntru, după care am plecat spre centrul comercial aflat în capătul opus al lui East Bayshore. Era momentul unui telefon. Am sunat la biroul lui, folosind un telefon public. Un țârâit, încă unul, apoi a răspuns un bărbat:

— Jan Jannick.

— Ah, mă scuzați… am greșit numărul, am bolborosit eu și am închis.

Am șters toate suprafețele pe care le atinsesem și am revenit în mașină.

Am pornit încet în direcția locuinței lui, gândindu-mă. La birou nu era bine. De asemenea, casa ar fi fost dificilă… în cazul cel mai bun. Totuși, faptul că se deplasa cu bicicleta crea oportunități la care nu mă gândisem anterior.

Am recapitulat ceea ce știam. Două locuri, casa și biroul, niciunul adecvat. O rută necunoscută între ele. M-am gândit dacă să cumpăr o bicicletă, pentru a-l urmări mai îndeaproape și a vedea ce oportunități se iveau, totuși mi se părea prea improvizat, prea nesigur. Aveam nevoie de o poziționare strategică. Un loc în care-i să-i anticipez sosirea, un loc pe care să-l pregătesc și să-l controlez.

M-am gândit din nou la OPM. Dacă ai fi avut mașină, nu te-ai fi sinchisit s-o iei pe acolo; ar fi însemnat, pur și simplu, o alternativă mai lentă la cele patru benzi de pe artera Page Mill, aflată în imediata apropiere. Dar pe bicicletă ar fi însemnat o scurtătură. Și nu doar teoretic: Jannick o folosise chiar în acea dimineață. Exista cel puțin o șansă decentă s-o utilizeze din nou pe drumul spre casă.

Am revenit pe OPM. Desigur, parcursesem deja strada, anterior, dar în acel moment voiam s-o revăd prin prisma informațiilor nou-dobândite despre felul cum făcea Jannick naveta la muncă.

Mi-a plăcut ce am văzut. Strada avea două benzi înguste și era în mod evident nefolosită. Pe ambele părți, iarba crescuse pe acostamente, iar frunze uscate, căzute pe asfalt, care în mod uzual ar fi fost împrăștiate de traficul automobilelor, îi acopereau o mare parte din suprafață. Arborii înșiruiți de o parte și de alta fuseseră curățați, pentru ca ramurile uscate să nu cadă pe carosabil, iar crengile respective erau adunate în mormane mari, din loc în loc. Pe latura estică erau copaci și tufișuri care se îndeseau pe măsură ce drumul se îndepărta de Page Mill, până ce, după aproape un kilometru, artera mai mare era imposibil de văzut și chiar zgomotele traficului ei se diminuaseră aproape complet. Pe latura vestică a străzii OPM exista un gard din plasă de sârmă, presărat de semne care anunțau: *Stanford University Academic Rezerve*, *accesul interzis*! Dincolo de gard se vedeau coline

pustii, probabil domeniul pe care conducerea Stanford nu voia să lase nepoftiții să intre.

În locul în care OPM se conecta cu Page Mill, mașinile puteau coti la dreapta, dar era interzis să vireze la stânga în orele de vârf – un alt motiv pentru care era improbabil ca șoferii să se deranjeze să aleagă varianta asta. Totuși, partea vestică a drumului cobora puțin și lin până la o pistă pentru biciclete care mergea paralel cu Page Mill, pentru ca apoi să curbeze spre stânga și să facă joncțiunea cu Junipero Serra. Aceea era ruta lui Jannick. Am privit în față și, parcă pentru a-mi confirma ipoteza, două femei pe biciclete au trecut pe lângă mine, mergând pe pista specială a arterei Page Mill. Am încuviințat în sinea mea. Simțeam că era un loc bun. Trebuia doar să găsesc o modalitate prin care să-l utilizez.

M-am întors pe jos în direcția din care venisem și frunze uscate mi-au trosnit ușor sub tălpi. Între OPM și Page Mill exista un șantier de construcții, accesibil pe un pod scurt ce trecea peste un pârâu, care se curba pe sub OPM și dispărea în domeniul Universității Stanford. Am coborât rambleul, după care am privit înapoi și am constatat că eram invizibil de pe drum. Excelent, într-adevăr.

Sub pod se afla un zid din beton mâzgălit de graffiti. Vopseaua părea însă veche, iar în unele locuri era la doar câțiva centimetri deasupra liniei apei. M-am gândit că locul era frecventat de tineri vara, când nopțile erau mai calde și nivelul apei mai scăzut sau inexistent, astfel că era mai atrăgător pentru trecerea de la unul la altul a unei țigări cu marijuana și mozoleli adolescentine, sau poate chiar ceva vandalisme juvenile.

Am revenit pe pod și am înaintat spre șantierul de construcții. Era înconjurat cu un gard din plasă de sârmă și am văzut destule utilaje, totuși niciun muncitor; de altfel, șantierul părea la fel de nefrecventat ca drumul în sine. De gard era prinsă o plăcuță care avertiza: *Atenție*! *Stația 3 gaze*

naturale, *orașul Palo Alto.* La umbra copacilor și în liniștea absolută, avertismentul acela și stația păreau niște relicve, artefacte care aveau să ridice nedumeriri pentru generațiile ce ar fi putut descoperi locul acela la mult timp după încheierea dramei de din acea zi.

Am petrecut încă o oră mergând pe drum, răgaz în care am înregistrat detalii, am identificat rute de retragere și am revizuit planul. Apoi m-am întors la mașină. Era timpul pentru cumpărături.

Din magazinul Internațional Spy Shop din San Francisco, am cumpărat un binoclu Yukon Viking Pro 2x24 cu vedere pe timp de noapte. De la un magazin REI de obiecte sportive din Mountain View, am achiziționat echipament de alergare complet negru marca Under Armour – jachetă, pantaloni, mănuși o căciulă neagră din lână, o borsetă mare, tot neagră, și o rolă de bandă izolatoare electrică, neagră. De la poligonul de tir Reed's din Santa Clara, am cumpărat o lanternă SureFire M6 Guardian – lungă de douăzeci de centimetri, cu diametrul de șase centimetri și cinci sute de lumeni. În final, am cumpărat o pereche de pantofi Nike pentru jogging, dintr-un magazin Nordstrom din centrul comercial Palo Alto.

Am terminat puțin după ora 15 și, după ce am mâncat repede o supă și un sandviș la un restaurant din centrul comercial, am revenit la Stanford Park. Am tras draperiile, am stins lumina și am examinat echipamentul. Binoclul cu vedere nocturnă ilumina totul. Iar lanterna era absolut orbitoare. Lumina ei era atât de albă și de puternică, încât trebuia să mijesc ochii ca s-o privesc, chiar dacă nu era îndreptată direct spre mine.

Am acoperit cu bandă izolatoare neagră toate suprafețele reflectorizante ale echipamentului de alergare și ale pantofilor, pe urmă le-am verificat punându-le pe pat în beznă și îndreptând lanterna spre ele din diverse unghiuri. Nicio reflecție. După

aceea le-am îmbrăcat, am vârât binoclul și lanterna în borsetă și mi-am pus pe deasupra canadiana.

Am revenit cu Mercedesul la biroul lui Jannick și am oprit în parcarea de la Ming, astfel încât eram cu fața spre Embarcadero și East Bayshore. Cu excepția cazului în care Jannick cotea la dreapta pe East Bayshore, ceea ce l-ar fi dus în direcția opusă a locuinței lui și ar fi însemnat o rută diferită de cea pe care sosise de dimineață, ar fi trecut pe lângă mine în drum spre casă. Dacă îl ratam însă în seara aceea, puteam acționa ceva mai agresiv a doua zi. Ba chiar, era posibil să-l fi ratat deja – el să fi plecat mai devreme acasă. Totuși, mă îndoiam. Era abia ora 16, mai devreme decât plecau de la serviciu angajații obișnuiți. Iar cei ca Jannick, cu entuziasmul și pasiunea de a-și înființa propriile companii, aveau tendința să plece mult mai târziu. Mă preocupa mai puțin posibilitatea ca el să plece mai devreme decât cea de a mă ține să aștept până după miezul nopții. O dată în plus însă, dacă lucrurile nu mergeau în acea zi, exista întotdeauna și ziua de mâine.

Imediat înainte de înserare, a început să plouă. Asta putea fi o veste bună, dar în același timp o veste proastă. Era bună, fiindcă drumul devenea mai alunecos. Era proastă, deoarece s-ar fi putut ca soția lui Jannick să vină și să-l ia cu mașina, sau poate ca un coleg să-l ducă până acasă cu automobilul, ori să-și lase din alt motiv bicicleta la serviciu. Continuam să consider totuși că vremea acționa în favoarea mea. În primul rând, olandezul purtase în acea dimineață un hanorac împotriva frigului, care avea să fie la fel de bun și împotriva ploii. Iar în al doilea rând, mă bazam pe hotărârea care exista în personalitatea unui întreprinzător. Da, ceva îmi spunea că Jannick nu era un ins care să se sperie de niște precipitații. Ploaia mi s-a părut un semn bun.

Așa a fost. Imediat după 19:30, la sfârșitul unei zile de muncă de douăsprezece ore, am văzut

venind spre mine hanoracul galben fluorescent și casca albă. Am folosit binoclul pentru vedere pe timp de noapte ca să confirm. Fără doar și poate, era el.

Jannick a cotit la dreapta pe Embarcadero. Până am ieșit din parcare și am așteptat la semafor, se îndepărtase prea mult în fața mea ca să-l văd. Puteam totuși să pun prinsoare că rămăsese pe Embarcadero, aceeași rută pe care o utilizase de dimineață. Am trecut pe rampa de ieșire spre 101 și Page Mill. Fiind în mașină și conducând pe traseul mai scurt, estimam că voi ajunge pe OPM cu zece minute înaintea lui.

Am oprit în parcarea unei clădiri de birouri imediat în nordul intersecției dintre Page Mill și Junipero Serra. Mi-am pus căciula și mănușile, mi-am fixat borseta și am coborât. Am mers fără grabă un minut, dar imediat ce m-am îndepărtat suficient de mașină și de oricine m-ar fi văzut ieșind din ea, am început să alerg. Ploaia îmi bătea rece pe față și răsuflarea îmi scotea aburi în aerul rece, dar mă simțeam cald și izolat sub Under Armour. Inima îmi bătea accelerat, însă nu din cauza efortului.

Am ajuns la șantierul de construcții și am fost încântat să găsesc zona cufundată în întuneric total. Auzeam răpăitul ploii pe drum și în pârâu, un zgomot de fundal care uniformiza locul, camuflând zgomotele și reducând distanța pe care putea călători sunetul. Am scos binoclul și am examinat drumul în față, șantierul și dedesubtul podului. Eram singur. Trebuia totuși să fiu atent la eventualii indivizi care și-ar fi plimbat câinii seara, sau la practicanții joggingului care nu se speriau de ploaie, ori la alți cicliști navetiști, totuși, pe ansamblu, șansele de a rămâne singur pe bucățica aceea de drum pentru secundele necesare și de a rămâne neobservat, chiar dacă se întâmpla vreun accident, erau pe cât de bune puteam spera.

M-am poziționat lângă podul de acces spre șantier, ghemuindu-mă și cercetând zona cu

binoclul. Totul era iluminat minunat de vederea pe timp de noapte. Borseta era deschisă și lanterna, la fel ca binoclul, se uda, însă echipamentul era de cea mai bună calitate și impermeabil. Nu-mi făceam griji.

Cinci minute de așteptare și cercetare a drumului. Apoi l-am văzut pe Jannick venind spre mine pe pista pentru biciclete din lungul arterei Page Mill. Datorită intensificatorului de imagine al binoclului cu vedere nocturnă, un dispozitiv bazat pe un tub cu vid care convertește lumina invizibilă de la o imagine la lumina vizibilă, îi distingeam perfect chipul, până la nivelul picăturilor de ploaie de pe lentilele ochelarilor. Farul frontal al bicicletei apărea în binoclu ca o flamă galbenă, strălucitoare.

Am simțit un val fierbinte de adrenalină prin măruntaie și inima a început să-mi bată și mai repede. Am inspirat și expirat adânc de câteva ori, apoi am examinat pentru ultima oară împrejurimile. Nu se vedea nimeni.

Am pus binoclul în borsetă, am scos lanterna și am mers în mijlocul drumului. Fără vederea pe timp de noapte, nu-l distingeam pe Jannick, dar farul lui sclipea luminos la o sută cincizeci de metri depărtare. O sută. Cincizeci.

A încetinit puțin când pista pentru biciclete a trecut pe OPM, totuși continua să aibă o viteză de aproape douăzeci și cinci de kilometri pe oră. Mai mult decât suficient.

Ajunsese la treizeci de metri de mine. Am ridicat lanterna la umăr. Am închis un ochi, ca să-l protejez de lumina orbitoare și să-mi păstrez vederea când avea să fie întuneric, și l-am mijit pe celălalt. Douăzeci de metri. Zece.

Imediat înainte ca marginea frontală a conului de lumină proiectat de farul bicicletei să ajungă la mine, am apăsat comutatorul lanternei. Cinci sute de lumeni l-au izbit drept în față, un fascicul

strălucitor și alb ca un fulger. Jannick a strigat de durere și de surprindere.

Probabil că a acționat frâna în mod instinctiv, așa cum sperasem. Roțile au derapat pe frunze ude și am sărit în lături. Farul s-a legănat nebunește, în timp ce Jannick încerca să controleze bicicleta. Era însă atât orbit, cât și surprins de ceea ce se întâmplase. Iar carosabilul era prea umed. Legănările farului s-au întețit nebunește, după care bicicleta s-a răsturnat și Jannick a lovit asfaltul.

Am vârât lanterna în borsetă lângă binoclu și am tras fermoarul. Am privit în jur, reconfirmându-mi că eram singuri.

— Ai pățit ceva? am întrebat eu, apropiindu-mă de el.

Stătea în patru labe și scuipa sânge, încercând să se ridice.

A icnit și se părea că șocul îi golise plămânii de aer.

M-am apropiat de el, cu inima bubuindu-mi.

— Nu-ncerca să te miști, i-am spus eu. Este posibil să te fi rănit.

A dat să răspundă ceva. N-am auzit ce anume. Am pășit peste el și m-am lăsat cu toată greutatea pe spinarea lui. A gemut și s-a prăbușit. Mi-am fixat bine tălpile de o parte și cealaltă a capului său, l-am prins cu ambele mâini înmănușate de frunte și am tras cu brutalitate spre înapoi. Gâtul i s-a rupt cu trosnetul unui lemn uscat și corpul i s-a zbătut sub mine.

M-am ridicat și am revenit imediat la pod, unde beneficiam de camuflare. Am scos binoclul și am examinat iarăși zona. Nimeni. După aceea am privit locul din fața mea. Bicicleta lui Jannick era răsturnată pe o parte, cu farul strălucind inutil în sus, spre ploaia care cădea, și cu roata frontală încă rotindu-se încet. Olandezul zăcea cu fața în jos; din corp i se înălțau lent aburi și ploaia continua să răpăie nepăsătoare pe el și în jurul lui. Părea un accident: un ciclist care gonise cam tare în beznă

pe carosabilul ud pierduse controlul și căzuse în mod nefericit. Nu exista niciun motiv să crezi că ar fi fost altceva și nici vreo modalitate de a o dovedi.

Capitolul 16

Am pus binoclul în borsetă, am tras fermoarul și am pornit spre Page Mill. Am așteptat câteva minute, până când n-am mai văzut faruri venind din nicio direcție, apoi am traversat în fugă șoseaua și am revenit la Mercedes.

Am condus pe urmă până în San Francisco, în cartierul Tenderloin, despre care știam că avea o populație mare de oameni fără adăpost. Am lăsat tot ce purtasem în seara aceea lângă niște tomberoane de gunoi de la diverse colțuri de străzi din vecinătatea zonei Sout of Market (SOMA), știind că hainele vor fi luate, distribuite și asimilate eficient în ierarhiile schimbătoare de oameni fără adăpost la numai câteva ore, ba poate chiar minute după trecerea mea. Binoclul și lanterna au zburat peste parapetul podului San Mateo, în apele întunecate și nesfârșite ale Golfului San Francisco.

În San Mateo am găsit o café internet numită NCK Cyber Lounge, de unde am intrat pe site-ul lui Kanezaki. Era gol. I-am postat un mesaj: *Jan Jannick*, *cetățean olandez*, *director executiv al Deus Ex Technologies în Palo Alto*, *California*, *finanțată de In-Q-Tel.*

Aveam să aștept până a doua zi, ca să-l contactez pe Hilger. Dacă voiam să-l găsesc pe Dox, aveam nevoie de două avantaje prețioase: informații și timp. Dacă l-aș fi anunțat imediat pe Hilger de sfârșitul lui Jannick, le-aș fi pierdut pe ambele. În același timp însă nu puteam aștepta prea mult înainte să-l contactez, pentru că, mai devreme sau mai târziu, avea să afle când murise Jannick și nu voiam să pară că trăgeam de timp. Puteam totuși încetini puțin derularea evenimentelor. Un mesaj expediat în dimineața următoare, ca să stabilesc o convorbire telefonică pentru o oră ulterioară, mi-ar mai fi câștigat douăzeci și patru de ore, poate chiar mai mult.

Timp în care, cu noroc, Kanezaki putea găsi informații noi.

Kanezaki… N-avea să fie deloc mulțumit să afle identitatea primei ținte după ce faptele se petrecuseră. Trebuia să-i atenuez suspiciunile pe cât puteam mai bine. Am ieșit și l-am sunat de la un telefon public.

— Ai ceva? am întrebat eu, când a răspuns.

— Nu. Ai…

— Numărul de telefon pe care ți l-am dat să-l urmărești?

— Ține telefonul închis. Nu-i de mirare. Ascultă – n-ai intrat pe site?

— Ba da, tocmai ți-am lăsat un mesaj. Numele și detalii despre prima persoană de pe listă.

— Hilger ți-a dat lista?

— Doar prima țintă. Și s-a rezolvat deja.

— S-a re… păi, ai fost aici în urmă cu patruzeci și opt de ore. Cum ai putut… înseamnă că m-ai mințit, înseamnă că atunci când ai fost aici știai numele. Altfel, n-ai fi acționat așa rapid.

— Nu te-am mințit. Nu știam decât că trebuie să merg în California. Informația mă aștepta când am sosit ieri. Am profitat de o ocazie norocoasă. N-am putut să te anunț mai devreme, însă te anunț acum.

A urmat o tăcere prelungă. El știa că știusem numele mai din timp. Dar ce putea face?

— Acum aștept al doilea nume, am continuat eu. Te anunț imediat cum îl primesc. Până atunci, ia ce găsești pe site și vezi cum se poate asocia cu ce ți-am dat deja. Din partea mea, voi tărăgăna totul cât o să pot.

— Sper că n-o să-mi tragi clapa.

— De ce aș face-o? Amândoi vrem același lucru. Este vorba doar de coordonare. O să mai intru pe site mâine, da?

Kanezaki a așteptat o secundă, pe urmă a spus:

— OK.

Revenit la hotel, am făcut un duș lung și fierbinte. Apoi am aprins focul în șemineu și am

stat cu un prosop în jurul mijlocului, privind flăcările. Nu mâncasem de mai bine de opt ore și m-am gândit că ar fi trebuit s-o fac. Nu mi-era totuși foame.

Doream să simt ceva. Ușurare, fiindcă-i câștigasem timp lui Dox. Oroare, pentru că tocmai ucisesem un om, probabil un soț și un tată, la nici doi kilometri de propria lui locuință, exact pe drumul pe care revenea acasă, la familie. Teamă, ca nu cumva să fi omis vreo variabilă, ca nu cumva chiar în acel moment polițiștii locali sau, chiar mai rău, Hilger și oamenii lui să-mi fi descoperit coordonatele, să-mi fi triangulat poziția și să se apropie pentru a mă lichida.

Nu simțeam însă nimic. Era ca și cum îmi fusese retezată șira spinării emoționale, lăsându-mi mintea paralizată și amorțită.

Amorțeala aceea mă neliniștea. Așa simțeam, sau mai precis *nu* simțeam, de fiecare dată după ce luam o viață. Clinic, analitic, detașat. Problema din Manila, când încremenisem pentru a nu traumatiza un copil, ucigându-i tatăl sub ochii lui, fusese, de fapt, un progres însemnat pentru mine, deși înțelesesem asta abia retrospectiv. Fusese primul semn că ucigașul putea să nu fie întreaga mea personalitate, fusese prima fisură în gheața făpturii mele. Dar iată că omul de gheață revenise. Și se părea că nu doar pentru a efectua jobul. Ci și pentru ce urma după aceea. Pentru totdeauna.

Toate astea erau rele în sine, dar și mai rea era senzația de confort pe care o simțeam. Precum cea oferită de un fotoliu favorit, de o mâncare cu care ai fost crescut în copilărie sau de o pereche veche de pantofi pe care-i simți cuprinzându-ți perfect piciorul după o absență prelungă.

Mi-am spus că n-aveam niciun motiv de îngrijorare. Părea destul de firesc să redevin eu însumi și era în tot cazul ușor. Mi-am zis că poate ar fi trebuit să cedez, pur și simplu, și să mă las purtat de val. Deoarece, la urma urmelor, ce rost

avea să mă împotrivesc? În cele din urmă, nu te poți învinge pe tine însuți. Condusesem la puncte pentru un timp, dar omul de gheață era răbdător. Își așteptase momentul și, când acesta apăruse, revenise în forță.

Ba nu, nu revenise. Poate că fusese, de fapt, mereu acolo. Așa cum bănuisem că va fi mereu.

Capitolul 17

În dimineața următoare am plecat devreme din Stanford Park și am condus spre sud pe 101. Dintr-o café internet din San Jose am intrat pe site-ul lui Kanezaki. Era gol. Am căutat altă café internet și am verificat site-ul lui Hilger. La fel – gol. I-am lăsat un mesaj: „Când te pot căuta la telefon?" N-am pomenit nimic despre Jannick. Nu l-am menționat pe Dox. Deocamdată, voiam să-mi păstrez opțiunile deschise.

Se părea că nu dispuneam de mult timp. Am decis să mă întorc în Los Angeles pe drumul de coastă. Circumstanțele erau cam ciudate pentru a-mi împlini ambiția de a șofa pe faleza oceanului, dar nu știam când mă voi mai întâlni cu ocazia aceea. În plus, aveam să beneficiez de timp pentru a mă gândi pe îndelete.

Panorama era superbă. Apetitul mi-a revenit pe drum și m-am oprit pentru prânz în Carmel. Am găsit un local italienesc numit Casanova, amplasat într-o clădire drăguță în stilul misionarilor, și am mâncat pe terasă, încălzită de soarele vesel. Mâncarea era superbă: *bruschetta* cu roșii locale, *linguini* cu midii proaspete și hașmă, fondant de ciocolată cu nugatină. Toate însoțite de un Chardonnay '96 Hudson Vineyard Marcassin, care merita singur excursia până acolo.

Era genul de loc care-i plăcea lui Delilah și genul de loc unde-mi plăcea s-o duc. Mi-am dat seama că, probabil, ar fi trebuit să-i telefonez. Nu știam însă ce să spun. Activitățile ei și lumea în care trăia necesitau, desigur, compromisuri, totuși, în felul ei, Delilah era persoana cea mai morală pe care o cunoscusem vreodată. Nu voiam să fiu nevoit să-i spun ceea ce tocmai făcusem. Și nici să-i aud suspiciunea din glas dacă refuzam să-i răspund la întrebări. Cu certitudine, nu voiam ca ea să mă judece. Avusesem parte de suficiente

tâmpenii de felul acela din partea lui Midori și nu intenționam să înghit altele și de la Delilah. Și, de fapt, cum ar fi putut să înțeleagă ea? Cum ar fi putut să înțeleagă oricine care nu fusese acolo?

Da, *totuși Delilah te cunoaște mai bine decât oricine. Ea ar înțelege.*

La naiba! *Nimeni nu-nțelege niciodată. Ei spun că-nțeleg*, *dar nu-i așa.*

Mi-am continuat drumul spre sud, cu geamurile coborâte, cu acoperișul culisant deschis, cu vântul suflându-mi prin păr. Șoseaua s-a îngustat în Big Sur, traficul s-a rărit, magazinele, casele și alte semne ale civilizației s-au evaporat treptat pe măsură ce continuam să conduc. În scurtă vreme, împrejurimile erau în cea mai mare parte lunci tăcute și dealuri acoperite cu conifere, stânci dantelate care însoțeau țărmul Pacificului, apărând și dispărând, înainte și înapoi, fiecare serpentină a drumului dezvăluind alte imagini, noi și spectaculoase. Am privit oceanul scânteietor, aflat la mai bine de trei sute de metri dedesubt, și am simțit cumva că mergeam chiar pe marginea Pământului, printr-un loc extrem de privat și impasibil, dincolo de atribuțiile civilizației, dincolo de orice noțiune de mântuire sau regret, un loc care exista numai pentru sine, care nici nu primea cu brațele deschise, nici nu se opunea și nici n-avea, de altfel, vreo părere despre creaturile fragile ce treceau intermitent pe acolo, privindu-l cu venerație.

San Simeon. Pismo Beach. Santa Barbara. Soarele a coborât peste ocean în timp ce șofam, colorând cerul în galben, apoi în trandafiriu și în cele din urmă într-o dungă lungă și roșie la orizont, care pălea spre indigo. M-am întrebat dacă Delilah șofase vreodată pe ruta aceea și mi-am închipuit cum ar fi fost s-o am alături, privind cum ziua lăsa loc bolții înstelate gigantice. Am încercat să alung gândul acela, dar sentimentul a persistat.

Am condus mai departe în noapte. Lipsită de distragerea decorului scăldat în soare, mintea a început să-mi rătăcească, și nu în locuri plăcute. M-am gândit la Jannick și la tot ce-i luasem. Mi-am reamintit că n-aveam de ales, era fie el, fie Dox. M-am gândit la Hilger, iar regretul și ambivalența au fost eclipsate de ură și furie rece.

Mai întâi, *Dox*, mi-am reamintit eu. *Apoi Hilger. Trebuie să ai răbdare. Doar așa vei reuși.*

M-am oprit în Santa Monica și am intrat pe site-urile securizate. Nimic de la Kanezaki. Un mesaj scurt de la Hilger: *Sună-mă la ora 8 GMT.*

Ora opt Greenwich Mean Time… asta însemna miezul nopții în California. La naiba, acolo era deja ora 20. Alte câteva ore și aș fi ratat ora apelului. M-am gândit s-o ignor cu totul și să-i spun că citisem mesajul prea târziu, oferindu-i lui Kanezaki mai mult timp pentru a găsi date. Am decis apoi să nu procedez așa. Dacă Tomohisa Kanezaki nu descoperise nimic, nici n-avea s-o facă, cel puțin fără informații suplimentare. Poate că un telefon dat lui Hilger avea să mai obțină ceva. În plus, voiam să vorbesc cu Dox, să văd dacă el era bine.

Am căzut pe gânduri. Mesajul lui Hilger fusese lăsat la ora 17, după ora Californiei. Eu postasem la ora 9 dimineața potrivit aceluiași fus orar, ceea ce ar fi însemnat miezul nopții sau mai târziu pentru cea mai mare parte a Asiei. Bănuiam că Hilger se dusese să se culce înainte să fi postat mesajul, îl primise și-i răspunsese seara, potrivit orei mele… dar dimineața potrivit orei lui. În cazul ăsta puteam presupune cu destulă certitudine că se afla tot undeva prin Asia, pe o ambarcațiune, așa cum spusese Dox. Nu era mare lucru, dar cu cât dețineam mai multe piese, cu atât aveam să le recunosc și să le folosesc mai bine pe fiecare dintre ele, până ce, speram, toate aveau să se combine laolaltă, oferindu-mi un salt important înainte.

L-am sunat pe Kanezaki de la un telefon public.

— Fruntea sus, i-am spus eu. La ora 8 GMT voi avea o convorbire telefonică. Asta înseamnă peste mai puțin de cinci ore. Dacă ai o modalitate prin care să urmărești semnalul, acela este momentul. O să-l țin de vorbă cât pot de mult.

— Nu știu, a replicat el. Dacă individul este atât de precaut încât să țină telefonul închis în restul timpului, mă îndoiesc că va fi atât de imprudent ca să telefoneze dintr-un loc nesigur.

Kanezaki evoluase mult de când îl cunoscusem, totuși continua să aibă tendința iritantă de a încerca să-și demonstreze inteligența prin declararea lucrurilor evidente.

— Bineînțeles că n-o va face. Dar va fi o informație suplimentară cu care se poate lucra. Aș prefera mai degrabă să știu de unde a vorbit decât să nu știu, ești de acord?

A urmat o pauză scurtă, timp în care Kanezaki a absorbit mustrarea. După aceea a spus:

— Ai dreptate.

— Ce-i cu tipul despre care ți-am scris? Ai vreo pistă în privința lui?

— Nu.

— Fondul de investiții guvernamental? Doar nu crezi că asta-i o coincidență?

— Nu, nu cred că-i o coincidență, dar până acum nici n-am obținut ceva util de pe urma ei.

— Bine atunci. Ora 8 GMT. O să te sun după ce am terminat.

Am mâncat un *burrito* și am băut un smoothie de fructe într-un local de pe docuri, după care mi-am omorât timpul plimbându-mă, destinzându-mă după șofatul îndelungat. Exact la miezul nopții m-am dus la un telefon public și am sunat.

Un țârâit, apoi Hilger a răspuns:

— Da.

Am observat că răspunsese direct, chiar el. Poate că-și făcuse declarația de forță privind

numărul oamenilor lui data trecută și nu simțea nevoia s-o repete.

— S-a făcut, am spus eu.

— Știu. Frumoasă treabă. Te-ai plâns că nu-ți ajung cinci zile, dar până la urmă ai avut nevoie doar de două.

Poate că știa deja despre Jannick. Sau poate că era o cacealma, prin care să mă impresioneze cu omniscienta lui. Era lipsit de importanță.

— Vreau să vorbesc cu Dox.

A urmat o pauză scurtă, pe urmă am auzit în difuzorul receptorului baritonul subțire al lunetistului voinic…

— Sunt Dox.

— Ce faci?

— Mă plictisesc. Ăsta-i unul dintre cele mai monotone grupuri de handicapați cu care am fost silit să-mi petrec timpul vreodată. Este o zi neagră pentru pușcașii marini.

Îmi transmitea că nu-l lăsau singur, că cineva era mereu cu el. Cu puțin noroc, ei aveau să observe doar insulta, și nu informațiile esențiale pe care le camufla. Totuși, de ce menționase pușcașii marini?

Pârâituri statice, apoi din nou glasul lui Hilger.

— Perfect, l-ai auzit, este sănătos.

Era a doua oară când întrerupsese grăbit convorbirea. Pușcașii marini… acelea fuseseră ultimele cuvinte ale lui Dox când Hilger îi luase telefonul. Oare la ce se referise? Hilger făcuse parte din forțele armate terestre. Dar oamenii lui? Oare Dox îl cunoștea pe vreunul dintre ei din perioada când fusese pușcaș marin? Sau știa de altundeva că unul dintre ei fusese în Marină?

De ce-l întrerupea Hilger atât de repede? Brusc, m-a fulgerat o idee neplăcută. Era improbabilă poate, totuși…

— Mai dă-mi-l o dată la telefon.

— Nu.

— Dă-l la telefon! Poți să asculți ce vorbim. Vreau doar să mă asigur că-i el, nu unul dintre oamenii tăi care-i imită vocea.

A urmat o pauză, apoi am auzit glasul lui Dox.

— Da.

— Care-i hotelul tău favorit din Bangkok?

— Poftim?

— Hotelul tău favorit din Bangkok.

— Ce-i asta? Nu crezi că sunt eu?

— Sunt lăsat să-ți vorbesc doar câteva secunde și accentul tău este foarte ușor de imitat.

— Ce accent?

— Spune-mi!

— Dacă-mi vor auzi răspunsul, n-o să mai pot merge acolo după aceea. Iar asta ar fi o tragedie.

Cel cu care vorbeam trebuia să fie, într-adevăr, Dox. Nimeni altul nu putea fi așa indisciplinat. Totuși…

— Zi-i numele, fir-ar al dracului!

— Uite ce-i, îmi place hotelul ăla datorită oglinzilor din băi. Am încercat să-ți povestesc despre o partidă de sex în trei pe care am avut-o într-o baie dintr-alea, mai ții minte? Cu două superbe doamne thailandeze. Dar m-ai întrerupt, fiindcă n-ai vrut s-auzi.

Am răsuflat prelung. Da, el era. Hotelul era Sukothai și ce mi-a zis Dox era adevărat, îl întrerupsesem atunci când încercase să-mi spună povestea.

Am auzit cum telefonul îi era luat, apoi vocea lui Hilger.

— Ești mulțumit?

— Da. Mi-am respectat promisiunea. Acum lasă-l să plece.

— N-ai terminat. Mai sunt două joburi.

Asta era, măcar meritase să încerc.

— Dă-mi informațiile, atunci.

— Nu încă. Ești puțin înaintea programului.

— Adică facem asta după un program?

— Persoana n-a ajuns încă pe poziție. Imediat ce va ajunge, îți voi transmite informațiile necesare.

Pe de o parte, eram mulțumit că dispuneam de timp suplimentar. Pe de altă parte, detestam din nou ideea că Hilger mă va urmări prin intermediul eforturilor mele de a-i localiza ținta. Speram că Tomohisa Kanezaki va găsi ceva care să mă ajute să ocolesc toată situația asta.

— Cât înseamnă asta ca timp? am întrebat eu.

— Patruzeci și opt de ore. După aceea intră pe site-ul secretizat.

A închis.

L-am sunat pe Kanezaki de la un telefon public.

— L-ai găsit?

— Da. Este în Jakarta. Sau cel puțin a fost acolo cât timp ați vorbit la telefon.

Strângeam cu toată puterea receptorul în mână.

— Unde în Jakarta?

— Se pare că în Pluit. Portul ambarcațiunilor.

— Poți să fii mai precis?

— Ce vrei – o adresă? Știu doar că se găsea în apropierea unui releu de telefonie mobilă din Pluit. Fără o cerere oficială către NSA, care va cauza o mulțime de întrebări și a cărei analizare va dura oricum o lună, nu pot să triangulez. Îți pot oferi doar o rază în jurul unui singur releu. Din ceea ce pot vedea, fie a fost în Pluit, fie a fost în largul țărmului în Marea Java.

Am rămas tăcut. Avea dreptate, nu eram rezonabil. Dar, la naiba, simțisem că eram foarte aproape de a-l avea în cătare…

— Îl are pe Dox pe o barcă, am spus eu după aceea. Probabil că au andocat în Jakarta pentru convorbire, poate că au utilizat o café internet, cine știe. Însă cu barca se pot deplasa oriunde și pot fi întruna în mișcare. Numai în Jakarta locuiesc zece milioane de oameni. Dacă ignorăm Jakarta, există șaptesprezece mii de insule, din care doar șase mii sunt locuite și, probabil, există vreo treizeci de mii

de kilometri de coaste. Iar asta pornind de la premisa că el se află undeva în Indonezia și nu pleacă de acolo. La naiba, asta nu-i cu nimic mai bun decât faptul de a ști că se găsește în Asia.

— Este totuși încă o piesă, a zis Kanezaki după o secundă. Așa cum ai zis chiar tu.

Am oftat. Avea din nou dreptate.

— Și poți folosi piesa asta cu ceea ce știm deja? Vizele pentru Vietnam, poziția cunoscută anterior, finanțarea guvernamentală?

— Mă îndoiesc. N-am cum să examinez înregistrările vamale după loc, ci doar după nume. Nu pare că Hilger ar fi călătorit folosindu-și propriul nume. Așa că-i un proces lent.

— Bine, am încuviințat eu străduindu-mă să nu fiu frustrat.

Aveam multe piese… însă totalul lor continua să fie nefolositor. M-am împotrivit imboldului de a mă duce, pur și simplu, în Jakarta, pentru a vedea ce puteam găsi acolo. Fără mai multe informații, ar fi fost inutil.

— Și tu? a întrebat Kanezaki. Ai aflat ceva din convorbire? Ceva nou cu care să lucrăm?

— Nu. Adică… poate că unul dintre cei care-l țin pe Dox este sau a fost pușcaș marin. Cred că Dox a vrut să-mi indice asta, dar nu sunt sigur.

— Bine, o să văd dacă asta ne duce undeva.

Chiar pe când rostea cuvintele acelea, am știut că era improbabil. Nu însemna aproape nimic.

— Oricum, asta-i tot, am zis eu. Hilger mi-a spus că peste două zile va posta detalii despre următorul job.

— Peste două zile? Repeți ce ai făcut, așa-i? Îți acorzi timp ca să…

— Nu fac nimic. Hilger m-a înștiințat că persoana respectivă n-a ajuns încă pe poziție și că va fi acolo abia peste patruzeci și opt de ore. N-am nimic de făcut decât să aștept. Dacă poți găsi ceva între timp, ar fi, bineînțeles, util.

— Altfel…

— Da, așa este. Altfel, ajungem la numărul doi de pe listă.

— Iisuse!

— Nu mă lua pe mine cu „Iisuse”, am mârâit eu. Nu intenționez să las să i se întâmple ceva lui Dox.

— Da, totuși…

— La naiba! Nu vreau să mai aud nimic. Decât dacă te murdărești și tu măcar o dată de sânge pe mâini. Ai făcut-o? Ai făcut-o vreodată? Sau doar îi trimiți pe alții să facă treburile murdare, ca să dormi nopțile ca un copilaș?

Au trecut câteva momente lungi. Apoi el a rostit:

— Nu te-am judecat. Eram doar… puțin copleșit. Asta-i tot. Încerc să te ajut, da?

Am privit oameni trecând pe lângă mine. Un grup de adolescenți, râzând cu danturi perfecte, în blugi jerpeliți care costau, probabil, două sute de dolari perechea. Bărbați ale căror chipuri nu purtau urmele altor griji decât ale bugetului foarte strâmtorat din cauza ipotecilor, gânduri alungate de un exces de Botox. Femei cu abdomene dezgolite și supuse operațiilor de liposucție, cu sâni din plastic cât pectoralii lui Hercule. Un fluviu de egoism bine hrănit, o contagiune de insecuritate camuflată. Îi uram. Îi uram pe toți.

— Mai ești pe fir? a întrebat Kanezaki.

— Da.

— Dacă nu te deranjează că ți-o spun, și probabil c-o să te deranjeze, pari că în ultima vreme ai fi cu nervii la pământ.

— Ai dreptate, mă deranjează.

— Am amintit de asta doar pentru că…

— Continuă!

— Nu contează.

— Ce? Zi o dată!

Kanezaki a suspinat.

— Nu-i da la o parte pe cei care-ncearcă să te ajute. Nu-ți poți permite asta. Și nici Dox nu și-o poate permite.

— Ah, acum încerci să m-ajuți. Nu să mă folosești. Să m-ajuți.

— Uite ce-i… da, vreau să m-aleg cu ceva de aici. Am fost deschis cu tine-n privința asta. Dar nu-nseamnă că…

— Ba exact asta-nseamnă! am răcnit eu. Exact asta! Când ai de gând să te maturizezi odată și să-ți dai seama că nu le poți avea pe ambele-n același timp?

Am trântit receptorul în furcă și mi-am încleștat pumnii, luptându-mă cu imboldul de a sparge ceva. Un sunet mi s-a înălțat din gâtlej. Putea să fi fost un mârâit.

Am ridicat ochii și am văzut trei puști solizi de colegiu, care mă priveau de la vreo cinci metri mai departe. Albi, îmbrăcați în stilul unor gangsteri în devenire. Mi-am dat seama că se opriseră pentru că-mi auziseră răbufnirea.

— Ușurel, amice! a spus unul dintre ei.

Am rămas nemișcat. Înăuntrul meu clocotea un război între nevoia de a evita necazuri, pentru a mă concentra asupra lui Dox, și impulsul copleșitor de a le ucide pe cele trei creaturi care mă priveau de parcă aș fi fost un animal în grădina zoologică. M-am imaginat năpustindu-mă asupra lor ca o mașină de tuns gazonul, cabrată pe roțile din spate, spintecând, sfârtecând, despicând. Aproape că le auzeam zbieretele ascuțite de teroare și surprindere, practic, simțeam izul sângelui cald țâșnind din ei. Am scrâșnit din dinți într-un rânjet dement și am rămas locului, fixându-i cu privirea, gâfâind de efortul autocontrolului, rugându-mă ca unul dintre ei să spună ceva, să schițeze vreun gest, atât cât ar fi fost nevoie să dezechilibreze balanța și să mă facă să-mi pierd stăpânirea.

Unul dintre ei l-a pocnit pe dl Ușurel peste ceafă și l-a îmbrâncit.

— Haidem, omule, i-a spus el.

Și dl Ușurel, călăuzit poate de recunoașterea de către creierul reptilian a imaginii unui prădător în

clipa imediat premergătoare atacului, a încuviințat din cap și s-a supus în tăcere. Cei trei s-au îndepărtat și, cumva, m-am abținut și i-am lăsat să plece.

Am privit în jur. Câțiva oameni se uitau brusc preocupați în alte direcții. La naiba, atrăsesem atenția asupra mea. Am scos o batistă și am șters receptorul telefonului, camuflându-mi acțiunea cu trupul, apoi m-am îndepărtat, ținând fruntea plecată.

Am găsit alt telefon public și am sunat la dispeceratul hotelurilor Hilton. Cel din Beverly Hills avea o cameră disponibilă în seara aceea – îmi convenea? Am încuviințat și i-am anunțat că voi sosi în scurt timp. O noapte era bine. Mă aflam doar în trecere.

Închiriasem oricum mașina pentru o săptămână, așa că am decis s-o mai păstrez. Era preferabil decât să încerc să înțeleg sistemul de circulație al autobuzelor ori să mă deplasez cu taxiuri. În următoarele două zile n-aveam unde merge, așa că puteam foarte bine să stau acolo.

Sistemul de navigație m-a purtat pe Santa Monica Boulevard și apoi spre est, către Beverly Hills. Am străbătut zone alternante de lumină galbenă slabă și beznă urbană senină, cu interiorul Mercedesului pâlpâind ca un stroboscop slab, de la felinarele stradale pe sub care treceam. Fragmente de imagini erau iluminate, dezvăluite, pentru ca apoi să dispară din nou: un om fără adăpost care-și târa picioarele și a ridicat ochii spre mine cu indiferența unei creaturi oceanice la trecerea unui batiscaf. Vitrine de magazine acoperite cu obloane metalice, ziduri mâzgălite cu graffiti, șantiere de construcție sufocate sub abundența de afișe lipite. O femeie a străzii, întinsă pe o parte în umbră, cu capul în palme, alt suflet înghițit de oraș.

La câțiva kilometri de hotel, când betonul a început să lase loc palmierilor, iar graffiti să fie înlocuite de vitrinele strălucitoare ale buticurilor,

mi-am deschis vechiul telefon mobil, ca să verific mesageria vocală. O parte din mine spera la un mesaj de la Delilah. O parte din mine se temea de așa ceva.

N-am primit însă un mesaj vocal. Telefonul a bâzâit la doar o secundă după ce-l deschisesem. M-am uitat surprins la afișaj și am văzut că Delilah mă suna chiar în clipa aceea.

Am ezitat timp de două țârâituri. După aceea am răspuns.

— Hei.

— Ești greu de găsit, a zis ea. Și nici nu răspunzi la apeluri.

M-am gândit la câteva lucruri pe care să le spun. Printre buze mi-a ieșit unul singur.

— Scuză-mă.

— Știi de câte ori te-am sunat, sperând să te prind cu telefonul deschis?

— De multe ori, înțeleg.

— Vreo noutate?

— Câteva. Deocamdată el este bine.

— Te-ai întâlnit cu…

— Da.

— Și?

— Am aflat câteva detalii. Dar nu destule.

— Unde ești acum?

— Sunt…

M-am oprit apoi și, când am continuat, am spus:

— Nu știu unde sunt.

— Vreau să te văd. Spune-mi doar unde ești.

— În California. Dar…

— Am niște timp liber. Scrie-mi pe site unde ești. Plec imediat cu avionul.

O doream și în același timp n-o doream.

— N-ar trebui să vii. Nu trebuie să fii amestecată-n afacerea asta.

— Mi-ai spus că te simți legat de mine. Ai vorbit serios?

Am oftat.

— Dumnezeule, cât ești de încăpățânată!

— Ai vorbit serios?

N-am rostit nimic câteva secunde. Apoi am răspuns:

— Știi bine că da.

— Atunci, vin să te văd. Indică-mi doar locul.

— N-am decât două zile…

— Pune locul pe site și mâine după-amiază pot fi acolo.

O duzină de proteste mi-au apărut în minte, însă doar am precizat laconic:

— Trebuie să ajung la un computer.

— Bine. Și scrie și numele pe care-l folosești. O să-mi fac o rezervare undeva și o să le spun să te lase să intri. Dacă le arăți un act de identitate, nu va trebui să m-aștepți.

Amândoi am tăcut un timp.

— Ce porți acum pe tine? am întrebat-o.

Delilah a râs încetișor.

— Ne vedem mâine.

Îmi simțeam măruntaiele răscolite de emoții conflictuale. Am așteptat, dorind să mai spun ceva, dorind ca ea să mai spună ceva, însă Delilah închisese deja.

Am găsit o café internet în West Hollywood și am anunțat-o pe Delilah că eram în L.A. După aceea m-am dus la hotel. Am folosit centrul lor de business ca să intru pe site-ul Air France – eram aproape sigur că, pusă în fața alegerii unei curse fără escală, Delilah avea să opteze pentru compania aeriană națională. Existau două zboruri din care ar fi putut alege. Unul ajungea la ora 15:50, iar următorul după câteva ore, la 18:55.

Am rămas în pat mult timp, gândindu-mă, încercând să mă destind. Doream s-o văd pe Delilah, dar în același timp îmi era frică. Mă temeam de ce va crede despre mine. Ceea ce era o prostie, bineînțeles. De ce ar fi trebuit măcar să-mi pese despre ce credea ea sau oricine altul? Și dacă ar fi putut înțelege cineva…

Nimeni nu poate înțelege. Nimeni.

Întins în alt pat anonim din altă cameră de hotel aleatorie, revenit la viața aceea de parcă n-aș fi părăsit-o niciodată, m-am gândit că ar trebui să mă despart, pur și simplu, de Delilah. Relația noastră părea deja improbabilă, irelevantă, absurdă. Și, oricum, ce puteam să am împreună cu ea? Apartamente separate într-un oraș străin, gânduri și vieți pe care nu le puteam discuta?

Nu conta. Indiferent ce am fi avut, dispăruse, un alt moment transformat în amintiri. Ar fi trebuit să accept realitatea aceea. Ar fi trebuit să plec mai departe, singur. Era unicul lucru la care mă pricepusem vreodată și în care mă puteam încrede, de fapt.

Capitolul 18

Delilah ateriză pe LAX cu puțin înaintea orei patru după-amiază, ora Californiei. La Paris era aproape ora unu noaptea, însă ea moțăise în timpul călătoriei și nu se simțea deloc obosită. Zborul spre vest era ușor. Zborul de întoarcere putea fi însă ceva mai dur.

Avea doar o geantă de umăr, o Bottega Veneta maroniu-închis clasică, din piele împletită, și urcă în taxi la nici douăzeci de minute după ce debarcase din avion. Îi ceru șoferului, un tânăr de vreo douăzeci și ceva de ani, cu zâmbet frumos, despre care bănuia că era din Africa de Vest, s-o ducă la Beverly Wilshire, deși făcuse rezervare pentru Bel-Air. Era improbabil ca în aeroport s-o fi așteptat cineva care să încerce s-o urmărească, însă voia să aibă posibilitatea de a-și confirma asta oricum înainte de a se îndrepta spre adevărata ei destinație.

— Și să rămâi pe Sepulveda până la Jefferson Boulevard, adăugă ea.

— Ești sigură, domnișoară? Pe patru sute cinci am ajunge mai repede.

Ea știa asta și era exact motivul pentru care dorea să treacă prin oraș. În traficul de pe autostrada L.A., ar fi fost imposibil de știut dacă o fila cineva; între un taxi și urmăritorul său puteau fi cincizeci de mașini. Pe de altă parte, ruta prin oraș ar fi avut mai puține mașini și mai mult trafic local. De fiecare dată când taxiul vira, Delilah putea privi în spate, ca să vadă dacă cineva procedase la fel. Putea fi o coincidență ca unele mașini să aibă parțial același traseu, dar nu și să vină de la aeroport până la Beverly Hills pe exact același drum.

— Îmi place să văd orașul, zise ea.

Taximetristul încreți fruntea și zâmbi.

— Sigur că da, sigur că da. Locuiești… în L.A?

Delilah înțelese ce gândea tânărul. Era limpede că ea cunoștea bine orașul, totuși dacă locuia acolo, de ce ar fi dorit să aleagă traseul pitoresc? Ținând seama și de felul cum arăta, probabil că el se întreba dacă nu cumva era vreo celebritate pe care n-o recunoscuse. De altfel, îmbrăcămintea ei se potrivea cu teoria celebrității: trenci Burberry clasic, descheiat în căldura relativă a după-amiezii din sudul Californiei, bluză crem cu decolteu adânc din cașmir, ornată de un colier lung Faraone Mennella din zale de aur, cizme maroniu-ciocolatiu cu talpă groasă purtate peste blugi mulați pe picior. Delilah zărea de multe ori pe chipurile oamenilor expresia întrebătoare „Este, oare, o celebritate?” Nici n-o încânta, nici nu-i displăcea, dar ocazional era utilă.

— Am locuit aici o vreme, zise ea și privi în urmă când intrară pe Sepulveda, reținând mașinile care-i urmară.

— Ah, da, sigur că da, spuse taximetristul și Delilah știu că el avea să considere privirile acelea aruncate în spate ca fiind vigilență după paparazzi sau, dacă nu, precauția de a nu fi urmărită la o întâlnire cu un amant.

A doua variantă, își dădu ea seama, nu era atât inexactă, cât mai degrabă incompletă.

Pe drum se gândi la John și la Dox. Era îngrijorată în privința ambilor: pentru Dox, din motive evidente, iar pentru John, deoarece știa că judecata avea să-i fie afectată tocmai pentru că era foarte decis să-și ajute prietenul. Ajungea să-și amintească felul neglijent cum se ciocnise de un filator anul trecut, când se dusese s-o vadă pe Midori și pe fiul lor. Delilah încercase să-l avertizeze și atunci, dar fusese ignorată. Ea se întrebase de ce, oare, bărbații erau mai preocupați de un mod anume de realizare a lucrurilor decât de atingerea obiectivelor lor aparente. Ea iubea bărbații, ba chiar foarte mult, totuși trebuia să

admită că lumea ar fi fost un loc mai bun dacă ar fi fost condusă de femei.

În momentul în care ajunseră la Beverly Wilshire, știa că nu era urmărită. Voia totuși să meargă puțin pe jos, ca să fie absolut sigură. Se aranjă într-o toaletă, apoi se plimbă prin Beverly Hills pe când soarele apunea, utilizând diverse metode de contrafilaj, pentru a se convinge că era singură. După o oră se declară mulțumită și căută alt taxi.

Când intrase pe site-ul securizat înainte de a pleca din Paris și aflase că John era în L.A., se gândise imediat la Bel-Air, hotelul ei favorit din sudul Californiei. Stătuse acolo de două ori și-i plăcuse: o oază luxoasă, dar cu bun-gust discret, de clădiri în stil arhitectural misionar, cu stucatură roz, izolate cu totul improbabil în centrul orașului, în mijlocul unor grădini de flori și plante, fântâni care clipoceau încetișor și coroane de arbori bătrâni. Hotelul fusese popular printre vedetele cinematografiei încă de la inaugurarea lui în 1946, deoarece era într-un loc liniștit, protejat și, bineînțeles, discret. Îi trimisese lui John, prin e-mail, numele și adresa, ca și numele pe care avea să-l folosească ea. *Ajunge să spui că ești cu Laure Kupfer*, îi scrisese ea, *și te vor lăsa să intri.* După aceea sunase la hotel, plătise în avans pentru Garden Suite și precizase să i se dea o cheie domnului Ken, care era posibil să sosească înaintea ei, ca să poată intra.

Taxiul o lăsă pe strada rezidențială tăcută de pe care se intra pe domeniul hotelului. Delilah traversă un pod din piatră spre clădirea principală și fu învăluită instantaneu de frumusețea locului. Undeva în umbrele de sub pod susura apa; într-o parte, ramurile contorsionate ale sicomorilor bătrâni erau iluminate de spoturi amplasate dedesubtul lor. Simți arome de flori de portocal și busuioc și își dădu seama brusc cât era de înfometată.

Zona recepției era mobilată ca un living confortabil și cu mult bun-gust, mobilier tapisat, picturi cu peisaje în rame poleite, obiecte de artă lipsite de ostentație. Intensitatea luminii era perfectă – nici prea puternică, nici prea slabă – și întreg spațiul degaja o aură primitoare, alături de izul slab de lemn și flori proaspăt tăiate. Focul trosnea într-un șemineu deschis.

Delilah se apropie de tejgheaua recepției și-și rosti numele.

— Sigură că da, domnișoară Kupfer, bine ați venit, îi spuse recepționerul și-i întinse o cheie. Domnul Ken a sosit deja; doriți să fiți condusă la Garden Suite?

Îi mulțumi și declină propunerea, prefera să se plimbe puțin și apoi să meargă singură în cameră.

Delilah porni pe o terasă cu portic pe care pașii ei răsunau slab. Auzi sunete de conversație și râsete slabe dinspre cei câțiva clienți care cinau sub lumina lămpilor calorice de pe terasa din exteriorul restaurantului, dar în rest se bucură de senzația delicioasă că tot locul îi aparținea numai ei.

Ajunse la Garden Suite, descuie ușa și intră în living. Luminile erau aprinse, dar nu-l văzu pe Rain.

— John? strigă ea.

Niciun răspuns. Focul ardea în șemineul din piatră și în aer se simțea o aromă slabă și plăcută de fum. Podeaua uriașă, pardosită cu gresie Saltillo, era parțial acoperită cu un covor oriental gros, contemporan, cu desene florale. Sofaua și scaunele tapițate, dispuse în jurul măsuței din lemn pentru cafea, aflate în centrul covorului, erau goale: niciun ziar, nicio jachetă lăsată neglijent, niciun pahar gol. De fapt, cu excepția luminilor aprinse și a focului, nu exista niciun semn că cineva ar fi folosit încăperea.

Brusc, femeia se îngrijoră. John avea dușmani iscusiți, și uite ce se întâmplase cu Dox. Dacă

cineva…

Își spuse după aceea că era ridicolă. Paza hotelului fusese concepută pentru a proteja vedetele Hollywoodului. Acolo se găseau în deplină siguranță. Și chiar dacă judecata îi era întunecată, John continua să fie tacticianul cel mai amănunțit, precaut și paranoic pe care-l cunoscuse vreodată. El ieșise, pur și simplu, din cameră – înota, sau era în sala de fitness, sau poate că se plimba prin grădini.

Intră în dormitor și examină interiorul din reflex. În continuare, niciun semn al bărbatului – nici haine, nici măcar o adâncitură pe cuvertura patului, unde poate că se așezase. Aha, acolo, pe una dintre servante era o sticlă de Glenmorangie din 1971. Un whisky single malt de calitate, ăsta era John. Delilah se uită în dulapul uriaș de perete și văzu un blazer din cașmir bleumarin pe un umeraș și o pereche de pantofi Camper, pe care-i recunoscu ca fiind ai lui, aranjați într-un colț. Zâmbi. Știa că existau femei care ar fi fost în stare de orice ca să aibă un soț atât de ordonat, însă calitatea aceea putea fi stranie uneori. Era în firea lui John să se miște, și să trăiască, fără să lase urme.

Pătrunse în camera de baie enormă, placată complet în alb, cu oglinzi și lumini activate de senzori, și găsi câteva obiecte de toaletă într-un sertar. Apoi, lângă una dintre chiuvete, un bilet. Perfect. Îl ridică.

Prin hotel. Mă întorc până la 7.

Delilah își privi ceasul. Era 18:15. Se simțea ușor iritată că bărbatul n-o așteptase și se întrebă ce făcea el. Recunoștea că biletul în sine era o concesie: lui nu-i plăcea să dezvăluie nimic ce ar fi putut îngădui cuiva să-l anticipeze, indiferent dacă era vorba despre o rezervare la restaurant sau despre o simplă notiță, care-i menționa coordonatele. Referirea vagă reprezenta un compromis, dar pentru că Delilah îl cunoștea pe

Rain, probabil că ea ar fi completat golurile, așa cum el știa prea bine.

Bănuia că se dusese în sala de fitness, aflată foarte aproape de apartamentul lor. Acolo l-ar fi așteptat, dacă John n-ar fi sosit deja. Ieși după aceea pe terasa privată a apartamentului – pe jumătate din obișnuința verificării securității, pe jumătate din curiozitate – și-i plăcu ce văzu: o jacuzzi cu apă fierbinte a cărei suprafață se afla la nivelul dalelor de piatră din jur, din care se înălțau aburi iluminați de spoturi subacvatice, două șezlonguri, înconjurate de ferigi și flori de hibiscus, iar de jur-împrejur un zid înalt de cărămidă. Se imagină împreună cu John în jacuzzi, mai târziu, și o străbătu un fior de anticipație. Făcu un duș rapid, apoi plecă în căutarea lui.

Sala de fitness era o fostă anexă a hotelului, care fusese refăcută și dotată cu echipamente ultramoderne. Avea plafon înalt și ferestre largi. Delilah scrută încăperea și-l zări imediat pe John. Era într-un colț, desculț, în șort și tricou, și făcea genuflexiuni. Îl privi, fascinată. Știa că el se antrena regulat și îi povestise câte ceva despre programele lui de exerciții, totuși nu-l văzuse niciodată. Le executa rapid, coborâre, ridicare, coborâre, ridicare, îndepărtându-și la răstimpuri din ochi câte o șuviță de păr umed. Delilah nu știa câte genuflexiuni făcuse deja înainte să-l fi văzut, dar numără două sute cincizeci, apoi o serie de alte cincizeci la care ridicările se continuau printr-o săritură în extensie.

John se opri o clipă și Delilah simți că va cerceta ferestrele cu privirea. Păși în lateral, ca să nu fie văzută. Dorea să-l privească în continuare antrenându-se.

Așteptă câteva secunde, apoi privi iarăși înăuntru. John făcea flotări cu capul în jos, dar stând în mâini, nu sprijinit de perete. Mai lent de data asta: sus, jos, atingere cu fruntea, menținere, pe urmă iarăși sus. Delilah numără zece flotări,

după care bărbatul se lăsă în poziția podul pe spate și făcu alte cincizeci de flotări, inversate. O dungă de transpirație îi întuneca pieptul tricoului.

Făcu o tumbă peste cap și se ridică, iar Delilah se ascunse din nou după cadrul ferestrei. Când privi iarăși, John era agățat de o bară orizontală, cu brațele larg depărtate. Privi mai atentă… se folosea doar de vârfurile degetelor? Da, așa era. Făcu douăzeci de ridicări în brațe, pe urmă se lăsă să cadă și boxă în gol în fața oglinzii. Nu, înțelese Delilah în scurt timp, nu erau mișcări de box de unul singur, exercițiul încorpora și alte elemente; recunoscu mișcări de prindere și smulgere, ca un soi de karate Kata personalizat. Pe când John descria cercuri, îi întrezări chipul. Avea ochii închiși și Delilah fu surprinsă, chiar tulburată, de concentrarea de pe fața lui. Știa bine că dansul acela nu era pentru el; mișcările erau tehnici pe care le putea folosi, pe care le folosise, pentru a ucide. Se întrebă ce anume își imagina Rain în chiar clipa aceea sau cine ar fi putut produce asemenea ferocitate pe chipul său, și bănui că putea fi vorba despre Hilger.

Știa că în adâncul lui John exista un filon întunecat de intensitate, ceva care apărea foarte rar la suprafață. Era o calitate care o intriga și, trebuia s-o recunoască, făcea parte din ceea ce o atrăgea la John, totuși el nu îngăduia niciodată să-i fie văzută, iar anterioarele ei întrezăriri fuseseră fugare și inadvertente. Se mai întrebă de ce își îngăduia în acel moment dezlănțuirea aceea, într-o sală cu atâtea ferestre. O explicație putea fi senzația de intimitate protejată pe care o transmitea hotelul. După aceea înțelese că era, probabil, întrebarea greșită: poate că John nu-și îngăduise dezlănțuirea, ci, pur și simplu, nu se mai putuse stăpâni. Indiferent care ar fi fost motivul, era prima dată când îl observase atât de mult fără ca el s-o știe, și asta o fascina și excita în aceeași măsură.

După alte cinci minute, John începu exerciții de stretching și Delilah înțelese că era încheierea antrenamentului. Se îndepărtă de fereastră și reveni în apartament.

Puțin mai târziu, pe când stătea în fața șemineului, cu luminile mult diminuate, auzi cheia în broască. Se ridică și privi cum ușa se întredeschise doar puțin, după care se deschise larg, când John văzu că era ea.

— Hei, rosti el și o examină de sus până jos.

Era îmbujorat după antrenament și ei îi plăcea felul cum tricoul umed i se lipea pe corp.

— Hei, repetă Delilah și surâse.

Intenționase să-l dojenească pentru că n-o așteptase la sosire, dar în acel moment era, pur și simplu, bucuroasă să-l vadă.

El încuie ușa, apoi se apropie și o sărută ușor. Delilah ridică palmele și-l apăsă pe ceafă, ținându-l în sărutare, prelungind-o, îngăduindu-i să se transforme în ceva mai mult.

John ridică brațele strălucitoare de transpirație, părând un medic care se pregătea de operație.

— Sunt ud fleașcă, zise el.

Delilah chicoti ușor.

— Și eu. Dar în același timp mor de foame… așa că fă-ți duș și după aceea să mergem să mâncăm ceva.

Deciseră pentru salonașul mai intim, nu pentru sala mai oficială a restaurantului, și se așezară unul lângă celălalt la o masă de colț, în încăperea cu lambriuri întunecate, lumini discrete și foc de lemne. După o săptămână în care nu-l mai văzuse, John i se părea că arăta bine, neprotocolar în blugi decolorați, cămașă Oxford cadrilată și blazer din cașmir, cu părul negru încă umed după duș. Delilah comandă mușchi de vită cu sos de brânză Stilton, iar John, pui la rotisor cu polenta, denumirea italiană pentru mămăligă; de asemenea, împărțiră între ei terină de foie gras și supă-cremă de porumb cu homari. John alese o sticlă de

Bordeaux ’89 Lynch-Bages și, în timp ce mâncară și băură, femeia îi puse întrebări și se strădui să discearnă câte ceva din răspunsuri.

— Ce vrea Hilger? întrebă ea încet. De ce a procedat așa?

Bărbatul tăcu aproape un minut, rotind între degete piciorul paharului de vin, cu ochii ațintiți asupra lichidului dinăuntru. Delilah tocmai credea că nu va răspunde, când el zise:

— Vrea să-i fac trei joburi.

Nu mai era nevoie să întrebe ce aveau să fie joburile. În plus, știa că John nu-i va spune detaliile. De fapt, nici nu era sigură că ar fi vrut să le știe.

— Ce vei face? întrebă ea.

El tăcu iarăși, mult timp. Apoi rosti:

— Dacă refuz, Hilger o să-l omoare pe Dox. Dacă mă conformez, o să-l omoare pe Dox imediat ce voi termina.

— Nu-i chiar așa. El ar putea…

— Da, probabil că va folosi unul dintre joburi ca o capcană pentru a mă lichida și pe mine. Știu. De aceea trebuie să aflu unde-i ținut Dox și să-l eliberez. Altfel, nu va scăpa viu din toată afacerea asta.

Delilah nu-l putea contrazice.

— Așadar, încerci să câștigi timp.

John încuviință din cap.

— Timp și informații. O parte din motivul pentru care am vrut să-l văd pe Hilger personal a fost de a-l face să se miște. Este greu să urmărești pe cineva care stă neclintit. Mișcându-se, va lăsa o urmă.

— Și a lăsat?

— Deocamdată n-am decât niște fragmente. Știu că-l ține pe Dox pe o ambarcațiune, iar în timpul uneia dintre convorbirile noastre se aflau în Jakarta. Probabil că se deplasează între diverse insule indoneziene, poate chiar ancorează în porturi din țările vecine. Încerc să restrâng zona.

Femeia se abținu să întrebe dacă el executase deja unul dintre joburi. Instinctul îi spunea că o făcuse. Și totuși, nu fusese suficient. El trebuia s-o facă din nou. Dumnezeule!

Sorbi din vin și căzu pe gânduri.

— Ești sigur că Dox este-n…

Rain aprobă din cap.

— Am vorbit cu el de două ori. Prima dată Hilger i-a făcut ceva ca să-l silească să urle. A urlat mult timp.

Judecând după inexpresivitatea tonului și imobilitatea feței, ar fi putut la fel de bine să fi descris ceva ce auzise la știri, nu torturarea prietenului său. Oare cât îl costa să-și amintească și să relateze cu asemenea detașare o astfel de amintire?

Delilah îl prinse de mână și-l privi în ochi.

— Îmi pare rău, John.

Bărbatul clătină încet din cap, fără să-și desprindă privirea de la paharul cu vin.

— Hei, zise ea.

Întinse mâna cealaltă spre bărbia lui și-i întoarse cu blândețe fața către ea. John o privi în ochi și pustiul pe care-l văzu femeia acolo o făcu să tresară involuntar. Mai văzuse asemenea ochi la Gil, colegul ei, ucigașul înspăimântător de eficient care fusese omorât în Hong Kong. Dar ochii lui Gil erau așa tot timpul; pentru el nu exista altceva. Era mai groaznic să vadă aceeași privire la John, pe care ea îl cunoștea mult mai bine, la care ținea foarte mult.

John clipi, după care, brusc, redeveni el însuși, cu ochi plini de viață. Înghiți în sec și-și feri privirea.

— Vrei… ăăă, desert? o întrebă el și privi în jur după chelner.

Terminară cu un Grand Marnier soufflé, însoțit cu un vin Porto Graham's '85, urmat de cafea preparată după metoda de infuzare French Press. Pustiul întrezărit de Delilah nu mai reveni în ochii

bărbatului, totuși își putea da seama că nu era el însuși. Părea ca și cum cineva l-ar fi imitat destul de bine, deși nu reușea perfect, astfel că strădaniile erau vizibile. Dar de ce? Ce ascundea John?

După ce reveniră în apartament, bărbatul turnă în două pahare porții zdravene de Glenmorangie. Focul aproape că se stinsese și Delilah se așeză pe sofa și-l privi pe John îngenunchind în strălucirea tăciunilor, răscolindu-i, adăugând lemne și readucând flăcările la viață. După o vreme focul începu să duduie și femeia crezu că el i se va alătura pe sofa. Nu se întâmplă însă așa. John rămase locului, în genunchi, ținând într-o mână paharul cu whisky, cu cealaltă inertă pe lângă corp, privind flăcările, cu spatele la Delilah.

— Nu vii să stai lângă mine? întrebă ea.

Urmă o pauză, apoi el se ridică fără un cuvânt și se așeză la câțiva centimetri de femeie.

— Ce se-ntâmplă? îl iscodi Delilah după câteva clipe.

— Am multe la care să mă gândesc.

— Vrei să-mi spui și mie?

El sorbi din whisky.

— Nu știu cum.

Delilah îl privi cu atenție.

— Poate că tocmai asta-i problema.

Bărbatul îi întoarse privirea, cu ochii mijiți.

— Nu. Problema este problema, nu reticența mea de a o discuta.

— Așadar, știi cum s-o faci, dar nu vrei.

Pentru o secundă, chipul lui se contorsionă de furie. Înghiți în sec și păru să se stăpânească.

— De fapt, contează?

— Contează foarte mult. „Cum” este despre tine. „Nu vrei” este despre mine.

El se învăpăie la față și-și feri ochii, iar Delilah înțelese că insista prea tare, indiferent cât de adevărate i-ar fi fost cuvintele. Putea să fie enorm de răbdătoare și subtilă atunci când extrăgea informații de la o țintă, dar în relația cu John avea

tendința să revină la o personalitate mai primitivă, subconștientă. Ținea prea mult la el; asta era dificultatea. Propriile ei sentimente o făceau să uite de sine. Îi scoteau la suprafață toate trăsăturile, și pe cele rele alături de cele bune.

Fii mai tactică, *fato*! își spuse ea. *Nu doar pentru tine*, *ci și pentru el.*

— Scuză-mă, rosti ea după aceea. Pur și simplu, mă… sperii când ții totul așa închis în tine. Mă face nesigură și nu sunt obișnuită să mă simt așa.

El își termină whiskyul. De obicei, John savura un single malt de calitate. Nu-i stătea deloc în fire să-l deșerte așa, mai ales după o sticlă de vin și un pahar de Porto.

— Ce vrei să spui?

Delilah clătină din cap.

— Că… în tine există părți pe care nu mă lași să le văd. Și uneori simt că ele ar fi părțile cele mai importante.

Da, în acel moment era tactică, însă nici nu mințea.

Bărbatul își reumplu paharul și-i mai turnă și ei. Pentru o vreme rămaseră tăcuți, Delilah sorbi din whisky, iar John bău cu înghițituri mari, în timp ce lumina focului din șemineu juca pe pereți.

— Nu știu de ce vrei să fii cu mine, rosti el uitându-se în flăcări.

— De ce spui asta?

El continua să n-o privească.

— Fiindcă sunt ceea ce sunt.

— Și ce anume ești?

— Știi bine.

— Nu știu. Știu doar ce simt despre tine.

John scutură din cap, de parcă ar fi zis: *Nu*, *mă refer la altceva*, apoi o privi și țuguie buzele, chinuindu-se cu ceea ce încerca să spună. De data asta Delilah văzu în ochii lui ceva total diferit de pustietatea pe care o zărise în salonaș. De fapt, n-o mai văzuse niciodată la el și nu era pe de-a întregul sigură ce putea fi. Dacă însă ar fi trebuit s-o

eticheteze cu un singur cuvânt, i-ar fi spus… implorare.

— Sunt… un… ucigaș! șopti el apăsat, ca și cum ar fi fost simultan rușinat s-o recunoască și în același timp uluit că ea nu înțelesese esența.

După aceea își feri din nou ochii.

— Uită-te la mine, continuă el apoi, ridicând glasul. Nu mă pot opri. Tot ce pot face este să iau niște pauze de la viața asta, ca un narcoman care la răstimpuri încearcă o cură de dezintoxicare. Dar ea mă regăsește de fiecare dată. Și știi de ce? Fiindcă așa *sunt* eu. Așa este firea mea.

Termină whiskyul și trânti paharul gol de măsuța pentru cafea, pe urmă se ridică și începu să umble înainte și înapoi, rotind întruna capul, încleștând și descleștând mâinile. Era atât de tensionat, încât se părea că trupul i se lupta cu sine însuși, cu mușchii încordați și zbătându-se sub haine.

Delilah se ridică și-i stătu în cale. Bărbatul se opri în fața ei și rămase locului, răsuflând apăsat, cu degetele strânse în pumni. Nu era de mirare că se antrena în ritmul în care îl văzuse. Tensiunea aceea avea să-l consume dacă n-o elibera măcar parțial.

— Hei, zise ea străduindu-se ca John s-o privească în ochi. Hei! Te știu eu. Te cunosc pe cât de bine am cunoscut vreodată pe cineva, poate chiar mai bine. Să nu-mi spui că tu ești doar atât și nimic mai mult.

El râse fără chef.

— Altceva ce mai contează?

Delilah îi prinse fața între palme și i-o îndreptă astfel încât să-l privească în ochi.

— Tu. Ceea ce decizi tu. Asta-i tot ce contează.

— Vorbesc despre ceea ce sunt.

Femeia clătină din cap.

— Contează ce alegi. Nu ce ai făcut, nici capacitățile tale sau instruirea pe care ai căpătat-o,

ba chiar nici înclinațiile tale. Pentru restul te poți căi, însă alegerile tale te fac cel ce ești.

— Nu-nțelegi…

— Ba da. Nu ești Gil. Nu te reduce la un singur lucru. Găsește o cale prin care să fii mai mult decât atât. Ai făcut-o deja – am văzut-o cu ochii mei în Paris.

— M-am amăgit singur în Paris. Și cred că te-ai amăgit și tu.

— Ba nu, te amăgești acum, sau încerci s-o faci. Te afli într-o situație grea și ești teribil de îngrijorat în privința prietenului tău. Nu lăsa asta să…

— Nu pot! răcni el. Nu pot să fiu ambele. Trebuie să fiu într-un fel anume, altfel… altfel…

— Ca să-l salvezi pe Dox, da, trebuie să fii așa, înțeleg, rosti Delilah fără să-i dea drumul. Și vei fi. Dar asta-i doar o situație. Nu te definește. N-o lăsa s-o facă.

John închise ochii strâns și schiță o grimasă care-i dezgoli dinții, ca și cum agonia pe care o simțea era fizică.

— Nu știu cum, șopti el.

— Prin alegerile pe care le faci.

Bărbatul scutură violent din cap.

— N-am de ales.

— Știu, iar pentru moment faci ceea ce trebuie să faci. Însă momentul va trece. Este doar o situație, nu ești tu însuți.

El ridică ochii spre tavan. Răsuflarea îi ieșea în rafale scurte, întretăiate, și tendoanele gâtului i se reliefau ca niște corzi. Se lupta cu ceva… lacrimi, teroare, Delilah nu știa ce putea fi.

— Eu…, începu John, apoi glasul i se sugrumă.

Clătină din cap și o prinse pe femeie de încheieturile mâinilor, de parcă se pregătea s-o împingă la o parte, și ea simți că, indiferent care ar fi fost bătălia ce clocotea în interiorul lui, el pierdea.

— Rămâi cu mine, John, îi spuse ea, străduindu-se să-l facă să o privească. Rămâi cu mine, te

rog…

Apoi el îi prinse fața în palme și o sărută, feroce, cu disperare, ca un prădător, ca și cum Delilah ar fi fost singura legătură care-l împiedica să fie absorbit într-o oroare fără nume. Femeia îi răspunse sărutului, în forță, cu gura deschisă, vârându-și degetele în părul lui, lăsându-l s-o simtă, să ia de la ea orice ar fi avut nevoie, lăsându-l să știe, cu gura, cu mâinile și corpul, că ea se afla acolo și n-avea să-l lase să plece.

Rain o împinse cu spatele spre dormitor, fără să-și ia palmele de pe fața ei, fără să întrerupă acel sărut nici măcar o clipă. Senzația blugilor care i se frecau de picioare în timp ce se mișca fu brusc înnebunitoare, electrică, și Delilah își dădu seama surprinsă că se apropia de un orgasm cauzat doar de sărutarea lui John și frecarea unei perechi strâmte de blugi. Pentru o clipă uită unde se aflau, nu-și dori nimic altceva decât ca el să continue s-o sărute așa, să continue s-o împingă așa, da, exact așa…

Partea din spate a coapselor i se lovi de marginea patului. Abia dacă mai gândea în acel moment, nu dorea decât ca John să fie dezbrăcat, să-i simtă atingerea pielii pe pielea ei, greutatea lui peste ea, să-l simtă pe el în interiorul ei. Bărbatul își curmă sărutarea, ca să-i ridice bluza peste cap, și, după ce o aruncă într-o parte, începu s-o sărute din nou cu patos. Delilah reuși să-i desfacă într-un final cureaua, apoi pantalonii. Își vârî mâna înăuntru și, când îl simți cât de tare era, se excită și mai mult. Strânse și-i simți răsuflarea oprindu-se pentru o clipă.

Îi împinse haina de pe umeri și i-o trase în jos pe brațe, pe urmă îi scoase cămașa și o azvârli, dar fără să-i îngăduie nicio clipă din a-și opri sărutarea. John o împinse pe spate în pat și-și lepădă pantalonii. Ea își dădu seama că nu mai avea sutienul, nici măcar nu simțise când i-l scosese. O furnicau vintrele și gâfâia. Fără să

gândească, își duse mâna acolo, peste blugi, și se frecă.

— Repede, gâfâi ea.

Apoi el era în pielea goală și aplecat peste ea, descheindu-i blugii. Își vârî degetele în interiorul beteliei și-i trase blugii și chiloții în josul picioarelor, după care îi aruncă pe jos. Delilah se trase înapoi pe spate, desfăcând picioarele și ridicând genunchii, iar John înaintă peste ea. Îi prinse membrul ca să-l conducă și era atât de umedă, încât bărbatul nu se opri și nici măcar nu încetini, ci o pătrunse adânc dintr-o singură împingere violentă. Ea icni de plăcere combinată cu durere, iar el se mișcă înainte și înapoi, și de data asta Delilah țipă, fiindcă își dădea drumul, spinarea i se cabra, tot corpul îi tremura și mâinile i se mișcară involuntar spre fesele bărbatului pentru a-l trage adânc, mai adânc în ea. Simți cum brațele lui se strecoară sub ale ei și John îi luă fața brutal în ambele mâini și-i desfăcu picioarele încă și mai mult cu șoldurile sale, iar greutatea lui o apăsa, țintuind-o de pat, sărutând-o din nou pătimaș, posedând-o ca o forță naturală primitivă, pe care femeia o invocase, dar pe care n-o mai putea controla. Gemea în gura ei, Delilah îl auzea și în același timp îl simțea, iar mișcările lui deveniră mai iuți, mai violente, și ea simți alt orgasm ridicându-se din adâncuri. John icni și strânse din ochi, izbind-o cu bazinul mai nestăpânit ca oricând, ca și cum ar fi fost mânios, sau extaziat, sau ar fi pedepsit un inamic pe care nu știa cum altfel să-l omoare. După aceea gemetele deveniră mai sălbatice, corpul i se încordă și femeia îl simți dându-și drumul, și-și dădu drumul și ea, un val șocant de plăcere ce-i reverberă din vintre până în vârfurile degetelor de la picioare, în sâni, în vârfurile degetelor de la mâini și în gura pe care John continua s-o sărute.

Încet, cu blândețe, Delilah se lăsă înapoi pe pat, gâfâind de parcă tocmai se ridicase din adâncul

unei ape. Rain își coborî capul lângă al ei și-și transferă o parte din greutate pe coate. Ea îl auzi mormăind ceva, nu înțelese ce anume, și zâmbi, simțindu-se aproape de extaz.

El rămase așa câteva secunde, unica mișcare fiind ridicarea și coborârea lentă a pieptului odată cu respirația. Apoi se lăsă pe spate, dar aproape de data asta, astfel încât corpurile lor se atingeau, nu așa cum fusese pe sofa. Stătură întinși unul lângă celălalt și femeia își imagină doi supraviețuitori ai unui naufragiu, care tocmai ajunseseră, vlăguiți, pe țărm.

John se întoarse pe o parte, cu fața la ea, și-și puse o mână pe abdomenul ei. Un firicel de transpirație i se prelingea pe frunte și Delilah îl șterse cu vârful unui deget.

— Ești bine? întrebă el.

Ea zâmbi.

— Bine?

— N-am vrut să fiu așa… brutal.

Delilah râse.

— Ba cred că ai vrut.

Bărbatul coborî ochii și obrajii i se colorară puțin.

— Păi…

Părea extrem de atrăgător în clipa aceea. Părul răvășit… transpirația… sfiala neașteptată după o repriză de sex frenetic.

— Uneori ești nițel brutal, John, zise ea urmărindu-i liniile feței cu vârfurile degetelor. Face parte din tine. Face parte din ceea ce… îmi place la tine.

Dumnezeule, în onestitatea primară, amețită, a momentului, aproape că rostise „Ceea ce iubesc la tine”. Mai fusese și înainte aproape de a da glas sentimentelor acelea, dar întotdeauna se oprise, temându-se de reacția lui.

— Haide afară să stăm în jacuzzi, îi spuse ea.

El o privi, pieziș.

— Nu știu dacă mă pot mișca.

Delilah surâse și-l lovi cu pumnul în umăr, în joacă.

— Dacă pot eu, atunci poți și tu.

Aprinseră luminile pe terasă și intrară în apă, încetișor, strâmbându-se la început din cauza fierbințelii, apoi rezistând și, în cele din urmă, predându-se ei. Rămaseră afundați în semiîntuneric, cu aburii înălțându-se în aerul rece din jur.

— E bine, nu-i așa? spuse Delilah.

În lumina slabă putea zări ochii lui, dar nu-i putea distinge expresia.

Pentru o vreme, nu-i răspunse. Privea în gol și, tocmai când femeia își spuse să riște și să-l întrebe la ce se gândea, el întrebă:

— Cum o să știu?

— Ce să știi?

— Cum să fac alegerea corectă. Deoarece până acum n-am mai făcut-o niciodată.

Delilah se întinse prin apă și-l prinse de mână.

— Cred că în urmă cu câteva minute ai făcut o alegere bună. Este un început.

Capitolul 19

Dox devenise expert în interpretarea zgomotelor și a altor indicii din ambarcațiune. Cui aparțineau pașii sau glasurile înăbușite. Vibrațiile motorului când navigau pe mare; tăcerea lui când erau amarați în port. Ușoara lăsare și ridicare a bărcii, când urca sau cobora cineva. În acel moment, de pildă, știa că se aflau într-un port. Hilger și blondul plecaseră; la bord erau doar Unchiul Fester și tipul cu aspect de băietan.

Auzi pași pe scară și recunoscu mersul Unchiului Fester. Ridică ochii după o secundă și, într-adevăr, era acolo, privindu-l prin ferestruica ușii. Dox îi zâmbi, ca să-i arate că nu se temea, și-și ridică ambele mâini, pentru a-i oferi un salut cu degetele mijlocii. Auzi zăvorul trăgându-se, apoi Fester își vârî capul înăuntru.

— Ce mai face Unchiul Fester? întrebă Dox zâmbind, de parcă psihopatul ar fi fost prietenul lui cel mai bun.

— Sunt bine, *pendejo.* Voiam să te anunț c-o să-ți aduc o surpriză.

— Vai, Fester, nu trebuia să te deranjezi pentru mine. Știu că ai lucruri importante de făcut: să tunzi peluza, să culegi căpșunile, ceva de felul ăsta.

Celălalt se înroși la față și Dox simți un val de satisfacție. N-avea nimic împotriva mexicanilor și, de fapt, împotriva oricărei alte națiii, dar era, pur și simplu, un mod bun de a zgândări sensibilitățile fostului pușcaș marin.

Fester se stăpâni și fața i se lumină de un rânjet sinistru de psihopat.

— În mod obișnuit, ți-aș da o lecție pentru cuvintele astea. Dar… cred că voi aștepta până la viitoarea noastră întâlnire. Atunci îți voi aduce surpriza. Voiam doar să te anunț, ca să ai timp să te gândești la ea.

Dox clătină din cap.

— Fester, mă dezamăgești. E trist dacă un sadic de mâna-ntâi ca tine e nevoit să recurgă la strategii atât de rudimentare și evidente ca încercarea de a insufla groaza în prizonier. Cred că ai citit prea multe cărți despre interogări – asta-i problema ta.

Celălalt se înroși din nou la față și Dox se gândi că s-ar putea să fi găsit alt punct sensibil. Dar înainte de a continua, chelul adăugă:

— Ah, mai este ceva. Să știi c-o să-l radem pe-amicul tău. O să-l lichidăm după ce o să facă niște treburi pentru noi. Asta ar trebui să fie peste vreo zi, cel mult două. Când va fi mort, n-o să mai avem nevoie nici de tine. Ți-am spus asta fiindcă vreau să te-ntrebi de fiecare dată când o să ciocănesc la ușă: „Oare a venit ca să-mi aducă surpriza? Sau o să-mi spintece burta și o să mă lase să sângerez peste bord, ca s-atrag rechinii înainte de a mă arunca în apa?

— Așa mai merge, Fester! Vezi cum știi să-ți folosești propria personalitate unică? De data asta nu s-a mai simțit că ar fi provenit dintr-o carte. Bravo, continuă să exersezi și în curând vei fi în stare să terorizezi orice prizonier neajutorat și înlănțuit când ai avea chef. Vei fi un izvor de inspirație pentru sadicii din toată lumea.

Fester surâse larg.

— Bine, *pendejo.* Pe curând.

Închise ușa și o încuie, iar Dox îi ascultă pașii bărbatului care urca scara.

Expiră prelung. Doar pentru că Fester citise asta într-un manual de interogatorii, și pentru că era rudimentar și evident, nu însemna că era ineficient. Era de ajutor să-i știe tacticile și, în plus, să-l provoace. Dar după ce ușa aceea se închidea și sunetul pașilor dispărea, era greu să nu fie speriat.

Mai ales după acel „Pe curând”. Ceva îl împiedicase pe Fester să-și piardă cumpătul, ceva ce aștepta cu nerăbdare. Dox detesta să se gândească despre ce putea fi vorba.

Capitolul 20

Delilah a plecat în după-amiaza următoare. Știam că avea treabă în Paris, totuși n-a fost ușor s-o conving să plece. Era îngrijorată în privința mea și a lui Dox. Voia să ajute.

Apreciam sentimentul acela, însă hotărâsem s-o țin departe de misiunea mea. Anterior îi acceptasem ajutorul, ba chiar i-l solicitasem, dar fusese întotdeauna operațional. Asasinatele acestea comise pentru Hilger… indiferent care ar fi fost motivele lor, indiferent care ar fi fost constrângerea, implicau o linie peste care nu voiam ca ea să treacă. Delilah n-avea habar ce o aștepta de partea cealaltă sau cât de dificil, poate imposibil, era să mai găsească drumul înapoi.

Nu voiam să mă gândesc mult la asta, totuși probabilitatea de a scăpa teafăr din tot ce se întâmpla nu era tocmai încurajatoare. Desigur, îmi creasem un oarecare spațiu pentru manevră, dar pe ansamblu Hilger continua să facă legea. El nu intenționa să mă lase în viață după ce-i terminam treburile și existau o sută de feluri în care se putea folosi de Dox pentru a ajunge la mine, dacă era pregătit. Și chiar dacă izbuteam să supraviețuiesc, era foarte probabil ca pentru Dox să nu fie același lucru valabil, iar pierderea lui m-ar fi afectat în feluri pe care le percepeam, dar la care nu voiam să mă gândesc în amănunt. Ce ar fi făcut Delilah cu mine după aceea? Și, indiferent cum s-ar fi desfășurat evenimentele, atât timp cât Hilger trăia, aveam să fiu pentru Delilah nu numai o povară, ci și un pericol. N-ar fi fost corect pentru ea.

Cu nici două zile în urmă decisesem că ar trebui să mă despart definitiv de ea și acceptasem s-o fac. După care, în mod prostesc, o lăsasem să vină și să mă vadă, și fusese atât de bine, încât pentru moment uitasem hotărârea luată. Deja însă, în timp ce șofam spre est prin West Hollywood pe Sunset

Boulevard, cu soarele învăpăiat înapoia mea și afundându-se sub orizont, seara mea cu Delilah începea să se simtă fără importanță, ba chiar stupidă. Da, era o femeie atrăgătoare, mult mai atrăgătoare decât oricare alta pe care o cunoscusem. Și avea o mulțime de calități, alături de unele de-a dreptul înnebunitoare. Însă ce legătură aveau toate astea cu mine și cu viața pe care trebuia s-o duc? Turmentat de whisky la momentul acela și amețit de apropierea ei, aproape că mă lăsasem convins de discursul ei despre alegeri. Dar ulterior vedeam foarte limpede că totul era o aiureală. Unele lucruri sunt mai presus de alegerile noastre. Unele fapte au o asemenea putere și rezonanță, încât devin propria noastră natură și eclipsează orice altceva am face. Delilah nu înțelegea asta. Întrucât o parte din mine ținea la ea, și avea să țină mereu, eram fericit că ea se putea deda unor astfel de iluzii și mă mândream în mod discret că i le susțineam. Nu puteam să i le împărtășesc însă și nici n-aveam s-o fac.

Fără mari speranțe, m-am oprit la o café internet și am intrat pe site-ul lui Kanezaki. Tot nimic. I-am privit câteva clipe interiorul gol, fără să fiu surprins. Trebuia să trec, pur și simplu, la ținta următoare. Mi se părea firesc. Mi se părea mâna destinului.

În altă café internet am intrat pe site-ul Hilger. Așa cum mă așteptam, acolo exista un mesaj. Am zâmbit cu tristețe în barbă. *Vezi*? m-am gândit eu, ca și cum aș fi vorbit cu Delilah. *Vezi*?

Un nume, Michael Accinelli. O dată: peste cinci zile, din nou. *La naiba*! M-am întrebat ce însemnau toate termenele acelea scurte. Am bănuit că ar fi trebuit să mă consider norocos că Hilger nu fixase termenul și mai devreme, după ce văzuse cât de repede îl lichidasem pe Jannick.

Exista o adresă de serviciu, în Mineola, statul New York, și una de acasă, în Sands Point, același stat. Numere de telefon. Modelele de automobile

pe care le șofa – un Mercedes S600 și un Range Rover HSE – și numerele lor de înmatriculare. Câteva fotografii ale unui bărbat care se apropia de șaizeci de ani, în formă fizică bună, cu păr des și cenușiu, și ochi negri, străpungători. În una dintre poze, Accinelli purta un costum care părea scump, negru-cărbune cu dungulițe albe, fine, cămașă albă cu guler deschis, cravată bleumarin și batistă albă în buzunarul de la piept. Stătea așezat, cu ambele mâini încrucișate pe un genunchi, ușor aplecat spre înainte, zâmbind încrezător în sine. Aducea perfect cu un președinte de consiliu de administrație și, de altfel, fotografia părea preluată din pliantul publicitar sau site-ul unei corporații. În alte fotografii, se afla îndărătul unui pupitru, în ținută de business similară, probabil la o întrunire a investitorilor sau la un eveniment din domeniul lui de activitate.

I-am căutat numele pe Google. Primul rezultat afișat a fost compania Global Pyrochemical Industries și, bineînțeles, chiar pe pagina de deschidere a companiei era o fotografie a lui Accinelli în costumul negru. Într-adevăr, era președintele consiliului de administrație și, de asemenea, director executiv. I-am citit datele biografice de pe site: născut în 1950, în Oyster Bay, Long Island; absolvent magna cum laude în 1972 al Academiei Militare West Point; luptase în Grenada, în Panama și în Primul Război din Golf, iar în al doilea dintre conflictele acelea primise medalia *Silver Star*, după douăzeci de ani de serviciu în armată, trecuse în rezervă cu rangul de colonel. În 1993 înființase GPI, iar în 2001 cotase compania la bursă.

M-am gândit la Irak, unde luptase și Hilger. Putea să fie o simplă coincidență, dar putea să fie și o legătură. Era puțin probabil, totuși am încercat o căutare Hilger/Accinelli. Nimic. La fel cu Jannick/Accinelli și Jannick/Hilger. În sfârșit,

poate că Tomohisa Kanezaki avea să se descurce mai bine.

GPI se autodescria ca fiind furnizor de substanțe chimice speciale pentru companii din toată lumea. Avea patru linii de produse: intermediare pentru industria farmaceutică, airbaguri pentru autovehicule, polimeri celulozici industriali și substanțe pirotehnice și militare. Nu știam mare lucru despre niciuna. Unicele aplicații pe care le recunoșteam erau airbagurile și diversele utilizări militare: carburanți de rachete, explozivi, grenade cu fosfor alb.

Am căutat adresele de acasă și de la serviciu. Mineola se afla pe Long Island, la patruzeci de kilometri est de Manhattan. Sands Point era la cincisprezece kilometri mai la nord, pe țărmul de nord al Long Island, pe extremitatea peninsulei Port Washington. Mineola părea adânc ancorată în clasa de mijloc. Pe de altă parte, se părea că Sands Point fusese modelul pentru orașul East Egg din filmul *Marele Gatsby.* Am descoperit că vila lui Fitzgerald era tot acolo, pe Hoffstots Lane, și fusese scoasă la vânzare pentru douăzeci și opt de milioane de dolari. Se părea că Accinelli se descurcase bine cu GPI. În tot cazul, era clar că nu trăia în Sands Point doar din pensia de colonel.

Manhattan m-a dus cu gândul la Midori, care locuia în Greenwich Village cu fiul nostru, Koichiro. El trebuia să aibă… doi ani și jumătate. Îl văzusem o singură dată, cu un an în urmă, iar după trădarea lui Midori, știusem că era imposibil să-i mai am pe vreunul din ei în viața mea. Un hău permanent era cel mai bun pentru toți – chiar și pentru Koichiro, deși mă întrista s-o recunosc. Mă gândeam la el, desigur, noaptea târziu, când somnul nu voia să vină, la felul cum arătase și cum îl simțisem în singura ocazie când îl ținusem în brațe. Uneori îmi îngăduiam să deschid un filon subțirel de speranță despre viitorul îndepărtat și să-mi imaginez cum mergeam la el, cum îi explicam

cine eram și cum clădeam o relație, oricât de nesigură, cum deveneam parte din viața lui. Speranțele acelea vagi și aspirațiile fragile păreau ridicole în acel moment, slabe și naive în egală măsură, și aș fi putut râde de mine însumi pentru că le nutrisem vreodată.

Sands Point își avea propriul site, care se făcea cu faptul că întreaga comunitate era rezidențială: doar opt sute cincizeci de familii, câteva lăcașuri de cult, o școală primară și una medie și, deloc surprinzător, un club exclusivist cu un parcurs de golf cu optsprezece găuri. Clubul se numea Village Club și aveam bănuiala că Accinelli, care crescuse de cealaltă parte a căii ferate în apropiatul Oyster Bay, după care urcase treptat în ierarhia societății, era membru acolo. Am intrat pe site-ul clubului. Nu exista o listă a membrilor, dar am găsit o serie de fotografii de la o recentă petrecere de revelion, iar Accinelli apărea în mai multe. În toate figura alături de o femeie atrăgătoare cam de aceeași vârstă, despre care am bănuit că era soția lui. Toți cei din jur erau bine îmbrăcați, arătau bine hrăniți și, cu siguranță, fuseseră binecuvântați de soartă. Se pare că erau republicani care susțineau reducerea taxelor și liberali înstăriți. Probabil că nu se limitau, desigur, doar la atât, însă de acolo puteam să pornesc când mă gândeam cum mă puteam infiltra invizibil în societatea lor.

M-am gândit apoi să-i transmit informația aceasta lui Kanezaki. Cu cât el căpăta mai repede numele celei de-a doua ținte, cu atât introducea mai repede noile date în algoritmul pe care încercau să-l dezvolte pentru Hilger și, prin extensie, pentru Dox. Nu exista o conexiune evidentă cu CIA, așa cum fusese în cazul lui Jannick, totuși detestam ideea de a-i oferi unui serviciu secret pontul unui asasinat iminent, chiar dacă era un ins cu care aveam un trecut comun bun, așa cum era Kanezaki. Era, pur și simplu, prea periculos. Am decis să joc, din nou, după

ureche. În cazul cel mai nefavorabil, aveam să-i spun lui Kanezaki imediat după aceea și să găsesc o modalitate prin care să-l domolesc, așa cum făcusem anterior.

Întrucât accesasem site-ul securizat și apoi îl căutasem pe Accinelli de pe computere din L.A., trebuia să bănuiesc că Hilger era în stare să mă găsească aici. Mi-am imaginat cum va încerca să-mi anticipeze mișcările, dacă asta voia: *El vine din L.A. Aeroportul cel mai evident ar fi LAX*, *dar*, *bineînțeles*, *mai există Orange County și Burbank. Pe de altă parte*, *JFK*, *LaGuardia și Newark sunt toate aproape la fel de posibile. Nu i-am lăsat prea mult timp*, *așa că bănuiesc că se va duce direcția aeroport după ce a accesat site-ul securizat*…

Nu. Cu un minimum trei aeroporturi pe care aș fi aterizat, totul era prea impredictibil. Hilger nu putea reduce suficient posibilitățile pentru a fi operațional, decât dacă avea o armată de oameni pe care să-i rotească prin toate cele trei aeroporturi posibile ca destinație, pentru a supraveghea multiplele sosiri. Chiar și așa, ca întotdeauna, trebuia să plec de la ipoteza existenței unor agenți de filaj care mă așteptau și să utilizez precauții suplimentare la plecarea din oricare aeroport aș fi ajuns.

Am șters pentru ultima oară istoricul din sistemul de navigație al automobilului, am fixat LAX ca următoare destinație și am returnat mașina la aeroport. Am luat un autobuz până la terminal, unde am aflat că United oferea trei zboruri de noapte: două aterizau pe JFK și unul pe Newark. Toate biletele la clasa întâi fuseseră vândute la cursele spre JFK, dar mai rămăsese un loc în zborul de 22:30 spre Newark. L-am cumpărat, am petrecut două ore citind cel mai recent număr din *The Economist* în terminalul pentru plecări și am izbutit să dorm câteva ore înainte de a ajunge pe Newark a doua zi dimineață la ora 6:30.

După ce am coborât din avion, am așteptat în zona sosirilor până când au ieșit pasagerii din zborul meu. Niciunul dintre cei rămași, care așteptau, probabil, transbordarea în alte curse, nu mi-a declanșat radarul, totuși, pentru moment, nu puteam avea certitudini. Am pornit spre zona bagajelor și nu m-a urmat nimeni. Deocamdată era bine.

Am luat trenul pe o singură șină spre alt terminal și am văzut că nu mă urma nimeni. Dacă mă aștepta cineva, atunci se afla în exteriorul terminalului, nu în interior. Fie asta, fie Hilger avea suficient de mulți oameni pentru o abordare statică. Indiferent care ar fi fost situația, mai puteam întreprinde câteva acțiuni pentru a fi absolut sigur.

Am mers la un telefon public și am căutat în Pagini Galbene compania Image Rent-A-Car, specializată în comenzi sofisticate. Am anunțat că voiam să închiriez pentru câteva zile un Mercedes S Class. Aveau unul pe care să-l iau chiar în acea zi? Din păcate, toate Mercedesurile fuseseră închiriate, m-a informat cu amabilitate dispecerul. Însă, dacă doream, în mai puțin de o oră îmi puteau aduce un BMW 750Li bleumarin în orice loc din zona metropolitană a New Yorkului – pentru patru zile, șase sute de kilometri gratuiți, la prețul de o mie șapte sute cincizeci de dolari. I-am spus că eram de acord cu BMW-ul și că puteam să vin eu la ei, dacă-mi dădea adresa.

Am ieșit din terminal și frigul iernii de pe Coasta de Est m-a izbit imediat. Mi-am simțit nările lipindu-se și vântul tăios a trecut ca prin unt prin blazerul meu din caşmir. Aș fi vrut să-mi gârbovesc umerii și să-mi îndes mâinile în buzunare, dar n-am făcut-o, pentru eventualitatea în care nu observasem ceva și trebuia să reacționez rapid. În timp ce mergeam, am scrutat zona. În jur erau destui oameni care coborau și urcau în mașini, descărcau și încărcau bagaje, dar niciun

semn de pericol. La naiba, ce ger era! Toți lucrătorii aeroportului purtau mănuși, căciuli și canadiene voluminoase, iar gazele emanate de eșapamentele automobilelor și taxiurilor se învolburau ca aburi albi. Cu prima ocazie, trebuia să-mi cumpăr niște haine mai groase.

Am urcat într-un taxi și, cu accent japonez pronunțat, i-am spus șoferului că mă îngrijora posibilitatea de a fi urmărit de soția mea suspicioasă. Putea să meargă pe un traseu mai ciudat, ca să mă asigur că nu venea după mine?

— Amice, a replicat el, ce vrei, aia facem. Plata e cât scrie pe aparat.

Am zâmbit, mi-am tras mănușile pe care le cumpărasem din Mountain View și mi-am spus: *Iubesc New Yorkul.*

•

După o oră, două taxiuri și o rută pedestră, convins că nu eram filat am luat BMW-ul. Printre vilele din Sands Point, avea să fie o mașină familiară, confortabilă și invizibilă. Mi-am pus geanta de voiaj în portbagaj, am deschis la maximum încălzitorul de scaun, am introdus coordonatele adresei de serviciu a lui Accinelli în sistemul de navigație și am urmat instrucțiunile spre Long Island.

Era duminică dimineață, așa că traficul era rarefiat și drumul a durat cam o oră. Global Pyrochemical Industries se găsea pe șoseaua cu patru benzi East Jericho Turnpike, care trecea de la est la vest printr-un cartier rezidențial mixt, cam la un kilometru și jumătate sud de Long Island Expressway. Zona învecinată consta din case modeste, pentru o singură familie, adunate în grupuri regulate, care se succedau ordonat, ușor retrase față de strada propriu-zisă, înapoia unor petice dreptunghiulare de peluză. Blocurile cu apartamente erau puține; existau, de asemenea, o școală, un teren de baseball, o cale ferată și un depozit de cherestea. East Jericho în sine era

destinat companiilor: proprietăți imobiliare și alte clădiri cu aspect profesional, o papetărie, restaurante, o sală de bowling. Iar în capătul său estic se ridicau șase clădiri în forma literei „H”, dispuse în două șiruri de câte trei fiecare, înconjurate cu un gard din plasă de sârmă, prevăzut în partea de sus cu sârmă ghimpată. Global Pyrochemical Industries.

Am șofat mai departe, privind după orice mi-ar fi mirosit a ambuscadă. Deoarece obiectivul era Accinelli, lui Hilger nu i-ar fi fost greu să-mi prezică mișcările fundamentale, cum ar fi supravegherea, într-o primă fază, a serviciului și locuinței țintei. Era posibil să fiu așteptat de o echipă întreagă. Deocamdată însă nimic nu mi-a declanșat radarul.

Din punct de vedere operațional, n-am fost foarte încântat de cele văzute. În primul rând, parcarea era accesibilă doar printr-o poartă cu gheretă, în interiorul căreia am zărit pe cineva. Probabil că era angajatul unui serviciu de pază subcontractat, pe jumătate adormit, totuși complica lucrurile. Iar existența sârmei ghimpate, a gardului înconjurător, a controlului accesului și, desigur, a paznicului sugerau alte măsuri pe care aș fi preferat să nu le întâlnesc.

Am străbătut zona cu mașina, pentru a-i lua pulsul. Am observat unele posibilități, care implicau, toate, să mă instalez într-o parcare din apropiere și să încep să urmăresc Mercedesul lui Accinelli când îl vedeam plecând de la serviciu. Unicul avantaj al accesului controlat în parcarea companiei era că nu exista decât un singur loc asupra căruia să mă concentrez la sosirea și plecarea lui. Era totuși un început. Am decis apoi să-i văd și locuința.

Sands Point s-a dovedit a fi orașul cel mai bogat pe care-l văzusem, probabil, vreodată. Vilă după vilă pe domenii de mărimea unor țărișoare, dintre care unele se aflau atât de departe de drum, încât

erau aproape invizibile printre crengile desfrunzite de iarnă ale copacilor. Întrucât localitatea se afla pe peninsula Port Washington, multe case aveau ieșire spre Long Island Sound și debarcadere proprii, pentru a-și amara iolele și iahturile private. Toate automobilele erau Mercedes, BMW și Lexus, plus un Bentley vintage, și am fost mulțumit că șofam o mașină care nu atrăgea cu nimic atenția printre ele.

Mi-am sporit vigilența când m-am apropiat de casa lui Accinelli, pe Hilldale Lane, o stradă liniștită și mărginită de arbori. Dacă Hilger ar fi decis să amplaseze un comitet de recepție, zona din jurul rezidenței ar fi fost un punct-cheie strategic. Strada era însă cufundată în tăcere. Am oprit imediat după aleea de acces spre locuință și am privit.

Casa lui Accinelli era una dintre cele mai modeste din oraș, deși era o vilă potrivit oricăror definiții: o clădire masivă, în stil romanic, din piatră cenușie, aflată cam la o sută de metri de stradă, cu o peluză unduită, tunsă impecabil, acoperită de promoroacă, prin care aleea de acces descria un semicerc, precum și copaci bătrâni și răzoare de flori, pustii, cu excepția câtorva plante perene rezistente ce dăinuiau sumbru în solul înghețat. Locul degaja liniște, o încredere destinsă în justețea ordinii firești, bani și statut care nu puteau fi atinse de vicisitudinile lumii exterioare.

Lângă casă se afla un garaj pentru două mașini, din aceeași piatră ca structura principală, dar fără să comunice cu ea. În centrul aleii de acces, în fața vilei, se găsea un portic din piatră sub care stătea un Mercedes S-Class negru. După cum era poziționat, nu-i distingeam plăcuțele de înmatriculare, însă era foarte probabil să-i aparțină lui Accinelli. Oare abia venise, se pregătea să plece sau, pur și simplu, acolo obișnuia să-și lase mașina? Pe geamuri nu se vedea chiciură, așa că automobilul nu stătuse acolo toată noaptea. Cineva

tocmai sosise de undeva, poate de la vreun magazin de unde cumpărase alimente, și lăsase mașina acolo pentru a duce târguielile înăuntru.

În clipa aceea ușa din fața casei s-a deschis și a apărut Accinelli. *La naiba*! Am ridicat piciorul de pe frână și am pornit mai departe. Dar nu înainte de a vedea ce avea în brațe: crose de golf.

Nu privise spre stradă și nu credeam că mă observase. Și chiar dacă m-ar fi observat, mă îndoiesc că ar fi avut vreun dubiu față de un BMW ultramodern, care trecea prin fața locuinței lui. Mi-am continuat drumul, gândind, cântărind posibilități. Nu mă așteptasem să apară atât de rapid o situație potrivită pentru acțiune – intenționasem doar o trecere, o vizită de acomodare cu cartierul însă oportunitatea părea, nici mai mult, nici mai puțin, prea bună ca s-o irosesc.

Crosele de golf sugerau o ieșire în aer liber, iar ținuta lui… la început nu-mi sărise în ochi, însă erau haine negre și gri din propilenă, sau alt material similar, încheiate cu fermoar până la gât. „Echipament tehnic", cum le plăcea unor producători de materiale sportive să le spună, un mod mai extravagant de a denumi îmbrăcămintea sport pentru vreme rece. Da! Accinelli se ducea la golf.

La naiba! Nu-mi mai aminteam adresa clubului. Dacă aș fi știut-o, i-aș fi luat-o înainte, ceea ce este aproape întotdeauna preferabil unei urmăriri din spate. Se numea Village Club, dar unde se afla? Întorcându-mă pe Hilldale și virând apoi la dreapta pe Middle Neck, adică pe același drum pe care sosisem, am căutat puncte locale de interes pe sistemul de navigație. *Cluburi*, *cluburi*, *haide*… Nu l-am găsit. Bun, la naiba cu el, planul B.

Am tras pe dreapta și am oprit motorul. Dacă Michael Accinelli trecea pe acolo, aveam să-l las să mă depășească, după care să-l urmăresc. Nu l-ar fi alarmat prezența unui BMW mare în spatele lui

pentru câteva minute, mai ales dacă se îndrepta către clubul de golf din Sands Point, așa cum mă așteptam. Iar dacă mergea în direcția opusă pe Middle Neck, aveam să întorc, pur și simplu, și să-l urmăresc.

Pe neașteptate, m-a străbătut un fior de paranoia: dar dacă echipa Hilger după care fusesem cu ochii în patru se dovedea a fi chiar Accinelli? Poate că ei doi se cunoșteau din timpul războiului. Poate că Michael îi datora o favoare. Hilger îi spusese cu aproximație când să se aștepte la apariția mea, Accinelli privise strada din casă, cu mașina pregătită, și, când mă văzuse, ieșise, prefăcându-se că nu mă observase, cu o geantă pentru crose de golf în care vârâse, de fapt, o carabină de calibru .18,5, încărcată cu gloanțe încastrate într-un sabot din plastic dur.

Am privit cu atenție zona. Un SUV negru venea spre mine pe Middle Neck și am început să simt o senzație intensă de *La dracu'*. Am ținut frâna apăsată cu piciorul stâng și am pus dreptul pe pedala de accelerație, gata s-o calc până la podea dacă SUV-ul încetinea, accelera sau vira brusc. N-a făcut însă niciuna dintre manevrele acelea și, când s-a apropiat, am observat că ocupanții erau doi bătrâni, soț și soție. La naiba, probabil că se duceau la biserică.

Am lăsat SUV-ul să treacă și m-am uitat în oglinda retrovizoare. Am zărit Mercedesul ieșind de pe Hilldale și virând la stânga pe Middle Neck, îndepărtându-se. Pentru o clipă fusesem atât de tensionat, încât m-a surprins că nu venea spre mine. După aceea mi-am dat seama că eram ridicol. Ce credeam că va face Accinelli, că va împușca pe cineva din propria mașină, la o sută de metri de vila lui de zece milioane de dolari, chiar sub privirile vecinilor îngroziți? Nu. Chiar dacă Hilger ar fi încercat să-mi întindă o ambuscadă, n-ar fi procedat așa.

Am întors cu o sută optzeci de grade pe Middle Neck și l-am urmărit pe Accinelli de la o sută cincizeci de metri depărtare. Drumul era lung și drept, ușor curbat de la est spre sud, și nu-mi venea greu să-l filez de la distanța aceea. În timp ce șofam, am continuat să fiu alert după orice fel de surprize.

După vreo trei kilometri, Accinelli a virat la stânga pe Thayer Lane. În acel moment mi-am reamintit că Thayer era adresa clubului. Am cotit după el. După opt sute de metri, Thayer se curba spre dreapta și am scăpat Mercedesul din privire pentru câteva clipe. Apoi am luat și eu virajul și am revăzut mașina lui Accinelli, oprită lângă un refugiu rutier care avea în mijloc o gheretă de pază. Pe acolo se intra în parcarea înapoia căreia se vedea un complex de clădiri enorme din cărămidă cu acoperișuri din țiglă, care, așa cum îmi aminteam din descrierea site-ului, fusese domeniul lui Isaac Guggenheim. Așadar, aceea era intrarea în club. Accinelli a înaintat, trecând de postul de pază. Eu am întors pe Thayer și am revenit pe același drum.

Îmi dădeam seama că se ivise o ocazie, dacă puteam acționa suficient de rapid ca s-o folosesc. Am introdus în sistemul de navigație coordonatele pentru Midtown Manhattan. Patruzeci de kilometri. Ținând seama și de timpul necesar parcării și cumpărării obiectelor la care mă gândisem, cu nițel noroc și un trafic rarefiat, puteam reveni pe Thayer Lane în cel mult o oră și jumătate.

Am condus spre vest pe Long Island Expressway, păstrând limita de viteză, ca nu risc să fiu oprit de poliție. Oare ce intenționa Accinelli în acea zi – un parcurs de nouă găuri sau de optsprezece? Și, de fapt, cât timp avea să joace? În niciun caz nu putea fi vorba despre mai puțin de două ore, chiar și pentru parcursul scurt. După aceea avea să vină ora prânzului. Poate că avea să

mănânce ceva la club. Poate că ăsta era pentru el ritualul duminical: să-și abandoneze soția în favoarea golfului și să petreacă două, trei poate chiar patru ore în aer liber, și apoi împreună cu prietenii. Ar fi fost logic. Oricine ar fi jucat la temperatura aceea trebuia să fie împătimit de golf.

Poate că da. Dar, desigur, era imposibil s-o știu cu certitudine. N-avusesem timp să-i deslușesc tiparele și toate ipotezele mele erau exact asta – simple ipoteze. Însă deoarece dispuneam doar de cinci zile, trebuia să profit de orice ocazii s-ar fi ivit, indiferent cât de mărunte.

Am avut nevoie de mai puțin de patruzeci de minute ca să ajung la Spy Shop de pe 34 Street, între Third Avenue și Lexington. Din ultima mea vizită în New York îmi aminteam magazinul acela, alături de alte câteva la fel de utile. În mod predictibil, în apropiere nu existau spații de parcare. M-am gândit să parchez ilegal – la urma urmelor, aveam nevoie doar câteva minute pentru cumpărături –, dar am decis că nu merita riscul, trebuia să admit, foarte redus, ca prezența BMW-ului acolo să fie consemnată în baza de date a poliției newyorkeze. Am găsit după colț o parcare supraetajată, i-am dat paznicului douăzeci de dolari, ca să țină mașina cincisprezece minute la parter, și am pornit în fugă spre Spy Shop. Era ceva mai cald decât fusese dimineață pe aeroport, totuși trebuia neapărat să-mi găsesc timp să-mi cumpăr niște haine corespunzătoare, când se ivea ocazia.

Magazinul era bine aprovizionat cu echipamente pentru urmărirea vehiculelor, atât fățiș, cât și pe ascuns. Am ales un model de vârf cu care eram familiarizat – Pro Trak Digital, un sistem GPS în timp real cu fixare magnetică –, și am rămas mai sărac cu două mii șase sute de dolari. Pe lângă haine calde, trebuia să caut și o bancă.

Am recuperat mașina și am pornit spre Village Club. Traficul era tot acceptabil și am făcut un

timp bun. În timp ce șofam, am despachetat dispozitivul, am montat cele opt baterii R20, pe care le cumpărasem de asemenea, și l-am testat. Părea să funcționeze perfect. L-am pus în torpedou, iar ambalajul l-am îndesat sub scaunul din dreapta mea. Purtam mănușile, nu numai din cauza vremii, ci și pentru a nu lăsa amprente.

Când am intrat iarăși pe Thayer Lane, la exact nouăzeci și șapte de minute după ce plecasem, am început să gândesc în japoneză, ca bunul meu amic Yamada, care de data aceasta fusese transferat în New York și avea să locuiască pe Long Island. Precum mulți japonezi, eram jucător înrăit de golf și mă bucuram de șansa de a deveni membrul unui club de top pentru o sumă mai mică decât milionul de dolari care m-ar fi costat în Japonia. Speram să arunc o privire prin Village Club, pentru că-mi lăsase o impresie excelentă pe internet. Era, oare, posibil?

M-am oprit lângă ghereta paznicului și am coborât geamul. Bărbatul dinăuntru, care avea vreo șaptezeci de ani, chip roșcovan și ochi albastru-spălăcit, s-a aplecat spre mine, îndepărtându-se de aeroterma portabilă. Ceva din înfățișarea lui mă ducea cu gândul la un polițist ieșit la pensie, dar am consemnat impresia aceea în modul cel mai fugitiv. Eram prea afundat în personajul pe care-l întrupam ca să analizez în mod deliberat orice detaliu de natură operațională, deși, bineînțeles, continuam să conștientizez situația și să reacționez față de ea.

M-a privit cu atenție și, din nou, o parte compartimentată a conștiinței mele a înțeles că nu era obișnuit să vadă asiatici oprind acolo.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule? a întrebat el.

— Da, vă rog, am răspuns eu cu accent japonez foarte pronunțat, însoțit de o expresie de timiditate specifică unei persoane neajutorate. Eu mută curând Long Island. Eu vrea membru club. Eu poate lua… pliant club aici?

Paznicul a zâmbit. Este uluitoare generozitatea pe care puțină neajutorare o poate scoate la iveală în unii oameni.

— Bineînțeles, domnule, a spus el. Clădirea principală este cea din fața dumneavoastră. Parcați oriunde găsiți un loc liber și cineva o să vă ajute înăuntru.

— Mulțumesc foarte mult, am rostit eu încuviințând din cap.

Bariera s-a ridicat și am pornit mai departe, simțind cum mi se întețeau bătăile inimii.

Parcarea se afla în dreapta mea. Am intrat, trecând încet printre șirurile de mașini. La naiba, era plină! Clubul era foarte popular.

Mercedesurile negre nu erau deloc rare și am tresărit de vreo două ori, înainte de a vedea că plăcuța de înmatriculare nu era cea căutată. A treia oară s-a dovedit însă cu noroc. Mașina lui Accinelli se găsea în mijlocul parcării, lângă un Aston Martin Vanquish S. Perfect verde.

Mi-am continuat drumul până când am găsit un loc liber, în capătul cel mai îndepărtat al parcării. Am oprit și am scos aparatul din torpedou. Am vârât în buzunarele din față ale pantalonilor unitatea principală. În partea din spate a pantalonilor, sub sacou, am îndesat GPS-ul și modemul extern. Am respirat adânc de două ori și am coborât din mașină.

Am mers fără grabă, cu răsuflarea scoțând aburi în ger, privind într-o parte și alta, ca și cum aș fi admirat superbul parcurs de golf și domeniul care înconjura parcarea. De fapt, mă uitam după oameni. Pe moment, frigul îmi venea în ajutor – nu era tocmai genul de zi în care cineva întreg la minte să piardă vremea într-o parcare. Iar dacă existau, într-adevăr, oameni care așteptau din cine știe ce motiv în una dintre mașinile parcate, atunci, cu siguranță, ar fi avut motorul pornit, iar gazele de eșapament s-ar fi zărit imediat.

Nu, parcarea era goală. Era ora prânzului; un alt amănunt în favoarea mea. Am ajuns la mașina lui Accinelli, am privit-o atât pe ea, cât și pe cele din jur, ca să mă asigur că nu ratasem pe cineva, după care am făcut un pas lângă Vanquish și în același timp am scos GPS-ul. Mă îndoiam că eram prima persoană care se oprea ca să se uite mai îndeaproape la mașina aceea de curse superbă, de culoarea smaraldului. Fusese construită atât pentru a fi admirată, cât și pentru a fi șofată.

M-am aplecat mai aproape, cu brațele în șolduri, apoi m-am lăsat pe vine. M-am răsucit și, în mai puțin de cincisprezece secunde, plasasem unitatea principală sub șasiu, iar antena GPS-ului dedesubtul barei amortizoare din spate, cu modernul extern miniatural sub prag. Din poziția aceea pe vine, am privit în jur și n-am zărit pe nimeni, pe urmă m-am ridicat și am clătinat din cap spre Vanquish pentru ultima oară, în eventualitatea că m-ar fi văzut cineva dispărând câteva clipe, simulând admirație invidioasă.

Pentru păstrarea aparențelor, am decis s-o iau spre clădirea principală. Să merg până la capăt cu prefăcătoria asta, ori să mă retrag în acel moment? Ambele variante aveau riscuri și beneficii. Cu cât petreceam mai mult timp în parcare și interacționam cu mai mulți oameni, cu atât existau mai multe șanse să fiu recunoscut ulterior. Pe de altă parte, dacă paznicul fost polițist se interesa despre vizitatorul japonez care dorise un pliant, ar fi părut bizar ca nimeni să nu-și amintească de mine.

Am hotărât că riscul cel mai mic ar fi fost să mai pierd cinci minute mergând în lungul parcursului de golf, după care să-i mulțumesc paznicului la plecare. Oricum, parcasem atât de departe, încât nu eram vizibil pentru el.

Am pornit pe drumul de acces, cu mâinile în buzunare, cu prundișul înghețat trosnindu-mi sub tălpi, cu răsuflarea ieșindu-mi în aburi și urechile

amorțite. Patru jucători de golf bine încotoșmăniți părăseau parcursul și veneau spre mine. Am ținut privirea în pământ și, judecând după cadența conversației lor când au trecut, am simțit că nu mă băgaseră în seamă.

M-am oprit la capătul drumului de acces și am admirat întinderea verde pentru trei minute, înghețând jalnic. După aceea m-am întors la BMW. Am fluturat din mână spre paznic când am trecut pe lângă gheretă, dar n-a părut să mă observe. Atenția îi era îndreptată spre mașinile care intrau, nu spre cele care plecau.

Mai aveam nevoie și de alte obiecte, pe care le puteam găsi, probabil, în suburbii, însă voiam să-mi fac cea mai mare parte din cumpărături în orașul care oferea mai multă anonimitate. De aceea am revenit în New York și m-am oprit întâi la un magazin de echipamente militare pe care-l știam – Galaxy, pe Sixth Avenue între 30 și 31 Street. Am intrat și am ieșit după treizeci de minute, purtând indispensabili lungi din propilenă pe sub o pereche nouă de blugi, un pulover din lână pe gât, ciorapi tot din lână și bocanci de lucru, un fes negru din lână și o haină marinărească, plus o pereche de mănuși pentru schi. Slavă cerului! Mai cumpărasem, de asemenea, o pereche de ochelari de soare aerodinamici, din genul celor purtați de ciclișți și maratoniști, care aveau să diminueze strălucirea zilelor de iarnă și, deloc o coincidență, să-mi camufleze chipul. În buzunar aveam un briceag Victorinox Swiss Army cu o lamă de zece centimetri. Nu tocmai un cuțit pentru luptă, însă genul de armă albă pe care o preferam era greu de găsit în New York, iar briceagul era mai bun decât nimic. Hainele pe care le purtasem le-am pus într-o sacoșă luată din magazin, alături de câteva perechi suplimentare de ciorapi și lenjerie de corp.

M-am oprit apoi la un bancomat Citibank pentru o infuzie de cash, după care am vizitat un magazin de haine bărbătești ieftine, pentru o cămașă, haină

și cravată, și altă pereche de ochelari de soare, dar cu lentile mari și rotunde, ce aveau să-mi ascundă ochii și să-mi schimbe contururile feței. Ultima oprire a fost în magazinul Apple de pe Fifth Avenue, unde m-am folosit de unul dintre computerele pentru clienți, ca să verific site-ul lui Kanezaki. Era gol. M-am întrebat dacă nu descoperise, într-adevăr, nimic sau dacă îmi ascundea informații, așa cum procedam eu cu el. N-aveam cum să știu și nici nu puteam face nimic în privința aceea, totuși era îngrozitor de iritant.

După ce mă echipasem corespunzător și dispuneam de ceva timp, mi-am dat seama cât de flămând eram. Nu mâncasem din avion. Am mers pe jos două cvartale spre vest, până la Carnegie Deli și, în fața unui castron cu supă de pui și a unui sandviș cu friptură de vită care ar fi putut să-l înfrunte pe Godzilla, am configurat iPhone-ul pentru a funcționa cu transmițătorul GPS. Până când am terminat o felie gigantică de plăcintă cu mere și am băut a doua cafea, pusesem totul la punct și am verificat coordonatele lui Accinelli. Mă așteptasem să fie tot în club, sau poate înapoi acasă, și de aceea m-a surprins să văd că el, sau, oricum, Mercedesul lui, se afla chiar în Manhattan. Am mărit imaginea cu poziția – în centru, pe colțul dintre Bowery și Prince. Am privit trei minute, dar mașina nu s-a clintit. Existau șanse mari să nu staționeze la un semafor sau să fie prins într-un ambuteiaj. Automobilul era parcat.

Am achitat consumația și am revenit la parcarea subterană, unde lăsasem BMW-ul. Am pornit pe Broadway, cu iPhone-ul conectat la bricheta mașinii și ținut pe scaunul din dreapta mea. Mercedesul nu s-a clintit.

Am virat la stânga pe Spring, apoi din nou la stânga pe Bowery. Am parcurs un cvartal spre nord, iar acolo, pe partea de est a străzii, imediat la nord de Prince, am zărit o parcare deschisă. N-am

văzut mașina lui Accinelli când am trecut, dar, potrivit transmițătorului, se afla acolo.

Am oprit în altă parcare supraterană, la trei cvartale nord de Houston și m-am întors pe jos la Bowery, cu fesul tras mult pe frunte și purtând ochelarii de soare. Traficul era dens în ambele direcții, iar zgomotele motoarelor și cauciucurilor pe asfalt erau cumva amplificate, comprimate de vuietul surd de fundal al orașului vast. Cineva a claxonat pe stradă și i-au răspuns trei claxoane, ca o bizară strigare la împerechere. Un camion dădea cu spatele spre o platformă de încărcare pe 1 Street, piuind neîncetat și suficient de sonor ca să avertizeze tot Manhattanul. Doi bărbați stăteau înapoia lui și gesticulau, pentru a-l dirija.

Când am ajuns la parcarea lui Accinelli, am încetinit. În ghereta din față se afla paznicul. În spatele lui se vedeau opt șiruri de automobile, parcate foarte apropiat unele de altele, cam câte cinci mașini pe un șir. Mercedesul lui Accinelli era al doilea din față pe unul dintre șiruri.

Automobilele erau parcate foarte strâns, pentru a utiliza la maximum spațiul mic. Când veneai să-ți recuperezi mașina, paznicul trebuia să le mute pe celelalte, pentru a avea acces la ea. Iar asta însemna că-i întreba pe șoferi cât vor staționa, ca să-i pună în față pe cei care stăteau puțin și în spate pe cei ce zăboveau mai mult, reducând astfel nevoia de a muta vehiculele de fiecare dată când un șofer venea să-și ia mașina. Potrivit poziției Mercedesului, Accinelli nu intenționa să stea foarte mult.

Am dat ocol cvartalului pe jos, gândindu-mă. Era imposibil să acționez acolo. Prea mulți oameni, prea multă lumină, prea puțin control asupra mediului. Ar fi fost, de altfel, cam mult să-i cer lui Accinelli să parcheze într-un loc pustiu din Meadowlands.

Putea fi totuși util să știu din ce direcție sosea pentru a-și recupera automobilul. Intrarea în

parcare era vizibilă de la un cvartal depărtare spre nord pe Bowery și un cvartal spre sud, ca și de la un cvartal spre vest pe Prince. Mi-am privit ceasul și am început să merg fără grabă, descriind un „T” uriaș pe cele două străzi. Apreciam că puteam să umblu așa vreo oră înainte de a fi privit cu suspiciune. La urma urmelor, ne aflam în New York. Dacă m-aș fi găsit în apropierea unei ținte-cheie pentru un atac terorist, clădirea Time Warner de la Columbus Circle sau New York Stock Exchange, de exemplu, n-aș fi riscat cu o asemenea plimbare. Dar într-o după-amiază rece de duminică, imediat la nord de Little Italy, nu mă așteptam la niciun fel de probleme.

N-am avut foarte mult de așteptat. La douăzeci de minute după ce începusem să parcurg T-ul uriaș, pe când mergeam spre vest pe Prince, Accinelli a apărut din stânga de pe Mott Street, aflată la doar un cvartal depărtare, și a venit cu pas iute spre mine pe trotuarul opus. Continua să poarte echipamentul negru și gri de propilenă. Mi-am ținut fața întoarsă de la el și am cotit la stânga pe Elizabeth înainte de a ajunge unul în dreptul celuilalt. Apoi, după ce el a trecut de poziția mea, m-am întors și am mers spre nord pe Elizabeth, ca să revin la BMW. Nu mai aveam nici grabă specială; îl puteam urmări de la depărtare prin intermediul iPhone-ului.

Așa am și procedat. Am rămas în urma mașinii lui, sperând într-o ocazie aleatorie și nebunească, o pauză pentru toaletă în vreun refugiu de pe autostradă, ceva de felul acela, dar el nici nu s-a oprit, nici n-a cotit, ci a condus direct spre casă. Am rămas tot mai în urmă pe măsură ce mi-am dat seama că el accelera. Nu voiam să risc și să depășesc viteza legală cu mai mult de cincisprezece kilometri și, după cum am estimat, Accinelli avea peste 135 km/h. Fie că obișnuia să gonească, fie că se grăbea.

L-am urmărit până la Sands Point, dar nu și până la casa lui. Ar fi fost inutil. Știam deja că nu era un loc bun în care să operez, deși, dacă ar fi trebuit să aleg între serviciu și locuință, aș fi preferat-o pe cea din urmă. Însă deoarece beneficiam de informațiile receptate de la GPS, simțeam că voi găsi o ocazie undeva. Singura întrebare era „când”.

Capitolul 21

Am condus înapoi spre New York, gândindu-mă. Soarele începuse să coboare pe cer. Să înnoptez în oraș? Cunoșteam New Yorkul mai bine decât Long Island, totuși voiam să fiu aproape de Accinelli, ca să reacționez rapid dacă se ivea vreo oportunitate.

M-am oprit la o benzinărie și în Pagini Galbene din cabina telefonică am găsit un hotel numit Andrew. Se afla în Great Neck – cam la opt kilometri depărtare atât de locuința, cât și de biroul lui Accinelli. Ar fi fost tocmai bun. Am sunat acolo și mi-au confirmat că aveau o cameră liberă, dar nu făceau rezervări. Camera avea, probabil, să fie disponibilă și mai târziu și mă simt întotdeauna mai confortabil când refuz inamicilor o informație potențială.

Am decis să revin în New York. De acolo puteam să verific în condiții de anonimat site-urile securizate și mă îndoiam că Michael Accinelli va mai pleca în acea zi de acasă. Pentru orice eventualitate, am monitorizat transmițătorul, însă mașina i-a rămas nemișcată pe Hilldale Lane.

O parte a minții mele voia să revină la Dox, dar nu i-am îngăduit. Nu puteam face pentru el nimic altceva decât ceea ce făceam deja, iar imaginarea stării lui n-avea decât să mă deprime și distragă. Trebuia să rămân alert, să continui cu ceea ce făceam și să termin jobul.

Delilah… Gândurile mele voiau să se îndrepte și către ea. M-am pomenit amintindu-mi de Bel-Air, cu regret, dar și cu dorință. Am scuturat din cap, iritat de slăbiciunea mea. *Las-o să plece*, mi-am spus eu. *Uită de ea*! *Concentrează-te*!

M-am frecat la ochi. Eram de-a dreptul obosit, asta era tot. Un somn bun peste noapte și aveam să fiu iarăși în formă. Mai întâi site-urile securizate, apoi, la naiba, îmi ajungea pentru acea azi.

Am intrat în oraș prin tunelul Queens Midtown. N-aveam în minte absolut nicio destinație anume; orice café internet avea să fie la fel de bună. Am șofat spre sud pe Park Avenue, apoi am intrat pe Broadway. Abia când am virat către vest pe 9 Street, către Greenwich Village, mi-am dat seama încotro mergeam. Spre Midori și Koichiro.

Fii serios! am reflectat eu. *Ce faci*? *N-ai și așa destule pe cap*?

Da. Și totuși, eram foarte, foarte aproape. Conștientizasem asta de când ieșisem în aerul înghețat din exteriorul terminalului aeroportului Newark. Și în niciun caz n-aveam de gând să sun la ușa ei sau altceva similar. Doar să… opresc mașina câteva minute. Lângă apartamentul ei de pe Christopher Lane. Nici măcar n-aveam să cobor, doar să rămân pe loc, să mă gândesc și să văd ce simțeam când mă aflam aproape de fiul meu. Nu era mare lucru, așa-i? Oamenii fac lucruri și mai stranii. Merg la morminte, îngenunchează în fața pietrelor funerare și împodobesc cu flori pământul de deasupra osemintelor. De ce ar face asta, dacă nu pentru a stabili o comuniune fragilă cu umbrele mișcătoare ale amintirilor. Așa ar fi fost și în acea clipă. Doar nițel. Să-l simt în preajmă. Să mă despovărez, să separ amintirea cu momentul în care ținusem în brațe copilașul acela de altele, ca s-o savurez mai bine.

Imediat la est de Waverly exista un spațiu deschis și am decis că era un semn ceresc. Am parcat BMW-ul și am orientat oglinda laterală astfel încât să văd apartamentul lui Midori, aflat într-un bloc antebelic cu șaptesprezece niveluri, la un cvartal depărtare. Ultima dată când fusesem acolo fusese frig, exact ca în acea zi. Îmi aminteam tot ce se întâmplase atunci. Îmi aminteam fiecare cuvânt.

Când va fi destul de mare, *îi voi spune că ești mort. Oricum*, *asta intenționam să fac*, *după seara asta. Și așa ești. Realmente*, *așa ești.*

Oare în prezent el era destul de mare? Oare Midori îi spusese deja că tatăl lui, care în clipa aceea se afla la nicio sută de metri depărtare, murise înainte ca el să se fi născut și deci nici măcar nu existase vreodată pentru fiul lui?

Am oftat. Voiam să mă gândesc la Koichiro, nu la Midori. Mi-a venit în minte ceva ce citisem odată: *Uiți ceea ce vrei să-ți amintești și-ți amintești ceea ce vrei să uiți*[4].

Oricum, ce dracu' făceam acolo? În curând avea să se întunece. Eram obosit și voiam să mă trezesc în zori, pentru eventualitatea în care Accinelli era un tip matinal. Ar fi trebuit să plec.

Am mai zăbovit însă câteva minute, privind blocul, ferestrele despre care știam că erau ale ei, dorind să-mi pot schimba trecutul și să creez un prezent diferit. Doar câteva mici modificări, câteva decizii diferite și poate că m-aș fi îndreptat spre portar și mi-aș fi anunțat numele, cu un cadou sub braț, știind că fiul meu și mama lui mă așteptau și erau nerăbdători să mă vadă sosind.

M-am uitat la ecranul iPhone-ului. Mercedesul lui Accinelli nu se clintise. Bun, era momentul să plec. Să intru pe site-urile securizate, să înfulec ceva în grabă și apoi să mă culc.

Am ridicat ochii și am văzut un cuplu care venea pe Christopher Lane spre mine, pe trotuarul opus, cu un copilaș între ei. Toți trei purtau căciuli și mănuși, din cauza frigului: o asiatică și un bărbat alb, iar copilul chicotea și-și legăna brațele înainte și înapoi. Am clipit scurt, pe urmă am privit mai atent; instinctiv, m-am lăsat mai jos în scaun. Era Midori. Iar copilul era Koichiro.

Inima a început să-mi bubuie. M-am uitat din nou, sfâșiat de conflicte interioare, dorind să privesc, să mă ascund, să cobor din mașină, temându-mă s-o fac, nemulțumit că nu puteam, rușinat de propria-mi ezitare. Și cine era bărbatul care mergea cu Midori și-l ținea pe fiul meu de mână?

Am rămas locului, ghemuit, tremurând și neputincios, și am privit cum ei au trecut de mine pe celălalt trotuar, după care s-au oprit în fața blocului lui Midori. Au vorbit vreun minut, după aceea bărbatul s-a aplecat și a sărutat-o. N-a fost o sărutare prelungă, totuși denota o intimitate, o familiaritate care mă scotea din minți. Apoi el s-a lăsat pe vine și i-a spus ceva lui Koichiro, zâmbind. Koichiro a râs, iar bărbatul s-a ridicat, s-a întors și s-a îndepărtat. Midori și Koichiro l-au mai privit câteva clipe, pe urmă au intrat în bloc.

Furia m-a părăsit brusc, înlocuită de o claritate dură pe care am simțit-o ca de gheață. Bărbatul mergea pe jos. Puteam să las mașina acolo, să cobor și să-l urmăresc. Purtam deja fes și ochelari de soare, așa că nu și-ar fi reamintit nimeni chipul meu. Și mănuși, așa că nu puteam lăsa amprente. N-aveam nevoie de timp sau de vreun control special asupra mediului, deoarece nu era necesar să pară o moarte naturală. Voiam să pară exact așa cum avea să fie: un necunoscut anonim și fără chip care venise din spatele lui și-i rupsese gâtul, după care se îndepărtase neobservat înainte ca trupul să fi atins măcar pavajul.

Midori ar fi știut, desigur. Dar ce ar fi putut face? N-avea cum să mă găsească. Și cum m-ar fi putut pedepsi? Interzicându-mi să-l văd pe Koichiro? Spunându-i că eram mort? *Perfect*, *spune-i-o*, *dacă n-ai făcut-o deja. O să-ți arăt eu ce-nseamnă cu adevărat mort.*

L-am privit pe bărbat în oglinda retrovizoare laterală; se îndepărta pe Christopher Lane. Poate că se ducea la metrou. Să-l urmăresc pe scări, pe urmă să mă apropii de după colț, când nu era nimeni în fața noastră, *bam*, să-l dobor și apoi să merg mai departe, până la scara următoare, pe care să revin la nivelul solului. Să mă întorc la mașină și să dispar ca o fantomă în doar cinci minute.

Perfect. Am coborât, am încuiat portiera, am pus iPhone-ul și cheile în buzunar și am pornit iute și

lin după el. Nu eram furios. Nu simțeam nimic personal. Era, pur și simplu, un job, ca întotdeauna. Iar eu știam cum să-mi îndeplinesc misiunea.

Bărbatul se afla la cincizeci de metri în fața mea și mergea repede în frig. La intersecția cu Seventh Avenue, a traversat pe celălalt trotuar al aleii Christopher, îndreptându-se spre sud. Instinctul îmi spunea că se va duce la stația de metrou din Sheridan Square. Iuțind și mai mult pasul, am scurtat pe Grove, ca să-l interceptez.

A trecut chiar prin fața mea, când mai aveam zece metri până la 4 Street. Am pornit după el, reducând distanța. Am privit atent în jur: trafic moderat pe Seventh Avenue, absolut deloc pe 4 Street. Câțiva pietoni mergeau în ambele sensuri pe această arteră, vorbind, râzând, obișnuiții poligloți newyorkezi. Vitrinele magazinelor erau pustii. Nimic anormal. Era aproape seară, și frig. Oamenii se grăbeau cu capetele plecate spre locuințe și cină sau, pur și simplu, pentru a intra undeva la căldură. Nimeni n-avea să observe, și cu atât mai puțin să-și amintească, un bărbat cu fes și ochelari de soare în mijlocul metropolei vaste.

Exact așa cum bănuisem, a coborât scara la stația de metrou Sheridan Square. Mi-am rotit capul, trosnind vertebrele de la nivelul gâtului, și am privit pentru ultima oară în spate când am ajuns la trepte. Era pustiu.

L-am urmat în jos, pășind silențios. Călcam pe marginile exterioare ale tălpilor bocancilor, cu inima bubuindu-mi sonor. Mai aveam cinci pași până la el. Patru. Trei.

A dat colțul. Am privit înapoi. Nici țipenie de om. L-am urmat. În față era pustiu. M-am apropiat la un pas. Distanța era perfectă. Întind un braț spre capul lui, iar celălalt braț i-l proptesc în șale. Îl trag spre mine, aducându-l pe călcâie, îi cuprind beregata cu brațul, arcuire, trosnet, îi dau drumul, am terminat.

Eram la o clipire de ochi depărtare, o comandă electrică de rutină, declanșarea unei singure sinapse. În o mie de Universuri paralele, am făcut-o și am și terminat deja.

Dar aici, în viața asta, am șovăit. Cu ochii vedeam un coridor pustiu de stație de metrou și un moment perfect pentru acțiune; cu mintea îl vedeam pe Koichiro râzând la cuvintele bărbatului. Răsuflarea mi s-a oprit în gât și brațele mi-au încremenit, pe jumătate întinse în față. M-am oprit, cu stomacul încleștat, cu umerii rulând spre înainte, parcă în conflict cu picioarele înțepenite.

L-am privit pe bărbat, care s-a îndepărtat pe coridor și a cotit după alt colț. Apoi a dispărut.

Am revenit la mașină, simțindu-mi picioarele nesigure. Am intrat, m-am lăsat să cad pe scaun, mi-am coborât fața în palme și am fost brusc zguduit de plâns.

Poate că bărbatul era ca un tată pentru Koichiro, sau avea să fie. Poate că-i era pe atât de aproape de un tată pe cât avea să cunoască fiul meu vreodată. Iar eu tocmai intenționasem să-i răpesc asta. Fiindcă o puteam face? Fiindcă ar fi amorțit o parte rănită din mine?

Am rămas acolo mult timp, simțindu-mă confuz, neajutorat și lamentabil. În cele din urmă, mi-am recăpătat controlul. Am pornit motorul, am plecat și n-am privit în urmă.

Capitolul 22

Am găsit două café internet și am intrat pe site-urile securizate. Nimic, în niciunul din ele. După care, mânat de un impuls prostesc, am căutat pe Google: *Jan Jannick bicicletă Palo Alto.* Primul rezultat a fost un articol de pe pagina întâi din *Palo Alto Daily News.* Un accident bizar, scria în articol. Bicicletă. Noapte. Ploaie. O tragedie. De pe urma lui Jannick rămăseseră o soție și doi copii mici, o fată și un băiat, aflați în grija rudelor în momentele acelea grele.

Am șters istoricul browserului și m-am frecat la ochi. *N-ai avut de ales*, mi-am reamintit eu. *Fie Jannick*, *fie Dox. Jannick sau Dox.*

M-am oprit în localul Katz's Delicatessen, la intersecția dintre Hudson și Ludlow. Mâncarea era bună, dar nu-mi era nici foame, nici poftă, și am mâncat doar pentru a-mi alimenta corpul. În cele din urmă, am mers în Great Neck și am tras la Andrew, unde am făcut baia cea mai fierbinte pe care o puteam suporta, încercând să-mi alung încordarea.

Pe urmă am stat întins în pat, epuizat, totuși incapabil să dorm. O mie de fragmente de imagini și glasuri mi se învălmășeau în minte, fiecare aidoma unui demon flămând care mă rontăia pe dinăuntru. Apoi, în mijlocul acelui tumult mental, am auzit o singură voce: era Delilah și-mi vorbea despre alegeri, despre cum aveam puterea să fac alegerile bune și că alegerile făcute erau cele care mă defineau ca om. M-am agățat de vocea ei, am urmat-o și am început să le înăbuș pe celelalte.

Și apoi, pentru a doua oară în aceeași seară, ochii mi s-au umplut de lacrimi, de data asta înaintea speranței fragile, înspăimântătoare, că poate că Delilah avusese dreptate. Că, în mod improbabil, ba chiar accidental, îi dovedisem dreptatea spuselor. Și că, dacă o făcusem o dată,

atunci o puteam face și altă dată. Și pe urmă din nou.

Poți! mi-am repetat eu, din nou și din nou, cu buzele formând cuvântul acela ca pe o rugăciune, o incantație. *Poți*! *Poți*! Și murmurând mantra aceea silențioasă, strângând-o ca pe ultima și unica mea speranță, am adormit, într-un final, fără vise.

Capitolul 23

A doua zi dimineață m-am trezit la ora 5. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să verific transmițătorul. Mașina lui Accinelli nu se clintise – continua să fie la casa din Sands Point. Am făcut duș, m-am bărbierit și m-am îmbrăcat, apoi am coborât în restaurant pentru micul dejun. În timp ce mâncam, am ținut iPhone-ul deschis în fața mea, pentru cazul în care Accinelli ar fi plecat mai devreme decât consideram probabil.

La ora 6 am început să mă învârt în zonă, pe 25A și Long Island Expressway, între Mineola și Sands Point. La 6:30, transmițătorul a început să emită. Nu m-a surprins. Accinelli era un individ care ajunsese în poziția actuală prin eforturi proprii și avea ambiția pe care o implică succesul eforturilor proprii. Nu mă așteptasem din partea lui să vină la serviciu fix la ora de începere a programului.

Am privit pe iPhone cum a străbătut Searingtown Road, după care am început să-l urmăresc pe Autostrada 495 (I-495), numită de localnici Long Island Expressway (LIE). Traficul era deja dens în direcția opusă, spre New York, și am bănuit că unul dintre avantajele de a locui în Sands Point și de a avea serviciul în Mineola era faptul că Michael Accinelli se afla mereu în contratimp cu grosul navetiștilor.

Pe când îl urmăream, am sperat, dar nu m-am așteptat cu adevărat, că s-ar putea opri la un refugiu de pe șosea, ori la un restaurant favorit, ori în alt loc unde aș fi putut găsi o oportunitate de câteva minute pentru a rămâne singur cu el. N-a făcut-o însă. De pe LIE s-a îndreptat spre sud pe Northern State Parkway, apoi pe East Jericho. Se părea, așadar, că se îndrepta direct de acasă spre serviciu. L-am depășit pe când flutura din mână

spre paznicul aflat la intrarea în parcare și l-am privit intrând.

Am cumpărat sandvișuri și fructe de la un supermarket și m-am întors în camera de hotel. Dacă Michael nu pleca nicăieri până nu termina programul de lucru, avea să mă aștepte o zi lungă de privit și așteptat.

S-a pus însă în mișcare cu puțin înainte de ora 11. Am plecat imediat la mașină, văzând pe iPhone că pornise spre vest pe LIE, spre New York. Pe Brooklyn-Queens Expressway, am ajuns îndeajuns de aproape ca să-i văd Mercedesul cu ochiul liber și am rămas în spatele lui peste podul Williamsburg. Se ducea din nou în centru. Interesant.

L-am urmat pe Delancey, păstrând câteva automobile între noi. *Unde te duci*? m-am întrebat eu. *În același loc ca ieri*?

Mă așteptam să vireze la dreapta pe Bowery și să intre în parcarea pe care o utilizase cu o zi în urmă, dar a continuat pe Kenmare, apoi a cotit la stânga pe Mott, mergând în direcția opusă din care-l văzusem venind cu o zi în urmă. După aceea la dreapta pe Broome, la dreapta pe Crosby și într-o parcare dintre Spring și Prince. Și, brusc, am înțeles. Știam de ce se afla acolo.

Am trecut de parcare, am cotit la dreapta pe Houston, pe urmă iarăși la dreapta pe Mott, același cvartal din care apăruse cu o zi înainte. M-am oprit la colțul dintre Mott și Prince, însă nu l-am văzut venind. Dacă mă înșelasem, atunci îl pierdusem deja și aveam să-l regăsesc doar când pleca din nou cu mașina. Știam totuși că nu mă înșelasem. Toate indiciile fuseseră acolo, însă fusesem prea distras de gândurile despre Midori și Koichiro ca să le pun laolaltă.

Accinelli avea o amantă.

De ce nu-și scosese echipamentul de golf, când îl văzusem cu o zi în urmă? De ce se grăbise, mai

întâi pe jos, apoi pe autostradă? Și nu cumpărase nimic de acolo – n-avusese pungi sau pachete.

Mi-am imaginat scenariul: îi spusese soției că se ducea să joace golf la club, și așa și făcuse, deoarece era important să fie văzut acolo, iar amicii lui să-l susțină inconștient, să-i ofere un alibi, fără ca ei să-și dea seama. Dar stătuse doar pentru un parcurs de nouă găuri, nu de optsprezece. Diferența aceea îi asigurase o fereastră de două ore. Dorise să profite la maximum de ea, așa că nu mai pierduse timp să se schimbe. Ba chiar dorise să rămână cu echipamentul pe el, să-l poarte când avea să revină acasă, mai târziu. Pe urmă întârziase prea mult, așa că fusese nevoit să se grăbească înainte ca soția să intre la bănuieli.

Și de ce optase pentru altă parcare? Tot ce văzusem deocamdată la Accinelli indicase că se simțea în largul lui cu rutinele – în mod prostesc după părerea mea, deoarece chiar ignorând că Hilger îi voia moartea, averea și statutul lui îl făceau o țintă interesantă pentru răpitori. Însă trecuse, practic, în goană pe lângă parcarea Bowery, alegând alta, aflată la șapte sute de metri mai departe. De ce o schimbase, și de ce abia în ziua aceea? Putea fi din cauza faptului că nu voia să fie văzut de același paznic de fiecare dată când venea acolo?

Mai întâlnisem asemenea situații. Când o parte însemnată a activității tale implică filarea oamenilor și descoperirea de tipare pe care să le folosești, vezi multe comportamente ce trec neobservate de cei din jur. Droguri. Prostituție. Jocuri de noroc. Relații extraconjugale. Homosexualitate tăinuită. Dependențe și impulsuri, pofte și patimi. Lumea reală, id-ul sau inconștientul, constantele întunecate ale naturii noastre.

Poate că nu era o amantă. Poate că era un iubit homosexual sau ceva în genul unui sclav tânăr,

astfel de adolescenți fiind pomeniți sub numele de *catamites* sau *puer delicatus* în textele de pe vremea romanilor. Instinctul îmi spunea că era o amantă, dar, de fapt, n-avea importanță. Conta doar că aveam un nou indiciu esențial, care, potențial vorbind, era mai accesibil decât locuința sau serviciul lui Accinelli.

Am traversat Prince și am parcat în fața unui hidrant de cealaltă parte a Mott Street. Bănuiam că nu voi aștepta mai mult de cinci minute, iar confirmarea suspiciunilor mele ar fi meritat probabilitatea redusă a unei amenzi și probabilitatea și mai redusă ca prezența BMW-ului acolo, în acea azi, să fie considerată vreodată ca fiind importantă.

Am coborât, purtând deja fesul și ochelarii de soare, și am pornit spre nord pe Mott, scoțând aburi cu fiecare răsuflare. Automobile și camioane se legănau înaintea mea pe Prince, în scrâșnete de viteze schimbate, presărate de claxoane ocazionale. Am auzit copii strigând și râzând undeva, probabil la o școală din apropiere. O echipă de muncitori repara o conductă de canalizare și, pentru o clipă, răpăitul exploziv al unui ciocan pneumatic a acoperit toate zgomotele din jur. Când am ajuns la colțul străzii Prince, m-am uitat la stânga și, bingo!, l-am văzut pe Accinelli care venea spre mine, îmbrăcat în costum bleumarin. Semaforul de traversare peste Prince arăta lumina roșie și am fost încântat să fiu un cetățean bun, care respectă legea și așteaptă cuminte. În felul acesta Accinelli a avut timp să cotească la stânga pe Mott și s-o ia înaintea mea.

Lumina semaforului s-a schimbat. Am traversat Prince alături de mai mulți pietoni și am rămas pe trotuarul vestic al Mott Street, vizavi de Accinelli și astfel mai probabil să scap de a fi observat de el dacă s-ar fi uitat în urmă. În stânga mea era o biserică, având un gard vechi din cărămidă în jurul curții. Pe partea dreaptă a străzii existau diverse

firme și copertine pentru magazine și cafenele de la parter; deasupra lor se ridicau blocuri din cărămidă roșie, elegante, care fuseseră cândva antrepozite și locuințe de închiriat și pe ale căror fațade coborau în zigzag scări de incendiu negre. Unele clădiri aveau patru niveluri rezidențiale; altele aveau cinci. În timp ce mergeam, eram atent la tot. Doi bărbați și o femeie fumau, tremurând de frig, în fața unui local numit Café Gitane, dar erau prea tineri, cu aspect prea fățiș de hipsteri, așa că nu i-am considerat o problemă. O brunetă atrăgătoare, în haină lungă din piele, își începea ziua de muncă ridicând oblonul metalic al vitrinei unui magazin. Nu părea atentă la absolut nimic din jur și, încă o dată, n-am detectat probleme. Un curier pe bicicletă, cu codițe împletite și ochelari de soare, lua un pachet de la o femeie cu șorț în ușa unei florării cu firma Polux. Ca toți cei pe care-i văzusem până atunci, nu erau deloc atenți la ce se petrecea pe strada din jurul lor. I-am perceput ca simpli civili, nimic mai mult.

În timp ce mergea, Accinelli a vârât mâna în buzunar și a scos un inel cu chei. Le scotea din vreme, ca să intre cât mai repede, nu voia să zăbovească pe stradă, unde putea fi văzut. Cam la jumătatea acesteia, a cotit și a urcat patru trepte din granit spre intrarea unui bloc de apartamente. A descuiat ușa din sticlă cu ramă metalică și a intrat.

Am continuat să străbat Mott până la Houston, apoi am traversat strada și m-am întors, verificând puncte „fierbinți”. Totul părea în regulă. Am fost mulțumit să văd că nu existau ascunzători pentru un lunetist: porțiunea aceea din Mott n-avea locuri de parcare, traficul pe Houston și Prince făcea imposibil să tragi cu arma dintr-un vehicul aflat mai departe și, pentru că exact vizavi de apartament era biserica, singurele ferestre și acoperișuri accesibile erau cele aflate direct deasupra, adică sub un unghi prea ascuțit pentru a fi utilizabil.

M-am oprit în fața clădirii în care intrase Accinelli. Era înghesuită între două magazine: consignația INA Men de haine bărbătești scumpe și A Détacher, un loc micuț care părea în egală măsură galerie de modă și butic de lux. Dacă aș fi fost în locul lui Accinelli și aș fi plătit chiria amantei mele, aș fi ales un loc foarte asemănător cu acela: cu biserica aflată vizavi, astfel încât să nu existe apartamente de la ferestrele cărora să fiu văzut de cineva, plus acces facil la podul Williamsburg și LIE care urma după el. De asemenea, buticurile din apropiere ar fi oferit acoperire în cazul unei întâlniri neașteptate: „Ah, ce surpriză să dau peste tine aici, Bob! Da, îi cumpăr soției un cadou de la A Détacher. Și tu?”

Am urcat treptele și m-am uitat prin ușă, apropiindu-mă mult și încadrând ochii cu palmele, pentru că lumina din exterior se reflecta în sticlă. Primul lucru pe care l-am remarcat a fost absența unui portar. Asta era bine pentru Accinelli – n-ar fi vrut să fie nevoit să se anunțe ori să se explice, să fie văzut ori recunoscut. Și poate că era bine și pentru mine.

Un coridor îngust se întindea vreo opt metri pe lângă un șir de cutii poștale metalice, până la lift. Iluminatul era fluorescent. N-am observat videocamere; alt avantaj din punctul de vedere al lui Accinelli.

Mi-am retras capul. Nu existau ț̂ț̂âni vizibile, iar clanța era în stânga. De acolo ușa avea să se deschidă spre interior. Tot în stânga ușii se găsea difuzorul metalic al interfonului. Pe el fuseseră lipite anunțuri de la FedEx și serviciul poștal. Prin urmare, livrările de corespondență și colete se făceau înainte de ora – mi-am privit ceasul – 11:30, cel puțin în acea zi. Am numărat treizeci de butoane dintre care un vizitator trebuia să aleagă pentru a suna la apartamentul dorit, ca să i se deschidă ușa. Lângă fiecare buton exista un nume. Am parcurs lista rapid. Niciun nume nu-mi spunea

nimic și, oricum, mă îndoiam că vreunul dintre ele s-ar fi dovedit relevant pentru ceea ce urma.

Am mai străbătut strada de două ori dintr-un capăt în celălalt, observând detaliile: unde se putea sta – eu sau altcineva – pentru așteptare și observare, ce magazine și cafenele ar fi oferit o imagine a străzii, cum erau îmbrăcați oamenii și ce făceau. Atmosfera nu era liniștită, totuși nici foarte agitată. Deocamdată, era cam devreme pentru prânz, iar unele magazine nici măcar nu deschiseseră. Probabil că Michael Accinelli prefera vizitele la ora aceea atât pentru lipsa relativă a mulțimilor, cât și pentru pretextul „Ies la un prânz de afaceri" pe care i-l oferea.

Am revenit la BMW și am fost mulțumit să văd că niciun reprezentant al legii care trecuse pe acolo nu observase parcarea ilegală. Am condus de câteva ori în jurul cvartalului, consolidându-mi detaliile în minte, apoi am descris cercuri mai largi, pentru a vedea mai multe amănunte din cartier. După aceea am găsit o parcare pe Bleeker Street, unde am așteptat și am monitorizat transmițătorul. La 12:35, Mercedesul a pornit. L-am urmat de la distanță, pentru eventualitatea în care s-ar fi oprit undeva și ar fi apărut o oportunitate. Mă îndoiam însă în privința aceea. Pe ansamblu, întregul episod putea să fi fost un prânz de două ore. Aveam dubii că Michael Accinelli ar fi vrut să lipsească mai mult.

Am avut dreptate. S-a întors direct la birou, trecând pe lângă paznicul parcării la ora 13 fix.

Am șofat o vreme prin jur, fără să am vreun obiectiv anume, examinând în minte detaliile tuturor celor văzute până atunci – planul general, oportunitățile, ritmul străzilor, riscurile. Accinelli avea să revină la apartamentul lui secret de pe Mott Street, în privința asta eram sigur. Probabil că singurii factori care-l limitau erau programul de serviciu și capacitatea de a inventa motive plauzibile pentru absențele de câte două ore. În

mod uzual, prânzul ar fi fost cel mai convenabil. Iar dacă o secretară ar fi avut suspiciuni despre unele întâlniri care erau stabilite întotdeauna în mod direct, nu prin intermediul ei – ce dacă? Chiar ar fi vrut să-și riște postul printr-un comentariu indiscret care ar fi putut ajunge ulterior la urechile unui individ puternic cum era șeful ei?

M-am gândit la curierul pe bicicletă pe care-l văzusem și am simțit cum se închega un plan. Am început cu parametrii generali, pe urmă am adăugat detalii. Am analizat scenarii de tipul „Ce-ar fi dacă?" și „Dacă… atunci…" Mi-a plăcut ce am obținut. Nu era perfect și existau riscuri, dar riscuri vor exista întotdeauna. Mă îndoiam că voi găsi o oportunitate mai bună ca Mott Street.

Am găsit un magazin de biciclete în Great Neck și am cumpărat modelul cu douăsprezece viteze cel mai ieftin pe care-l aveau, plus o pereche de mănuși lungi, speciale, din neopren, o cagulă din lână și cască, o oglinjoară retrovizoare excelentă, numită Third Eye, care se prindea de rama oricăror ochelari, și un lanț de bicicletă lung de un metru, din oțel călit, numit Kryptonite Fahgettaboutit. Am intrat apoi într-o papetărie Office Depot, de unde am cumpărat o cutie mare cu granule de polistiren pentru protecție la transport. În cele din urmă, am vizitat un magazin de bricolaj, din care am achiziționat o pilă, o pensulă și două cutii cu vopsea – neagră și maroniu-închis. Am șters totul cu atenție și după aceea nu le-am atins decât dacă purtam mănuși.

Într-un parc din apropiere, nu departe de mămici tinere care-și împingeau țâncii în premergătoare sau leagăne, am vopsit cadrul bicicletei. Am început cu cutia de vopsea neagră, fără să fiu prea grijuliu în aplicarea ei. Voiam doar ca bicicleta să pară veche, sau ca și cum cineva s-ar fi străduit s-o facă mai puțin atrăgătoare pentru hoți. Ulterior, într-un cadru mai privat, aveam să-i pilesc numărul de serie.

Am mișcat pensula înainte și înapoi, înainte și înapoi, lăsându-mi mintea s-o ia razna. Bineînțeles că era imposibil să nu mă gândesc la Koichiro. Fiindcă abia îl văzusem și știusem că era atât de aproape de mine. Fiindcă în acel moment auzeam toate mămicile cu copiii lor, care râdeau și flecăreau, și bârfeau despre evenimente din cartier. Fiindcă citisem despre urmările inevitabile, despre consecințele a ceea ce-i făcusem lui Jannick.

Am deschis cutia de vopsea maroniu-închis și am început s-o aplic; soarele oferea un pic de căldură în aerul altfel înghețat. Părinții lui Midori erau morți, iar ea n-avea frați sau surori. Dacă pățea ceva, cine urma să aibă grijă de Koichiro? Cu excepția ei, nimeni nu știa că eram tatăl. Și chiar dacă cineva ar fi știut-o, i-ar fi fost imposibil să mă găsească. Așadar, ce avea să se întâmple cu fiul meu? Cine avea să iasă în față?

Mâna mi s-a oprit în mijlocul unei mișcări și, pentru o clipă, am rămas nemișcat, încremenit de ideea care-mi venise. Fusese tot timpul în fața ochilor mei și n-o zărisem. Fusesem prea concentrat pe finanțarea de către CIA a companiei lui Jannick, acela fusese motivul. Părea o conexiune, însă se putea să nu fie altceva decât o simplă coincidență.

Cine avea să iasă în față? În articolul din *Palo Alto Daily News* scria că soția și copiii lui Jannick erau în grija rudelor. Totuși, cine erau rudele acelea? Părinți? Frați? Surori? Indiferent cine ar fi fost ei, erau ca piesele de pe o tablă de șah, iar moartea lui Jannick le rearanjase pozițiile. Poate că asta intenționase, de fapt, Hilger – o repoziționare.

Am terminat de vopsit bicicleta. După ce vopseaua s-a uscat, am pus în portbagaj vehiculul cu două roți și m-am dus la biblioteca publică din Grand Neck, unde am postat un mesaj pentru Kanezaki: *Ce rude stau acum cu familia lui Jannick*? *Părinți*, *frați… cine sunt ei*? *Nume*, *adrese și*, *cel mai important*, *unde și ce lucrează.*

Fă o verificare cu tot ce mai avem. Este posibil ca Hilger să fi vrut un efect secundar.

•

Următoarele patruzeci și opt de ore au fost lipsite de evenimente. Am continuat să-l urmăresc pe Accinelli, însă el n-a mai plecat de la serviciu în timpul zilei, iar seara s-a dus de fiecare dată direct acasă. M-am gândit că era prea ocupat pentru a-și delega responsabilitățile sau că nu putuse născoci un pretext credibil. Am primit un mesaj de la Kanezaki. Mă anunța că urmărea pistele pe care i le trimisesem, dar asta era tot.

Am început să fiu îngrijorat. Hilger îmi acordase cinci zile și mai rămăsese doar una. M-am gândit să-l contactez și să insist să vorbesc din nou cu Dox. Am decis totuși să n-o fac. Hilger n-ar fi întreprins deocamdată nimic: el avea nevoie de Dox, cel puțin până terminam cu Accinelli. În plus, în chiar clipa de față i-ar fi fost foarte ușor să mă refuze. Nu eram complet lipsit de pârghii, dar trebuia să le folosesc cu moderație pe cele pe care le aveam.

•

În dimineața ultimei zile, așteptam în BMW lângă parcul Sara D. Roosevelt, la zece cvartale de apartamentul din Mott Street, privind ecranul iPhone-ului. Fusesem acolo după ce-l urmărisem pe Accinelli până la birou, ca de obicei, iar deocamdată nu se clintise. Trecuse de ora 11 și începusem să mă gândesc că ar putea fi necesar să-l contactez pe Hilger și să-i spun că aveam nevoie de mai mult timp. Apoi, pe neașteptate, luminița care reprezenta pe telefon mașina lui Accinelli a început să se miște. *Haide*, m-am gândit eu. *Vino aici. Oferă-ți un pic de satisfacție la prânz.*

Am privit cum Mercedesul a rulat spre vest pe LIE, pe urmă pe Brooklyn-Queens Expressway. Când a început să se apropie de podul Williamsburg, am fost sigur.

Am fixat minuscula oglindă retrovizoare de rama ochelarilor de soare pe care-i purtam deja și am coborât din mașină. Aproape fiecare centimetru pătrat de piele îmi era acoperit cu ceva: lenjerie de corp termică, bocanci de lucru, pulover din lână cu gât întors, cagulă, jachetă marinărească, mănuși din neopren. Mi-am atârnat lanțul la gât, am pus casca de ciclist peste cagulă și am așezat cutia cu granule de polistiren pe asfalt. Am scos bicicleta din portbagaj, am rezemat-o de mașină și am privit în jur. În parc se desfășurau două meciuri de baschet. Pe o stradă din apropiere era un șantier de construcții. Nimeni nu-mi acorda nicio atenție. Am așteptat o breșă în trafic, o rarefiere a pâlcurilor intermitente de pietoni, după care am ridicat cutia de mânerul din plastic și am pornit cu bicicleta, ținând-o de ghidon. Cutia era voluminoasă, dar, neavând înăuntru decât granule de polistiren, nu era aproape deloc grea. Îndepărtasem toate etichetele de pe ea, astfel că era imposibil de spus ce conținea.

După ce m-am îndepărtat cu două cvartale de mașină, am încălecat pe bicicletă și am pedalat, ținându-mă cu o singură mână, până la Mott Street. Eram ca orice alt curier în echipament eclectic pentru vreme friguroasă, cu un lanț greu atârnând pe piept și pedalând pe o bicicletă veche, pe care o vopsise ca să fie cât mai urâtă, așa cum fac toți curierii, ca să nu fie furate. Am mers fără grabă pe stradă, verificând punctele „fierbinți” fără să zăresc nimic anormal. La fel ca ultima dată când fusesem acolo, lumina zilei se reflecta din ușa de sticlă, astfel încât coridorul de acces la apartamente era invizibil de pe trotuar. Interfonul de lângă ușă era acoperit din nou cu notițe de la servicii de livrări și am încuviințat din cap, satisfăcut că aveam o grijă mai puțin.

Am rezemat bicicleta de peretele blocului, în stânga ușii, partea care avea să se deschidă atunci când o descuia Accinelli. Am lăsat cutia jos și am

aranjat lanțul în jurul cadrului bicicletei, dar n-am încuiat închizătoarea care unea cele două capete ale lanțului. Nu mi-ar fi păsat dacă cineva ar fi furat bicicleta chiar atunci și, în tot cazul, nu voiam să pierd timp descuind-o după ce terminam totul. Trebuia, pur și simplu, să simulez că eram ocupat cu ceva în cele câteva minute cât îl așteptam pe Accinelli.

Priveam spre nord pe Mott Street, așteptându-mă ca el să apară din capătul sudic al străzii, așa cum făcuse înainte. Oglinjoara retrovizoare îmi oferea o imagine excelentă a străzii dinapoia mea. Din punctul de vedere al lui Accinelli, ar fi părut că eram cu spatele la el, că nu-l băgăm deloc în seamă.

Peste un minut, a apărut de după colțul cu Prince, venind spre mine și crescând permanent în oglinjoara retrovizoare. Un val fierbinte de adrenalină mi s-a ridicat din măruntaie și inima a început să-mi bubuie. M-am uitat în față și n-am văzut niciun fel de probleme.

L-am privit, apropiindu-se în oglindă. Purta costum negru-cărbune și cravată galbenă. Avea deja cheile în mână, ca ultima dată. Zece metri. Cinci. Trei.

Exact când a ajuns la baza treptelor, m-am îndreptat de spate și am ridicat cutia, chinuindu-mă cu ea, exagerându-i greutatea și volumul. El ajunsese în vârful treptelor. Am pornit în urma lui. A vârât cheia în broască și a răsucit-o. Eram la o treaptă mai jos de el. Accinelli a împins ușa, deschizând-o.

— Puteți s-o țineți și pentru mine o secundă? am întrebat eu și în același timp am pășit peste prag, pentru a nu-i oferi, practic, de ales.

O clipă, nesiguranța i s-a citit clar pe față. Este tabu să lași un străin să intre într-un bloc de apartamente din New York. Dar în echipamentul acela, cu casca de ciclist și cutia, păream autentic. Și ar fi fost nepoliticos să nu țină ușa deschisă, să

mă lase să aștept afară în frig, cu pachetul acela mare și greu în brațe. Știam că undeva, în străfundul instinctelor lui, se întreba de ce curierul acela ciclist nu sunase, pur și simplu, la interfon, la apartamentul unde făcea livrarea. Însă pentru că mai mult ca orice voia să pună capăt cât mai repede acelei tranzacții, să intre și să plece cu cât mai puțină interacțiune, avea să-și spună că, desigur, așa aș fi făcut, aș fi putut să fac, să sun la interfon, dar se întâmplase ca tocmai atunci să-l văd deschizând ușa și sperasem că va fi atât de amabil încât să mă ajute…

— Sigur că da, a răspuns Michael și a pășit în dreapta, ținând ușa deschisă când am trecut pe lângă el.

— Mulțumesc, am spus eu și am privit drept înainte peste cutie.

Un coridor rectiliniu cu pereți din rigips, pustiu. Unicul pericol era fie cineva care să iasă din lift, fie cineva care să intre de pe stradă. Dar fiind cu puțin înaintea amiezii în mijlocul unei zile de lucru și întrucât în bloc nu erau decât treizeci de apartamente, riscul era redus și, oricum, inevitabil.

Icnind, am pus cutia jos lângă peretele din stânga mea, lăsându-i lui Accinelli doar un spațiu îngust prin care să treacă pe lângă mine prin partea cealaltă. Am rămas apoi locului ca și cum mi-aș fi tras răsuflarea, așteptându-l să se strecoare.

Brusc, o îndoială îngrozitoare m-a lovit ca un pumn în stomac. Mai multe gânduri mi-au străbătut mintea ca într-o stenografie preconștientă, clare și intense ca o rază laser și cu sonoritatea unei sirene; întreg mesajul a fost expediat și recepționat într-o milisecundă:

Totu-i o capcană. Nu există nicio amantă. Accinelli este pe statul lor de plată. Ei au regizat totul ca să-l urmărești aici, *unde te poate lichida.*

M-am rotit în sensul invers acelor de ceasornic, ca să-l înfrunt, cu mâinile ridicate, atât de convins că voi zări un pistol sau un cuțit, încât, atunci când

am văzut, într-adevăr, ceva în pumnul lui, nu m-am oprit, ci l-am lovit fulgerător cu mâna stângă. În momentul impactului, când obiectul i-a zburat din mână, am văzut ce fusese: cheile lui și nimic altceva. *La naiba*!

Acestea au zburat prin aer. Accinelli le-a urmărit cu privirea, când au ricoșat din peretele coridorului și au căzut apoi pe podea, iar gura i s-a deschis de uluială.

La naiba! m-am gândit eu din nou. Paranoia mă purtase în cele din urmă peste muchie. Toată pregătirea mea fusese perfectă – după numai o jumătate de secundă, Accinelli ar fi trecut pe lângă mine, indiferent, oferindu-și spatele vulnerabil. În acel moment expresia chipului i se înăsprea, brațele i se ridicau, corpul i se întorcea spre stânga, vechile instincte de soldat îi intrau în acțiune și-l pregăteau de luptă.

Nu mă îngrijora că nu l-aș fi putut doborî, deoarece știam foarte bine care va fi finalul. Însă dacă pierdusem elementul-surpriză, dacă el se lupta cu mine, atunci era imposibil să mai pară natural.

Deceniile de experiență dublate de instinct au preluat inițiativa. M-am retras un pas și am exclamat cu glas ascuțit:

— Ah, Dumnezeule, iertați-mă! Pentru o clipă am crezut… am crezut că aveți un cuțit. Doamne Dumnezeule, a fost alt déjà-vu, nu pot să cred! Am fost atacat și jefuit odată și am rămas… vă rog din suflet să mă scuzați!

Accinelli m-a privit, derutat și incredul. Fără doar și poate că o parte din mintea lui continua să urle că eram o amenințare, dar dacă aș fi fost, într-adevăr, una, de ce mă retrăsesem în loc să insist cu atacul? Iar comportamentul meu în acel moment era pasiv, ba chiar supus, cu ton slugarnic și scuze. Înainte ca el să asocieze toate elementele, am rostit:

— Dați-mi voie să vă iau cheile. Vă rog din suflet să mă scuzați!

— Nu! a zis Accinelli, cu brațele tot ridicate și palmele îndreptate spre înainte. Nu, e-n regulă. Le iau singur.

S-a întors și a făcut un pas spre locul unde aterizaseră cheile.

— Nu, vă rog, am insistat eu mișcându-mă odată cu el, iar cuvintele s-au revărsat în cadențe urgente. Regret din suflet. Nu pot să cred că mi s-a-ntâmplat din nou. E groaznic de jenant. La spital mi-au spus că medicamentele ar trebui să m-ajute și au trecut trei luni de la ultima criză, așa că n-ar fi fost de așteptat o problemă. Dar uitați ce s-a…

— E-n regulă, e-n regulă, a zis el repede, pe deplin convins că eram nebun și dorind fără doar și poate mai mult ca oricând să se îndepărteze.

Nu mi-am încetat nicio clipă delirul agitat. Este greu de vorbit și de atacat în același timp. O persoană obișnuită are nevoie mai întâi să-și adune gândurile, să se concentreze, chiar dacă și numai pentru un moment. Accinelli ar fi recunoscut asta, la nivel subconștient, și de aceea ar fi găsit logoreea mea dementă liniștitoare prin comparație cu agresiunea de care se temuse cu numai o clipă mai devreme.

A ridicat cheile și a trecut pe lângă mine. Când a făcut-o, a ținut capul întors spre mine o secundă în plus, dar i-am arătat mâinile, cu palmele spre înainte și brațele ridicate, ca să-mi demonstrez caracterul inofensiv, și am continuat să bolborosesc, cerându-mi scuze.

În cele din urmă, a întors capul. În clipa în care am intrat în unghiul lui mort, am țâșnit și l-am cuprins cu brațul drept pe după beregată, smucindu-l spre mine. În felul ăsta, l-am dezechilibrat și silit să se lase pe călcâie spre spate. Interiorul cotului meu s-a centrat pe traheea lui, destul de apăsat ca să se poziționeze ferm, dar nu atât de dur pentru a strivi ceva. I-am prins bicepsul

stâng în palma dreaptă, mi-am dus mâna stângă prin spatele lui spre ceafă și am strâns. Învățasem în Kodokan tehnica Hadaka Jime, ceea ce înseamnă sugrumare goală, mai cunoscută în Occident ca strangulare în cheie.

Accinelli a icnit și s-a clătinat spre înapoi, străduindu-se să-și recapete controlul centrului de greutate, să-și regăsească echilibrul. Mâna lui stângă mi-a zgâriat antebrațul drept, dar n-a găsit decât suprafața lunecoasă a neoprenului mănușii. A scăpat cheile și a dus spre înapoi mâna dreaptă, fie din instinct, fie ca urmare a unor vechi antrenamente, încercând să-mi scoată ochii, dar mi-am îngropat fața în umărul lui. Cu degetele bâjbâind, el mi-a lovit casca de ciclist.

Totul s-a terminat în nici cinci secunde. Unii oameni rezistă mai mult, alții mai puțin, dar nimeni nu poate rezista foarte mult odată ce carotidele au fost închise și oxigenul nu mai ajunge la creier. Mâinile i-au coborât brusc și s-a înmuiat în brațele mele. M-am rezemat cu spatele de perete, susținându-i o parte din greutate cu corpul meu, și l-am ținut așa.

Eram conștient de forța de apăsare pe care o foloseam. În tensiunea momentului, aș fi putut aplica o forță prea mare, care ar fi cauzat cel puțin niște vânătăi. Scopul strangulării era să lipsesc creierul de oxigen. Orice mai mult de atât era inutil și ar fi lăsat semne. Aveam multă experiență cu Hadaka Jime din perioada cât practicasem judo și întotdeauna o executasem cu precizie. Simțeam, pur și simplu, cât de ferm trebuia să strâng.

Am rămas așa, controlându-mi respirația și numărând secundele. Cineva putea să coboare din lift ori să intre pe ușa dinspre stradă, însă posibilitatea respectivă nu mă îngrijora. Dacă s-ar fi întâmplat așa, i-aș fi dat drumul lui Accinelli, aș fi plecat și aș fi văzut după aceea cum să mă ocup de Hilger și de restul. În tot cazul, nu puteam face absolut nimic pentru a influența, și cu atât mai

puțin pentru a controla, eventualitatea respectivă. Știam cum aș fi reacționat dacă s-ar fi întâmplat, iar asta era suficient.

Mi-am imaginat ce avea să se întâmple în continuare: amanta l-ar fi sunat pe telefonul mobil, apoi, când nu i-ar fi răspuns, ar fi coborât în holul de la intrare. Sau poate alt locatar al blocului avea să-l găsească pe coridor. Nu s-ar fi găsit niciun semn de violență – răni de gloanțe, de cuțit sau traume cauzate de lovituri – și, ca atare, n-ar fi existat nicio justificare pentru o autopsie. Aveau să existe întrebări, bineînțeles, însă Accinelli era un individ marcant, iar familia lui probabil că ar fi vrut să pună capăt urgent chestiunii și să ascundă detaliile despre locul unde murise și ce era posibil să fi făcut acolo. Cauza decesului va rămâne necunoscută și va fi pusă, probabil, pe seama unei embolii sau altei povești similare pe care medicii le-o oferă familiilor pentru a le ajuta să găsească liniștea când moartea nu poate fi altfel explicată.

După patru minute, am știut că nicio resuscitare nu-l mai putea ajuta de acum. L-am lăsat pe podea și m-am uitat afară. Două femei în paltoane de lână și cu căști de protecție îmblănite pentru urechi au trecut prin fața treptelor, râzând, poate în drum spre un prânz timpuriu. Le-am privit. Nu se mai apropia nimeni. Perfect.

Am ridicat cutia și am ieșit din bloc. Am lăsat cheile unde căzuseră. Era logic că Accinelli le ținuse în mână când suferise misteriosul accident vascular și că aveau să fie pe podea în preajma lui.

Am coborât scările și în același timp m-am uitat spre sud pe Mott Street. Era în regulă. Apoi am privit spre nord. Pe urmă, datorită anilor de experiență, am coborât treptele de parcă nu zărisem absolut nimic relevant.

De fapt, îl zărisem pe blondul din Saigon. Omul de sprijin al lui Hilger. Iar el venea direct spre mine.

Capitolul 24

Dox stătea lângă cușetă și făcea exerciții izometrice contra lanțurilor. După sunetele de pe ambarcațiune, știa că se aflau într-un port și că, în mod neobișnuit, trei dintre bărbați debarcaseră, astfel încât rămăsese doar Unchiul Fester. Îi era imposibil să nu simtă groază, deși știa că asta ar fi însemnat o victorie pentru psihopat. Fester avea să-i aducă „surpriza”, o putea simți. Asta, sau ceva și mai rău.

Pentru o vreme fu liniște, după care auzi pași coborând scara, venind către cabina lui. Se așeză pe cușetă și trase zadarnic de lanțuri, nu pentru prima dată. La dracu’, dacă ar fi fost doar puțin mai lungi! Se gândise de o sută de ori să improvizeze o armă, ceva ascuțit, dar în cabină nu exista absolut nimic, nici opritor de ușă sau manivelă de fereastră, nici piese în interiorul vasului de toaletă… nimic. Cu o armă, poate că ar fi avut o șansă. Însă așa cum era situația, nu putea nici măcar să stea în poziție verticală, abia se putea mișca, nu se putea apăra împotriva coaielor și genunchilor lui Fester, când psihopatul îl vizita. Și atunci, cum dracu’ să-l doboare pe nenorocit, așa cum ar fi trebuit?

Fester privi prin ferestruică, apoi deschise ușa. Purta o geantă mare din prelată și zâmbea, iar Dox se gândi: *Nimic bun nu poate ieși de aici.*

— Tocmai mă gândeam la tine, Unchiule Fester, zise el.

Fester rânji.

— Da? Mă bucur atunci că nu te-am găsit frecându-ți-o. Ar fi fost stânjenitor.

— Interesant că ai spus așa ceva, fiindcă exact la asta mă gândeam. Mă întrebam dacă n-ai citit vreodată și ceva literatură de specialitate despre psihosexuali. Cred că ai fi fascinat de ce ai descoperi. Știai că 85% din cei înclinați spre

tortură făceau pipi în pat în copilărie și erau piromani?

Ochii lui Fester se îngustară și urechile i se lipiră de scalp, iar Dox fu plăcut surprins. El născocise toate astea, dar cine putea spune ce soi de copilărie nenorocită avusese un specimen adult ca Unchiul Fester? Oricum, se părea că atinsese un punct sensibil.

— Nu, răspunse Fester, n-am știut.

— Da, da. Scrie în *New England Journal of Medicine* și în *Harvard Psychiatric Review.* Ar trebui să citești articolele alea, fiindcă ai putea afla câte ceva despre propria ta natură.

— Da, *cabrón*?[5] Mă întreb de ce-ți face plăcere să citești asemenea articole?

— Să fiu sincer, psihopații ca tine sunt un hobby al meu. De exemplu, știai că aproape 80% din soldații care s-au oferit voluntari ca anchetatori în cel de-al Doilea Război Mondial au fost respinși pentru că în urma testelor susținute s-a dovedit că erau homosexuali latenți? Sigur că da, asta nu-i nimic rău, să știi. Gay *será*, *será*.[6]

Fester rânji și un ochi îi zvâcni.

— Mai ții minte că am vorbit despre astea? întrebă el, apoi vârî mâna în geantă și scoase o baterie de automobil și cleme tip crocodil. Când ți-am turnat apă-n nas și ai țipat ca o fetiță. M-am gândit atunci… de ce nu?

— Oh, Fester, nu trebuia. Mă simt chiar emoționat că-mi arăți jucăriile tale.

— Vorbește, vorbește, fraiere. E o încălzire bună pentru urlete.

Dox zâmbi și continuă să-și joace rolul, dar simți un val de adrenalină care-i cuprinse măruntaiele față de posibilitatea ce apăruse de la sine. Așadar, aceea era „surpriza”. Fester n-avea să se mulțumească doar cu câteva șuturi și ghionti. Voia să folosească electricitatea, ceea ce însemna că avea să se apropie și să rămână aproape, în timp ce-și făcea de cap cu niște sârme.

Pe ambarcațiune nu mai era nimeni. O șansă mai bună n-avea să mai apară vreodată.

— Vezi, spuse Dox, la asta mă refer. Nu te-ai întrebat niciodată de ce-ți fac atâta plăcere tâmpeniile astea? Sau în Mexic te-ai temut că dacă alții află adevărul, o să te dea pe brazdă și o să te transforme în femeia cuiva? Partea cea mai urâtă – acum poți s-o recunoști, fiindcă nu suntem decât noi doi – este că, în secret, ți-ai dorit s-o fi făcut cineva.

Fester își etală din nou surâsul de psihopat.

— Întoarce-te, *cabrón*!

— Îmi pare rău, *amigo*, dar mi-aș strica, probabil, tot weekendul dacă mi-aș expune posteriorul cuiva cu înclinațiile tale cunoscute.

— Întoarce-te, *cabrón*! Dacă nu, o să te-ntorc eu.

Dox simți o lăsare scurtă a podelei care-l anunță că cineva tocmai urcase la bordul ambarcațiunii. Apoi pași pe trepte. *La naiba*! Fusese foarte aproape să-l provoace pe Fester la un gest nesăbuit. Ei bine, poate că reușea, în schimb, să creeze mai multă animozitate, îndeajuns pentru a garanta o altă întâlnire similară.

— Haide, Fester, adăugă el, spune-mi adevărul. Îți plac fotografiile alea, este? Cele-n care bărbații poartă măști negre din piele și țin cravașe? Poate și niște uniforme de SS-iști, știi la ce mă refer, nu? Accesoriile dintr-alea marfă. Pun pariu că ai o colecție frumușică și că știi site-urile cele mai tari de pe internet.

Fester se albi la față și Dox reflectă: *La dracu' te-am nimerit în plin*, *pervers împuțit*!

Ușa se deschise și în cabină intră tipul cu aspect de băietan. Se uită la Fester, pe urmă la bateria pe care o ținea în mână.

— Ce făceai?

— Nimic, răspunse Fester. De ce te-ai întors așa devreme?

— Ce-i cu bateria asta? întrebă iar tipul, iar expresia chipului său arăta că avea o idee foarte bună în privința răspunsului și nu-i plăcea deloc.

— Unchiul Fester își găsește satisfacțiile în a trage câte o bătută când crede că nu-l vede nimeni, interveni Dox. Atât doar că e prima dată când a fost prins acum în flagrant. Știți toți că-i homo, nu? Ia întreabă-l despre colecția lui de fotografii.

— Taci dracului, mârâi Fester și făcu un pas spre el.

Băietanul avea un pistol în mână, care era îndreptat spre Fester; gestul cu care-l scosese fusese atât de rapid, că păruse o scamatorie. Dox clipi de două ori, întrebându-se pentru o clipă dacă nu i se păruse.

— Nu pot permite așa ceva, zise băietanul foarte calm.

— Mai vezi-ți dracului de treaba ta, rosti Fester și privirea din ochii lui era atât de periculoasă și de încărcată de ură, încât Dox decise că băietanul reacționase ca un profesionist de vreme ce nu întârziase cu scoaterea pistolului.

— Exact asta fac, spuse băietanul cu același ton serios. Și o să-mi mulțumești pentru asta mai târziu, când vei avea ocazia să te răcorești. Deocamdată, vreau să te retragi și să ieși pe ușa aia. Dacă faci orice altceva decât să-mi urmezi instrucțiunile foarte clare, te-am împușcat pe loc.

Pentru o clipă în cabină domni tăcerea.

— Asta-i o modalitate al naibii de urâtă prin care lumea să afle ce ești, de fapt, Fester, da' să știi că există organizații care te pot ajuta cu tranziția. Linii fierbinți, ceva de genul ăsta. Trebuie doar să…

Băietanul se retrase un pas. Ținând în continuare pistolul ațintit spre Fester, întoarse capul către Dox.

— Taci dracului din gură, șuieră el și ceva din tonul vocii îl decise pe lunetist că ar trebui să se supună.

Fester ieși, așa cum i se spusese, și băietanul îl urmă după o secundă. Dox auzi cum încuie ușa, apoi pașii celor doi urcând scara.

Rămase nemișcat mult timp, gândindu-se. Nu era sigur dacă tocmai își crease o oportunitate sau o condamnare la moarte. Un lucru știa cu certitudine: avea să afle asta data viitoare când va rămâne singur cu Fester pe ambarcațiune.

Capitolul 25

Un începător s-ar fi uitat mai atent, verificându-și prima impresie și spunându-și că așa ceva era imposibil, iar atunci avea să fie prea târziu. Cineva mai experimentat și-ar fi ferit privirea, dar numai după o tresărire sau altă reacție de surprindere, și cu un efort vizibil, ceea ce l-ar fi anunțat pe inamic că fusese detectat. Un adevărat supraviețuitor înțelege instantaneu esențialul. În cazul meu, ceea ce nu puteam înțelege pe moment aveam să analizez ulterior.

Am coborât treptele pe trotuar și am pus jos cutia, astfel încât stăteam între ea și bicicletă. Am rămas cu spatele la dl Blond și am început să desfac lanțul bicicletei, privind însă întruna în oglinjoara retrovizoare atașată de ochelarii de soare. Se afla la douăzeci de metri și nu se grăbea, totuși nu mergea nici nepăsător. Purta căciulă neagră din lână, nu atât împotriva frigului, eram sigur de asta, cât pentru a fi mai greu de descris dacă ar fi existat martori. Poate că ar fi fost suficient să mă păcălească și pe mine, însă mersul lui legănat avea aceeași ușurință fluidă pe care mi-o aminteam din Saigon. Și asta mi-a fost de ajuns ca să-l observ acolo.

Pentru moment, era lipsit de importanță cum mă găsise. Iar scopul pentru care se afla acolo îl puteam deduce. Principalul meu atu era limpede: nu numai că nu oferisem niciun indiciu că-l observasem, dar el nici măcar n-avea habar că știam cine era.

Pe când stăteam cu spatele și nu știa că-l priveam, l-am examinat cu atenție în oglinjoara retrovizoare. Purta o scurtă din piele neagră până la brâu și mănuși. Exact cum aș fi făcut și eu. Căciula pentru camuflarea trăsăturilor, mănușile pentru evitarea amprentelor, haina din piele ca protecție ușoară pentru cazul în care se întâmpla

ceva rău și ținta scotea vreo armă. Purta pantofi cu talpă groasă, aproape cu siguranță din cauciuc, astfel că pășea silențios.

Oricum ar fi intenționat să acționeze, avea s-o facă din apropiere. Dacă era înarmat cu un pistol, trebuia să fie de calibru mic, astfel încât zgomotul unei împușcături să fie cât mai redus, iar ideal ar fi fost să-mi lipească țeava de cap. Chiar dacă ar fi fost de calibru mai mare și ar fi avut amortizor, voia să se apropie cât mai mult posibil, pentru a fi sigur în privința împușcăturii. Bineînțeles, cuțitul ar fi fost arma cea mai tăcută dintre toate. Indiferent ce purta asupra lui, stând cu spatele la el, îi spoream încrederea în sine, îi schimbam calculul implicit risc/câștig pe care știam că-l făcea mental, reduceam pericolele aparente ale proximității și-l încurajam astfel să intre în raza de acțiune pe care o voiam.

Ajunsese în acel moment la zece metri. Un val nou de adrenalină mi-a inundat măruntaiele și membrele.

Opt metri. Am desfăcut lanțul de pe cadrul bicicletei. Era lung de un metru și greu de aproape cinci kilograme; capetele i se uneau printr-o încuietoare grea din oțel. Am luat în mână capătul opus încuietorii și m-am prefăcut că înfășor lanțul în jurul tijei șeii, lăsându-l pe dl Blond să-mi vadă permanent mâinile și menținându-i astfel nivelul ridicat de încredere.

Cinci metri.

Mâna lui dreaptă a intrat în buzunarul hainei, apoi a ieșit; brațul i-a rămas aproape de corp, cu palma imediat în fața coapsei. Degetul mare a apăsat un buton și a apărut o lamă. M-am gândit că părea aproape sigur că decisese să folosească aparenta oportunitate și să mă lichideze din spate, retezându-mi beregata. Avantajele aveau să fie siguranța letalității rănii și faptul că sângele îmi va țâșni în partea opusă celei în care se afla el și nu i-ar fi stropit hainele.

Trei metri. Inima îmi bubuia în piept ca o tobă de război. M-am luptat cu impulsul care-mi urla, pur și simplu, să mă întorc și să-l înfrunt până nu se apropia mai mult.

Doi metri. Dl Blond a început să se abată ușor spre dreapta, pentru a ocoli cutia pe care o pusesem pe trotuar. *Acum*!

M-am rotit în sensul acelor de ceasornic, cu lanțul în mâna dreaptă, astfel încât încuietoarea din capătul lui liber să aibă impactul pe care îl are în tenis cel mai devastator rever din lume. Reacția lui a fost instantanee și a dovedit un volum uriaș de antrenamente: a ridicat mâna stângă pentru a-și proteja partea dreaptă a feței, și-a tras capul între umeri, și-a coborât centrul de greutate, flexând genunchii, și, cel mai important, a făcut un pas înainte, în interiorul arcului lanțului, acolo unde lovitura ar fi avut mai puțină forță. Îi anticipasem însă mișcarea, iar acțiunea este întotdeauna superioară reacției. Luând în considerare lungimea brațului meu, a lanțului și flexionarea genunchilor mei, dispuneam de suficiente elemente pentru ajustare. M-am retras o distanță egală, iar încuietoarea a șfichiuit și l-a lovit în mâna stângă și tâmpla dreaptă, aidoma buzduganului medieval cu lanț.

Capul i-a zvâcnit spre stânga și dl Blond s-a clătinat în aceeași direcție. Lanțul și-a încheiat arcul și, când a trecut de linia mea mediană, mi-am rotit șoldurile și l-am expediat din nou, de data asta într-o lovitură de dreapta. Dl Blond avea greutatea pe piciorul stâng și nu s-a putut feri din calea mea. Cumva însă, deși cu creierul zdruncinat așa cum, probabil, era, a izbutit să se lase în jos și să ridice din nou mâna stângă, mai sus de data asta, cu palma spre exterior, protejându-și fața cu antebrațul. Încuietoarea i-a propulsat brațul în cap și l-a clătinat spre dreapta. Dar cu o iuțeală incredibilă, în ciuda șocurilor încasate, și-a

strecurat cumva mâna în jurul lanțului și l-a prins înainte de a ricoșa pe lângă el.

Am încercat să trag lanțul spre mine. A fost o greșeală: dl Blond a tras în direcția opusă și a utilizat contraforța aceea pentru a-și recăpăta echilibrul. Piciorul lui stâng era în față, la câțiva centimetri de piciorul meu drept, și imaginile în oglindă ale corpurilor noastre erau legate între ele prin lanț. A făcut o jumătate de pas cu piciorul drept și cu cel stâng m-a izbit fulgerător în coaste. Lovitura mi-a golit plămânii de aer și m-a trimis spre înapoi, în bicicletă. Doar faptul că țineam lanțul m-a împiedicat să cad.

El continua să aibă cuțitul în mâna dreaptă, în apropierea corpului. Am simțit ce intenționa să facă: să pășească spre mine, să mă țină cu stânga și să înjunghie cu dreapta. Iar flancul îmi era complet neprotejat.

Am dus în spate mâna stângă. Dl Blond a înaintat cu piciorul stâng, urmând să ridice piciorul drept de pe trotuar și să pășească pentru a micșora distanța și a aduce cuțitul în raza de acțiune. Degetele mele care bâjbâiau înapoi au prins cadrul bicicletei. Greutatea domnului Blond îl purta spre înainte, cu momentul de inerție transmis prin picioare până în mâna înarmată. Supra-încărcat de frică și adrenalină, am rotit bicicleta așa cum ar fi făcut un aruncător de disc, aducând-o între noi exact când el a înaintat și a repezit cuțitul spre abdomenul meu. Mâna i-a pătruns printre spițele roții și atunci m-am răsucit, îndepărtându-mă cu un centimetru de tăiș.

Bărbatul a încremenit o fracțiune de secundă, cu mâna stângă continuând să strângă lanțul, cu dreapta prinsă în roata bicicletei, străduindu-se să evalueze noile circumstanțe. Nu știam ce antrenamente urmase, dar puteam face pariu că programa de studii nu inclusese lupta cu bicicleta. Să se repeadă înainte? Să se tragă înapoi? Să dea drumul lanțului? Multe opțiuni și puțini neuroni…

Nu i-am acordat timp să vină cu ceva eficient. Mi-am sacrificat priza pe lanț și am prins roata bicicletei cu ambele mâini, răsucind-o și rotind-o spre stânga mea. Cotul i-a fost împins în corp și mâna i s-a dat peste cap, din umăr. A urlat de durere și a deschis degetele, scăpând cuțitul. Am răsucit și mai brutal, iar dl Blond s-a îndoit într-o parte din mijloc, ca să evite ruperea cotului. Genunchiul drept îi fusese torsionat cu aproape nouăzeci de grade spre interior și-și sprijinea prea multă greutate pe el ca să se deplaseze. Am rotit roata în sens invers acelor de ceasornic, am ridicat piciorul drept și am călcat violent în jos prin spatele genunchiului său, rupându-l. A urlat din nou și, când s-a prăbușit peste piciorul distrus, am continuat să răsucesc roata, iar cotul i-a cedat de asemenea, rupându-se.

Am dat drumul roții și dl Blond a căzut pe spate, cu bicicleta peste el. S-a căznit din răsputeri să se ridice de sub ea, însă două membre nu-i mai funcționau și n-a reușit mare lucru. M-am îndepărtat cu doi pași și am privit cu atenție în jur, pe jos. Acolo era – cuțitul. L-am ridicat și o părticică îndepărtată a creierului meu a înregistrat logo-ul distinctiv de pe lamă și m-a anunțat că era un Emerson cu lama recurbată, specifică modelului Commander, unul dintre cuțitele favorite ale lui Dox.

Dl Blond a izbutit să se ridice în capul oaselor. Ținea cadrul bicicletei cu mâna stângă și și-a tras brațul rupt dintre spițe, zbierând din cauza efortului și a durerii. M-a privit fix, gâfâind, cu nările dilatate de efort și cu fața strălucind de transpirație. A împins bicicleta în față, ca pe un scut cu care să se apere, însă mai avea doar un braț teafăr, iar mobilitatea îi fusese distrusă.

— Îți acord o singură șansă. Spune-mi unde-i Dox și te las în viață.

— În Jakarta, a șuierat el printre dinți.

Nu. Ei n-ar fi ținut ambarcațiunea în același loc după o convorbire telefonică. Mințea.

Dar și eu mințisem.

Am fentat spre stânga și el a căzut prostește în plasă, așa că am pășit cu ușurință înapoia lui. A dat drumul bicicletei și a încercat să se răsucească, dar i-am fixat un genunchi în spinare, rotindu-mă odată cu el în timp ce încerca disperat să se întoarcă pentru a mă vedea. I-am acoperit ochii cu palma stângă și i-am tăiat gâtul cu dreapta.

Tăietura a fost adâncă, însă rapidă și mi-am ferit mâna la timp de gheizerul care a țâșnit. S-a auzit un bolborosit oribil, un urlet înecat în gâlgâituri. A căzut pe o parte și și-a lăsat bărbia în piept, prinzându-și beregata cu mâna sănătoasă, în timp ce sângele i se revărsa printre degete. M-am retras un pas, dar izul acela fierbinte și acrișor a umplut aerul și mi-a copleșit simțurile, extaziindu-mă pentru o clipă în aceeași bucurie dementă a uciderii pe care o simțisem prima dată în Vietnam. Un sentiment foarte apropiat de un orgasm declanșat doar atunci când ucizi un om care încercase cu disperare să te ucidă.

Am rămas nemișcat un moment, iar omul de gheață a fost mulțumit, a exultat, privind cum dl Blond se chinuia să se ridice, zvâcnind din picioare, cu o baltă de sânge lățindu-se pe trotuar în jurul lui. După aceea zvâcnetele au încetinit și mâinile i-au căzut. Un geamăt prelung și bolborosit i-a ieșit printre buze, capul i s-a prăbușit pe pavaj și toată încordarea i-a părăsit membrele. Un picior a continuat să miște încet, înainte și înapoi, înainte și înapoi, fie din reflex, fie în ultimele eforturi zadarnice ale corpului de a lupta – nu-mi dădeam seama și nici nu-mi păsa.

M-am uitat în jur. Câțiva spectatori stăteau încremeniți, cu gurile căscate, șocați, fără să înțeleagă, străduindu-se să accepte dovada propriilor simțuri. Toți aveau douăzeci-treizeci de ani, cu genți scumpe și bărbuțe ferchezuite, care

veniseră acolo pentru un prânz elegant de cușcuș marocan sau ca să cumpere o pereche fabuloasă de pantofi italienești cu talpă groasă. Puteam pune pariu că niciunul dintre ei nu văzuse vreodată un cadavru, cu atât mai puțin unul apărut chiar sub ochii lor. N-am întrezărit nicio problemă imediată, nici complici, nici alte persoane care să pară câtuși de puțin dispuse să încerce să intervină. M-aș fi așteptat să fie mai mulți, dar… Dox spusese că pe ambarcațiune erau patru oameni. Poate că Hilger nu se putuse dispensa decât de dl Blond.

Aș fi vrut foarte mult să-l percheziționez în căutarea unui act de identitate, însă erau prea mulți oameni de față și nu mai aveam timp suficient. În plus, era aproape sigur că venise acolo „curat”. Am închis cuțitul și l-am vârât în buzunar, mi-am aruncat lanțul după gât și am luat cutia. Am îndreptat bicicleta și am fost gata să sui pe șa, când am coborât ochii spre roata din față. Era prea îndoită ca să se mai rotească printre furcile metalice care o flancau fără să se frece de ele. *La naiba*!

Am pus bicicleta pe jos și am călcat roata, îndreptând-o suficient cât să se rotească. Aș fi putut s-o abandonez, pur și simplu, la fel ca pe cutie, dar preferam să nu las nimic în urmă. În plus, pe bicicletă mă puteam îndepărta mai rapid.

Cu coada ochiului am văzut oameni care-și scoseseră telefoanele mobile și făceau fotografii sau filmau, și am fost recunoscător pentru cagulă, cască și ochelarii de soare. Ținând capul plecat, am urcat pe bicicletă și am pedalat pe Mott Street spre nord, în sens opus traficului, astfel încât să nu fiu urmărit de vreun automobil. Roata din față oscila serios, dar a rezistat.

Am cotit la dreapta pe Houston, am pedalat cât de repede am putut patru cvartale până la Forsyth, apoi am cotit iarăși la dreapta, tot în sens opus traficului. La capătul nord-estic al parcului Sara D. Roosevelt era un container pentru gunoi și m-am

oprit lângă el. Am folosit cuțitul domnului Blond ca să deschid cutia și am golit-o în container de granulele de polistiren. După aceea i-am tăiat latura opusă, am turtit-o și am aruncat-o înăuntru. Martorii aveau să descrie cutia pe care o purta curierul ciclist și, cu certitudine, apărea în fotografiile făcute cu telefoanele. Pornind de la ea, nu se putea ajunge la mine, totuși nu exista niciun avantaj în a-i ușura găsirea. Niveluri defensive. Mereu niveluri suprapuse.

Am cotit la dreapta pe Stanton. După alte două cvartale, m-am oprit atât cât să arunc cuțitul și lanțul într-un canal. Am mers pe Allen spre sud, până când am găsit alt container pentru gunoi, în care am abandonat casca și oglinjoara retrovizoare. Ajuns la Canalul Erie, am coborât de pe bicicletă și am rezemat-o de o clădire, convins că cineva o va lua de acolo în mai puțin de cincisprezece minute. Și chiar dacă n-ar fi luat-o nimeni și ar fi găsit-o poliția, era „curată”. Numărul de serie dispăruse, o cumpărasem cu bani-gheață și o ștersesem cu multă grijă, înlăturând orice amprente, chiar în dimineața aceea. Alte niveluri.

Mergând pe jos, am pornit pe Canal spre vest, pe urmă am cotit spre nord pe Eldridge, apoi din nou spre vest pe Hester și am intrat în parc. În timp ce mergeam, am scos cagula și ochelarii de soare și mi-am dezbrăcat jacheta marinărească. Pe dedesubt purtam noua cămașă, sacoul sport și cravata. Lipsit de jacheta voluminoasă, constituția mea părea considerabil mai zveltă. Am adoptat și altă postură, imaginându-mă ca fiind un funcționar, un ins care purta zilnic costum și cravată și lucra într-un birou. Oricine ar fi căutat un curier pe bicicletă ar fi trecut pe lângă mine, aproape fără să mă vadă. Mănușile le-am scos ultimele și am lăsat totul pe jos lângă un coș de gunoi. În parc erau destui oameni fără adăpost și mă așteptam ca rămășițele personajului meu curier să dispară la fel de rapid ca bicicleta lui.

Am scos din sacou a doua pereche de ochelari, cu lentile rotunde, i-am pus la ochi, apoi am verificat iPhone-ul, ca să văd unde parcase Accinelli. La Bowery, în aceeași parcare unde îl văzusem prima dată. Mai aproape de Mott Street decât aș fi preferat, totuși nimeni n-avea să mă recunoască. Oricum, nu puteam lăsa transmițătorul sub mașină. Probabil că nimeni nu l-ar fi găsit și, chiar dacă l-ar fi găsit, nu-mi putea lua urma pe seama lui, dar… după cum vedeam lucrurile, continua să existe o mică probabilitate ca moartea lui Accinelli să fie considerată un accident. Poate că suferise un infarct când asistase la o crimă sângeroasă petrecută la nici zece pași de locul unde se afla el, ceva de felul ăsta. Nu tocmai probabil, dar… evenimentele se derulau prea rapid pentru mine ca să stau și să le analizez. Nu voiam să las în urmă dovezi care să sugereze că Michael Accinelli fusese vânat. Aveam să respect planul original și să mă gândesc la restul ulterior.

Am auzit sirene dinspre vest, de pe Prince Street, și am privit într-acolo când am ajuns la parcarea Bowery. Poliția ridicase deja o baricadă temporară și un polițist în uniformă dirija traficul din fața ei. Paznicul ieșise din ghereta lui și privea.

— Scuză-mă, am spus eu apropiindu-mă de el. Cred că mi-am pierdut Mp3 playerul ultima dată când am parcat aici. Pot să arunc o privire?

— Sigur că da, mi-a răspuns el abia desprinzându-și ochii de la spectacolul care se derula spre vest, pe Prince.

I-am mulțumit și m-am dus la automobilul lui Accinelli. M-am lăsat pe vine, am recuperat echipamentul, l-am vârât în buzunar și am plecat fără alt cuvânt.

Am revenit cu BMW-ul la Grand Neck. După ce am ieșit din oraș și presiunile imediate trecuseră, m-a apucat tremuratul – efectul secundar uzual după o supradoză de adrenalină, dublată de data asta de conștientizarea apropierii mele de moarte.

Am tras pe dreapta la un refugiu de pe autostradă, ca să aștept să treacă.

Am stat acolo aproape o oră. După ce tremurăturile n-au fost mai mult de o vibrație ușoară în vârfurile degetelor, am început să gândesc. Trebuia să analizez trei elemente: cum ajunsese Hilger la mine? De ce? Și ce însemna asta pentru Dox?

„Cum" era cel mai simplu. Știuse, probabil, de existența amantei lui Accinelli, iar asta însemna că știuse și circumstanțele nefavorabile ale locuinței și serviciului. Nu era foarte dificil de anticipat că voi afla de amantă și că voi încerca să acționez la apartamentul ei. Probabil că dl Blond aștepta acolo de câteva zile, poate într-o dubiță la vreo două cvartale spre nord, supraveghind prin binoclu zona din fața apartamentului ei. Când m-a zărit intrând după Accinelli, a știut ce intenționam și a coborât din dubiță, ca să mă intercepteze și lichideze. Fusese un plan bun. Dacă nu l-aș fi văzut în Saigon și nu mi-aș fi reamintit mersul acela lin și legănat, s-ar fi putut să fi zăcut acolo, pe trotuarul rece, în balta propriului meu sânge.

„De ce" era mai greu. Ucigându-mă în imediata vecinătate a corpului lui Accinelli, care nici nu se răcise încă, Hilger ar fi redus masiv șansele ca decesul acestuia să fie pus pe seama unor cauze naturale. Două morți petrecute atât de aproape una de cealaltă înseamnă o coincidență al naibii de suspectă. Iar asta însemna că naturalețea morții lui Accinelli nu era o prioritate pentru Hilger. Și atunci, de ce mă alesese tocmai pe mine pentru job?

Și mai era ceva. Al treilea job era o minciună. Nu exista un al treilea job: era doar o iluzie, un mod prin care să mă facă să-mi cobor garda.

În cele din urmă, Dox. Aș fi vrut să mă îngrijorez, știind că era posibil ca Hilger să-l fi ucis deja, însă omul de gheață nu-mi îngăduia asta. *Analizează problema*, rostea un glas din mintea

mea. *Fii detașat. Fii analitic. Restul nu te va ajuta cu nimic*, *și nici pe Dox.*

M-am pus în locul lui Hilger. El era un tip inteligent. Cum ar fi gândit el?

Există doar două ținte. Imediat după ce a doua este lichidată, *omul meu îl va ucide pe Rain. Să-l omor mai întâi pe Dox*? *Este riscant. Dacă Rain va cere să vorbească din nou cu el*, *înainte de a-l asasina pe Accinelli*? *Și dacă atentatul asupra lui Rain dă greș*? *Fără Dox*, *îmi pierd orice pârghii. Mai bine să aștept. Mă ocup de Dox imediat după ce omul meu confirmă că Rain a fost omorât.*

Simțeam că asta era varianta bună. Eu așa aș fi procedat. Ceea ce însemna că Dox era încă întreg.

Probabil.

M-am frecat la ochi. După trecerea valului de adrenalină, apărea inevitabilul recul parasimpatic. Îmi simțeam mintea greoaie și voiam să dorm cu orice preț.

Cum să abordez situația? Iată singurul lucru pe care trebuia să-l stabilesc în acel moment. Dacă procedam corect, Dox mai avea o șansă. Dacă greșeam, era terminat.

Într-un fel sau altul, trebuia să-l contactez pe Hilger. Trebuia să-l țin în mișcare, să continui să încerc să generez informații noi, până când aveau să fie suficiente pentru un progres semnificativ.

Cum? *Cum*?

Puteam pretinde că totul mersese perfect. *Accinelli a murit*, *aparent în urma unui anevrism. Vreau să vorbesc cu Dox. Dă-mi datele despre a treia țintă.*

Nu, asta l-ar fi neliniștit. Va afla destul de repede despre soarta dlui Blond. Probabil că suspecta deja tot ce putea fi mai rău, pentru că, bineînțeles, individul nu-i raportase după întâlnirea cu mine. Dacă nu recunoșteam ce se întâmplase, el avea să știe că pornisem cumva pe urmele lui.

Atunci, să joc direct. Să-l acuz, să-l amenință, să-mi pierd cumpătul. La asta se aștepta, pentru asta

avea să fie pregătit. Dacă-i ofeream stimulul predictibil, el îmi va oferi răspunsul predictibil.

Și care avea să fie răspunsul acela? O formă de dezmințire generală, tragerea de timp, găsirea unei modalități prin care să ajungă din nou la mine. Nu știa că-l văzusem pe dl Blond în Saigon – dacă ar fi știut, ar fi trimis pe altcineva să mă lichideze în New York –, așa încât credea, probabil, că m-ar putea convinge prin minciuni.

Desigur, aveam să insist să vorbesc iarăși cu Dox. Și dacă Hilger nu mă va lăsa? Așa ceva putea să însemne un singur lucru… după care aveam să-mi petrec restul vieții căutând un mod de a-l face să plătească.

Am mers la biblioteca publică din Grand Neck și i-am postat lui Kanezaki o actualizare. Apoi l-am sunat de la un telefon public. În Tokio încă nu era ora 5 dimineața. Ei bine, avea să-și înceapă ziua devreme.

Telefonul a sunat doar o singură dată, apoi i-am auzit glasul.

— Da.

— Ce faci, dormi cu telefonul pe pernă?

— Uneori.

— Intră imediat pe site. O să găsești toate detaliile despre a doua țintă. Însă a fost deja rezolvată. Lucrurile se precipită.

— A fost deja… ai făcut-o din nou! Nu m-ai anunțat decât după ce ai terminat.

— N-am timp acum de discuții în contradictoriu cu tine. Îl ții minte pe blondul din fotografiile pe care ți le-am trimis?

— Bineînțeles. N-am reușit să aflu nimic.

— Acum o să reușești. Cu nici două ore în urmă a suferit un accident urât în New York.

— Dumnezeule…

— Da. Hilger l-a trimis să mă curețe. Am avut noroc.

— Hilger… asta-nseamnă…

— Exact. Pe listă nu există și ținta numărul trei. Sau, mai exact, eu am fost ținta numărul trei.

— Și… Dox…

— Nu știu nimic deocamdată. Sper însă că-i viu. El este pârghia lui Hilger, nu uita. O să telefonez acum, ca să aflu. Vom ajunge însă peste un minut la asta. Mai ești acolo? Mă asculți?

— Evident, a replicat Kanezaki, pe un ton care sugera că întrebarea mea i-a ofensat demnitatea.

— Bun. Blondul a venit în New York probabil sub un nume fals. Presupun totuși că avea un vehicul, poate o dubiță, care continuă să fie parcată pe strada aia. Dacă o găsesc polițiștii, ar putea s-o asocieze cu un nume. Dacă avem un nume, putem afla cine a solicitat recent viza pentru Vietnam. Mă urmărești?

— Evident, a repetat el.

Mi-am dat seama că eram prea profesoral. Kanezaki nu mai era un novice și nu fusese niciodată prost.

— Tu încă n-ai avut timp să te gândești la toate astea. Eu însă am avut. Acela este unicul motiv pentru care te-am întrebat.

— Nu-ți face griji în privința asta, a spus el și mi-am închipuit un surâs fără chef la celălalt capăt al firului.

— Oricum, dacă am avea un nume și cererea pentru viză a blondului, ne-am apropia foarte mult de Hilger.

— Am înțeles.

Am făcut o pauză, întrebându-mă dacă mai erau și alte chestiuni. Hristoase, trebuia neapărat să dorm!

— Ce-i cu efectele acelea secundare despre care am vorbit? l-am întrebat eu. Știi tu… familia.

— Este aproape gata. Spre sfârșitul dimineții, ar trebui să am ceva.

— Perfect, grozav. Mai e ceva – mi-a venit în minte chiar acum. Am senzația că Hilger o cunoștea pe a doua țintă. O să vezi că ei au luptat

în armată în același teatru de operațiuni. Nu știu ce-nseamnă asta exact, dar… instinctul îmi spune că-i important. Face parte din conexiunile pe care încercăm să stabilim.

— Bine, am înțeles. O să caut în direcția asta. Și apoi?

— O să-i expediez un mesaj lui Hilger, pentru a stabili altă convorbire telefonică. O să încetinesc lucrurile cât pot, însă el va mirosi ceva dacă n-o să insist pentru o discuție cât mai urgentă. De aceea ar fi grozav să vii în următoarele patruzeci și opt de ore cu o informație despre locul în care se află. Ba nu, mai curând. Fiindcă va trebui să și călătoresc până acolo.

— De ce nu pleci chiar acum?

— Nu știu unde…

— Nici nu trebuie să știi, cel puțin nu cu exactitate. Știm că se află pe o ambarcațiune și că, probabil, este încă în proximitatea locului de unde a telefonat ultima oară. Dă-i drumul chiar acum și vei fi deja mult mai aproape, când vom ști locul exact. Așteaptă într-un oraș care e un nod aerian un loc din apropiere cu foarte multe zboruri. Economisești timp.

— Ai dreptate, am confirmat eu. Sunt obosit, ar fi trebuit să fi văzut eu însumi asta.

— Mda, se pare că nimeni nu-i perfect.

Am râs, încântat să văd că era în stare să contraatace.

— Bine, o să dau telefonul acela și apoi iau avionul. Voi avea însă nevoie de niște lucruri de la tine.

— Dă-mi voie să ghicesc. Ceva de la Moș Crăciun.

— Exact. Aceleași jucării pe care le-a adus și anul trecut, mai puțin arma cu tranchilizante. Mai le ții minte sau vrei să le postez pe site?

„Jucăriile” la care mă referam includeau un pistol cu amortizor cu laser în infraroșu și vedere nocturnă, încărcător de rezervă, o sută de gloanțe

perforant-expansive *hollow point*, toc de șold și ochelari pentru vedere pe timp de noapte. Poate că aveau să fie necesare și unele lucruri speciale după ce cunoșteam terenul – presupunând că aveam să-l cunosc din timp –, dar era util ca el să se ocupe deja de echipamentele de bază.

— Le țin minte, a spus el.

— De data asta vreau să fie mai mici și mai ușor de ascuns. Va trebui, probabil, să acționez într-un mediu urban. Și mai am nevoie de o vestă antiglonț și o trusă medicală. Nu știu în ce stare va fi Dox.

— Am înțeles.

Am căzut pe gânduri pentru o clipă, simțind că scăpam ceva. Apoi mi-am dat seama.

— Acte, am precizat eu. Mă-ndoiesc că Dox a călătorit cu un pașaport și indiferent unde ar fi acum, probabil că va trebui să treacă prin oficiul vamal al unei țări în care n-a intrat oficial.

— Mă pot ocupa de asta.

— Bun, imediat ce afli ceva de rudele despre care am discutat sau orice altceva, postează pe site. Te voi contacta, după ce vorbesc cu Hilger.

— Bine. Mult noroc!

Am verificat online cursele aeriene. Singurul zbor fără escală pe care l-am găsit, cu plecare de pe Coasta de Est a Statelor Unite spre Asia de sud-est, era cu compania Singapore Air, pe ruta Newark-Singapore Changi, care decola la ora 23 în seara aceea și ajungea în Singapore după optsprezece ore și patruzeci de minute, la 6:40 dimineața, potrivit orei locale. Era o călătorie lungă, dar ar fi economisit timp, comparativ cu schimbarea avioanelor pe Coasta de Vest a Americii, sau în Tokio ori Hong Kong. În plus, după cum mă simțeam în acel moment, dacă găseam un loc la clasa întâi, probabil că aș fi dormit tot drumul. Iar Singapore m-ar fi adus la o oră de zbor, cel mult două, de poziția probabilă a ambarcațiunii lui Hilger.

Pe drumul spre hotel, am sunat la compania aeriană. Am avut noroc – erau disponibile locuri la clasa întâi. La prețul de peste o mie două sute de dolari pentru un bilet dus-întors, m-ar fi surprins dacă le-ar fi vândut pe toate. Nu știam despre ceilalți pasageri, dar pentru mine confortul suplimentar avea să merite cheltuiala. În domeniul meu de activitate, diferența dintre a ajunge epuizat după un zbor de nouăsprezece ore și a ajunge perfect odihnit putea fi o chestiune de viață și de moarte.

Am achitat nota la hotel și am căutat altă café internet, unde i-am lăsat lui Hilger un mesaj:

Dacă sperai să afli veşti din partea domnului Blond, *s-ar putea să fii nevoit să mai aştepți. Ultima dată când l-am văzut*, *nu se simțea bine deloc.*

Mai ai o singură șansă de a scăpa cu viață din afacerea asta. Eliberează-l pe Dox!

Am sperat că era mesajul cuvenit. M-am gândit că avea să-l impulsioneze așa cum voiam, totuși nu puteam fi sigur. Era posibil ca Hilger să dubleze miza: să-l omoare pe Dox și să vină după mine cu tot ce avea, să încerce să încheie jocul în felul acela.

Nu mi-am făcut însă griji în privința aceea. Nu tocmai. În primul rând, eram prea obosit. În al doilea rând, nu eram eu la cârmă. Omul de gheață controla show-ul în acel moment, iar cuvântul „griji” nu făcuse niciodată parte din dicționarul lui. La urma urmelor, ca să-ți faci griji, trebuie, cel puțin, să-ți pese.

Capitolul 26

Hilger stătea pe puntea superioară, flancat de Pancho și Guthrie. Cu o zi înainte ajunseseră în Singapore și în acel moment erau amarați la o dană din Republic of Singapore Yacht Club. Deși trecuse de ora 1 noaptea, era încă foarte cald și umed, iar toate celelalte șaptezeci de ambarcațiuni ancorate în jurul lor erau tăcute, se ridicau și coborau pe valurile din port ca și cum ar fi răsuflat în somn.

Demeere sunase cu cincisprezece minute în urmă, imediat înainte de ora amiezii în New York. Îl zărise pe Rain la apartamentul de pe Mott Street. Asta nu era o surpriză; ei știuseră că Rain se afla în New York, după locul de unde fusese accesat site-ul securizat, tot așa cum știuseră că fusese în California înainte și în Paris inițial. Deocamdată, era bine.

Accinelli apăruse după alte cinci minute. Demeere îi anunțase că Rain intrase după Accinelli în bloc și toți știau că asta însemna că bărbatul era ca și mort. Demeere pornea să-l intercepteze pe Rain și avea să-l atace la ieșirea din bloc. Le spusese că-i va suna imediat după aceea, apoi închisese.

Asta se întâmplase cu cincisprezece minute în urmă, răstimp care păruse o eternitate. Hilger își imaginase succesiunea evenimentelor: Demeere sunase când Rain intra. Rain avea să acționeze înăuntru maximum cinci minute. Demeere n-avea să piardă timpul când ieșea asasinul, ci avea să-l atace imediat și să-l lichideze. Încă un minut până se întorcea la dubiță, apoi pleca de acolo și-i suna de la câteva cvartale distanță. Erau greu de imaginat niște circumstanțe în care totul să dureze mai mult de zece minute.

Mai trecură alte cincisprezece minute. Nimeni nu spuse nimic. Hilger se gândi să-l sune pe

Demeere, dar nu voia să rişte. Înainte de a coborî din dubiță, Demeere îşi ştersese toate apelurile din telefon. Dacă păţise ceva şi Hilger îl suna tocmai atunci, apelul ar fi rămas în jurnal. Era improbabil să se fi făcut ceva cu numărul acela, totuşi Hilger nu voia să-şi asume riscuri. În plus, dacă Demeere ar fi putut suna, ar fi făcut-o deja.

Se întoarse spre Pancho.

— Poţi accesa prin satelit frecvenţa poliţiei din New York?

Pancho încuviinţă.

— Va dura niţel, dar se face.

— Dă-i drumul. Să vedem dacă putem afla ceva în felul ăsta.

Bărbatul dispăru. Guthrie şi Hilger rămaseră tăcuţi.

Pancho apăru peste zece minute. După încordarea maxilarelor, Hilger ştiu chiar înainte să vorbească.

— S-a raportat o crimă pe Mott Street, zise Pancho. Cadavrul n-avea asupra lui acte de identitate. Este însă un bărbat alb, cu părul blond de vreo treizeci şi cinci de ani.

Hilger aprobă din cap, fără să trădeze vreo emoţie.

— Cum s-a-ntâmplat? întrebă el şi aceea avea să fie unica lui concesie ca preocupare pentru ceva neoperaţional.

— Gâtul tăiat.

Guthrie clătină din cap.

— La naiba! zise el. La naiba!

Hilger oftă. El nu se tulbura în asemenea situaţii, absolut niciodată. Mai pierduse oameni şi înainte şi ştia, din instinct şi din instruire, să nu se lase pradă întristării decât mai târziu, după ce rezolva situaţia imediată şi punea în mişcare noile planuri. Oamenii aşteptau mereu din partea lui să-i conducă, iar conducerea însemna concentrare asupra problemei, nu asupra sentimentelor personale.

— Ce crezi că va face Rain? întrebă Pancho.

— Greu de spus, răspunse Hilger. Dar va lua legătura cu noi. Îl avem încă pe prietenul lui.

— Crezi că l-a lichidat pe Accinelli înainte de a-l omorî pe Demeere?

Hilger încuviință încet.

— Așa cred. Monitorizează frecvența poliției și vom afla destul de repede.

— Ce fel de vulnerabilități creează asta? întrebă Guthrie. Vreau să zic că Demeere opera „curat", nu?

— În privința asta nu există nicio îndoială, răspunse Hilger. Și chiar dacă cineva i-ar atașa un nume, n-ar fi cel real. Și chiar dacă numele fals ar duce spre ceva… Rain nu dispune de genul de resurse pentru a folosi informația aceea. Și chiar dacă ar dispune, noi ne mișcăm prea mult ca să ne găsească. Vom mai fi în Singapore doar o zi, după care vom pleca. Din punct de vedere operațional, n-avem probleme.

— Dacă a fost omorât Accinelli, zise Pancho, atunci nu mai avem nevoie de Rain. Dacă n-avem nevoie de Rain, n-avem nevoie de Dox. Dă ordinul și plecăm imediat spre Insulele Riau, îi legăm o greutate de picioare și-l aruncăm peste bord.

Guthrie îi aruncă lui Pancho o uitătură pe care acesta o ignoră. Hilger avea o idee destul de bună despre ce însemnase schimbul acela de priviri.

— Nu, rosti el. Nu încă. Mai întâi vreau să aud ce are Rain de spus.

— O să-i… o să-i telefonezi soției lui Demeere? întrebă Guthrie.

Dintre ei patru, Demeere fusese singurul însurat. Soția lui era americancă, JoAnne Kartchner, și locuia cu el în Bruxelles. Hilger o întâlnise o dată. Avea ochi vioi și el observase atracția existentă între soți. Munca lui Demeere îl ținea mult timp departe de casă, dar Hilger nu știuse niciodată despre el să fi fost infidel.

N-avea s-o spună în acel moment, dar, imediat înainte de plecarea spre New York, Demeere îi dăduse telefonul la care putea s-o sune pe JoAnne.

— Nu intenționez să dispar nicăieri, precizase el cu un zâmbet scurt. Să-l ai totuși pentru orice eventualitate.

Hilger se întrebă dacă belgianul simțise ceva, dacă avusese o premoniție.

Pentru o clipă se gândi ce persoană ar fi vrut el să fi fost anunțată dacă i se întâmpla ceva fatal. Sau pe cine ar fi vrut să sune el dacă ar fi știut că sfârșitul îi era iminent. În mod clar, pe sora lui, Susan. Era măritată și locuia în New York, însărcinată cu un al treilea copil. Hilger o vizita pe ea și pe familia ei de fiecare dată când ajungea pe Coasta de Est a Americii. La urma urmelor, după moartea părinților lor și neavând alți frați, n-avea rude cu care să păstreze legătura și cei doi fii ai lui Susan, nepoții minunați ai lui Hilger, erau viitorul clanului. Da. Dacă el ar fi știut că se termina totul și ar fi avut timp, s-ar fi simțit alinat în cazul în care vocea lui Susan ar fi fost ultima pe care o auzea.

Încuviință cu un semn din cap.

— Da, o să-i telefonez.

Nimeni nu se clinti. Umiditatea nopții sporise, ca un lințoliu de căldură umedă care-i apăsa pe oameni de sus și din toate părțile.

— Demeere a fost un bărbat bun, adăugă Hilger. Unul dintre cei mai buni și mai de nădejde cu care am avut privilegiul să lucrez. O să ne lipsească. Și-i vom cinsti amintirea, terminând acțiunea pe care am început-o și la care el a ținut îndeajuns pentru a face parte din ea.

Pancho și Guthrie consimțiră în tăcere. Hilger îi privi, mulțumit că aveau să depășească momentul.

Dumnezeule, dar Rain avea să plătească! Și nenorocitul ăla de Dox, de asemenea. Împreună, ei doi îi cauzaseră pierderi importante lui Hilger. Se simțea atât de furios, încât era ispitit să-l lase pe

Pancho să facă ce propusese, să ducă ambarcațiunea în larg și să-l arunce pe Dox la rechini. Era îndeajuns de furios pentru a-i lăsa în prealabil pe ei doi singuri, unul cu celălalt, știind prea bine cum va folosi Pancho răgazul acela.

Însă, ca întotdeauna, operațiunea trebuia să primeze. Demeere fusese cel care trebuia să acționeze în Amsterdam și după dispariția lui altcineva trebuia să meargă acolo pentru etapa finală. Nu-i plăcea ideea de a-l trimite pe Pancho; deși era capabil, atuul lui consta în forță și n-avea finețea lui Demeere. Pentru o secundă, Hilger regretă că nu-l trimisese pe Pancho la New York în locul belgianului. N-o făcuse din cauza aurei de periculozitate pe care o degaja Pancho… Rain l-ar fi detectat cu multă ușurință. Demeere, se gândise el, ar fi avut o șansă mai mare să-l surprindă. Ei bine, nu se întâmplase așa, dar n-avea nimic de câștigat din a-și face mustrări de conștiință din cauza aceea.

Iar Guthrie era în mod clar bun, în mod clar de nădejde… totuși Hilger nu-l știuse de atâta vreme ca pe ceilalți și nu era sigur dacă să se încreadă în el într-o acțiune esențială cum era Amsterdamul.

În cele din urmă, putea fi nevoit să se ducă el însuși. Da, probabil că ar fi fost soluția cea mai bună. În ciuda celor întâmplate, operațiunea continua să-și urmeze cursul. Cel mai bine era să se ocupe personal de ea.

Pentru moment, asta însemna să-l mai păstreze puțin pe Dox.

Dar numai puțin.

Capitolul 27

Zborul lung se dovedi a fi exact ce-mi trebuia. Nu puteam să fac absolut nimic până nu reveneam pe sol și faptul că știam și acceptam asta îmi îngăduise să mă destind pentru prima dată de când primisem mesajul lui Hilger în Paris. Am mâncat zdravăn la clasa întâi, apoi am dormit bușteau aproape douăsprezece ore. M-am trezit rezonabil de înviorat, când mai aveam până la Singapore mai puțin de cinci ore de zbor.

M-am gândit ce voi face după aterizare. Aveam să rămân în terminal, cel puțin la început. Putea fi nevoie să zbor imediat spre Jakarta sau Kuala Lumpur, sau cine știe spre ce alt loc, în cazul în care Kanezaki aflase coordonatele lui Hilger și în funcție de momentul în care Hilger voia să dea telefonul. Nu intenționam să irosesc timpul trecând de două ori prin vamă sau fiind silit să-i explic unui vameș motivul pentru o întoarcere rapidă, după ce abia ieșisem.

Perfect, *găsește o conexiune internet în terminal după aterizare*, *accesează site-urile securizate*, *vezi ce a scris Hilger*…

Gândurile mi s-au oprit acolo, poticnindu-se într-o problemă pe care n-o anticipasem. Dacă Hilger știa de unde accesam site-ul și vedea că o făcusem din Singapore sau din orice alt loc din Asia de sud-est, avea să înțeleagă că veneam după el.

La naiba! Cât de prost fusesem să nu văd ceva atât de evident. Se întâmplaseră, într-adevăr, multe și eram obosit, totuși…

Delilah. Nu întrezăream vreo alternativă. Îi puteam da ei adresa URL, ca să copieze și să lipească mesajul lui Hilger pe site-ul securizat pe care-l utilizam noi doi. Sau să i-l dictez la telefon. După aceea îi dictam răspunsul, pe care ea să-l posteze pe site. Hilger ar fi crezut că revenisem la

Paris după cele făcute în New York. Ba chiar în felul acela aș fi profitat de unele avantaje. Dacă Hilger mă credea în Paris, s-ar fi destins, ar fi coborât garda.

Dar dacă ea spunea totul Mossadului? Poate că n-avea s-o facă, totuși nu mă puteam bizui pe presupuneri. Pe de altă parte, dacă Mossadul voia moartea lui Hilger, așa cum îmi spusese Delilah, bănuiam că exista o șansă cel puțin decentă ca să nu-mi stea în cale. Iar dacă totuși intervenea… ei bine, trebuia, pur și simplu, să fiu nevoit să-mi asum riscul. M-aș fi putut adresa lui Kanezaki, dar n-aveam suficientă încredere că nu-mi va filtra mesajele lui Hilger. El avea agenda proprie de acțiuni și salvarea lui Dox era doar tangențială la ce-l interesa cu adevărat. Din multe motive, atât personale, cât și profesionale, nu voiam să apelez la Delilah, dar nu exista nimeni altul spre care să mă-ntorc.

Imediat după ce am aterizat și am coborât din avion, m-am îndreptat spre un telefon public din terminal, ca s-o sun. În Paris era miezul nopții, dar Delilah era pasăre de noapte și nu se culcase. Nu știam însă dacă era sau nu singură. Dacă se găsea în timpul unei operațiuni, atunci n-avea să răspundă apelului.

Norocul mi-a surâs. A răspuns imediat cu glas ușor răgușit.

— *Allo.*

— *Allo*, am spus eu. *C'est moi.*

A urmat o pauză, apoi Delilah a întrebat:

— Totul e bine?

— Niciun progres important, dar s-au înregistrat unele mișcări. Am… nevoie de ajutorul tău cu ceva. Se poate?

— Știi bine că da.

— Perfect. Pentru a mă contacta, amicul nostru utilizează un site securizat. El însă dispune de o modalitate de a afla locul de unde am accesat site-

ul. Nu vreau să știe unde sunt acum. De aceea vreau să accesezi pentru mine site-ul.

— Asta-i un fleac. Crezusem că-mi vei cere mai mult.

— Este posibil. Deocamdată, asta-i tot ce-mi trebuie. Să-l accesezi, după care să copiezi și să lipești ce găsești acolo pe site-ul pe care-l folosim noi doi, pe urmă să-mi postezi răspunsul pe primul site. Dacă vom proceda așa și el verifică de unde am accesat, așa cum mă aștept să facă, va crede că sunt în Paris. În felul ăsta voi obține un avantaj.

— Am înțeles.

— Va trebui să te duci însă într-un loc „curat”. El nu trebuie să te poată urmări…

— Da, știu asta.

Pentru o secundă m-am gândit la replicile „Evident” pe care le rostea iritat Kanezaki și la unele dintre comentariile primite, de asemenea, din partea lui Dox de-a lungul anilor.

— Sunt… exagerat în recomandările astea?

— Da.

Mi-am dres vocea.

— Uite ce-i, nu mă lua cu zăhărelul. Poți să mi-o zici în față.

Delilah a râs.

— Plec chiar acum. Sună-mă peste o jumătate de oră.

M-am dus la un terminal internet. După obișnuita verificare de spyware, i-am trimis lui Delilah adresa URL a lui Hilger. După aceea am intrat pe site-ul lui Kanezaki. În ultima săptămână, de câte ori fusesem acolo nu găsisem nimic, așa că n-aveam nici în acel moment prea mari speranțe.

Mă înșelasem. Kanezaki dăduse lovitura. *Bărbatul care a murit în New York se numea Wim Demeere. A cerut viză pentru Vietnam sub numele William Detts și a călătorit spre Saigon în același timp cu tine. Atașez fotografia din cererea de viză.* Poza respectivă avea dimensiunea unui timbru

poștal. El era: blondul pe care-l văzusem în Saigon și pe care-l omorâsem după aceea în New York.

În același timp, a cerut viză și a călătorit un anume James Hillman. Atașez poza lui. Ți se pare familiar?

L-am recunoscut imediat pe bărbatul din a doua fotografie. Hilger.

Și acum partea cea mai bună. Ai avut dreptate, Dox încerca să-ți spună ceva despre un pușcaș marin. Numele lui este Frank „Pancho" Garza, iar Hilger îl cunoaște din Irak. În Shanghai, Garza are înregistrată pe numele lui o ambarcațiune de pescuit de zece metri, Ocean Emerald, *cu privilegii de andocare în Shanghai Boat Yacht Club.* Ocean Emerald *a fost în Jakarta săptămâna trecută, iar cu două zile înainte a făcut escală la Singapore Yacht Club. Din câte știu, încă n-a plecat din Singapore.*

Mi-am dat seama că strângeam mouse-ul atât de tare, că-l puteam rupe și m-am silit să mă opresc. Singapore… la naiba, erau chiar acolo! Nici măcar nu mai trebuia să zbor până la Jakarta, Kuala Lumpur sau altundeva. Era vestea cea mai bună pe care o primisem de când începuse toată nebunia aceea.

Despre efectele secundare: Jannick avea un frate, Henk Jannick. El a trecut săptămâna trecută prin vama de pe aeroportul din San Francisco, aparent pentru a se îngriji de familia fratelui său și de a ajuta în chestiunile legate de înmormântare și deschiderea succesiunii. Henk este directorul securității portuare din Rotterdam. Adjunctul lui este un alt cetățean olandez, Joop Boezeman.

Două amănunte despre Boezeman. În primul rând, se pare că el conduce serviciul de securitate atunci când lipsește Henk. În al doilea rând, anul trecut în luna septembrie a participat la o conferință din New York, organizată de Securitatea Maritimă SUA. Accinelli a fost unul

dintre conferenţiari. Demeere s-a numărat printre participanţi.

Teoria mea este: *Boezeman lucrează pentru Hilger. Nu ştiu ce anume intenţionează Hilger să facă*, *dar este ceva din Rotterdam*, *ceva ce şeful securităţii de acolo ar putea să împiedice. Eliminarea directorului securităţii este însă prea dificilă sau ar fi prea mediatizată*, *sau ambele. De aceea Hilger l-a ucis pe fratele lui Henk din California*, *silindu-l astfel pe Henk să plece acolo*, *iar în absenţa sa adjunctul lui Boezeman conduce totul. Cu el la şefie*, *Hilger beneficiază de oportunitatea de a întreprinde ceva. Întrebarea este „ce”*?

Alte întrebări: *De ce a vrut Hilger să-l omoare pe Accinelli*? *De ce au fost Demeere*, *Accinelli şi Boezeman simultan la conferinţa Securităţii Maritime din New York*?

Ştiu că eşti în avion acum. Sună-mă imediat ce ai citit materialele astea. Simt că-i ceva foarte important.

Asta era ceea ce sperasem. Multe piese disparate, care, prin apariţia unei singure informaţii noi sau a schimbării perspectivei, se închegau brusc într-un tot coerent. Dar Accinelli, iar între timp Boezeman şi ceilalţi… Nu-mi păsa însă absolut de niciunul. Hilger îl ţinea pe Dox chiar acolo, în Singapore. Asta era tot ce conta.

I-am acordat lui Delilah jumătatea de oră cerută, apoi am intrat pe site-ul nostru. Ea lipise deja mesajul lui Hilger:

Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ai făcut treabă bună cu Accinelli, *dar mai trebuie să termini un job înainte ca Dox să fie liber. Ştiu că vrei să vorbeşti cu el. Sună-mă ca data trecută*, *la 8 GMT. Asta înseamnă peste 24 de ore din momentul când las mesajul acesta.*

Am zâmbit. Stimulare – răspuns. Atacând primul, cu ameninţări şi acuzaţii, îi oferisem o posibilitate de a nega totul şi a încerca să mă

descurajeze. Și poate că în felul ăsta îi câștigasem lui Dox ceva timp.

M-am uitat la ora de afișaj a site-ului. Hilger lăsase mesajul la ora 8 GMT în ziua anterioară. Asta însemna ora 16 în Singapore, în timp ce eu zburasem. Așa că mai aveam – mi-am privit ceasul – puțin peste opt ore până când trebuia să-i telefonez.

Am șters istoricul browserului, am mers la alt telefon public și l-am sunat pe Kanezaki.

A răspuns imediat.

— Unde ești?

— Nu prin…

— Folosesc un echipament de criptare, e-n regulă. Unde ești?

— În Singapore.

— Perfect, excelent. Speram c-o să prinzi zborul fără escală de pe Newark. Și eu sunt aici.

La naiba! am reflectat eu.

— Unde ești…

— Ai intrat pe site, da?

— Da.

— Erai deja în avion când am primit informațiile. Am fost nevoit să plec imediat – să strâng echipamentul necesar, să prind un avion… n-am avut prea mult timp.

De fapt, prezența lui acolo era o veste bună.

— Unde stai?

— În Grand Hyatt, la intersecția dintre Scotts Road și Orchard. Poți să vii aici?

În mod obișnuit, aș fi refuzat. Îmi este inerent inconfortabil să îngădui altcuiva să aleagă un loc de întâlnire. Însă ar fi fost absolut lipsit de sens pentru Kanezaki să încerce să-mi întindă o ambuscadă. Poate cu altă ocazie, dar nu în acel moment. Mi-am suprimat paranoia și am răspuns:

— Bine. Peste două ore.

— Camera 704. Voi fi aici.

Am închis și am sunat-o pe Delilah de la alt telefon.

— Ai primit? m-a întrebat ea.

— Da. Mulțumesc.

— O să-ți dau acum alt număr de telefon, o linie protejată, cu criptare. Trebuie să vorbesc cu tine, este important.

— Poți să postezi informațiile pe…

— Voi posta numărul de telefon pe site. Trebuie neapărat să vorbim.

Ceva din tonul ei m-a făcut să înțeleg că eram un idiot să argumentez. Am închis, am intrat pe site-ul securizat și am sunat-o pe linia protejată.

— Ce este? am întrebat eu.

— Știi unde-i Dox?

— Am… o idee destul de bună.

— Ai zis că-i pe o ambarcațiune. Cum o să-l scoți de acolo?

De ce mă întreba asta?

— Cum crezi?

— Cred că ești atât de furios și de speriat, încât intenționezi să intri acolo, trăgând din toate pozițiile.

M-am încruntat.

— Nu-i chiar felul la care mă gândisem.

— Dacă n-ai informații solide despre configurația interioară a ambarcațiunii și despre numărul și pozițiile ocupate de cei dinăuntru, ai putea la fel de bine să fii legat la ochi. Ar însemna sinucidere – pentru tine și pentru Dox. Nu poți să faci asta de unul singur.

— Uite care-i treaba, îți apreciez oferta, dar termenul expiră pentru mine azi. Tu ești mult prea departe.

— Nu mă refer la mine. Mă refer la Boaz.

— Poftim?

— Este în Jakarta. Și are ceva de care ai nevoie.

— Ce naiba caută-n Jakarta?

— Știi bine ce. Așteaptă telefonul tău.

M-am simțit străbătut de un fior rece.

— I-ai spus, am rostit eu încetișor. Despre Dox. Despre Hilger.

— Da, i-am spus. Oamenii mei vor să-l lichideze pe Hilger. Te vor ajuta.

— Moartea lui Hilger este ceva secundar. În clipa de față nu încerc decât să-l salvez pe Dox.

— Este același lucru. Și nu vei salva pe nimeni dacă vei fi ucis când ataci barca aia.

Nu i-am răspuns. *Mai întâi*, *Midori*, m-am gândit eu. *Iar acum*, *tu. Uite ce se-ntâmplă când îmi cobor puțin garda. Absolut de fiecare dată.*

— Înțelegi? a continuat Delilah.

— N-am nevoie de ajutorul tău, am zis eu abia reușind să-mi modulez glasul. N-am nevoie să-ncerci să-mi ghicești gândurile și să decizi ce-i mai bine pentru mine. Am supraviețuit multă vreme, trecând prin niște situații pe care nu le-ai crede dacă aș încerca să-ți spun – și am făcut-o cu propriile instincte și cu propria judecată.

— Bravo! continuă să trăiești așa. Să nu-ți schimbi niciodată tactica. Va continua să funcționeze perfect pentru tine, până în ziua în care vei muri din cauza asta.

Poate că ar fi mai bine, am reflectat eu. *Asta-i ocazia ta*, *motivația s-o părăsești. Ai știut dintotdeauna că nu te poți încrede în ea. Acum ți-a oferit dovada. Ia-ți rămas-bun și ai terminat.*

— N-aveai niciun drept s-o faci, am rostit eu, pregătindu-mă.

— Ba da, John, am tot dreptul s-o fac. Vezi tu, eu te iubesc. Iar asta-nseamnă că am dreptul și obligația și, da!, interesul de sine egoist de a nu te lăsa să faci ceva stupid, care să te omoare!

— Mă… mă…, am bolborosit eu prostește, văzând cum planul de părăsire a lui Delilah îmi era distrus pe neașteptate.

— Te iubesc, a repetat ea.

A urmat o pauză prelungă.

— Nu știu ce să spun, am izbutit eu să mormăi.

— Răspunsul tradițional este: „Și eu te iubesc”. Dacă vrei, poți să-l încerci pe ăsta.

Am înghițit în sec.

— Spune-mi despre Boaz, am adăugat eu, sperând că ea va accepta asta ca pe un soi de răspuns.

— Are ceva care te poate ajuta să urci în siguranță pe barcă. Și care-l poate scoate pe Dox de acolo. Este cu un avion privat. Are plinul făcut, e gata de decolare și te poate aștepta oriunde vrei. Trebuie doar să-l suni și să-i comunici locul.

A urmat altă pauză prelungă. Apoi am zis:

— Dă-mi numărul.

Mi i-a spus. L-am notat.

— Eu… ăăă, o să…, m-am bâlbâit eu.

— Ajută-l pe Dox. Și ai grijă de tine. Despre restul putem vorbi mai târziu.

— Stai, am zis. Eu…

Ea însă închisese deja.

Am sunat la numărul pe care mi-l dăduse. Un bărbat, al cărui glas l-am recunoscut, a spus în engleză cu accent pronunțat:

— Aici Boaz.

— Salut!

— Shalom, Rain-san, a spus el și mi-am închipuit zâmbetul lui irezistibil. Speram c-o să mă suni.

— Linia asta-i protejată? am întrebat eu, sperând ca răspunsul să fie afirmativ, deoarece îmi folosise numele.

— Bineînțeles. Unde ești?

— Asta depinde. Ce ai pentru mine?

— Nu ți-a spus Delilah?

— Nu în amănunt.

— Atunci îți voi spune doar atât: este o tehnologie de recuperare a ostaticilor, concepută de comandourile noastre Sayeret Matkal. Strict secretă. Și exact ce-ți trebuie.

— Cât o să mă coste?

— Noi îl vrem pe Hilger mort. Așa cum știi, el l-a ucis pe Gil în Hong Kong și de atunci l-am căutat întruna. Delilah a menționat că ai informații pe baza cărora se poate acționa și care-i precizează

poziția. Dacă-i adevărat, poți să folosești tehnologia Sayeret. Ți-o pot aduce.

Informații pe baza cărora se poate acționa? m-am gândit eu. Poate în acel moment, dar nu și când Delilah îl contactase pe Boaz. Ei bine, ea îi spusese ce crezuse că era necesar pentru a-l implica.

— Nu ți-e frică de represalii din partea CIA? am întrebat eu, trăgând de timp ca să pot decide dacă să-i spun sau nu unde mă putea găsi.

— Știi bine că Hilger nu mai face parte din CIA. Acum este liber-profesionist și asta îl face vulnerabil.

Din perspectiva mea, nu era o declarație tocmai liniștitoare. La naiba, cum să abordez totul?

— Sunt în Singapore, am precizat eu și am simțit că pierdeam controlul situației.

Mai întâi Kanezaki, apoi Delilah, pe urmă Boaz… Hristoase, aș îi putut organiza un party.

— Voi fi acolo în trei ore. Spune-mi unde.

— Te pot suna pe numărul ăsta? am întrebat eu.

— Bineînțeles, este telefon mobil.

— OK, te voi suna. Să fii undeva prin centrul comercial Orchard Road.

După precauțiile uzuale care plecau de la premisa scenariului cel mai nefavorabil în aeroport și pe drumul de acolo, adaptate pentru a ține seama de acoperirea extinsă cu videocamere de supraveghere publică asigurată de guvernul singaporez, m-am îndreptat spre Grand Hyatt, din apropiere de Orchard Road, cartierul comercial de lux din Singapore. Erau vreo 27 de grade Celsius și umezeală și, după condițiile arctice din New York, m-am bucurat de căldura tropicală. Zona din fața Orchard Towers era ticsită de chinezi, malaiezieni, indieni și străini bine îmbrăcați, și am surprins frânturi de conversații în șase-șapte limbi. Mașini și taxiuri așteptau răbdător la semafoare în ambuteiajele de la orele de vârf și aproape că am surâs față de absența evidentă a claxoanelor. Se

părea că oamenii aceia găsiseră o cale de a se înțelege reciproc.

Am luat liftul până la nivelul al zecelea, apoi am coborât pe scări până la nivelul șapte. Am mers cu băgare de seamă pe coridorul pustiu până la ușa lui Kanezaki. Am ciocănit și după aceea m-am retras câțiva pași. În ciuda celor ce-mi spunea mintea rațională, detestam să apar într-un loc unde eram așteptat. Mai ales după cele întâmplate în fața blocului amantei lui Accinelli.

Kanezaki a deschis și m-a privit, iar pe chip i-a apărut o expresie întrebătoare.

— Nu vrei să intri?

Am încuviințat din cap și am pășit în cameră. Jaluzelele erau coborâte și am observat imediat că ușile glisante ale camerei de baie erau deschise. La fel și cele ale debaralei. Kanezaki era amabil și în același timp rațional. Când ai de-a face cu cineva care-i cu ochii-n patru după orice amenințări, te joci cu focul dacă nu-l lași să-ți vadă mâinile.

Kanezaki a încuiat ușa și a activat anunțul „Nu deranjați!” Pe urmă a așezat o geantă de voiaj din nailon pe unul din paturile gemene și mi-a făcut semn spre ea. Faptul că mă invita să umblu eu în geantă și că n-o făcea chiar el dovedea, de asemenea, experiență și rațiune.

Mi-am lăsat jos geanta și am deschis-o pe a lui. Înăuntru era un pistol de calibru .45 SOCOM HK Mark 23 cu dispozitiv Trijicon pentru vedere pe timp de noapte, modul pentru țintire cu laser, amortizor Knight’s Armament, două încărcătoare de rezervă, o sută de gloanțe Federal Hydra-Shok și un toc Wilcox, de șold. Totodată, ochelari pentru vedere pe timp de noapte. Aceleași echipamente pe care mi le furnizase mie și lui Dox pentru raidul nostru din Wajima cu un an în urmă.

— Ți-am zis să fie ceva ce se poate ascunde, am comentat eu, cântărind în palmă HK-ul și trăgându-i culisorul, pentru a verifica închizătorul, care era gol.

Dacă îi montam amortizorul, blestemăția ar fi fost lungă de aproape o jumătate de metru.

— Am făcut ce am putut mai bine, a replicat Kanezaki. Am crezut că îți va plăcea SOCOM-ul.

— Da, e OK, dar nu vreau să merg cu el pe stradă în plină zi.

— Acțiunea asta va avea loc în timpul zilei? Atunci, nu ne trebuie echipamentul cu vedere nocturnă.

— Nu. Deși este mai bine să-l avem și să nu fie nevoie să-l folosim.

— Ei bine, SOCOM-ul l-am împrumutat din arsenal fără să pună nimeni întrebări. Vezi că în geantă este și o salopetă de pescar. Tocul de șold va încăpea acolo, ba chiar va rămâne și spațiu. Despică-i o fantă la șold și o să ai acces rapid.

Am scos salopeta la care se referea și am întins-o pe pat. Da, probabil că avea să meargă. Înăuntru existau până și undițe telescopice demontate și o cutie cu momeli, menite, evident, ca acoperire la clubul de iahting. Plus o șapcă de baseball cu cozoroc și ochelari de soare, alături de mănuși, binoclu și trusa sanitară solicitată.

— Te-ai gândit la toate, am comentat eu plăcut surprins.

Kanezaki a înălțat din umeri.

— Două minți sunt mai bune ca una. Uită-te în cutia pentru momeli.

M-am conformat. Alături de un set complet de nade, era un Benchmade Mini-Reflex cu lamă lungă de opt centimetri. Am apăsat butonul și lama s-a depliat, blocându-se.

— Frumos!

— Să nu fii prins cu el. Este ilegal în Singapore și nu poate fi purtat decât de militari activi și polițiști. Poți să dai de necazuri.

Am râs și am vârât cuțitul în buzunar.

— Și vesta antiglonț?

— În debara.

M-am uitat într-acolo. Două veste albastre atârnau pe două umerașe. M-am apropiat de ele și am cântărit una.

— Hristoase, ce ușoară e! am exclamat eu. Ești sigur că-i bună de ceva?

— Dragon Skin. Oprește un glonț de calibru .7,62 cu viteza de șapte sute cincizeci de metri pe secundă.

Am încuviințat din cap, încântat.

— Aici sunt două, am zis eu.

— Vin cu tine, a zis el deviind de la subiect.

L-am privit și am văzut că era serios.

— Nu. Nu-i necesar. Nu-i nici măcar o idee bună.

— M-am gândit cu destulă atenție. Nu văd cum ai putea să acționezi singur. Probabil că pe ambarcațiune există permanent minimum doi oameni, poate mai mulți, și…

— Ți se pare c-am îmbătrânit?

— Poftim? Nu. Vreau să zic că ești la fel ca întotdeauna.

— În ritmul ăsta, aproape că m-aștept să fiu luat de braț de cineva când vreau să traversez strada.

— De ce, mai încearcă cineva să te-ajute?

— Nu contează.

— Oricum, n-ar conta nici dacă ai avea douăzeci de ani. Nu asta-i important.

M-am gândit la Boaz.

— Am ceva care va schimba șansele în favoarea mea.

— Ce?

— Haide să zicem că nu ești singurul meu prieten de rang mărunt în locuri sus-puse.

N-a comentat.

— Uite ce-i, am continuat eu, să nu crezi că sunt nerecunoscător. Totuși, noi doi n-am mai lucrat niciodată împreună până acum… oricum, nu când s-a ajuns la acte de violență. Este la fel de probabil să ne ciocnim unul de celălalt pe cât este de

probabil să ne fim de folos reciproc. Ai încredere-n mine în privința asta, da?

Kanezaki n-a răspuns.

— Tom, ești un tip operațional și ai devenit unul al naibii de bun. Nu ești totuși un țintaș. Folosește-ți punctele forte. Vei trăi mai mult.

Pentru o vreme, am tăcut amândoi. Apoi el a zis:

— Tot vei avea nevoie de un șofer. Am făcut rost de o dubiță.

Am căzut pe gânduri mai mult timp. Plănuisem să închiriez personal o mașină. Dacă izbuteam să-i lichidez fără probleme pe toți cei de pe ambarcațiune și Dox era în formă, am fi putut ieși liniștiți, pe picioarele noastre din parcare, după ce terminam. Dacă însă el avea probleme sau eram urmăriți, o mașină care să ne aștepte cu motorul pornit putea fi decisivă.

— Bine, am încuviințat eu. Tu șofezi și eu intru acolo.

— S-a făcut. Și restul?

— Hilger vrea să vorbim la telefon la ora locală 16. Asta înseamnă că am la dispoziție toată dimineața și o parte din după-amiază ca să iau restul echipamentului, să mă acomodez cu clubul de iahting prin Google Earth, să efectuez o recunoaștere a perimetrului și apoi să intru.

— Ești sigur că el va telefona de pe ambarcațiune?

Am făcut o pauză, constatând între noi o lipsă de înțelegere pe care o scăpasem până atunci.

— Da, sunt sigur. Scopul convorbirii este confirmarea că Dox trăiește. El trebuie să mi-l dea la telefon, presupunând că Dox mai este în viață, și de aceea n-are cum să-l ia de pe ambarcațiune. Prin urmare, va telefona de acolo. Eu însă nu vreau să sui pe barcă în timpul convorbirii. Vreau ca Hilger să fie în exteriorul ei.

— Nu-nțeleg. Cum…

— Hilger este un obiectiv secundar. Dacă atac ambarcațiunea mai devreme, poate că el nici nu va

fi acolo. Ar însemna un om mai puțin care să tragă în mine, iar Hilger este un țintaș al naibii de bun. Dacă voi aștepta până la momentul apelului telefonic, atunci vor fi, probabil, mai mulți și șansele mele de a-l scoate pe Dox se reduc.

Asta nu însemna că n-aș fi fost ispitit de scenariul împușcării a doi iepuri dintr-un foc. În mod cert, omul de gheață voia îndeajuns de mult să-l lichideze pe Hilger și să aștepte până când avea certitudinea că era pe barcă. Însă m-aș fi învinovățit toată viața dacă Dox ar fi fost omorât din cauza setei mele de a-l ucide pe Hilger. De el ne puteam ocupa și ulterior. Lucrurile trebuiau abordate pe rând.

Kanezaki a deschis gura să spună ceva, apoi a închis-o, după care a deschis-o din nou.

— Ce este? am întrebat eu.

— Dacă nu-l lichidezi pe Hilger, mă poți ajuta cu altceva.

— Despre ce-i vorba?

— Așa cum ți-am scris în mesajul postat pe site-ul secret, asta-i o afacere mai importantă decât Hilger în sine. Este genul de operațiune pe care speram s-o împiedic prin lichidarea lui, dar care cred că s-a declanșat deja.

N-am comentat și el a urmat:

— Hilger a fost mai întâi în armată și pe urmă în CIA. Știi ce în ce constă deosebirea acum?

Am clătinat din cap.

— Acum nu mai are superiori și conduce o organizație pentru profit. Cu alte cuvinte, poate să facă orice și pentru oricine. Amintește-ți în ce s-a implicat în Macao – rachete cu focoase nucleare pentru dealerul ăla de armament, Belghazi. După aceea în Hong Kong – materiale nucleare pentru teroristul al-Jib. Nu distingi un șablon aici?

— Cred că da, totuși…

— Și atunci, ce crezi că înseamnă căutarea de către el a unui mod prin care să-și aducă temporar

un om la conducerea securității portului Rotterdam?

— Nu știu.

Aș fi putut adăuga că nu-mi păsa, dar nu exista niciun avantaj în a-l provoca.

— Înseamnă că el poate să aducă în port orice ar dori.

— Și…

— Rotterdam este cel mai mare port pentru containere din Europa și acolo sunt active toate marile companii petroliere și chimice. Există patru rafinării de țiței de clasă mondială și peste patruzeci de companii chimice și petrochimice. Vorbim aici despre carburant pentru avioane, gazolină, de toate… Este un obiectiv major pentru teroriști…

— Continuă!

— … și dacă cineva închide rafinăriile, prețul produselor petrochimice rafinate va crește amețitor. Pentru automobile, avioane, sisteme de încălzire – tot ce vrei. Penurie generală și îngenuncherea economiei mondiale.

— Crezi că asta intenționează Hilger?

— Cred că asta-i plătit să facă, deși nu știu cine sunt plătitorii. Uite însă cum văd lucrurile. Compania lui Accinelli vinde substanțe chimice, da?

— Știu.

— Inclusiv materiale radioactive, ca izotopul cesiu 137, care se utilizează în forajele petroliere, la ceasurile atomice, anumite aplicații medicale… și bombele radioactive.

Am tăcut, așteptându-l să continue.

— Hilger și Accinelli se cunoșteau de mult timp, încă de pe vremea Primului Război din Golf. Cred că au fost chiar prieteni, așa cum ai sugerat. Presupun că Michael Accinelli i-a făcut cunoștință cu Demeere și Boezeman la conferința aceea de securitate din New York și mai cred că tot el a procurat cesiu, sau ceva similar, pentru Hilger,

poate sub pretexte false. Cred, totodată, că motivul pentru care Hilger a vrut să-l lichideze pe Accinelli a fost faptul că știa prea multe, că ar fi putut stabili o conexiune între Hilger și Rotterdam, dacă se întâmpla ceva acolo.

— Toate astea sunt doar speculații.

— Nu-i însă totul. Mai ții minte închiderea zăcământului de petrol din Golful Prudhoe de către British Petroleum? Fiindcă erau ruginite conductele? Acolo a fost mâna lui Hilger.

— Hilger a pus rugină în conducte?

— N-a existat niciun fel de rugină. Hilger are informații despre toți și i-a șantajat pe cei din BP care iau deciziile acelea. În orice conductă există rugină, dar nu într-atât cât să conteze. Dar cine ar putea contrazice conducerea companiei? Era pretextul perfect. Cred că Hilger a vrut să vadă efectul global al unei întreruperi. Și cred că l-a găsit nemulțumitor. El vrea ceva mai mare – nu doar o conductă, ci un întreg complex de rafinare. Așa cum este cel din Rotterdam.

Am suspinat.

— Și de ce nu te poți ocupa de el prin canalele voastre?

Kanezaki a izbucnit în râs.

— Am un prieten în biroul Inspectorului General. Odată am discutat cu el despre Hilger. Mi-a zis că-i intangibil. Nimeni nu vrea nici măcar să-i menționeze numele. Se spune că are la mână mulți oameni și, de asemenea, prieteni puternici. Nimeni dintre cei aflați în vârf nu dorește să-l atace, iar dacă încerci s-o faci pornind de jos, ți se vor pune bețe în toate sau și mai rău. Pricepi acum? Sistemul este corupt.

Am rămas tăcuți amândoi.

— Și ce vrei de la mine? am întrebat eu în cele din urmă.

— Boezeman locuiește în Amsterdam. Du-te acolo. Ia-l tare. Află ce intenționează Hilger și ajută-mă să-l opresc.

— Dar voi n-aveți agenți secreți care sunt plătiți exact pentru operațiuni de genul ăsta?

— Ba da, și încă mulți. N-ar trebui decât să completez documentele necesare și să explic de unde provin informațiile mele – iar asta duce la tine, apropo. Atât doar că, la naiba!, nimeni nu știe de existența ta. Asta fiindcă atunci când m-ai ajutat prima dată cu șeful meu trădător din Tokio, n-am raportat care mi-au fost contactele, ceea ce-i un delict, să știi. Am distrus hârtiile despre tine – aoleu, alt delict! Sunt totuși convins că birocrații care conduc CIA și care-i sunt îndatorați lui Hilger vor fi încântați să treacă cu privirea peste toate astea și să facă orice le-aș cere în Amsterdam sau altundeva, atât timp cât îi rog frumos.

A tăcut, răsuflând precipitat.

— Uite care-i treaba, am spus eu. Nu că n-aș vrea să te ajut, dar noi avem o înțelegere. Tu m-ajuți cu Dox, eu te scap de Hilger.

— Vrei să-ncalci înțelegerea aceea. Ești dispus să-l lași pe Hilger să scape. Bine, de acord, dar atunci ajută-mă în Amsterdam.

Am clătinat din cap.

— Nu.

— Ai ucis doi bărbați. Amândoi cu familii. Nu vrei nici măcar să-ncerci să previi tot ce intenționează cel care a comandat crimele alea?

Nu știu când am traversat camera. Parcă întreaga memorie mi-a fost ștearsă pentru o secundă, iar când mi-a revenit, îl proptisem pe Kanezaki cu spatele de un perete, ținându-l cu o mână de piepții cămășii și apăsându-l cu antebrațul peste gât.

— Am făcut-o pentru prietenul meu, am mârâit eu. Nu ca să-l ajut pe Hilger sau pe altcineva. Pentru prietenul meu. Fiindcă n-am avut de ales.

— Asta înseamnă că nu-ți pasă? a șuierat el răgușit, strâmbându-se.

L-am mai ținut așa o secundă, apoi i-am dat drumul. A tușit și și-a masat grumazul, dar nu și-a

desprins ochii acuzatori de la mine.

— Spune-mi ceva, am zis eu. Care-i deosebirea dintre tine și Hilger?

Kanezaki și-a dres glasul și a înghițit în sec.

— Finalurile, John. Este vorba despre finaluri.

L-am privit.

— Fac pariu că și el ar spune la fel.

— Și ar avea dreptate.

Am rămas amândoi tăcuți. În cele din urmă am adăugat:

— O să mă mai gândesc.

— Asta-i tot ce te rog.

— Vorbești la fel ca Tatsu. Și mă manipulezi tot așa cum a făcut-o și el, ticălosule!

Mi-a zâmbit.

— Mulțumesc.

— Da, și el ar fi spus asta.

Am cerut voie să-i folosesc dușul, m-am schimbat în haine curate și m-am pregătit să plec.

— Am niște treburi de făcut, l-am înștiințat eu. O să-mi las geanta aici dacă nu te deranjează. Încarcă-ți echipamentul în dubiță și fă o recunoaștere la clubul de iahting. Nu te interesează configurația interioară. Aia-i treaba mea. Trebuie să știi însă bine străzile, intrările, ieșirile, totul.

A dat să spună ceva, însă l-am întrerupt.

— Scuze, am zis eu. Știu că știi asta. Ne-ntâlnim tot aici peste două ore.

Kanezaki a surâs și a întins mâna. I-am strâns-o. A vrut să spună ceva, dar l-am întrerupt iarăși.

— Să nu-mi spui să fac ceea ce trebuie, am rostit eu. Ți-am spus deja ce cred despre toată afacerea asta. Nu mai are rost să insiști după ce m-ai convins.

M-a privit fix.

— Ce faci acum, te crezi vreun medium?

M-am încruntat.

— Atunci, ce voiai?

— Doar să-ți urez noroc. Pot s-o fac?

Am încuviințat din cap. Urma să avem nevoie de noroc. Atât noi, cât și Dox.

Capitolul 28

Când am ieșit din hotel, am efectuat o rută pentru detectarea filajului, ca să mă asigur că eram tot „curat”. După aceea m-am oprit la Orchard Towers, un complex banal din cartierul comercial al orașului. Judecând după prozaicul absolut din timpul zilei, nimeni n-ar fi spus că locul roia în fiecare noapte de prostituate prevăzătoare și clienții lor doritori. Deocamdată însă barurile de la subsol și primele două niveluri aveau obloanele trase și atriumul era îndeajuns de tăcut încât să pară comatos. Am mers cu scara rulantă până la un magazin internet pe care-l știam la primul etaj.

Am utilizat unul dintre terminale ca să mă interesez de Republic of Singapore Yacht Club, mai întâi chiar prin intermediul site-ului clubului, apoi ca să-l văd de sus, cu Google Earth. Este uluitor nivelul informațiilor accesibile în prezent publicului larg. Cu destul de puțin timp în urmă aveai nevoie de autorizații de securitate de top pentru a vedea fotografii provenite de la sateliții Keyhole. Vremurile acelea luaseră sfârșit.

Clubul avea dane pentru vreo șaptezeci de ambarcațiuni de diverse mărimi. Un chei lung se extindea de la clădirile portului și din el se desprindeau cinci pontoane perpendiculare. Kanezaki spusese că *Ocean Emerald* era lungă de zece metri, ceea ce însemna că putea să fie amarată la oricare dintre pontoanele perpendiculare. Aveam să încerc să găsesc o modalitate de a-mi reduce căutările. Și chiar dacă n-aș fi izbutit, cinci posibilități generale nu era ceva insurmontabil.

Clubul avea, de asemenea, trei restaurante și un bar, douăzeci și opt de camere pentru cazare și un birou pentru închirierea ambarcațiunilor. Iar toate astea însemnau că, oricât de exclusivist ar fi fost din alte puncte de vedere, primea vizitatori din exterior și era obișnuit cu prezența lor în incintă.

Deocamdată, toate bune. L-am sunat pe Boaz de la un telefon public.

— Unde ești? l-am întrebat eu.

— Într-un food court[7] dintr-un centru comercial, la intersecția Orchard cu Scotts.

— Știi unde este Orchard Towers?

— Pe Orchard Road?

— Da, la vreo opt sute de metri de poziția ta actuală, vizavi de Hilton. Ne întâlnim în față peste cinci minute. Ești cu mașina sau pe jos?

— Pe jos.

— Perfect. Ne vedem în cinci minute.

Cinci minute nu-i oferea timp destul pentru a pregăti o echipă de ambuscadă, dacă despre asta era vorba. Oricum, nu intenționam să-l aștept acolo unde spusesem.

Am ieșit și am mers o sută de metri spre est, apoi am intrat pe o alee. Am stat cu spatele spre latura estică a unui doc de încărcare, astfel că oricine mergea spre vest ar fi trebuit să privească înapoi pentru a mă zări. După patru minute l-am văzut pe Boaz. Purta șort, cămașă hawaiiană țipătoare și sandale; în spate îi atârna un rucsac mare. Putea să fie un turist european care se îndrepta către un hostel.

Am ieșit de pe alee și m-am uitat într-o parte și cealaltă a străzii. N-am văzut nimic alarmant.

— Boaz! am strigat eu.

S-a întors, ținându-și mâinile pe lângă corp.

— Aha, nici nu crezusem că vei fi acolo unde mi-ai spus.

— Vino pe aici. Și ține-ți mâinile la vedere.

S-a supus. Am traversat Claymore Road. În timp ce mergeam, am privit în urmă. Nu ne urmărea nimeni.

Detectorul lui Harry îmi vibra în buzunar.

— Ai telefon mobil? l-am întrebat eu pe Boaz.

— Da, bineînțeles.

— Bagă mâna în buzunar, încet, și închide-l.

A ridicat din umeri și a băgat mâna în buzunarul din față al șortului. Detectorul lui Harry a amuțit.

— Ești înarmat?

— Doar cu ceva ascuțit. Nimic care să facă „poc”.

I-am făcut semn să intrăm pe altă alee.

— Fața la perete! O să te percheziționez.

— Nu văd cum ne vom putea atinge obiectivele cu gradul ăsta de neîncredere, a rostit el cu o expresie gravă pe chip.

— În urmă cu un an organizația ta a încercat să mă omoare. Întoarce-te!

Boaz a strâns din umeri. Pe când îl percheziționam, a zis:

— Atunci a fost ceva situațional, o știi foarte bine, și personal am regretat cele întâmplate.

Purta un cuțit FS HideAway în teacă în jurul gâtului, aceeași armă pe care Delilah i-o arătase lui Dox cu un an înainte. Pentru moment, nu m-am sinchisit să caut și în rucsac. Nu putea scoate destul de rapid din el vreun obiect care să prezinte o amenințare.

— O să te las să păstrezi cuțitul, am spus eu îndreptându-mă din spate. Să nu duci însă brusc mâna la gât. Ce ai în rucsac?

Mi-a zâmbit.

— Echipamente foto. Uită-te!

— O s-o fac după ce ne oprim. Haide s-o luăm din loc.

— Pierzi timpul, a zis el și a clătinat din cap. Sunt singur. Și dacă n-aș fi fost, n-aș fi pus o echipă să ne urmărească. I-aș fi pus să aștepte în locul unde-i Hilger, imediat ce mi-ai spus. Ar ști că în cele din urmă vei apărea acolo.

M-am uitat la el, tulburat de adevărul cuvintelor rostite. La naiba, eram prins în capcană. Și totul fusese stârnit de Delilah.

— Noi îl vrem pe Hilger, a urmat Boaz. De ce te-am vrea pe tine? Situația aceea s-a terminat. Interesele noastre sunt acum convergente.

Bun, la naiba cu toate! N-aveam de ales.

— Ce ai pentru mine?

A zâmbit larg, ca un băiețandru fericit.

— Așteaptă și o să vezi.

Am luat un taxi până la o piață alimentară, unde se afla unul dintre food court-urile în aer liber care presară orașul și servesc mâncare singaporeză delicioasă și ieftină. Piețele acestea sunt populare și pot fi aglomerate și gălăgioase mult după miezul nopții, dar eram în acel moment înaintea aglomerației de prânz și n-am avut greutăți să găsim o masă. Ne-am așezat pe scaune din plastic sub o umbrelă mare de plajă și ne-am delectat cu frigărui *satay* de pui și vită, stropite cu suc de mango. Pe când mâneam, Boaz m-a invitat să mă uit în rucsacul lui, pe care-l așezase între noi pe beton.

Așa cum spusese, rucsacul era plin cu echipamente foto: un aparat Nikon, teleobiective, echipamente portabile de iluminat, un trepied și acumulatori de rezervă.

— Nu-nțeleg. La ce ar trebui să mă uit?

Mi-a aruncat din nou zâmbetul lui de băiețoi.

— Ai auzit vreodată de „Active Denial System”?

— Nu. Ar fi trebuit?

— Ăsta-i numele pe care Pentagonul l-a dat unei arme non-letale cu microunde. Trupele americane au utilizat-o în Irak.[8]

— Așa…, am încuviințat eu, devenind interesat.

— Ea emite radiații electromagnetice cu frecvența de nouăzeci și cinci de gigaherți, care vaporizează umezeala din piele, dar pe o adâncime de doar jumătate de milimetru. Prin urmare, va durea îngrozitor, dar nu va cauza leziuni.

M-am uitat din nou la rucsac.

— Voi ați construit o versiune portabilă.

— Exact! Echipamentul Pentagonului, care a fost conceput de Raytheon, este transportat de un camion. E foarte puternic – are bătaia de peste un

kilometru dar masiv. Ce avem noi aici trebuie folosit din apropiere, însă îl poți purta în spate.

— Trece prin pereți?

— Asta-i partea… delicată. Poți să reglezi frecvența. Frecvențele mai scurte pot trece prin pereți, da, însă, de asemenea, pot cauza leziuni.

— Deci dacă nu-l calibrezi bine…

— Exact, poți să-i pârlești pe ostatici odată cu teroriștii. După aceea va da prost la televiziune. Dacă o faci bine însă, nimeni nu se alege cu ceva mai rău decât niște arsuri precum cele solare.

Am încuviințat din cap.

— Și cum se simte?

Boaz a zâmbit.

— Vrei să-ncerci?

— Nu, ajunge să-mi spui.

— O hotărâre înțeleaptă, a chicotit el. L-am încercat o dată pe mine. Pe scurt, simți că-ți ia foc pielea. Statul Major General de Recunoaștere, sau Unitatea 269, mai cunoscut sub numele de Sayeret Matkal, principala unitate de recunoaștere a Direcției de Informații Militare din Israel, a organizat un concurs. Cinci mii de șecheli pentru oricine putea trage trei gloanțe într-un cerc cu raza de cincisprezece centimetri de la zece metri distanță, în timp ce se găsea sub efectul razei. Așa ceva-i floare la ureche pentru oamenii ăia. În mod obișnuit, ei le trag într-un cerc cu raza sub trei centimetri de la o distanță mult mai mare.

— Și ce s-a-ntâmplat?

El a chicotit iarăși.

— N-au putut trage deloc. Au fost prea ocupați să se zvârcolească pe jos și să fugă. Nimeni n-a cerut să mai încerce și a doua oară. Când s-a aflat care erau simptomele, oamenii au încetat să se mai ofere voluntari.

— Deja îmi place.

Boaz a aprobat din cap.

— Ar trebui, da. Fără informații…

— Da, știu. Delilah a fost deja convingătoare în privința asta.

M-a privit pătrunzător.

— Te porți cum se cuvine cu ea?

L-am privit în același fel.

— Asta nu-i tocmai treaba ta, așa-i?

A înălțat din umeri.

— Este colega mea și-mi este la fel de apropiată ca o soră. Ne asigurăm spatele reciproc.

— Atunci, e frumos din partea ta că ai întrebat.

— Deci? Te porți cum se cuvine cu ea?

Nu m-am putut abține să nu izbucnesc în râs. A râs și el.

— Știu, știu, a spus el după aceea. Noi, israelienii, suntem insistenți. Știai că în ebraică nu există un cuvânt pentru „Iartă-mă”?

— Poftim?

— Este o glumă veche. Are totuși ceva adevăr înapoia ei. De aceea, te rog să mă scuzi dacă-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Ne… înțelegem, i-am zis eu gândindu-mă la ce-mi spusese Delilah la telefon cu numai câteva ore în urmă. Nu-i totuși ușor.

Boaz a râs din nou.

— Niciodată nu-i ușor, prietene. Niciodată.

Pentru o vreme, am tăcut amândoi. După aceea am zis:

— Tu… ai familie?

— Trei băieți și o fetiță, care încă n-a împlinit un an. Slavă cerului c-avem până la urmă o fată. Nevastă-mea era gata să renunțe. Și tu?

— Este o poveste lungă, am spus eu după câteva clipe.

Am tăcut din nou și de data asta n-a mai insistat.

— De ce l-a răpit Hilger pe prietenul tău?

— Contează?

A ridicat din umeri.

— Nu va afecta ce i se va întâmpla lui Hilger.

— Ba da. Garantează ce i se va întâmpla.

— E bine, atunci.

Ne-am terminat mâncarea.

— Deci? a întrebat Boaz. Cum vrei să procedezi?

— Arată-mi cum să utilizez aparatul. De restul mă ocup eu.

A încuviințat din cap.

— Îi datorez lui Delilah o sută de șecheli.

— Poftim?

— A făcut pariu că așa vei spune.

L-am privit nedumerit.

— Nu-ți pot arăta. Necesită instruire și experiență. Trebuie să văd terenul. Dacă reglezi greșit comenzile într-o direcție, nu va avea niciun efect. Dacă le reglezi greșit în direcția opusă, va fierbe organele interne ale prietenului tău. Și-n timp ce încerci să le potrivești cum trebuie, cei de pe ambarcațiune vor trage în tine. Nu fi idiot!

N-am comentat.

— În plus, a continuat Boaz, am deja o dubiță, un șofer…

— Iisuse, n-ai venit singur?

— Rain, de acum nimeni nu mai lucrează singur. Doar tu o poți face dintre toți pe care-i cunosc.

N-am comentat nici de data asta. Încercam să-mi amintesc cât de rapid și de total pierdusem controlul acelei operațiuni. Și în același timp mă gândeam, admiteam de fapt, că tocmai de aceea șansele mele de succes erau mai bune.

— O să-ți placă Naftali, a zis Boaz. El este… cum le ziceți voi șoferilor de la jafurile bancare?

— Este suficient „șofer”, nu-ți face griji.

— E foarte serios. Cred că nici nu știe să vorbească.

— Asta ar fi cu adevărat o surpriză plăcută.

Boaz a izbucnit în râs.

— Uite ce-ți propun: Naftali șofează, eu operez aparatul, iar tu tragi cu arma. Bănuiesc că ești echipat.

— Cu un tun.

— Pardon?

— Nimic. Da, sunt echipat. Și am deja un șofer.

— Mă iei peste picior.

— Nu. Cred c-ar trebui să ne întâlnim toți și să discutăm. Dacă nu ne coordonăm…

— Ai dreptate, ar ieși o varză.

Israelianul a arcuit sprâncenele și m-a privit, iar eu am încuviințat din cap, ca să arăt că-i apreciam folosirea argoului.

— Da, a spus el, o varză.

A zâmbit.

— Și ești sigur că Hilger va fi pe ambarcațiune, așa cum a spus Delilah?

N-am șovăit și nici n-am oferit altă indicație că aș fi mințit.

— Da, am răspuns eu, sunt sigur.

— Perfect, atunci haide să discutăm cu șoferii noștri. N-avem la dispoziție mult timp.

Capitolul 29

Hilger coborî de pe ambarcațiune, lăsându-i pe Guthrie și Pancho cu Dox. Trebuia să verifice site-ul securizat și prefera s-o facă din locuri anonime, așa cum erau café internet-urile. El putea spune de unde anume accesa site-ul acela Rain și, cu toate că luase măsuri pentru a se asigura că asasinul japonez nu putea face același lucru, puțină precauție suplimentară nu strica niciodată.

Execută o rută pentru detectarea filajului, apoi luă un taxi până la Ritz Carlton și se autentifică la centrul de business al hotelului. Nu-l aștepta niciun răspuns de la Rain, dar…

Controlă și, într-adevăr, Rain accesase site-ul cu câteva ore în urmă din Paris. Probabil că revenise acolo din New York. Acolo fusese și când ei îl răpiseră pe Dox. Poate că în prezent locuia în capitala Franței. Era ceva de ținut minte, dacă nu izbuteau să-l lichideze în curând altundeva.

Se întrebă de ce nu-i răspunsese Rain. Poate că nu simțise nevoia s-o facă. Hilger îi spusese să telefoneze la ora 20 GMT și de aceea intenționa să se conformeze atunci.

Sau poate că Rain nu-i considerase convingătoare protestele de inocență față de cele întâmplate în fața blocului amantei lui Accinelli. Și ce dacă? Ei continuau să-l aibă pe Dox, ceea ce însemna că Rain n-avea o altă alternativă decât să le facă jocul. Iar asta însemna, cel puțin, să telefoneze pentru a se asigura de integritatea lunetistului. Moment în care Hilger avea să nege totul, să-l asigure pe Rain că exista, într-adevăr, o a treia țintă și să continue să-l mai poarte cu vorba vreo două zile. Odată ce termina cu Rotterdam, avea să-i ofere lui Rain o țintă fictivă și să-l lichideze când sosea să-și efectueze jobul. Deocamdată însă, Rotterdam avea importanța primordială. El trebuia să se concentreze pe asta.

Merse la un telefon public și-l sună pe Boezeman. Ei doi nu se întâlniseră niciodată – Demeere îl recrutase și-l controlase pe Boezeman tocmai pentru a-i limita cât mai mult informațiile despre operațiunea lui Hilger dar ei aveau și un plan de rezervă, pentru orice eventualitate. Asta era procedura standard de operare CIA și Hilger continua s-o urmeze. Deoarece dacă se întâmpla ceva cu ofițerul responsabil de caz, cum luai legătura cu informatorii lui? Și cum îți certificai autenticitatea în fața lor?

Demeere îi dăduse de înțeles lui Boezeman că era reprezentantul unei operațiuni cu heroină. Desigur, nu spusese niciodată asta în sine, ci se mulțumise să tragă sforile într-un loc și să strecoare câte o aluzie în altul, iar Boezeman completase cu detaliile cu care se simțea mai confortabil. De ce altfel ar fi vrut belgianul ca un oficial al securității portuare din Rotterdam să-l însoțească în port și să privească în altă parte când el scotea ceva dintr-un container, pentru ca după aceea să-l însoțească afară? Pentru un milion de dolari, trebuiau să fie droguri și încă un transport serios. Și la urma urmelor, nimeni n-avea să sufere din pricina asta. Legile antidrog din Olanda erau cele mai liberale din lume, totuși continuau să fie, în esență, prostești, făcând deosebire între drogurile slabe, precum canabis și ciupercile psihedelice, pe de o parte, și heroină și cocaină, pe de altă parte. Însă oamenii le doreau pe toate și ce drept avea guvernul să intervină în privința asta? Sau în privința dreptului oricui de a profita atât de frumușel de pe urma ipocriziei guvernamentale?

Problema, așa cum Boezeman îi explicase lui Demeere, era accesul. Doar șeful securității avea autoritatea, oficială și percepută ca atare, de a duce o persoană neautorizată în port, așa cum voia belgianul. „Dar șeful securității nu pleacă în vacanță?”, întrebase Demeere. Auzindu-l, Boezeman râsese și replicase că Herr Jannick nu

mai fusese în vacanță de peste doi ani. „Ei bine, îl liniștise Demeere, noi putem aștepta. Poate că va apărea ceva și te vei găsi într-o poziție din care să mă poți ajuta”.

Telefonul sună de două ori, apoi a treia oară. În Amsterdam era ora 6 dimineața. Poate că Boezeman își închisese telefonul mobil peste noapte, deși Hilger știa că mai toți europenii nu procedau așa.

— *Hoi*.[191]

— Alo, rosti Hilger, domnul Boezeman?

— Da, la telefon, continuă bărbatul, de data asta în engleză.

— Mă numesc James Hillman și sunt un prieten al lui William Detts. V-a spus că s-ar putea să vă telefonez, nu?

— Ăăă, da, așa este.

— Din păcate, William nu poate să ajungă la Amsterdam așa cum sperase, însă mi-ați putea păstra proprietatea aceea de închiriat despre care ați discutat? Cea cu vederea spre vest și cu apusuri de soare?

Referirea la proprietatea imobiliară și celelalte detalii era o parolă aranjată din timp care să-i stabilească autenticitatea lui Hilger. El așteptă răspunsul prestabilit.

— Da, răspunse Boezeman. Este un loc frumos și răsăriturile sunt chiar mai bune decât apusurile. V-o pot păstra.

— Minunat! În cel mult două zile ar trebui să ajung în Amsterdam. Poate că mi-o puteți arăta atunci?

— Cu plăcere. Doar să mă anunțați ziua exactă.

— O să revin cu un telefon imediat ce voi avea detaliile. Presupun că doriți plata chiriei în cash, nu?

— Sigur că da.

— Perfect. Voi face atunci aranjamentele și vă sun cât mai curând.

Închise apoi, ușurat că totul mersese ca pe roate. N-ar fi fost prima dată când un informator uita instrucțiunile de rezervă, dar era clar că Demeere îl instruise bine pe olandez. La naiba, avea să fie greu de înlocuit. Îl prinsese pe Boezeman în cârlig cu foarte multă pricepere după ce Accinelli le făcuse cunoștință la conferința din New York și pe urmă îl controlase perfect.

Durase destul ca să aducă totul pe poziții. În primul rând, aveau nevoie de material. Acela fusese rolul lui Accinelli. Izotopul cesiu 137 era radioactiv și ca atare supus unor reglementări stricte, însă Accinelli fusese dispus să falsifice actele Global Pyrochemical Industries și să-l ofere unui camarad veteran al Războiului din Golf în care avea încredere și despre care credea că mai lucra în CIA. Hilger lăsase să se înțeleagă că izotopul era utilizat pentru un nou tip de motor cu propulsie ionică pentru armată, un program strict secret, care nu figura nicăieri, totul fiind achiziționat din surse private, fără finanțarea oficială a statului. Accinelli era patriot și încântat să-și folosească succesul din sectorul privat în interesele securității naționale.

Unica problemă era că el știa despre legătura dintre Hilger, Demeere și Boezeman. Când operațiunea avea să se încheie în Rotterdam, știrea respectivă avea să țină capul de afiș în toată lumea. Explozia inițială nu era masivă – doar patruzeci și cinci de kilograme de TNT – și, cu puțin noroc, n-avea să producă victime. Toată atenția avea să fie axată pe urmările ei.

Izotopul cesiu 137 emitea radiații alfa, mai puțin toxice decât cele gama emise de uraniu, de pildă, dar cu rază mai mare de acțiune. Chiar și mai bine, cesiul era foarte reactiv, ceea ce însemna că se combina rapid cu alte elemente. Materialele din componența acoperișurilor, betonul, solul… nimic din toate acestea nu putea fi curățat după aceea.

Din fericire, oamenii expuși radiațiilor aveau să se confrunte cu riscuri minime. Corpul uman putea să proceseze jumătate din expunerea la cesiu în mai puțin de o sută de zile. Stronțiul 90, alt izotop care fusese luat în considerare, ar fi fost absorbit de oase și corpul omenesc ar fi avut nevoie de treizeci de ani pentru a elimina jumătate din doza receptată. Pe ansamblu, un cerc cu diametrul de un kilometru și jumătate – deloc întâmplător, centrul complexului rafinăriilor din Rotterdam – avea să cunoască o creștere a ratei apariției cancerului de unul la zece mii. Ceea ce însemna un spor de numai 0,05%, iar asta doar pentru cei care ar fi fost atât de idioți încât să mai rămână în zonă după aceea, dar în același timp suficient pentru a fi interzis accesul acolo câteva decenii. Foarte puține pierderi de vieți omenești, însă un factor de frică semnificativ. Nu era de mirare că oamenii numeau bombele radiologice „arme de disfuncționalitate în masă”.

Important era ca dispozitivul să fie detonat chiar în centrul complexului rafinăriilor. Iar pentru asta, cineva trebuia să-l acceseze în complex, să se asigure că era amplasat unde trebuia, să-l armeze și să plece înainte de explozie. Ceea ce însemna cooperarea cuiva din interior. Adică Boezeman.

Însă știind conexiunea cu Boezeman, Accinelli ar fi bănuit că fusese implicat cesiul de care făcuse el rost. Prin moartea lui Accinelli, legătura aceea fusese retezată. Fusese un om bun și era în acel moment altă pierdere regretabilă cu realitatea căreia Hilger trebuia să învețe să trăiască. Pe de altă parte, alternativa – prețul inacțiunii – era infinit mai rea. Și Hilger nu cerea nimănui să facă un sacrificiu pe care n-ar fi fost dispus să-l facă el însuși.

La început totul mersese perfect. Ei preluaseră cesiul, asamblaseră dispozitivul și-l închiseseră etanș într-un container din beton și plumb, pentru a evita să fie detectat de scanerele antiradiații din

port, care apăruseră după 11 septembrie 2001. Imediat după ce-l răpiseră pe Dox și stabiliseră legătura cu Rain, expediaseră containerul prin transport comercial maritim către o adresă de tranzit din Rotterdam, știind că va trebui să treacă prin port. În timpul cât călătorise, Rain îl omorâse pe Jannick. Asasinul fusese atât de al naibii de eficient, încât o luase înaintea orarului și ei fuseseră nevoiți să-l țină în așteptare, pentru ca Demeere să ajungă în New York și să pregătească ambuscada de după uciderea lui Accinelli.

Hilger era îndeajuns de apropiat de Accinelli ca să știe că directorul executiv al Global Pyrochemical Industries întreținea permanent o amantă tânără, de obicei o actriță sau o cântăreață aflată în căutarea afirmării. Demeere plecase la New York cu câteva săptămâni în urmă, îl urmărise pe Accinelli și descoperise unde își ținea protejata cea mai recentă. Discutaseră apoi și deciseseră că cineva atât de capabil ca Rain avea să descopere, de asemenea, existența femeii, după care, întrucât apartamentul ei reprezenta un loc mai favorabil decât serviciul sau locuința lui Accinelli, avea, probabil, să-l atace pe acesta când o vizita pe amantă. Acolo decisese Demeere să organizeze ambuscada. Însă ceva mersese prost. Cumva, Rain își dăduse seama.

Hilger înțelese în acel moment că fusese prea ambițios. Demeere putea să-l fi asasinat el pe Accinelli, după care ei să-l lichideze pe Rain altcândva și altundeva. Totuși, posibilitatea ca Michael Accinelli să dispară în mod aparent natural, ca și Jannick, fără ca decesul lui să ridice întrebări, și în același timp să scape și de Rain, fusese perfectă…, înțelese el retrospectiv. La urma urmelor, perfecțiunea este aproape întotdeauna dușmanul binelui.

Așa că, da, înregistrase pierderi, dar ele există întotdeauna într-un război. Și, punând lucrurile în balanță, situația putea fi și mai rea. Boezeman

continua să fie dispus să întreprindă ceea ce făgăduise. Dox continua să fie în mâinile lor. Cât despre Rain… individul era rezistent, fără doar și poate, totuși nimeni nu putea să oprească un glonț. Era ca și condamnat, iar Hilger avea să savureze momentul acela.

Capitolul 30

De data aceasta, când a deschis ușa la ciocănitura mea, Kanezaki n-a mai comentat spiritual dacă intenționam sau nu să intru. A rămas, pur și simplu, locului, uitându-se la mine, Boaz și Naftali. N-a rostit niciun cuvânt, dar nu trebuia să fii medium ca să știi ce gândea – o versiune a faimoasei expresii: *Ce mama dracului*?

Am zâmbit larg.

— Putem intra?

— Cred că da, a zis Kanezaki, apoi s-a tras într-o parte, ca să trecem pe lângă el.

Ne-am așezat pe marginile paturilor, față în față.

— Tom, Boaz, Naftali, i-am prezentat eu indicându-i pe rând.

Boaz avusese dreptate în privința lui Naftali – tipul nu scosese un cuvânt de când îl cunoscusem. Ceva din el îmi era familiar, dar nu-mi dădeam seama ce anume.

Au urmat strângeri de mâini stânjenite, după care am continuat:

— Sunt sigur că ne putem imagina foarte bine diversele noastre afilieri, iar ele nici nu mai contează, de fapt. Important e doar faptul că ne aflăm aici pentru același lucru și nu vrem să ne călcăm unii pe alții pe sule, încercând s-o facem. Până aici sunteți de acord?

Toți au încuviințat din capete. Boaz a surâs și a zis:

— Să ne călcăm unii pe alții pe sule?

— Da. Înseamnă…

— Da, da, mi-am dat seama. Îmi place. Este mai bun decât „varză”.

— De altfel, sunt nițel diferite, a zis Kanezaki și Boaz a încuviințat încurajator, pentru a demonstra că voia să audă mai multe. „Varză” este…

— Nu că n-ar fi important, am intervenit eu, dar de ce nu facem mai târziu lecția de argou?

Nu mi-a răspuns nimeni, așa că am urmat:

— Vreau să-mi scot prietenul întreg și în siguranță de pe barca aia. Pe de altă parte, voi vreți să-l ucideți pe Hilger.

Am tăcut iarăși și l-am privit scurt pe Kanezaki.

— Știm că Hilger se află acum pe barcă, dar nu știm pentru cât timp. Așa că trebuie să acționăm rapid.

Kanezaki n-a schițat nicio expresie, așa că am continuat:

— Cunoaștem configurația generală a clubului de iahting, dar nu știm locul precis unde se află barca lui Hilger, câți oameni se găsesc la bord și unde anume este ținut Dox. Iată ce propun. Avem două dubițe. Le folosim pe ambele și sosim separat. Naftali și Tom vor aștepta în ele, cu motorul pornit. Hilger știe cum arăt și, probabil, îl cunoaște și pe Tom, așa că nu suntem cei mai potriviți pentru recunoaștere. Asta va fi treaba lui Boaz. Până aici este clar?

Toți au încuviințat din capete.

— Ce știm despre paza din club? Boaz poate să intre, pur și simplu? a întrebat Kanezaki.

— Haide să aflăm, a zis Boaz.

A făcut semn din cap spre Naftali, care i-a aruncat un telefon mobil.

— Este curat, a precizat Boaz și a tastat un număr din memorie. Bună ziua! Aș vrea să închiriez o barcă pentru pescuit. Este posibil? Nu, nu pentru azi. Se poate? Excelent! Două bărci? Da, cea de șapte metri ar fi perfectă. Știi care-i treaba, e pentru un client important și aș vrea să vadă și complexul. Este posibil? Da? Grozav, Chan, o să întreb de tine, mulțumesc. O să vin mâine sau poimâine. Da, bineînțeles, mă numesc Vanya. Dar dacă n-o să fii pe-acolo, pot doar să… eu știu, să mă plimb nițel singur, să mă uit la bărci? Bineînțeles, bineînțeles, n-aș urca niciodată la bordul unei ambarcațiuni fără permisiunea căpitanului. În regulă, mulțumesc.

A închis și s-a uitat la noi.

— Operațiunea se anulează. Chan a spus că nu putem urca la bordul unei ambarcațiuni fără permisiunea căpitanului.

Nimeni n-a spus nimic și el a ridicat din umeri.

— A fost o glumă. Paza nu reprezintă un obstacol, cel puțin nu inițial. Se ridică însă o întrebare. Dacă va trebui să… anulăm paza, cât de departe mergem?

Răspunsul era atât de evident pentru mine, încât pentru o secundă n-am înțeles ce voia să spună.

— Adică…

— Noi vrem cu orice preț să evităm pierderea de vieți nevinovate. Este regula cea mai importantă a operațiunilor noastre.

— Scuză-mă, poți să definești „cu orice preț”? am întrebat eu. Și ce vrei să spui prin „regulă”?

Boaz a suspinat.

— Ei bine, uneori este mai degrabă o linie directoare decât o regulă. Lumea reală poate fi oribilă, dar ne străduim pe cât putem.

— Bun, am spus eu, sunt de acord să mă străduiesc pe cât pot. E bine așa?

Boaz a încuviințat și am urmat:

— Tom are un echipament de pescuit. Îl iei cu tine și examinezi zona, verifici toate locurile în care ai plasa oameni dacă ai fi în locul lui Hilger. Ai o cască s-o folosești cu unul dintre telefoanele alea?

— Bineînțeles.

— Perfect, și eu am cască, așa că vom ține legătura tot timpul cât ești acolo. Nu se poate ști peste ce vei da, așa că mă anunți imediat și vom improviza.

A încuviințat din nou.

— Joci rolul unui pescar amator și te plimbi pe-acolo, până dai de *Ocean Emerald.* După aceea îți pregătești echipamentul, în timpul ăsta, eu o să intru.

— Ce echipament? a întrebat Kanezaki.

— Ce autorizare de securitate ai? a întrebat Boaz.

Kanezaki s-a strâmbat spre el și israelianul a oftat.

— Sunt singurul de aici care mai are simțul umorului? a zis el, apoi s-a întors și s-a adresat lui Naftali: Zi și tu – n-a fost amuzantă asta?

Naftali părea făcut din piatră.

Boaz a mai oftat o dată și s-a răsucit spre Kanezaki.

— În sfârșit, n-ai ce face… oricum, secretele astea se află mai devreme sau mai târziu. Ai auzit de „Active Denial System”?

— Bineînțeles. Tehnologia Raytheon. Arma energetică non-letală cu microunde.

Boaz a râs și s-a uitat la mine.

— Inteligent tipul.

A recitat apoi rapid specificațiile dispozitivului său.

— Bun, am zis eu după ce a terminat. Când ajung pe poziție, duci microundele pe barcă. Sau o să-i nenorocească pe cei de la bord, ceea ce-mi va spori șansele de a-i lua prin surprindere, sau vor fugi de pe ea, ca și cum le-ar fi luat fundul foc. Oricum ar sta lucrurile, lichidez pe oricine întâlnesc și-l scot pe Dox.

— Dox va fi închis într-o cabină din ambarcațiune când voi lansa microundele, a zis Boaz.

Am aprobat din cap.

— O să-mi cer scuze față de el ulterior.

— Te-ai gândit cum să-l eliberezi dacă-i închis? a întrebat Kanezaki.

Am încuviințat scurt.

— Dacă nu-i decât o ușă încuiată, trag în broască. Dacă-i legat cu frânghii, am un cuțit. Problema se pune dacă are lanțuri sau cătușe…

Kanezaki a surâs larg.

— Într-o husă de nailon din dubiță am un clește pentru tăiat bolțuri, lung de un metru. Boaz îl

poate lua cu el. Vrem să ai libertate de mișcare și să tragi cu pistolul fără alte griji.

Am consimțit și i-am zâmbit.

— Într-adevăr, două minți sunt mai bune decât una.

Am căzut pe gânduri, imaginându-mi terenul. Urma să lucrăm „din mers”. Ar fi fost ușor să uităm ceva.

— Eu cobor de pe barcă cu Dox, am spus. El este un ins masiv și dacă are nevoie de ajutor, voi avea ambele mâini ocupate. Boaz, vei fi înarmat?

— Care-i expresia voastră? Parcă: „Mai întrebi?”…

— Da, așa se zice. Vei acoperi retragerea la dubițe. Tom, noi o să venim cu tine. Naftali, dacă cineva încearcă să ne urmărească, intri în ei. Clar?

Toți au încuviințat dând din cap.

— Să aveți asupra voastră tot ce va fi nevoie dacă o ștergem – bagaje, acte, totul. Pornim de la ipoteza că nu mai putem trece pe la hoteluri. Bun… am scăpat ceva?

— Probabil o grămadă de detalii, a spus Boaz rânjind.

— Știu, dar n-avem timp. Asta-i ocazia cea mai bună de care o să profităm. Acum mai repetăm totul o dată și-i dăm drumul.

Capitolul 31

Dox stătea în capul oaselor pe cușetă, cu ochii închiși și capul întors ușor într-o parte. Cu o jumătate de oră mai devreme simțise cum cineva coborâse de pe barcă. După sunetul pașilor bănui că fusese Hilger. Blondul lipsea deja de multe zile. Dacă pleca și băietanul, ar mai fi rămas doar cu Unchiul Fester. Dox nu avea nici cea mai mică îndoială că psihopatul va apărea la scurt timp după aceea – tachinările lui îl făcuseră să spumege. Ei bine, de data asta avea un plan. Nu era mare lucru și probabil că avea să eșueze, însă era mai bine decât nimic.

De-a lungul vieții lunetistul se întrebase de multe ori dacă, în cazul în care urma să se întâmple lucrul cel mai rău cu putință, va ceda psihic ori va avea curajul să se lupte până în ultima clipă. Auzise povești despre bărbați curajoși care, în clipa adevărului, cedaseră nervos, sau deveniseră slabi de înger, sau își pierduseră orice ar fi fost ceea ce-ți dădea tăria. Spera să nu fie unul dintre ei, totuși presupunea că nu poți să știi niciodată cu adevărat până în momentul respectiv.

Ascultă, încruntându-se ușor din cauza efortului de a auzi până și cel mai slab zgomot. Pași, deschiderea unei uși… apoi un bufnet greoi, de parcă ceva mare căzuse pe punte. Poate un corp. Pe urmă percepu o ușă, de data aceea închizându-se, urmată de clicul unui zăvor.

Nenorocitul! Se părea că Fester îl doborâse cumva pe băietan, apoi îl încuiase într-o cabină. Iar asta putea să însemne un singur lucru.

Dox simți un val fierbinte de adrenalină care-i năvăli prin corp. Asta era! Momentul adevărului avea să urmeze pentru el foarte repede.

Inspiră de două ori adânc și se încordă în lanțuri, mai întâi în stânga, apoi în dreapta. După ce fusese răpit, făcuse zilnic exerciții izometrice, sperând că-

l vor ajuta cumva să-i împiedice anchilozarea corpului. Se părea că eforturile acelea meritaseră, iar în acel moment dorea să aibă mușchii încălziți. În cazul în care acțiunea lui avea cea mai infimă șansă de reușită, el urma să fie nevoit să accelereze de la zero direct la o sută.

Trecu o jumătate de minut. Auzi pașii lui Fester apropiindu-se pe coridor. Pe urmă îl zări prin ferestruica ușii, cu zâmbetul de psihopat, în timp ce răsucea cheia în broască.

— *Hola*, *maricón*[10]! îi zise bărbatul când intră, ținând iarăși în mâini electrozii și bateria. N-am apucat să ne terminăm conversația, adăugă el, apoi se răsuci și încuie ușa îndărătul lui. Iar acum n-o să ne mai întrerupă nimeni, ca data trecută.

Vârî cheia în buzunar.

— Ia stai așa, zise Dox controlându-și glasul, pentru ca în ton să nu i se strecoare bubuiturile accelerate ale inimii. Vrei să zici c-ai avut la dispoziție o zi întreagă în care să dai în clocot, o sută de opțiuni dintre care să alegi și cea mai bună replică pe care ai găsit-o ca să-ți regăsești o parte din *mojo*[11] este – și imită în mod deliberat cu accent mexican grotesc – „N-am apucat să ne terminăm conversația”?

Unchiul Fester îl privi fix.

— Ai fi putut spune „Îmi place cum vorbești, acum aș vrea să te-aud cum zbieri” sau „Să știi că ai dreptate, îmi place să torturez oameni, dar încă n-am torturat pe nimeni așa cum o s-o fac cu tine”, continuă Dox. Ce părere ai de astea? Dacă vrei, poți să-ncerci una dintre ele. N-o să spun nimănui că le știi de la mine. Haide, ieși și mai intră o dată, ca s-o facem cum trebuie.

Fester rămase locului cu ochii arzători de ură.

— Ei, la naiba – asta este. Dacă vrei să ai orgasme cu mine, cel puțin cântă-mi. Îmi place melodia aia a lui Lou Rawls. Cred c-o știi…

Dox făcu o pauză, apoi începu să cânte:

— Nu vei găsi nicicând, la-la, la-la-la… cât vei trăi… pe nimeni care să te iubească, blând ca miiiiineeeee…

Mexicanul nu se clinti. Indiferent ce scenariu ar fi avut în minte, Dox se comporta atât de nefiresc, încât nu-și dădea seama ce ar fi trebuit să facă în continuare. Adică exact ce-și dorise lunetistul. Totul era să-l zăpăcească și mai mult.

— Ești dus cu mintea, izbuti Fester să rostească.

— Haide, omule, recunoaște pentru ce-ai venit. Poftești la scula mea, este? E-n regulă. Poți s-o iei. Ia!

Inima îi bubuia atât de tare lui Dox, încât îi simțea bătăile în gât. Se ridică și-și lăsă în jos partea din față a pantalonilor.

— Ce mama naibii?! exclamă Fester.

— E-n regulă, omule, zise Dox și porni spre el târșâindu-și picioarele. Și mie-mi place de tine.

— Ești dement! șuieră Fester, încremenit locului.

Dox continuă să înainteze. Doi metri și jumătate, doi metri…

— Ia de-aici, rosti el strecurându-și înăuntru o mână înmănușată și eliberând ceea ce o prietenă botezase, cu mult timp în urmă, Nessie, „Monstrul din Loch Ness”. Ia de-aici, e-n regulă.

Un metru și jumătate. Chipul lui Fester era contorsionat de oroare și confuzie.

Un metru. Dox dădu drumul elasticului pantalonilor, care reveni la locul lui cu un pocnet. Se îndoi din mijloc, ținti cu umărul…

Paralizia lui Fester încetă. Se răsuci spre ușă, de parcă ar fi vrut să scape.

Cu un urlet sălbatic, Dox îl lovi în spate cu cele o sută de kilograme ale lui. Fester fu izbit cu fața în ușă, iar bateria și electrozii căzură pe podea. Dox își târșâi picioarele înapoi, gata să se lanseze din nou, însă lanțurile îl încetineau. Mexicanul se întoarse. Dox țâșni în sus de dedesubt și îl izbi pe Fester cu creștetul capului în plină figură, cu un

trosnet satisfăcător. Impactul îl expedie pe acesta înapoi în ușă. Când ricoșă, el îl prinse pe Dox de umeri, pentru a încerca să-l împingă, dar lunetistul se avântă iarăși spre el, cu palmele înainte, deși lanțurile îi mușcau adânc carnea încheieturilor. Mâinile izbutiră să găsească testiculele lui Fester, le prinse și strânse cu toată forța de care era capabil. Fester urlă și încercă să se smulgă, dar era lipit de ușă și greutatea celuilalt îl țintuia. Împinse spre înapoi umerii lui Dox, însă nu-i putea desprinde strânsoarea îngrozitoare. Lunetistul se răsuci între mâinile lui și se izbi din nou de el, apoi își schimbă priza și strânse și mai tare, răcnind de efort.

Mexicanul se apăsă cu tâmpla de partea laterală a capului lui Dox și încercă să-l împingă. Dox se retrase foarte puțin și, când chipul celuilalt lunecă pe lângă el, se repezi brusc ca o viperă și-l mușcă de nas. Sângele îi curse în gură, totuși Fester, zbierând, reuși să se smucească într-o parte și să creeze spațiu. Dox încercă să-l urmeze, dar lanțurile îl încetiniră o dată în plus. Încasă un cot în obraz, însă nu cedă. Abia dacă-l mai auzea pe Fester zbierând, fiindcă toată ființa îi era concentrată să strângă, să strângă, asta era tot ce avea și dacă o pierdea, dacă asta nu-l trântea pe mexican la podea, acolo unde l-ar fi putut călca în picioare, sau pur și simplu, încăleca, atunci se alegea praful de tot.

Fester îl lovi iar cu cotul, apoi a treia oară și, brusc, Dox căzu. Nu putea amortiza căderea, din cauza mâinilor încătușate, așa că aterizâ brutal pe umăr. Strânse picioarele, străduindu-se să se rostogolească, să se îndepărteze și să se ridice, dar Fester rămase lângă el, lovindu-l cu picioarele, sălbatic, fără control.

Dox se rostogoli întruna, însă mexicanul, urlând, nu se opri o clipă. Un șut îl nimeri în ceafă pe lunetist, care văzu o explozie albă în fața ochilor. Când fulgerul acela pieri, Fester trecuse în

fața lui și următoarea lovitură de picior îl nimeri în plină față. Capul lui Dox zbură spre înapoi și nu putea face nimic pentru a se proteja. Încercă să se îndepărteze din nou prin rostogolire, însă Fester îl ocoli cu ușurință și-și continuă șuturile.

În cele din urmă, Dox reuși să se rostogolească până lângă unul dintre pereți și adoptă o poziție de fetus cu fața spre el, iar pentru următorul minut mexicanul își revărsă furia asupra spinării și picioarelor sale. Loviturile nu dureau realmente; Dox era prea surescitat de adrenalină și frică pentru a mai simți mare lucru și, oricum, impacturile erau prea numeroase pentru a le diferenția. În principal, percepea o serie de bufnete care i se reverberau ca o cascadă prin corp, de parcă ar fi căzut sub o avalanșă de bolovani.

Într-un final, încetă. Dox clipi din ochi și scuipă o gură plină de sânge, despre care nu știa dacă era al lui, al lui Fester, sau al amândurora. Încercă să-și adune picioarele sub el, însă nu se putu clinti. Se întrebă, amețit de lovituri, dacă nu cumva Fester îi rupsese șira spinării. De fapt, era lipsit de importanță în acel moment.

Simți în umăr tocul cizmei lui Fester, care-l întoarse cu ușurință pe spate. Stătu așa, amorțit, epuizat și neajutorat. Fester se lăsă pe vine, suflând greu, cu nasul stâlcit și chipul transformat într-o mască însângerată, apoi, fulgerător, în mână îi apăru un cuțit, îl prinse pe Dox de păr și-și apropie fața de a lui.

— Îți place să-ți arăți scula, jegule? șuieră el cu dinții straniu de albi dinapoia sângelui. Știi ce o să-ți fac? O să ți-o tai și o să ți-o-ndes în gură. Cu oușoare cu tot.

Dox scuipă o gură plină de sânge și flegmă în fața celuilalt. O făcu fără să se gândească, dar imediat după aceea se simți mulțumit. Fără s-o fi gândit în mod deliberat, răspunsese la întrebarea despre felul cum avea să părăsească lumea aceea și răspunsese bine. Poate că nu-nsemna mare lucru,

dar era tot ce mai avea și se ținu strâns de sentimentul acela, sperând că-l va ajuta până la capăt.

Mexicanul își șterse scuipatul și-l azvârli cât colo. Se așeză cu ambii genunchi pe pieptul lunetistului, golindu-i plămânii de aer. Dox se strădui să se răsucească pentru a se elibera, dar părea țintuit de punte.

— Și-acum să-ncepem, jegule, zise Fester. Sper c-o să-ți placă gustul.

Capitolul 32

— Cum merge? am întrebat eu în cască.

— E bine, a răspuns Boaz. O după-amiază frumoasă. Deocamdată n-am văzut pe nimeni care să pară a fi santinele.

Cuvintele îi erau ușor neclare și am înțeles că se datora faptului că vorbea fără să miște buzele.

— Acum te pot vedea, am spus eu.

Chiar și fără binoclu, era imposibil să-i ratezi cămașa hawaiiană. Ăsta era, de altfel, scopul – Boaz părea antiteza perfectă a cuiva care încerca să nu atragă atenția. Dacă oricum vei fi observat, mai bine să te ascunzi la vedere.

Stăteam în genunchi în partea din spate a dubiței lui Kanezaki. Vehiculul fusese configurat pentru marfă, nu pentru pasageri, și n-avea alte locuri cu excepția celor două din față. Eram în parcare cu spatele la clubul de iahting. Naftali se găsea în diagonală față de noi, la vreo șapte metri depărtare. Ambele dubițe aveau plăcuțe de înmatriculare false, atașate magnetic peste cele reale. Din nou, niveluri.

— E bine, e bine, e foarte bine, fredonă Boaz.

Purta o lansetă pe un umăr, în spate avea rucsacul cu echipamente foto și husa cu cleștele pentru bolțuri, iar pe piept îi atârna aparatul Nikon. Avea șapcă de baseball cu cozoroc și ochelari de soare, accesorii normale împotriva soarelui tropical puternic. Peruca blondă care ieșea pe alocuri de sub șapcă ar fi fost mai greu de explicat din punct de vedere strict practic, dar avea, cu certitudine, să-i păcălească pe martorii oculari. Noi, ceilalți, eram echipați similar.

L-am urmărit pășind pe primul ponton perpendicular. Prin binoclu distingeam numele la câteva ambarcațiuni, dar nu la toate. N-am zărit *Ocean Emerald.*

— N-o văd încă, a spus el în cască.

L-am văzut întorcându-se. A revenit la cheiul principal, după care a repetat operațiunea pe al doilea ponton perpendicular. Am verificat zona, uitându-mă dacă cineva reacționa la aparenta lui plimbare. Totul părea în regulă.

L-am privit parcurgând al treilea ponton, apoi al patrulea. Începusem să devin agitat. Dacă plecaseră din port? Poate că Hilger fusese mânat de un presentiment, decisese că stătuseră prea mult în Singapore și pornise fie spre nord, spre Malaezia, fie spre sud, spre Indonezia. Sau poate că schimbase cumva numele ambarcațiunii. Sau poate că informațiile lui Kanezaki nu mai erau de actualitate…

Israelianul a ajuns în capătul cheiului și a cotit la dreapta pe ultimul ponton. A mers fără grabă în lungul lui. Provele bărcilor erau orientate spre mine, ca și Boaz, care le examina pupele.

— Este aici, a anunțat el, continuând să meargă până la capătul pontonului de parcă ar fi admirat toate iahturile frumoase. La jumătate. Am mers până în capăt.

— Am pornit.

Am ieșit din dubiță, cu o lansetă în mână, cu salopeta acoperindu-mi pistolul HK de pe coapsă și inima începând să-mi bubuie de adrenalină.

Am traversat parcarea și porii mi s-au deschis instantaneu în căldura lipicioasă. În fața mea era o clădire din cărămidă roșie; în spatele ei se găsea, știam asta din imaginile de pe Google Earth, o piscină dinspre care auzeam râsete de copii. Doi chinezi în echipament de golf au ieșit pe ușa clubului, îndreptându-se, probabil, spre un parcurs din apropiere. M-au ignorat când au trecut pe lângă mine.

Am pornit direct pe drumul de acces spre ponton, rotind întruna capul în timp ce mergeam, căutând pericole, dar nezărind nimic deocamdată.

— Nu văd santinele, a spus Boaz, evitând consoanele „p” și „b” care l-ar fi silit să țuguie

buzele.

— Am înțeles, i-am confirmat eu. Am trecut de al doilea ponton.

— Mi se pare un loc frumos ca să fac niște poze.

Mi-am continuat înaintarea, cu ochii în patru după orice probleme potențiale. Pe punțile câtorva ambarcațiuni se desfășurau party-uri: chinezi prosperi de vârstă mijlocie și străini cu chipiuri albe de căpitani, femei în șorturi și sutiene de baie, miros de bere și grătare, sunete de râsete nepăsătoare. Am trecut pe lângă câțiva oameni care intrau și ieșeau din clădirea principală a complexului clubului, toți în șorturi și pantofi marinărești, bronzați și zâmbitori, etalându-și danturile albe. Viața era minunată pentru oamenii aceia. Niciunul dintre ei nu m-a privit de două ori.

Am trecut de al patrulea ponton. Îl zăream pe Boaz la mijlocul celui de-al cincilea. Instalase un trepied care avea în vârf ceva ce părea reflectorul auxiliar al unui fotograf profesionist, cu un bec în centrul unei umbrele metalice mari, totul fiind conectat la o baterie paralelipipedică foarte mare. Acționa butoanele unui dispozitiv pe care un om obișnuit l-ar fi crezut un exponometru.

— Ești gata? am întrebat eu.

— Da.

Am intrat pe pontonul cinci și am pornit spre Boaz. În buzunar aveam mănușile pe care Kanezaki le asigurase prevăzător și le-am scos, fără să mă opresc. Am pus jos lanseta, am vârât mâna în interiorul salopetei și am scos HK-ul. Am ținut pistolul în lungul piciorului, astfel că țeava amortizorului îmi ajungea mai jos de genunchi, și mi-am continuat mersul. Regretam că nu exista absolut nimic înapoia căruia să mă ascund sau să mă camuflez, dar trebuia să mă descurc cu terenul de care dispuneam. Speram ca arma cu raze a lui Boaz să fie pe atât de bună pe cât susținea.

— Cinci, patru, trei, doi, unu, am rostit eu venind cu pas egal și nepăsător spre israelian.

Acum!

Capitolul 33

La început, Dox crezu că fierbințeala care-l cuprinsese era o reacție la frică. La urma urmelor, un sociopat sadic pe care-l provocase întruna, aducându-l la nivelul unei furii ucigașe, îi călărea pieptul și se afla la o secundă depărtare de a-l jugăni. Tot ce l-ar mai fi putut surprinde în acel moment era faptul că izbutise să nu urineze pe sine.

Dar în mai puțin de o jumătate de secundă, înțelese că fierbințeala aceea nu era un simplu bufeu de căldură, deși n-avea o explicație mai bună. Simțea ca și cum ar fi atins un bec cu filament incandescent aprins, însă nu doar cu vârfurile degetelor, ci cu tot corpul. După care, înainte de a fi terminat măcar gândul *Ce mama dracului*? care i se forma în minte, întreg corpul păru că-i luase foc, de parcă cineva îl stropise din cap până în picioare cu benzină și-l incendiase. Urlă de agonie și se zbătu sub genunchiul lui Fester. Apoi chelul se ridică de pe el, zbierând, rostogolindu-se pe punte ca și cum hainele i-ar fi luat foc și încerca să le stingă.

Dox se încordă în lanțuri, convins că luase foc și derutat de sursa acestuia și de motivul pentru care nu putea să vadă flăcările. Izbuti un ultim gând coerent – *Din oala care fierbea*, *am căzut direct în foc* –, pe urmă nu putu face altceva decât să urle și să spere că se va termina în curând.

Capitolul 34

La o secundă după ce Boaz a declanșat dispozitivul, un vacarm de urlete s-a auzit de sub punțile bărcii. Printre ele am recunoscut mugetul baritonal al lui Dox și am fost cuprins de emoții conflictuale: ușurarea că era viu și oroarea față de nivelul de durere care-l făcea să scoată răcnetele acelea de agonie.

Am rămas locului, neajutorat, ținând pistolul în fața corpului într-o priză cu ambele mâini, așteptând să apară cineva pe punte, ca să-l împușc. Nu s-a întâmplat nimic. Dimpotrivă, zbieretele s-au întețit.

Cu coada ochiului am zărit mișcare pe ambarcațiunea vecină. Am privit în stânga și în dreapta, ca să fiu sigur că nu exista niciun pericol. Erau doar civili, care priveau de pe bărcile lor, ca să vadă ce cauza gălăgia.

— Ce se-ntâmplă acolo? a strigat în engleză un bărbat de pe iahtul din stânga mea.

— Poliția, domnule, am replicat eu cu glasul cel mai autoritar de care eram în stare. Vă rugăm să rămâneți pe ambarcațiune și să nu ieșiți pe punte. Pot avea loc schimburi de foc și nu dorim să fie rănit cineva.

Bărbatul a dispărut fără alt cuvânt.

Zbieretele au continuat. *La naiba*, *de ce nu-ncearcă să coboare de pe barcă*?

— Oprește-l! am zis eu în cască. Probabil că sunt blocați sub punte. Mă duc înăuntru.

— Am oprit, l-am auzit pe Boaz.

Cu coada ochiului l-am văzut scoțând un pistol de la brâu. Am dat să mă întorc pe jumătate, dar el îndreptase pistolul spre *Ocean Emerald*, nu spre mine.

— Stai acolo! S-ar putea să mai avem nevoie de aparat.

Am sărit pe punte și am înaintat spre scară.

Urletele încetaseră. M-am oprit la marginea bocaportului, am privit jos și am retras capul. Deoarece ochii îmi erau adaptați la lumina puternică de afară, nu vedeam sub punte. Am scos ochelarii de soare și i-am vârât în buzunar.

Altă privire rapidă. Nimic. De asemenea, niciun urlet.

Erau doar șase trepte. Am sărit peste toate și am aterizat ghemuit pe puntea inferioară. Am pivotat, cu pistolul întins, în căutare de pericole. Tot nimic. Mă găseam pe un coridor îngust. Existau trei uși, toate închise, toate în dreapta mea, toate cu ferestruici.

M-am apropiat de prima dintre ele și am privit scurt înăuntru. Pustiu.

Am privit în a doua, în același fel. Din nou, pustiu. În a treia l-am văzut pe Dox zăcând pe spate, încătușat. Un bărbat chel, cu fața acoperită de sânge și un cuțit în mână, înainta spre el, clătinându-se.

Am apucat clanța. Era încuiată. *La dracu'.*

Am pășit în lateral, am închis un ochi pentru a mă asigura că dacă voi fi lovit de așchii, voi fi doar pe jumătate orb, am ridicat pistolul și am tras rapid de trei ori în tocul ușii în dreptul zăvorului. Pistolul a pufăit și mi-a zvâcnit în mână. Așchii de lemn au explodat pe lângă mine.

M-am retras un pas, apoi am lovit violent cu piciorul imediat lângă clanță. Ușa s-a prăbușit spre interior. Chelul s-a răsucit către mine. I-am tras două gloanțe în piept. S-a împleticit înapoi, s-a izbit de perete și s-a prăbușit pe podea.

În cabină nu mai era nimeni în afară de Dox. Am îngenuncheat lângă el, cu pistolul ridicat și fața spre ușă.

— Câți mai sunt pe barcă? l-am întrebat eu. Știi?

— Unul, a icnit el. Numai unul.

— Hilger?

— Nu. Altul. Cred că-i încuiat într-o…

De la două uși mai departe s-a auzit rafala sacadată a șase-șapte împușcături de pistol. Insul despre care spusese Dox se afla într-o cabină pe lângă care trecusem. Ferestruicile erau mici, iar eu înaintasem rapid și nu-l observasem.

În cabina în care mă aflam n-aveam acoperire. Am înaintat silențios pe lângă perete, cu HK-ul îndreptat spre ușă, așteptând.

Nu s-a mai auzit nimic. Indiferent cine ar fi fost, era inteligent. Apărătorul aflat într-o poziție fixă are un avantaj important față de agresorul care vine în căutarea lui. El știa asta și mă aștepta să trec pe lângă el, în drumul spre ieșire.

La naiba, n-aveam timp să joc așa! Paza clubului, poliția… trebuia să plecăm iute de acolo.

— Dă-mi cinci secunde de raze, am șoptit în cască. Exact cinci secunde.

— Iisuse, nu din nou, a mormăit Dox dindărătul meu.

— Trei, doi, unu, l-am auzit pe Boaz rostind, apoi am simțit că-mi ia pielea foc.

Un urlet involuntar mi-a ieșit din gâtlej, iar Dox mi-a ținut isonul din spate. M-am luptat cu disperare iluziei că pistolul era încins în flacără și am învins imboldul copleșitor de a-l arunca. Tot ce am putut face a fost să rămân în picioare. Față de necunoscutul de pe coridor, unicul meu avantaj era că știam cauza acelei radiații și că ea va dura doar cinci secunde.

Mi s-a părut mult mai mult. Apoi însă a dispărut, la fel de brusc pe cât apăruse. Am strâns din dinți și am năvălit pe coridor.

Acolo – prima ușă pe lângă care trecusem. Era deschisă, cu lemnul din jurul broaștei rupt de gloanțe. Am sprintat până lângă cadrul ei, pe urmă m-am oprit.

— Mai dă-mi trei secunde, am șoptit eu.

— Trei, doi, unu, am auzit din nou și toate terminațiile nervoase mi-au explodat iarăși în flăcări.

Am tremurat de durere, de efortul de a nu urla. Din interiorul cabinei s-a auzit un răcnet prelung. După care, atât de neașteptat, încât a părut un miracol, durerea a dispărut. Am inspirat adânc și m-am rotit în interiorul cabinei.

Era acolo, în dreapta, rășchirat pe podea. L-am țintit cu HK-ul.

Nu știam cine era, însă nu văzusem în viața mea un tip mai rapid. A ridicat pistolul și simultan s-a rostogolit la stânga. Am simțit ceva izbindu-mă în piept și am auzit pocnetele duble ale împușcăturilor succesive. M-am clătinat spre înapoi, izbindu-mă de perete, și am răspuns focurilor. Primele mele două gloanțe au fost prea scurte, dar l-au făcut să tresară și următoarele lui focuri au trecut pe lângă mine. Am ridicat țeava doi centimetri și am tras iarăși. Tot prea scurt, însă următoarele două gloanțe au ricoșat din podea, lovindu-i corpul. Trunchiul i-a zvâcnit și am continuat să trag, încă de trei ori, două gloanțe în piept și ultimul în cap. A scăpat arma și a rămas nemișcat.

Abia mai puteam respira. Scrâșnind din dinți, am aruncat încărcătorul gol, am introdus altul plin și am dat drumul culisorului. Mi-am lipit palma stângă de piept și am dus-o în fața ochilor, așteptându-mă s-o văd acoperită cu sânge. Dar nu era. Vesta Dragon Skin. Impactul gloanțelor îmi golise plămânii de aer, dar se pare că asta fusese tot.

Am luat încărcătorul gol, l-am vârât în buzunar și m-am întors, clătinându-mă, pe coridor. Dox se ridicase în genunchi, dar nu reușise nimic mai mult. În mod uluitor, chelul se ținea de cușetă, pe jumătate gata să se scoale în picioare. Am ridicat HK-ul.

— Nu, a zis Dox. Nu, nu, nu face asta.

Am întors capul spre el, continuând să țin țeava ațintită spre chel.

— Poftim?

— Nu-l omorî, a zis Dox ridicându-se și tremurând din tot corpul. Dă-mi pistolul.

— N-avem timp…

— Dă-mi pistolul! a urlat el.

Trebuie să știi când să-i contrazici pe oameni și când să n-o faci. Situația asta aparținea în mod limpede celei de-a doua categorii.

Dox s-a împleticit spre mine, iar eu am sărit și l-am prins de braț înainte să cadă. Am pus pistolul în mâinile lui încătușate și l-am condus spre chel. Acesta ne-a privit înaintând. Brațele îi tremurau și a scăpat din mâini marginea cușetei. A căzut în genunchi, apoi s-a năruit pe o parte și a rămas așa, gâfâind și tremurând.

Dox s-a oprit direct deasupra lui. L-a ațintit cu HK-ul.

— Doar ca să știi, a spus el, chiar dacă aș avea timp, și n-am, nu ți-aș face ceea ce-ai vrut să-mi faci.

Chelul a dat să zică ceva. Dox n-a așteptat să audă. Fără alt cuvânt, i-a tras tot încărcătorul în față. Douăsprezece împușcături înfundate, fiecare contopindu-se în cea dinaintea ei. Fragmente de os și materie cenușie au zburat în toate părțile.

Dox a stat locului o secundă, clătinându-se ușor și privind ceea ce făcuse. Apoi mi-a întins pistolul a cărui țeavă care fumega. Genunchii i s-au îndoit și l-am prins de braț ca să-l susțin.

— Perfect, a zis el. Situația asta merita terapie psihiatrică în valoare de zece mii de dolari.

— Nu-ți face griji, mai am un încărcător plin.

El a încuviințat din cap.

— Eram sigur.

Am introdus un alt încărcător, pe urmă am scos din buzunar o șapcă de baseball suplimentară și i-am îndesat-o pe cap. I-am pus și o pereche de ochelari de soare.

— Arăți bine.

— Scoate-mă naibii de-aici.

L-am strâns de umăr.

— De asta am venit.

Mi-am pus și eu ochelarii de soare, l-am prins de braț și l-am ajutat pe coridor.

— Am pornit, am rostit eu după aceea în cască. Doar noi doi. Scoate cleștele, să fii pregătit.

— Grăbiți-vă, a spus Boaz. Avem parte de multă atenție.

Am introdus pistolul în toc și am continuat. Nu cunoșteam natura rănilor lui Dox, dar mergea greu, chiar și ținând seama de cătușe și lanț. Am avut nevoie de un minut ca să urcăm scara.

Când am străbătut puntea, am văzut că Boaz avea dreptate. De pe șase-șapte ambarcațiuni, oameni se holbau la noi. Câteva grupuri de inși care mergeau prin port se opriseră și încercau să vadă ce cauzase interesul acela. *Haide*, am spus eu în gând. *Haide*, *haide*…

Boaz a întins un braț și l-a ajutat pe Dox să coboare pe ponton. Lanțurile erau grele, dar puține lucruri rezistă înaintea unui clește pentru tăiat bolțuri, lung de un metru. Boaz s-a apropiat de noi și după doar trei pocnete bine plasate, Dox își putea folosi din nou mâinile și picioarele. De cătușe ne puteam ocupa mai târziu.

Israelianul strânsese deja arma cu raze. Și-a pus echipamentele în spate și pe umeri, în timp ce eu am cercetat mulțimea în căutare de pericole, dar n-am văzut deocamdată nimic mai rău decât curioși. Am pornit apoi către cheiul principal, grăbindu-ne; brațele gigantice ale lui Dox erau în jurul umerilor noștri, iar lanțurile îi zornăiau în timp ce mergeam.

— Avem un rănit! am strigat eu către cei care se holbau la noi. Să cheme cineva ambulanța!

Asta ar fi trebuit să ne facă să părem mai mult ca fiind indivizii cei buni și să reducă probabilitatea de a fi opriți de cineva și luați la întrebări. Teoretic.

Am cotit la stânga pe cheiul principal și am continuat să mergem. Kanezaki dăduse dubița cu spatele până la marginea cheiului. Probabil că-l

chemase Boaz. La naiba însă, până acolo făceam o eternitate. *De ce dracu' a trebuit ca barca aia să fie chiar la ultimul ponton*? m-am întrebat eu în gând. *Legea lui Murphy. De necrezut.*

Lumea se zgâia la noi pe când mergeam. Nimeni n-a spus nimic și nici n-a încercat să intervină.

La cincisprezece metri de drumul de acces, am început să cred că vom reuși. Puteam vedea gazele de eșapament ale motorului la ralanti al lui Kanezaki.

Doi agenți de pază în uniforme au ieșit în trombă pe ușile clădirii principale a clubului și au alergat pe chei. Au sprintat spre noi. Amândoi aveau arme, dar le țineau încă în tocurile de pe șold.

— Se trage acolo! am strigat eu cu glas ascuțit ca de om speriat. Duceți-vă repede!

Pentru o clipită, am crezut că vor mușca momeala. Au privit în lungul cheiului și le-am simțit atenția îndreptată într-acolo. După aceea au revenit cu ochii la noi și expresiile fețelor li s-au înăsprit.

În ciuda grijii lui despre regulile de angajare într-un conflict, Boaz a scos pistolul la fel de rapid ca mine.

— Mâinile sus, am rostit eu sonor și apăsat, îndreptând HK-ul spre cel din fața mea, în timp ce Boaz îl ținea pe celălalt agent.

Niciunul n-a scos un cuvânt. Gurile li s-au deschis și brațele li s-au ridicat. Indiferent cât erau plătiți să asigure „securitatea" clubului de iahting, așa ceva nu făcea parte din fișa postului.

— Peste margine, am zis eu. În apă.

Niciunul nu s-a clintit. Am pus țeava amortizorului gigantic al HK-ului direct în fața agentului de pază, brusc încântat de mărimea intimidatoare a armei, și am răcnit:

— Acum!

Individul a sărit fără să scoată un cuvânt. Celălalt l-a urmat după o secundă.

— Foarte omenesc din partea ta, a spus Boaz și am pornit mai departe pe chei, în grabă.

Ușa laterală automată a dubiței lui Kanezaki a glisat, deschizându-se. L-am ajutat pe Dox să urce, apoi l-am urmat. Kanezaki a pornit imediat, lin.

— L-ai ras? m-a întrebat Boaz.

Pentru o clipă, nicio măcar n-am înțeles ce voia să spună.

— Pe cine?

— Pe Hilger.

Am clătinat din cap.

— Nu era pe barcă.

— La dracu'! a exclamat el. Delilah îmi spusese…

S-a oprit și a zâmbit.

— Ei bine, cred că s-a-nșelat, a adăugat el.

— Astea-s informațiile, am zis eu. Ce am putea face?

Boaz a râs.

— Cred că lucrurile dintre voi doi stau mai bine decât m-ai lăsat să cred.

Dox stătea întins pe spate pe podea. Cu ajutorul cleștelui pentru bolțuri, i-am tăiat cătușele. În timp ce lucram, Boaz l-a sunat pe Naftali. Era la mai puțin de un kilometru în spatele nostru și nu existau urmăritori.

Kanezaki a tras pe dreapta. Am scos numerele de înmatriculare false, pe urmă ne-am reluat drumul.

Naftali ne-a sunat iarăși. În continuare nu exista nicio problemă.

Se părea că vom reuși. Mi-am scos șapca și ochelarii de soare și l-am bătut pe Dox pe umăr.

— Cum merge?

— Mă simt ca naiba.

Arăta, într-adevăr, destul de rău. Era palid și respira greu. Probabil că adrenalina îi masca mare parte din dureri, dar asta n-avea să mai dureze prea

mult. Știam că în trusa medicală a lui Kanezaki exista morfină. Am scos o seringă și l-am injectat cu o doză.

— Cum e acum?

— Uuu-ra! John Rain, îngerul meu milostiv.

Am izbucnit în râs.

— Și cine-i șoferul? a întrebat el.

— Eu sunt, a strigat Kanezaki din față. Tom!

— Mă bucur să te am aici, omule, a rostit Dox cu glas ceva mai ferm, întărit de morfină. Ți-aș strânge mâna și ți-aș mulțumi așa cum se cuvine, dar sunt nițel cam fleașcă pentru moment. Și ăsta cine-i?

Boaz și-a scos șapca, peruca și ochelarii de soare.

— Boaz, a spus el.

Dox i-a întins mâna și Boaz i-a strâns-o.

— N-am știut că John are și alți prieteni, a rostit Dox cu cuvintele ușor împleticite. Crezusem că eram singurul.

Boaz a zâmbit.

— Bănuiesc că de asta a și vrut atât de mult să te scoată de pe barca aia.

— Începe să mă doară pielea, a zis Dox.

— Ce-ați folosit voi acolo – o armă cu microunde?

— Adică sunt singurul care n-a auzit niciodată de dispozitivul ăsta? am întrebat eu și Kanezaki a chicotit.

— Scuze, a spus Boaz. Calibrarea microundelor nu-i o știință tocmai exactă. Probabil că ai arsuri de gradul unu, poate chiar de gradul doi.

Dox a râs și a făcut o grimasă imediat după aceea.

— Iisuse Hristoase, crezi că mă doare-n pix de o arsură? Unchiul Fester tocmai se pregătea să-l decapiteze pe Nessie.

Kanezaki a aruncat o privire scurtă îndărăt.

— Nessie?

— Te rog să nu-l întrebi, am zis eu.

— Dacă veneați cu zece secunde mai târziu, aș fi cântat într-un cor de fetițe, să știți, a rostit Dox după care a râs și s-a strâmbat și mai tare. La dracu', vă zic, a fost cât pe ce să dau colțul.

Apoi tonul sigur pe sine i-a cedat.

— Am… ah, la dracu', i-al naibii de stânjenitor, a continuat el. Crezusem, realmente, că-s mort, am… ah, la dracu'.

A rămas tăcut, strângând din dinți și tremurând, cu lacrimile rostogolindu-i-se silențios pe obraji. I-am pus o mână pe umăr.

— Dă-i drumul! Descarcă-te!

— De ce trebuie să fie-n fața ta? a întrebat el, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând. Nu vomiți niciodată, nu plângi niciodată și o să râzi de mine pentru asta câte zile oi avea.

— O să le povestesc și tuturor prietenelor tale, am rostit eu, iar Dox a râs din nou printre lacrimi.

A mai durat un minut, după care s-a liniștit.

— Vă mulțumesc că m-ați scos de-acolo, a spus el privind în jur, vă mulțumesc la toți. Și ție, Boaz, indiferent cine ai fi. N-o să uit asta niciodată.

— Mă bucur c-am putut fi de ajutor, a spus Boaz. Și-mi pare rău de arsurile alea.

Dox a lăsat capul pe spate și s-a uitat spre Kanezaki.

— De fapt, unde ne aflăm?

— În Singapore, a răspuns Kanezaki. Ne-ndreptăm spre un avion privat, la Changi. Ajungem în cinci minute.

— Cinci minute, a repetat Dox. Asta-i bine. Am timp să vă zic un banc.

— Nu prea mai ai timp, am intervenit eu, familiar cu ideea lui despre umor.

— Zi-mi-l mie, a spus Boaz cu surâsul lui de ștrengar.

— Am jurat c-o să-i spun lui John bancul cu *kabunga*, dacă voi scăpa cu viață de acolo, și vreau să mă țin de cuvânt chiar dacă sunt euforic de pe urma morfinei.

— Zău că nu trebuie s-o faci…, am încercat eu încă o dată, dar el începuse deja.

— Trei misionari au fost capturați de un trib de aborigeni răi din adâncul junglei, a zis Dox și s-a uitat la Boaz. Îl știi?

Boaz a clătinat din cap.

— Zi mai departe.

— Bun, deci aborigenii i-au prins și i-au adus în fața șefului lor, care știa puțină engleză. Și șeful le-a zis: „Suntem niște indieni răi și vă urâm pe voi și obiceiurile voastre de misionari. Așa că aveți doar două alegeri. Moartea sau… *kabunga*”. Dup-aia l-a arătat pe primul misionar și a zis: „Alege”. Problema era că omul ăla nu știa ce era *kabunga*, dar, pe de altă parte, știa foarte bine ce era moartea, așa că s-a uitat la șeful de trib și a spus: „Aleg… *kabunga*”. Șeful a ridicat atunci brațele și a strigat: „*Kabunga*!” Imediat au apărut mai mulți războinici, care l-au dezbrăcat în pielea goală și l-au sodomizat… dar zdravăn de tot.

— Îți dai seama, am intervenit eu, că în toate bancurile tale există o temă recurentă?

— Ssst! a spus Boaz. Mie-mi place.

— Dup-aia șeful s-a uitat la al doilea misionar și a zis: „Prietene, ce alegi? Moartea sau… *kabunga*?” Al doilea misionar aflase ce însemna *kabunga* și nu-i plăcea deloc. Dar dacă ar fi ales moartea ar fi însemnat sinucidere, iar sinuciderea era împotriva principiilor lui religioase. Așa că a înghițit un nod zdravăn și i-a răspuns șefului: „Eu… eu aleg… *kabunga*”. Șeful a ridicat brațele și a strigat: „*Kabunga*!” Și iarăși au apărut câțiva războinici, care și-au făcut treaba cu misionarul, ba încă timp de-o oră întreagă. În sfârșit, totul s-a terminat. Șeful s-a uitat la al treilea misionar și a zis: „Ce va fi, prietene? Moartea sau… *kabunga*?” Al treilea misionar văzuse deja suficientă *kabunga* ca să se sature. Și cu toate că era împotriva principiilor lui religioase și știa că moartea însemna sfârșitul, pur și simplu, nu putea să facă

față la *kabunga.* Așa că și-a adunat tot curajul, a ridicat bărbia, l-a privit pe șef drept în ochi și a răspuns: „Aleg moartea!” Șeful a ridicat brațele și a strigat: „Moarte! Dar mai întâi, *kabunga*!”

Boaz a dat capul pe spate și a hohotit sonor, iar veselia lui a fost molipsitoare. În câteva secunde interiorul dubiței a reverberat de râsete. Așa cum spusese Dox, fusese cât pe aci să dea colțul. Râsul era una dintre reacții. Aveau să fie și altele.

— Stai, stai așa, a zis Boaz ștergându-se la ochi. Stai, că știu și eu unul. Trei misionari…

Și i-a dat drumul. Am încercat sentimentul că-l vom mai revedea pe Boaz după ce se va termina totul.

Iar gândul acela nu m-a deranjat defel.

Capitolul 35

La Changi, Kanezaki și-a arătat legitimația santinelei în uniformă. Aceasta a raportat în stația radio și ne-a făcut semn să intrăm.

— A mers frumos, am comentat eu.

Kanezaki a sunat pe altcineva de pe telefonul lui mobil.

— Sosim în două minute, a zis el, după aceea s-a întors spre mine și mi-a aruncat un zâmbet. Prieteni de rang mărunt în locuri sus-puse.

Am trecut prin altă poartă și am ajuns în partea din aeroport despre care am presupus că era rezervată avioanelor private. Se vedeau vreo douăzeci de aparate mici de zbor. Kanezaki s-a îndreptat spre unul dintre ele. Ușa s-a deschis și dinăuntru a coborât un tânăr cu părul tuns periuță. Avea o ținută perfect verticală, pantalonii civili etalau o dungă impecabilă și dacă nu era pușcaș marin, atunci pușcașii marini nu existau.

Kanezaki a apăsat un buton și ușa laterală a dubiței a glisat, deschizându-se. A coborât și a ocolit dubița, mergând la pușcaș.

— Sunt doi de transportat, l-a înștiințat el. Împreună cu mine.

— Domnule, a replicat pușcașul, nu sunt autorizat pentru alți pasageri.

— Vino cu mine, i-a spus Kanezaki.

Au ieșit din raza noastră auditivă. I-am privit. Kanezaki vorbea și gesticula; pușcașul marin încuviința din cap și asculta.

S-au întors după vreun minut. Pușcașul i-a întins o mână lui Dox.

— Vă pot ajuta să urcați la bord, domnule?

— Da, fiule, poți și mă bucur că i-au trimis pe pușcași. Mai lasă-mă însă doar cinci minute cu desfrânații ăștia, în regulă?

— Da, domnule, a rostit tânărul și s-a retras la o distanță respectuoasă.

— Ei bine, a intervenit Dox, ăsta-i tratament VIP. Ce am făcut ca să mă calific la un asemenea statut?

— Avionul face parte dintr-o mică flotă CIA, a răspuns Kanezaki, utilizată pentru transportarea oamenilor foarte răi în locuri foarte secrete. Poate că ai citit despre așa ceva prin presă. Asta-i tot ce-ți pot spune.

— Noi știm despre programul ăsta, a rostit Boaz.

Kanezaki a zâmbit.

— Știu că știți. Faceți parte din el.

— Ce i-ai spus pilotului? am întrebat eu.

Kanezaki a ridicat din umeri.

— În principal, i-am reamintit despre rușinea care-l va împovăra pentru tot restul vieții dacă va decola abandonându-și un camarad pușcaș rănit.

— Ăla aș fi eu, a intervenit iar Dox. Sper că n-ai amintit că și John a făcut parte din armata Statelor Unite.

— Nu, a zis râzând Kanezaki. Cred c-am uitat pentru moment.

L-am privit pe Kanezaki și, în mod straniu, m-am simțit emoționat. Îmi reamintea foarte mult de Tatsu. Prin felul cum era dispus să acționeze în exteriorul sistemului pentru a repara sistemul. Prin felul cum izbutea să-i facă pe alții complici la mijloacele lui ilegale și la scopurile lui nobile.

— Pot să presupun oare, a zis Boaz, că, în ciuda absenței surprinzătoare a lui Hilger pe barcă, unde ne așteptam toți să fie, vrem să-i asigurăm în continuare o… retragere timpurie din activitate?

— Ce dracu', bineînțeles că poți, a spus Dox și s-a întors spre mine. Știi unde să-l găsești?

— Întreabă-mă când vom fi în avion, i-am răspuns eu. Adică atunci când nu suntem în prezența unui agent de informații al unei țări străine.

M-am uitat la Boaz.

— Fără supărare.

Israelianul mi-a zâmbit.

— Nici vorbă.

— Nu mi-ar păsa nici dacă Boaz ar fi de pe Marte, a adăugat Dox. Voi avea încredere oricând în el să-mi asigure spatele. Și sper că și el va avea încredere în mine să fac la fel.

S-a uitat la Boaz, care a încuviințat cu un semn din cap.

— În plus, a continuat Dox, tipul se pare că apreciază un banc bun. Spre deosebire de alte persoane pe care le-aș putea menționa, în ciuda faptului că au alte calități. Așa că spune-mi unde-l putem găsi pe nenorocitul ăsta de pulifrici căcăcios, ticălos de porc fricos, laș scâncit, scârțâit și pișăcios, ca să-l terminăm ca pe-un câine turbat care este?

Boaz a părut impresionat. Am intervenit, înainte de a-i cere lui Dox să-i repete toate epitetele.

— Nu căutăm pe nimeni. Abia dacă poți merge. După cum respiri, probabil că ai coastele rupte și morfina ascunde leziunile cele mai grave.

— E doar o rană în carne, a zis el cu o strâmbătură. Am avut parte și de răni mai urâte.

— Minți, a zis Boaz cu un accent britanic ciudat.

Amândoi au izbucnit apoi în râs, cu Dox pe jumătate icnind printre chicoteli. N-am înțeles poanta.

După ce s-au oprit, Boaz a spus:

— E adevărat că sunt agentul de informații al unei țări străine, dar acela este… cum ziceți voi, jobul meu de zi cu zi. Operațiunea actuală însă… haide să zic doar că n-a fost aprobată de organizația din care fac parte.

— Ce vrei să spui? am întrebat eu încruntându-mă.

— Naftali este fratele lui Gil.

— Să fiu al naibii! am exclamat eu. Mi se păruse, într-adevăr, că arăta familiar.

— Da, seamănă puțin cu Gil. Și este la fel de periculos ca Gil. El nu crede că șefii noștri au fost suficient de motivați pentru a răzbuna moartea fratelui său.

— Ăștia-s managerii, a intervenit Dox. Ori nu fac nimic, ori exagerează. Între cele două extreme nu există altceva.

— Voi doi sunteți pe cont propriu? l-am întrebat eu pe Boaz.

El a înălțat din umeri.

— Anumite persoane sunt… dispuse să privească în altă parte cât timp Naftali și cu mine suntem în vacanță. Știi cum merg lucrurile. Uneori oamenii vor să fie făcut ceva, dar nu vor să știe cum s-a procedat. Este „sindromul mănușilor din cauciuc”. Nu există amprente, nu există responsabilități.

— Hristoase! am rostit eu, dar chiar nimeni nu mai lucrează exclusiv pentru guvern?

Dox a icnit.

— Ți-am mai zis-o, omule. Privatizarea e valul viitorului. Auzi, nu crezi c-am mai avea vreo șansă să-l prindem pe Hilger aici, în Singapore?

Am clătinat din cap.

— Mă îndoiesc că Hilger merge până la magazinul din colț după un pachet de țigări fără să aibă asupra lui cinci valute diferite și trei pașapoarte false. Probabil că a pornit spre clubul de iahting, a auzit sirenele de poliție și a dispărut imediat.

— Iar noi nu-l putem aștepta, oricum, la club. Acolo este prea periculos acum. Nu ne putem întoarce.

— Bine, a zis Boaz, am renunțat la Singapore. Dar dacă ai informații despre unde-l putem găsi pe Hilger după afacerea asta, Naftali și cu mine vom acționa pe baza lor. Privat, discret și imediat. Vă puteți baza pe noi.

Kanezaki a ridicat din umeri.

— În orice caz, secretele astea răsuflă mai devreme sau mai târziu, a spus el și Boaz a rânjit.

N-am fost surprins. Kanezaki voia moartea lui Hilger îndeajuns de mult ca să mă implice. De ce nu i-ar fi implicat atunci și pe israelieni? În plus, el nu divulga niciun fel de informații strict secrete. Tot ce știa despre operațiunea aceasta apăruse în urma discuțiilor cu mine.

Kanezaki l-a informat pe Boaz despre ceea ce știam noi. După ce a terminat, Boaz a zis:

— Așadar, credeți că individul ăla, Boezeman, din securitatea portuară Amsterdam, face parte integrală din planul lui Hilger?

— Exact, a confirmat Kanezaki.

— Și aveți date despre el? Adresele de acasă și de la serviciu, numere de telefon, fotografii?

— Bineînțeles.

— Pentru cine lucrează Hilger?

— Nu știu. Există multe grupări care ar fi încântate să distrugă rafinăriile din Rotterdam. Al-Qaeda, Hamas, Hezbollah… iar Hilger este amestecat cu toate.

Israelianul a țuguiat buzele și a fluierat încetișor.

— Dacă ai avea dreptate despre intențiile lui, de cât timp crezi că mai dispunem înainte de a se duce totul de râpă?

Kanezaki a încuviințat lent, de parcă își pusese și el întrebarea aceea.

— E greu de precizat. Știm doar că plănuiește de mult timp operațiunea din Rotterdam, că este importantă pentru el. După pierderile suferite, bănuiesc că va pleca imediat spre Olanda.

— Dacă a expediat un dispozitiv, a spus Dox, de ce n-ar utiliza, pur și simplu, un releu declanșator cu ceas? Sau un detonator cuplat la un telefon mobil? Poate apela numărul respectiv de oriunde și oricând și – bum!

Boaz a clătinat din cap.

— Există prea multe probleme potențiale. Ceasul nu-i bun, pentru că el nu poate ști cu

exactitate când va sosi containerul. Telefonul mobil nu-i bun, fiindcă s-ar putea să n-aibă semnal în interiorul containerului. Iar în ambele cazuri există riscul deteriorării sau defectării dispozitivului în urma unei scăpări a containerului sau a unei manipulări bruște în timpul operațiunilor de încărcare și transport.

— Specialitatea lui Boaz sunt bombele artizanale, am zis eu.

El a surâs.

— În ziua de azi, oamenii le numesc „dispozitive explozive improvizate”[12]. Pare mai impresionant. Nimeni nu mi-a mărit însă salariul pentru asta.

— În plus, a adăugat Kanezaki, dacă ar fi putut face totul prin telecomandă, n-ar mai fi avut nevoie de Boezeman sau de orice alt om din interior.

Dox a aprobat din cap.

— Da, așa-i. Și chiar dacă Hilger nu-i în oraș, pun prinsoare că Boezeman va avea destule informații care ne-ar putea duce la el. Dacă-l întrebăm cu frumosul, vreau să zic.

— Și organizația ta? l-am întrebat eu pe Boaz. Dacă le-ai furniza informația asta, ei ar transmite-o…

— La CIA, m-a completat Boaz. Relațiile noastre reciproce cu olandezii nu sunt… strânse.

Am ridicat din umeri.

— După care CIA o va transmite olandezilor.

— Nu cred că vorbești serios, a intervenit Kanezaki. CIA nu va transmite nimănui nicio informație, fără s-o studieze în prealabil. Cea mai mare parte a datelor pe baza cărora acționăm noi provin din surse neautorizate, iar restul sunt speculații. Probabil că CIA nu le va mai transmite mai departe. Și chiar dacă ar face-o, asta nu se va întâmpla mai devreme de o lună. Nimeni nu vrea să trimită un astfel de avertisment, care să se dovedească după aceea fals. Credeți-mă, într-o

birocrație teama de a părea stupid este mai puternică decât teama de a pierde Rotterdamul. În privința asta, canalele oficiale sunt, pur și simplu, o pierdere de timp.

Toți am rămas tăcuți o vreme. După aceea Boaz a zis:

— E adevărat că totul poate fi o… căutare de cai verzi pe pereți, totuși instinctul îmi spune că merită să încercăm. În plus, mă gândeam de mult să vizitez Amsterdamul. Rain, ce părere ai?

M-am uitat la Dox, care a zis:

— Dacă tu nu te duci, eu mă duc, chiar dacă ar trebui să mă târăsc. Nu-i vorba doar despre acțiunea abjectă pe care o intenționează Hilger acolo și nici pentru că vreau să mă răzbun, deși bineînțeles că vreau. Fiindcă Hilger știe că vom veni după el. La prima ocazie pe care o va avea, o să-ncerce să ne oprească să-i „afectăm propria longevitate", eufemistic vorbind. Refuz să-mi trăiesc restul vieții întrebându-mă dacă nenorocitul va reuși să mă prindă din nou. Mulțumesc foarte mult, dar prefer să-i vin eu de hac primul, după care voi dormi mult mai liniștit.

Toți am tăcut iarăși. Dox a urmat:

— În plus, dacă Tom are dreptate, Hilger pregătește un atac urât în Rotterdam și noi suntem singurii aflați într-o poziție din care îl putem stopa.

Am căzut pe gânduri. Știam că Dox avea dreptate. Nu voiam ca Hilger să mai trăiască mult.

În același timp însă, eram conștient de cuvintele lui Kanezaki despre încercarea de a face ceva care să prevină acțiunea pe care o pregătiseră morțile lui Jannick și Accinelli. Nu-mi plăcea s-o recunosc, dar îmi atinsese o coardă sensibilă. Știam că mă manipula, totuși în același timp voiam să cred că exista o modalitate prin care anulez ceea ce făcusem.

Am suspinat și am indicat din bărbie spre Dox.

— Haide să-l ducem în avion.

Dox a scuturat din cap.

— Nu plec nicăieri, dacă nu te duci la Amsterdam.

— Mă duc.

Lunetistul a zâmbit.

— E bine atunci, fiindcă aș avea nevoie de o infirmieră bună. Boaz, să ai grijă să nu se furișeze în Cartierul Felinarelor Roșii.

Boaz a rânjit.

— O să fiu cu ochii-n patru.

Dox a clătinat din cap.

— La dracu', ce-aș mai vreau să vin și eu cu voi, băieți. Simplul gând de a mă uita la punctulețul ăla dintre ochii lui Hilger printr-o lunetă Leupold… omule, mi-o face tare ca piatra chiar acum.

— Bine, am zis eu, e timpul să plecăm.

— Marina! a strigat Kanezaki.

Peste o secundă, a apărut tânărul tuns periuță. S-a aplecat în dubiță și l-a ajutat pe Dox să se ridice în picioare. În ciuda bravurii lui, lunetistul voinic arăta groaznic. Fața îi era roșie și bășicată, și abia își putea susține propria greutate. Era însă viu, ceea ce în sine era un lucru minunat.

— Vânătoare bună, *amigo*, i-a spus el lui Boaz. Când o să terminați, o să-ți datorez câteva beri, apoi alte câteva. O să ne-ntâlnim și-o să ne mai spunem niște bancuri.

Israelianul a surâs larg.

— Abia aștept.

Am coborât toți din dubiță și pușcașul l-a ajutat pe Dox să urce în avion.

— Și Naftali? l-am întrebat eu pe Boaz.

— O să ducă înapoi cealaltă dubiță. Este mai bine să lăsăm totul așa cum trebuie, a răspuns el, pe urmă s-a uitat la Kanezaki: Voi ce faceți cu a voastră?

— Am pe cineva care o să se ocupe de asta.

Boaz a râs.

— Trebuie să fie plăcut să lucrezi pentru o organizație mare.

Parcă la un semnal, din avion a apărut alt tânăr, care, judecând după aparențe, părea civil. Probabil un agent CIA de rang mărunt. Kanezaki i-a aruncat cheile dubiței.

— Știi ce ai de făcut.

Tânărul a încuviințat din cap, a închis ușile, a suit în dubiță și a plecat.

— Ne-ntâlnim, atunci, în Amsterdam, i-am spus eu lui Boaz. Mă îmbarc în prima cursă pe care o găsesc.

A aprobat scurt din cap.

— Și eu la fel. M-aș oferi să te iau cu mine, dar dacă n-o să returnez rapid avionul pe care l-am împrumutat, cineva o să mă calce pe sulă.

Kanezaki a intervenit:

— Nu e tocmai așa…

— Gata, haideți să plecăm, am zis eu. Boaz, o să te sun pe telefonul mobil. Dacă din cine știe ce motiv nu putem lua legătura telefonic, locul de întâlnire de rezervă va fi recepția Grand Hotel Krasnapolsky, la ora 7 dimineața, apoi la 7 seara, și tot așa până ne găsim.

— Cunoști Amsterdamul, a comentat israelianul.

— Am fost pe-acolo, am replicat eu vag.

Începusem să am încredere în Boaz, cel puțin „situațional”, cum spunea el, totuși voiam în continuare un loc de întâlnire de rezervă cu multe intrări, ieșiri și agenți de pază. Cu alte cuvinte, un loc dificil pentru asasinate.

El mi-a strâns mâna, apoi pe a lui Kanezaki, după care s-a îndepărtat, probabil spre avionul lui privat. Kanezaki și cu mine am urcat în avionul nostru. Pușcașul marin a intrat în carlingă și, după cinci minute, Singapore se afla la trei sute de metri dedesubt și se îndepărta de la o secundă la alta.

Capitolul 36

Când taxiul intră în parcarea de la Republic of Singapore Yacht Club, Hilger văzu girofarurile mașinilor de poliție și gură-cască adunați în fața intrării în club. Înțelese imediat și acceptă ce anume însemna. Ritmul bătăilor inimii îi crescu puțin, dar nu se trădă prin nimic.

— Ah, Dumnezeule, nu-mi vine să cred! se adresă el taximetristului. Mi-am lăsat laptopul în hotel. Poți să mă duci înapoi?

Șoferul întoarse și porni. Hilger tastă un număr pe telefonul mobil, dar nu apăsă și butonul de apel. Așteptă o secundă, apoi simulă o convorbire pentru urechile taximetristului.

— Bună ziua, tocmai am folosit centrul dumneavoastră de computere și cred că mi-am uitat… ah, l-ați găsit? Slavă Domnului! Da, da, ajung acolo în vreo cinci minute.

După aceea îl sună pe Guthrie. Niciun răspuns. Asta nu era bine; Guthrie răspundea întotdeauna prompt. Încercă pe urmă la Pancho. Din nou, niciun răspuns.

Închise telefonul. Primul lucru la care se gândi fu că trebuia să se descotorosească imediat de el. Numărul avea să apară în jurnalele de apeluri ale telefoanelor lui Pancho și Guthrie.

Știu că cei doi erau morți. Nu știa cum găsise Rain barca, însă izbutise cumva. La fel se întâmplase în Hong Kong. El știuse că Rain va căuta, bineînțeles, o cale de contraatac, dar crezuse că, având ambarcațiunea cu care să se deplaseze după pofta inimii și cu Dox ca ostatic, asasinul japonez ar fi fost neutralizat. Tot ce știuse despre Rain indicase că Dox era singurul lui partener. Însă i-ar fi fost imposibil să-l urmărească astfel fără ajutor și Hilger se întrebă pentru o clipă de unde provenise ajutorul acela.

La naiba! *La naiba*! *La naiba*!

Inspiră și expiră, lent și profund, calmându-se, concentrându-se. Dacă Rain aflase despre barcă, era posibil să fi aflat și despre operațiunea Rotterdam? Desigur, lui nu i-ar fi păsat defel de operațiunea respectivă, deoarece era un mercenar și nimic mai mult. Probabil, s-ar fi folosit însă de ea pentru a-l urmări din nou pe Hilger. Sau și-ar fi împărtășit cunoștințele altcuiva, care ar fi fost dispus să intervină. Și asta părea improbabil, dar improbabil păruse și dezastrul care tocmai se petrecuse în Singapore.

Pentru o secundă, fu cuprins de îndoieli. Poate că greșise, considerându-l pe Rain un inamic. Poate că ar fi trebuit să încerce să-l recruteze, și pe Dox de asemenea, chiar după cele întâmplate în Hong Kong. Se întrebă dacă nu cumva îngăduise furiei care-l cuprinsese după ratarea operațiunii de acolo să-i influențeze judecata, dacă nu cumva îngăduise ca latura personală să interfereze cu latura profesională. La urma urmelor, nu era ca și cum Rain ar fi avut afilieri sau loialități stupide, sau orice altceva care l-ar fi împiedicat să lucreze cu Hilger. Poate că dacă el ar fi înțeles importanța muncii lui Hilger, i s-ar fi alăturat. Nihilismul era nenatural. Poate că o cauză dreaptă l-ar fi convertit pe Rain.

Strânse din ochi și-și prinse rădăcina nasului între degetul mare și arătător. Sau poate că nu. Pentru că aproape nimeni nu fusese cu adevărat convertit. Unde erau realiștii din guvern, cei care să acționeze așa cum ar fi fost necesar? Existau doar niște militariști belicoși care se sustrăseseră de la serviciul militar, susțineau soluții fantasmagorice pentru probleme imaginare, își denumeau soluțiile ca „Patriotic Act” și le vindeau unui public ignorant, dispus și doritor să creadă că oratorii duri îl proteja cu adevărat. Lui Hilger îi venea să vomite.

Ei bine, avea să se ocupe el de asta, de toate astea. Ajunsese foarte aproape.

Închise ochii și se concentră din nou asupra răsuflării. Lent, inspirație și expirație.

Bun, reflectă el. *Porni de la presupunerea că operațiunea e compromisă și Rain știe despre Boezeman. E greu de imaginat cum ar putut să știe, totuși… ce ar făcut cu informația aceea*?

Hilger surâse. Îl cunoștea pe Rain. Durase destul și-l costase mult, însă în acel moment își cunoștea inamicul. Rain avea să folosească informația pentru a-l urmări. Era prădătorul din el, neînduplecarea pe care i-o zărise în ochi în Saigon și în acțiunile lui de peste tot. Multe alte lucruri erau incerte, dar despre acesta Hilger știa că era absolut sigur.

În minte îi apărură imediat două căi de acțiune. Una era imperativă, cealaltă o oportunitate.

Imperativul: să ajungă în Amsterdam. Să închirieze o cursă aeriană charter, dacă nu era disponibilă imediat una comercială. Să se întâlnească pe urmă cu Boezeman, să acceseze dispozitivul, să asigure plasarea lui corespunzătoare, să armeze detonatorul.

Oportunitatea: să mai rămână un timp în Amsterdam, pentru a-l lichida pe cel sau pe cei care aveau, cu siguranță, să vină acolo după el.

Poate că socotea greșit și de data asta. Poate că Rain, și Dox, de asemenea, dacă erau împreună, aveau să fie mai buni ca el. Cu certitudine, așa ceva nu era imposibil de imaginat; erau abili, nemiloși și, în plus, furioși.

El avea totuși să riște. Imediat ce-și termina treaba cu Boezeman, nimic nu mai putea stopa operațiunea, iar operațiunea era întotdeauna cea mai importantă. Mai esențială decât viețile oamenilor lui. Și chiar, desigur, decât propria lui viață.

Dacă se ajungea la așa ceva.

Când taxiul intră în parcarea hotelului, Hilger își simți mintea limpede și rece ca un izvor neprihănit

de munte. Știa exact ce trebuia să facă și cum anume.

Capitolul 37

Kanezaki i-a cerut pilotului din Marină să ne ducă în Hong Kong. Pe timpul zborului, Tomohisa a folosit un telefon cu legătură prin satelit pentru a aranja diverse detalii: un medic pentru Dox, un loc la clasa întâi într-o cursă Cathay Pacific cu destinația Amsterdam, la ora 12:25, pentru mine.

— În Amsterdam, nu-ți pot face rost de genul de echipamente care-ți plac, m-a anunțat el imediat după ce am aterizat. Puterile îmi sunt limitate în afara Asiei.

M-am gândit la felul cum se descurcase cu pilotul, la felul cum îmi amintea de Tatsu.

— Îți vor crește.

— De ce zici asta?

I-am zâmbit.

— Așa simt. Oricum, mă aștept ca Boaz și Naftali să aibă asupra lor destule, încât să zăngăne când pășesc.

— Se pare că ai mai fost în Amsterdam, așa-i?

— Cunosc cadrul general. Însă în Rotterdam n-am călcat niciodată.

— Omul nostru locuiește lângă parcul Vondelpark, dacă știi pe unde-i asta. Un apartament duplex pe Voissiusstraat, la numărul 15. Pentru serviciu, face naveta la Rotterdam.

— Da, cunosc Vondelpark.

— O să-ți descarc dosarul lui pe site-ul securizat. Te va aștepta, când vei sosi.

— Perfect.

Kanezaki a șovăit, după care a zis:

— Tatsu ar fi fost mândru de tine.

Am aprobat din cap. Poate că era manipulare, sau poate că o spusese cu adevărat din inimă. Oricare ar fi fost adevărul, bănuiam că avea dreptate.

— El a fost o influență bună, am spus eu. Pentru amândoi.

Ne-am strâns mâinile, apoi m-am întors către Dox. Lunetistul voinic zăcea pe spate, pe niște pături ce fuseseră întinse pe podeaua cabinei, amețit de la morfina pe care i-o administrasem.

— Bucură-te de vacanță, bolnavule închipuit.

El a gemut.

— Știi bine că în clipa de față nu mi-aș dori nimic mai mult decât să merg la Amsterdam. Să termini cu el o dată pentru totdeauna, ai înțeles?

I-am strâns puternic mâna.

— Așa o să fac. Ne revedem în curând.

O ambulanță a sosit chiar pe când coboram din avion. Am traversat pista, apoi am trecut prin clădirea aeroportului. Până am ajuns la ghișeul Cathay Pacific eram din nou Taro Yamada și am făcut check-in pentru îmbarcare fără nicio problemă.

M-am gândit s-o sun pe Delilah. Eram încă tulburat de ceea ce-mi zisese. Nu știam ce simțeam, nu știam nici măcar cum să reacționez, și din cauza asta mă consideram un idiot. Cu numai câteva zile în urmă decisesem că totul era ridicol, neviabil. După care urmase noaptea aceea din Bel-Air și… la naiba, pur și simplu, nu știam.

În cele din urmă însă, gândul că Delilah va primi un raport din partea lui Boaz și o tăcere prelungită din partea mea au fost totuși prea inconfortabile. Nu voiam să pară că aș fi tratat-o fără respect. Pentru că, într-adevăr, o respectam, îi eram recunoscător și… ah, Iisuse Hristoase! Am găsit un telefon public și am sunat-o.

A răspuns imediat.

— *Allo*?

— Eu sunt. L-am recuperat. E întreg.

— Oh, John!

— Da, e-n regulă. O să fie bine.

— Când te-ntorci aici?

— În curând. Mai întâi am ceva de terminat.

Ținând seama de circumstanțe, ea avea să știe despre ce era vorba.

A urmat o pauză.

— Ești sigur că e… necesar?

— N-am de ales. Dacă nu mă duc după el, va veni el după noi.

— Lasă-mă să te ajut, atunci.

— Nu, nu-i o idee bună.

— Mi-e teamă.

Asta m-a dat peste cap.

— De ce ți-e teamă? Nu ți-a fost niciodată teamă.

— Mi-e teamă că-ți forțezi norocul. Vreau să fiu cu tine în ceea ce faci acum.

Am tăcut, încercând să mă gândesc la ce să spun, la o modalitate de explicare.

— Nu vreau să te implic. Nu vreau să vii în locul în care sunt, locul în care trebuie să fiu. Cred… ești singurul lucru care mă poate trage afară din viața asta.

— John…

— Ai înțeles? Am ajutoare. Vorbește cu ai tăi și o să afli. Nu veni. Am nevoie de tine după aceea.

Apoi am închis, temându-mă de tot ce aș fi putut adăuga. Am stat locului mult timp, cu ochii închiși, minunându-mă de ceea ce tocmai îi spusesem și de locul de unde proveniseră cuvintele acelea. Se petreceau atât de multe, încât nu le puteam controla pe toate. Îmi doream să găsesc un loc întunecos și sigur, unde să mă ascund de toți și să încerc să pun lucrurile cap la cap.

În același timp însă, trebuia să-mi păstrez concentrarea, să termin ce începusem. N-aveam alternativă.

Am fost, practic, comatos în zborul de treisprezece ore spre Amsterdam, unde am ajuns la 6 dimineața după ora locală. Mă îndoiam că Boaz și Naftali ar fi ajuns la fel de rapid, totuși am cumpărat o cartelă telefonică preplătită și am încercat să-l sun pe Boaz de la un telefon public. Niciun răspuns. Da, probabil că erau în avion.

Am folosit terminalul de sosiri Cathay Pacific ca să fac duș și să mă schimb. Kanezaki îmi dăduse a doua vestă antiglonț Dragon Skin și am îmbrăcat-o, pe jumătate pentru protecție și pe jumătate împotriva probabilului frig de afară. La ieșirea din aeroport, mi-am luat precauțiile uzuale, după care am urcat în trenul spre Centraal Station din Amsterdam.

Când am ajuns acolo, dimineața era ploioasă, rece și posomorâtă. Navetiști se grăbeau pe lângă mine pe pavajul ud, cu umbrele picurând și bărbiile îndesate în fulare. M-a surprins absența relativă a conversațiilor. Poate că de vină era ora, sau poate frigul, totuși atmosfera era silențioasă, ba chiar severă.

De la un magazin din gară mi-am cumpărat o căciulă, fular, mănuși, umbrelă și o hartă. Niciunul dintre magazinele care erau deschise nu vindeau jachete… sau cuțite, ceea ce-mi doream aproape la fel de mult. Trebuia să aștept până mai târziu, când avea să se deschidă un magazin în care să mă echipez corespunzător. Până atunci avea să-mi fie frig iarăși.

Am luat un tramvai al companiei de transport public Gemeentelijk Vervoerbedrijf (GVB) spre Leidseplein, lângă Vondelpark, unde locuia Boezeman. Știam că piața aceea era animată seara, însă în acel moment nu era nici măcar ora 9 dimineața și zecile de baruri, restaurante și cafenele erau închise. M-am oprit pe un pod de peste unul dintre canalele vechi care porneau din port, părând cercurile concentrice de pe plasa unui păianjen. M-am uitat o clipă la frunzele ude ce pluteau pe apa întunecată și la două gâște, izbitor de albe și pure în contrast cu apele negre ale Styxului pe care alunecau. Pe lângă mine au trecut automobile, cu lumina farurilor difuză în penumbra dimineții umede de iarnă, cu roțile împroșcând pe trotuare apă din bălțile imense de

pe carosabil. Ciclişti pedalau sobri prin ploaia rece.

Voissiusstraat se afla la doar cinci minute de mers pe jos de staţia tramvaiului. Am găsit strada, îngustă, cu sens unic şi pavată cu piatră cubică şi am pornit pe ea. Pătrundeam într-o zonă în care era posibil ca Hilger să-mi anticipeze prezenţa, aşa că vigilenţa mi-a sporit.

Pe partea stângă a străzii era un şir lung de clădiri cu patru şi cinci niveluri, din piatră şi cărămidă, vechi de secole, lipite între ele. Niciuna dintre intrările lor nu era suficient de adâncă pentru a oferi cuiva o ascunzătoare din care să pândească. Pe dreapta străzii se vedea fâşia verde, lungă de peste un kilometru şi jumătate a parcului Vondelpark, separată de Voissiusstraat printr-un gard din fier forjat cu ţepuşe. Am privit parcul printre barele gardului, oprindu-mă pentru camuflare în faţa automobilelor parcate, însă n-am văzut nimic anormal. Câţiva pietoni au trecut pe lângă mine, dar îşi ţineau mâinile la vedere şi niciunul nu degaja vreo undă de pericol. Acoperiţi de umbrelele cu care se apărau de ploaie, nu mi-au aruncat nici măcar o privire.

Am încetinit pasul şi m-am oprit, având spatele protejat de o maşină parcată, imediat după ce am trecut de numărul 15 – o uşă veche şi masivă din lemn cu motive decorative şi o ferestruică de vitralii în centru. Am privit cu atenţie zidul exterior din dreptul clanţei, apoi m-am uitat prin vitraliu la vestibulul din interior. Nu existau interfoane, cutii poştale şi nici alte indicii că ar fi existat mai multe apartamente. Se părea că Boezeman, sau mai probabil familia Boezeman, era proprietarul clădirii şi intrarea era numai pentru el. Bine de ştiut.

Încuietoarea uşii era nouă şi ar fi putut reprezenta un impediment. Totuşi, printr-o evaluare rapidă a terenului, m-am gândit că aş fi preferat să-l abordez în vestibul atunci când intra,

ori când ieșea din apartament, în loc să încerc să intru și să-l aștept înăuntru, întrucât nu dețineam mai multe informații despre felul cum trăia și obiceiurile lui, așteptarea înăuntru ar fi implicat prea multe incertitudini, dintre care un rol principal l-ar fi avut potențialele veniri și plecări ale membrilor familiei. Prin contrast, strada lungă și îngustă, cu parcul pe o latură, crea numeroase oportunități pentru supraveghere și așteptare, și pentru a-l surprinde la intrare. Păcat, realmente. Dacă aș fi ajuns acolo cu două ore mai devreme, poate chiar cu o oră mai devreme, poate că aș fi avut ocazia să-l prind pe Boezeman când pleca de acasă spre serviciu. Deocamdată, nu știam cum arăta, totuși câte persoane ar fi intrat și plecat dintr-un singur apartament? Ar fi fost ceva improvizat, ad-hoc, și ar fi implicat, desigur, riscuri, dar s-ar fi putut face.

Am mers încă două ore pe străzi, absorbind atmosfera locurilor și concentrându-mă pe Voissiusstraat. Din Vondelpark aveam o vedere clară spre ușa clădirii lui Boezeman. Era util, totuși doar până la un punct. Aveam să-l pot vedea venind și plecând, dar nu și să ajung la el la timp pentru a-l sili să intre înapoi în vestibul, unde să discutăm în privat. Așteptarea pe stradă în sine, în apropierea clădirii lui, era posibilă, însă ar fi părut suspicioasă dacă trebuia să stau mult timp.

M-am întrebat cât de vigilent era Boezeman în privința propriei lui securități. În mod frecvent, responsabilitatea pentru securitatea unor obiective nu se transmite și în genul de conștientizare personală care l-ar fi putut proteja de cineva ca mine. În timpul serviciului, el ar fi gândit într-un fel; în afara serviciului, obiceiurile îi puteau fi mai relaxate, deoarece se considera lipsit de inamici. Ajutat de Boaz și Naftali, am fi putut plasa un observator la fiecare capăt al străzii înguste. A treia persoană ar fi mers în sus și în jos pe stradă, iar noi ne-am fi schimbat periodic pozițiile, pentru a evita

să batem la ochi. Dacă Boezeman făcea naveta cu trenul ăsta însemna că avea să plece dimineața și să revină seara, parcurgând strada fie pe jos, fie cu bicicleta. Situația nu s-ar fi schimbat mult dacă făcea naveta cu automobilul personal. În ambele cazuri, având două persoane plasate la capetele străzii, îl zăream venind și puteam aduce a treia persoană pe poziție lângă apartamentul său, înainte ca el să ajungă acolo.

Toate astea, presupunând că nu venea un coleg cu mașina să-l ia din fața casei. Presupunând că nu pleca de acasă odată cu soția lui, sau că nu sosea seara acasă împreună cu copiii pe care-i lăsase la o grădiniță. Presupunând o mie de alte lucruri, pentru care n-aveam absolut deloc timp să ne pregătim așa cum s-ar fi cuvenit.

Dintr-un magazin din Leidseplein am cumpărat o jachetă solidă din lână, după care l-am sunat pe Boaz de la un telefon public. De data asta a răspuns.

— Ai sosit? l-am întrebat eu.

— Tocmai am aterizat.

— Perfect. Ai un telefon securizat?

— Da, însă nu vreau să-i deranjez pe ceilalți pasageri.

— Am înțeles, nu ești singur. Bun, am spus eu, pe urmă am aruncat o privire și am zărit niște posibilități. Unde ne putem întâlni?

— Îți convine diseară, la hotelul despre care am discutat anterior, dar cu două ore mai devreme?

— Ar fi bine chiar și mai devreme. Am căpăta o fereastră în care să ne întâlnim cu Boezeman când revine acasă de la serviciu.

— Se poate. Am un prieten localnic care ne va da niște cadouri. N-ar fi frumos să venim cu mâinile goale.

Avea dreptate. Deja existau o mulțime de necunoscute. Dacă am fi avut arme, ne-am fi îmbunătățit șansele de a-l aduce în tăcere pe Boezeman în propriul apartament, de a-l controla

pe el și pe oricare alții i-am fi găsit acolo și de a-i induce teama necesară care l-ar fi făcut să vorbească. Probabil că am fi avut nevoie și de alte echipamente pentru a-l urmări pe Hilger, dacă el se afla, într-adevăr, în oraș.

— O să te sun din nou la ora trei, i-am spus eu. O să vedem atunci cât de înaintat ești cu pregătirile.

Am găsit o café internet, sau *koffieshop*, cum le spun localnicii, un local numit Get Down To It, pe o stradă laterală de lângă Leidseplein, și am coborât treptele ca să caut un terminal și să văd ce-mi pregătise Kanezaki. Pe la jumătatea scării m-a învăluit mirosul intens și amețitor de canabis și pentru două oară în aceeași săptămână amintirile m-au readus în Saigon, de data asta mult mai tânăr, practic abia ieșit din adolescență, aflat în permisie și fumând Thai Stick[13] pe care un ins întreprinzător din eșalonul doi le introdusese prin contrabandă la bordul unui avion militar sosit din Bangkok. Omul de gheață a inspirat adânc și a exultat înaintea retrăirii aproape fizice a amintirii de a fi iarăși tânăr cu abilități și autorizația de a le folosi, la cincisprezece mii de kilometri de casă. Și improvizând întruna în timp ce mergeam, știam că nimeni nu mai fusese acolo înaintea noastră, ca Neil Armstrong pe Lună, dar chiar și mai grozav, clocotind de hormoni și adrenalină, surescitare și frică, mintea curioasă a unui adolescent și instinctele letale ale unui prădător. Noi știam că eram indivizi speciali, unși pentru rolul nostru, botezați de propriile noastre experiențe, cu copilăriile lepădate, în prezent la fel de pierdute și inutile pentru noi ca niște piei de șerpi năpârlite. Toate celelalte aveau să sosească mai târziu – oroarea, costul ei, regretul. Dar în permisia din Saigon, în camera din spate a unui bar întunecos de pe Rue Catinat, amețiți de Thai Stick și de statutul nostru de zei, nu știam ce era ipotecat sau ce urma noi să oferim în gaj.

Koffieshop era un spațiu discret iluminat, cu plafon scund din grinzi și pardoseală din gresie roșie, cu pereții înnegriți de anii de fum acumulat. Avea un aparat de joc Flipper, mese de biliard și un bar cu tejghea din lemn întunecat în fața căreia se aflau câteva taburete negre. Într-un colț, șase-șapte tineri stăteau în fotolii, absorbiți în fumat și conversație; în alt colț, trei terminale pentru internet, toate goale. Pe fundal se auzea încetișor muzică house. Am folosit un terminal pentru a accesa site-ul securizat al lui Kanezaki. Așa cum promisese, îmi lăsase un dosar întreg despre Boezeman, care includea fotografii. Am notat ce-mi trebuia și am memorat restul. După aceea am șters istoricul browserului și, fără să fi premeditat nimic, m-am așezat la bar. Deasupra tejghelei era lipit un anunț:

Ofertă specială: *Hașiș White Widow și Super Palm Power*, *24 de euro. Dutch*, *12 euro. Thai*, *3 grame*, *12 euro.*

Thai, da? Bețișoarele alea continuau să mai existe.

Mi-am privit ceasul. Mai erau aproape cinci ore până când trebuia să-l sun pe Boaz.

Barmanul s-a apropiat de mine, un tip înalt, cu păr șaten, rar.

— Cu ce te pot servi?

La dracu'.

— Thai, am zis eu. Și niște hârtie.

Mi-am rulat o singură țigară. *Doar nițel*, mi-am spus eu. *Doar ca să văd cum se simte după atâta vreme.*

Am tras un fum foarte scurt și oricum am tușit, iar barmanul a zâmbit. Fără doar și poate. Nu era prima dată când vedea un client tușind. Mi-a adus un pahar cu apă și s-a îndepărtat.

Mi-am dat seama că omului de gheață îi plăcea. I-am dat alt fum scurt, care s-a dus mai lin, apoi un

al treilea.

Ce dracu' faci? m-am întrebat eu. M-am uitat la țigară cu oroare și am strivit-o. Eram foarte obosit și coborâsem garda, însă, la naiba, mă aflam în toiul unei operațiuni. Încercam, oare, să fiu omorât?

Rămânea totuși uluitoare asocierea mirosului, și în acel moment a gustului, cu Saigonul. Nici înainte și nici după aceea nu fumasem droguri. Pentru mine fusese o experiență exclusiv vietnameză.

O să fii bine, am reflectat eu. *A fost doar nițel. Ce naiba…*

Am simțit cum percepțiile mele începeau să devină difuze. De fapt, era plăcut. Îmi reaminteau de o vreme despre care nu-mi dădusem seama că-i dusesem dorul. Și în același timp mă făceau să conștientizez cât de încordat fusesem din clipa în care primisem mesajul lui Hilger în Paris. Sexul cu Delilah și toată băutura ingurgitată în seara aceea… fuseseră ca și cum încercasem să pășesc în exteriorul propriului meu corp ori să anesteziez ceva dinlăuntrul lui.

Uneori ai nevoie de anestezic. Întrucât ceea ce afli despre tine când frica te copleșește, finalmente, nu este deloc frumos. Înțelegi că persoana pe care ai considerat-o ca fiind tu însuți, sinele tău imuabil și indivizibil, nu-i decât un înveliș, fragil și gingaș. Frica înlătură fațada. Iar faptul că trebuie să vezi, și să accepți, ceea ce există dedesubt te face să fii diferit de toți cei care n-au fost călițiți în mod similar. Tu te-ai maturizat, pe când ei au rămas novici. Tu deții o limpezime brutală; ei au doar iluzii liniștitoare. Tu ai privit îndelung în abis și-l poți simți cum și el te privește la rându-i; ei nu știu nici măcar că există așa ceva. Iar pentru toate astea, îi urăști.

De ce insistasem asupra Saigonului cu Hilger? Existau și alte locuri unde am fi putut merge, locuri care ar fi oferit aceleași avantaje operative.

Însă omul de gheață dorise Vietnamul. El dorise să mă ducă înapoi, să revin în locul unde se născuse el și unde prosperase, locul care era el, pur și simplu. De ce?

Fiindcă ai nevoie de mine.

Am tresărit. Glasul fusese șoptit. Intens.

Familiar.

Am privit în jur. Nu vorbise nimeni. Barmanul se afla în capătul opus al tejghelei și discuta cu una dintre fetele de la mesele din colț. Muzica house părea foarte îndepărtată.

Ce tot spui? m-am gândit eu. *Știu că am nevoie de tine.*

Nu. Ai încercat să mă omori.

Încercasem să te adăpostesc.

La naiba! *Mă ignori. Mă sufoci. Mă laşi liber nopțile în Paris*, *de parcă aş fi o javră de câine care trebuie scoasă la plimbare*, *ca să nu umple casa de rahați. Și apoi*, *când ai avut nevoie de mine pentru Dox*, *m-ai pus la îndoială*, *mi te-ai împotrivit*, *m-ai tolerat ca şi cum aş fi un simplu ajutor angajat și abia aștepți să termin corvezile*, *ca să mă expediezi din nou. S-a terminat cu tâmpenia aia*! *Dispari din calea mea*!

Nu. Doar nu eşti proprietarul meu.

Nu, *pe naiba*! *Dacă n-aş fi fost eu*, *de mult ai fi fost mort. Ai fi murit în prima noapte în care te-ai scăpat pe tine într-un schimb de focuri. Viața ta este a mea. Nu sunt proprietarul tău*? *Eu* sunt *tu.*

— Te simți bine?

Am zvâcnit în lateral și mi-am dus mâna dreaptă spre un cuțit prins de interiorul buzunarului de la pantaloni, un cuțit care nu era însă acolo. Înainte să-mi fi dat seama, țineam taburetul în mâini, pregătit să izbească precum o bâtă de baseball.

Fusese barmanul, care se apropiase de mine. Dar s-a retras un pas și a ridicat brațele, holbând ochii.

— Ușurel, omule! a zis el. Ușurel! Suntem calmi, da?

Aidoma unui vânt arctic, frica spulberase transa indusă de marijuana. M-am uitat în jur și mi-am dat seama unde mă aflam. Și ce făceam.

Am pus taburetul jos. Toți se uitau la mine.

Barmanul a coborât lent brațele.

— Erai dus bine, omule. Iarba asta thailandeză poate fi puternică.

— Așa-i, am încuviințat eu din cap. Nu cred c-o mai vreau.

Am ieșit și am mers prin aerul rece și umed până când am găsit un hotel ieftin, unde am dormit câteva ore. Când m-am trezit, continuam să mă simt epuizat, așa cum ești după o reacție parasimpatică de recul în urma unei înfruntări, dar cel puțin mintea îmi redevenise limpede. După toate zborurile, furișările, catastrofele evitate în ultima clipă… Apoi eliberarea lui Dox și ușurarea că era întreg și relativ sănătos. Pe urmă incidentul din cafenea… totul era ca și cum ți-ai înfrunta inamicul cel mai periculos, amândoi cu armele în mâini, pentru ca, pe neașteptate, să fiți despărțiți și nimic să nu fie, de fapt, soluționat.

M-am oprit să mănânc ceva și să beau o cafea în Café Bouwman, pe Utrechtsestraat, în lungul canalului Prinsengracht. Era bine – genul de cartier modest, fără pretenții, cu mese vechi din lemn și scaune tapițate cu piele, și un barman care-și cunoștea clientela. După ce am terminat, l-am sunat pe Boaz de la un telefon public.

— Cum merge? l-am întrebat eu.

— Am terminat mai devreme decât credeam. Îți așteptam telefonul.

— Perfect. Cât de repede puteți fi în locul despre care am vorbit?

— Suntem acolo chiar acum. Dar avem o mașină și ne putem întâlni oriunde.

În mod obișnuit, n-aș fi acceptat propunerea. Dar în acel moment nu-mi mai făceam griji despre Boaz. Iar Krasnapolsky se afla la nici

cincisprezece minute de mers pe jos de mine. Am fi câștigat timp dacă m-aș fi dus direct acolo.

— Ne-ntâlnim în față peste cincisprezece minute, i-am spus eu.

•

Boaz și Naftali așteptau în față, așa cum promiseseră. Boaz renunțase la cămașa hawaiiană și purta o jachetă lungă și voluminoasă și blugi. Era genul de persoană pe care n-ar fi remarcat-o nimeni, greu de descris și de recunoscut. Naftali avea un hanorac din nailon și rucsac. Cu excepția privirii dure din ochi, greu de înțeles de alții, fratele lui Gil părea un tânăr turist european fără bani prea mulți. Am mers pe stradă, până când am ajuns la o pizzerie. Boaz și Naftali au comandat câteva felii, după care ne-am retras în sălița din spate, ca să discutăm.

— Ții Crăciunul sau Hanuka? m-a întrebat Boaz.

— Niciuna.

— Indiferent cum ar sta treaba, o să te încânte cadourile noastre. Pistoale USP Tactical cu amortizoare, plus niște cuțite foarte tăioase și ascuțite. Mă dau în vânt după sărbători.

I-am informat despre configurația terenului din jurul locuinței lui Boezeman, apoi am discutat cum să procedăm. Boaz a fost de acord că interceptarea olandezului când revenea seara acasă sau, dacă nu izbuteam asta, când pleca dimineața era opțiunea cea mai bună. Dar când am început să vorbim despre Hilger, m-am simțit neliniștit. Nu țineam seama în mod adecvat de posibila lui prezență.

— Dacă toată afacerea asta-i reală, am spus eu, și dacă el are, într-adevăr, un dispozitiv nuclear pe care trebuie să-l armeze, atunci este posibil să fie deja aici. Poate că l-a și contactat pe Boezeman. La naiba, din câte știm poate să fi amorsat deja bomba.

— Perfect, a zis Boaz. Haide să presupunem c-a făcut, într-adevăr, așa. Care ar fi următoarele lui

acțiuni?

— O șterge imediat de aici. Operațiunea este terminată. Poate că dispozitivul are un cronometru sau poate că-i activat de un telefon mobil. În ambele cazuri va dori să plece din oraș înainte de explozie, altfel există prea multe șanse de a fi prins într-o razie de securitate. De aceea cred că va lua trenul spre Bruxelles, direct din Rotterdam.

— Nu, a rostit Naftali.

Boaz și cu mine l-am privit surprinși.

— Știam eu că poți să și vorbești, a spus Boaz.

— Nu va pleca imediat, a zis Naftali, ignorându-i comentariul. Și-a pierdut toți intermediarii și acum tratează direct cu Boezeman. Iar acesta poate face o asociere între el și explozie. Mai întâi îl va ucide pe Boezeman. Abia *apoi* o va șterge de aici.

Am rămas toți tăcuți. Naftali spusese ceva foarte inteligent.

— Bine, am rupt eu tăcerea. Unde îl va ataca pe Boezeman?

Naftali a ridicat din umeri.

— Unde am vorbit noi că-l vom ataca?

Boaz a încuviințat.

— Ai dreptate. Și nu-mi place ideea să-l așteptăm pe Boezeman în același loc și-n același timp cu Hilger. Multe lucruri pot merge prost.

— De ce nu i-am telefona? am propus eu. Lui Boezeman, vreau să zic. Să-l silim să iasă la lumină. Ne vom da seama dacă știe ceva.

— E riscant, a spus Boaz. Ar însemna să-l avertizăm.

Am clătinat din cap.

— Tot trebuie să revină diseară acasă. Dacă telefonul nu duce la rezultatele scontate, putem folosi apartamentul ca plan B.

Am scos însemnările pe care le făcusem pe baza informațiilor de pe site-ul securizat al lui Kanezaki.

— Ăsta-i numărul telefonului său mobil, am adăugat eu. Haide să vedem ce se-ntâmplă dacă

amicul nostru, Boezeman, primește un apel telefonic neașteptat.

Boaz mi-a întins un telefon mobil.

— Este curat, a spus el.

Am tastat numărul. Două țârâituri, apoi a răspuns un bărbat cu un glas baritonal:

— *Hoi.*

— Alo, domnul Boezeman?

— Da, la telefon.

M-am gândit la numele pe care Kanezaki le menționase pe site-ul securizat.

— Sunt un prieten al cunoștințelor noastre comune, James Hillman și William Detts.

Am făcut o pauză.

— Da? a spus Boezeman.

Nici „Pardon?”, nici „Cine?” Ceva din cuvântul pe care olandezul alesese să-l folosească, alături de tonul lui, mi-au spus că dădusem lovitura.

Am mai așteptat pentru a vedea ce putea produce presiunea tăcerii.

— Ăăă, a zis el, este vorba despre proprietatea de închiriat?

La naiba, mergea! Asta era o recunoaștere fără doar și poate.

— Ar trebui să-ți dau un răspuns prestabilit, nu-i așa?

— Cine… cine-i la telefon?

— O să-ți explic cine sunt, domnule Boezeman. În clipa asta sunt fie prietenul tău cel mai bun, fie inamicul tău cel mai teribil. Îl investighez pe James Hillman de mai bine de doi ani. Știu ce face în Rotterdam. Știu cum se folosește de tine ca să reușească. Poți să cooperezi cu mine, acum, sau următorul telefon pe care-l vei primi va fi din partea poliției naționale și a serviciilor secrete olandeze.

A urmat o pauză prelungă. Auzeam respirația bărbatului. Era accelerată.

— Eu… ce vrei să fac?

— Să ne întâlnim. Imediat. Să-ți explic ce intenționează, de fapt, Hillman și să-mi actualizezi informațiile. În schimb, nu voi suna la poliție. Mai întâi însă vreau să știu un singur lucru. Este foarte important. Este pentru siguranța ta personală. Te-ai întâlnit în cursul zilei de azi cu Hillman?

— Eu… am… de ce?

Se întâlnise cu el. Era clar din tonul vocii.

— Ești în pericol. În seara asta nu te poți întoarce acasă. N-o poți face decât după ce ne ocupăm noi de problemă.

— Cum… dar nu știu nici măcar cine ești.

— Acum te afli la serviciu?

— Da.

— Perfect. Dispui de o oră în care să te gândești la toate astea și vei vedea că singura ta opțiune este să ai încredere în mine. Sunt în drum spre Rotterdam și te voi suna din nou când ajung. Ne putem întâlni oriunde dorești. Probabil că este preferabil un loc cât mai public.

Am închis telefonul.

Boaz s-a încruntat.

— Îl lași pe el să aleagă locul?

— Bineînțeles că nu. Vreau doar să-l pun în mișcare. Odată ce va întreprinde o acțiune, va întreprinde și alta. Acum să-i dăm drumul. O să vă informez pe drum.

Mașina lor era parcată în apropierea hotelului, un Mercedes C-Class cu sistem de navigație. Naftali șofa. Boaz a introdus adresa de la serviciul lui Boezeman. Am ajuns acolo în mai puțin de o oră – nu în orașul Rotterdam, despre care auzisem că era frumos, nici chiar în port, ci în complexul rafinăriei, o rețea întinsă de căi navigabile, ticsite cu cargoboturi și șalupe de gunoi; mii de kilometri de conducte se răsuceau în toate direcțiile, transportând Dumnezeu știa ce, Dumnezeu știa unde, cisterne scunde, turbine de putere și turnuri care scoteau fum în cerul de culoarea plumbului.

L-am sunat din nou pe Boezeman. A răspuns imediat.

— Am sosit. Sunt lângă biroul tău din rafinărie.

I-am dat adresa unei benzinării pe lângă care tocmai trecuserăm și a zis că va veni.

— Ți-am spus eu, m-am adresat lui Boaz, care a zâmbit.

Am mers ceva mai departe și am oprit pe o colină de unde vedeam parcarea benzinăriei. La fel ca apartamentul lui, Boezeman era un punct de legătură cu Hilger și trebuia să fim precauți.

Peste cinci minute, un Fiat albastru a oprit în colțul parcării benzinăriei, după ce ocolise pompele. Am așteptat un minut, privind prin binoclu, însă nu l-a urmat niciun vehicul.

Naftali a pornit într-acolo. Boaz și cu mine aveam USP-urile scoase și pregătite. Când am trecut pe lângă benzinărie, l-am văzut pe Boezeman singur în mașină.

Mi-am coborât geamul.

— Arată-mi mâinile, domnule Boezeman.

S-a supus și ne-am apropiat. Am văzut și bancheta din spate. Era goală. Perfect.

— Acoperă-mă, i-am spus eu lui Boaz.

Cuvintele astea nu mă linișteau niciodată. Dacă însă Dox se simțea liniștit alături de Boaz, așa aveam să mă simt și eu.

— Te acopăr, a zis Boaz și am coborât din mașină.

Boezeman a coborât, de asemenea.

Am rămas amândoi în ploaie, privindu-ne. În mod clar, olandezul era speriat.

— În ce necaz m-am băgat? m-a întrebat el.

Slavă cerului, m-am gândit eu, *că-i civil*, *nu vreun dur dificil.*

— O să-ți dau niște informații, după care o să-mi dai niște informații la schimb. De acord?

A încuviințat din cap, privindu-i nervos pe Boaz și Naftali.

— Bărbatul pe care-l cunoști drept James Hillman este știut că Jim Hilger și lucrează în slujba intereselor islamice radicale. A introdus ilegal în Rotterdam un dispozitiv nuclear: o bombă radioactivă.

Chipul lui Boezeman s-a golit de sânge.

— Doamne, Dumnezeule!

— După reacția asta îmi dau seama că n-ai știut în ce te-ai băgat.

Mă așteptam ca în starea lui de tulburare să se agațe de posibilitatea disculpării și s-o folosească.

Așa a și făcut.

— N-am știut niciodată. Niciodată. Nu mi-au spus nimic și crezusem…

— Că era vorba despre droguri?

— Da, numai droguri. Doamne, Dumnezeule!

Culoarea feței i se schimbase din albă în verde. Părea gata să vomite dintr-o clipă în alta.

— Domnule Boezeman, urmează niște întrebări importante. Te-ai întâlnit azi cu Hilger, așa-i?

A încuviințat din cap. Am făcut semn spre Boaz, care a coborât din mașină.

— I-ai asigurat acces în complexul rafinăriei?

— Trebuia… trebuia să recupereze ceva dintr-un container. Adusesem containerul din port și-l depozitasem în complexul rafinăriei.

— De ce?

— În rafinărie beneficiez de mai mult acces. Iar Hillman… Hilger mi-a spus să procedez așa.

— Te-ai uitat ca să vezi ce era în container?

— Am încercat, o dată. Erau două lăzi, însă ambele erau încuiate.

— Bun. L-ai lăsat pe Hilger să intre în container?

Chipul lui încremenit a fost un răspuns mai mult decât clar.

— Bomba este amorsată, a zis israelianul.

Boezeman s-a întors într-o parte, s-a îndoit din mijloc și a vomitat.

M-am uitat la Boaz.

— O poți dezamorsa?

A ridicat din umeri.

— Pot să dezamorsez orice. Dacă am uneltele cuvenite. Și timp suficient. Și acces, bineînțeles.

— Bun, din astea trei vei căpăta doar una. Dacă avem noroc, am spus eu, apoi m-am întors către Boezeman: Fii atent! Stăpânește-te! Mai putem îndrepta situația dacă ne grăbim. Dar avem nevoie de mai multe informații. Unde-i Hilger acum?

— Nu… nu știu.

Nu puneam întrebările cuvenite. Boezeman era atât de agitat, încât intra în echivalentul mental al unei abstracții selective sau viziune limitată, adică vedea lucrurile doar din punctul lui de vedere și neglija alte aspecte importante. Răspundea prea restrictiv, așa simțeam.

— Dar ți-a dat vreo indicație? am continuat eu cu întrebările. A zis că pleacă din oraș sau că se va întâlni cu tine mai târziu, orice de felul ăsta?

— Trebuie să revină mâine, a răspuns Boezeman. Mi-a spus… nu putea să transfere totul dintr-un singur transport. Avea o geantă de voiaj mare și era plină când a plecat.

— Probabil cu ziare, am comentat eu. A trimis-o odată cu bomba, ca să crezi că a scos ceva important din container. A menționat că va reveni?

— Da, ca să ia și restul.

— Nu există „restul”. Unicul motiv pentru care n-a detonat încă bomba este că mai întâi trebuie să te omoare. Unde v-ați văzut ultima oară? În vreun loc public?

— Da… în afara porții. Erau agenți de pază în apropiere. Și el a încercat să… a vrut să…

— Ce anume?

— A vrut să vin cu el la stație, dar n-am putut.

— Căuta un loc ferit, ca să te ucidă. Asta-i tot.

— Dar dacă vrea să mă omoare și știe că sunt aici, de ce nu detonează, pur și simplu…

— Nu-i genul acela de bombă, a explicat Boaz. Explozia convențională este mică. S-ar putea să nu

omoare absolut pe nimeni. Radiația este cea care face daunele reale, în principal prin cauzarea de panică.

Boezeman a gemut încet, însă n-a spus nimic.

M-am pus pentru o clipă în locul lui Hilger. *Bomba este amorsată și tot ce mai trebuie făcut este reducerea la tăcere a lui Boezeman. Cum ajung la el*? *Timpul și locul*…

— Domnule Boezeman, Hilger ți-a pus vreo întrebare despre ora la care pleci de la serviciu, ora când ajungi acasă, cum faci naveta… detalii de felul ăsta?

Pentru o clipă, n-a spus nimic, după care a rostit:

— Da, m-a întrebat toate astea. Crezusem…

— Că făcea, naturalmente, conversație și era curios de viața din Olanda, cum să nu! Spune-mi exact ce i-ai zis. În detaliu.

— I-am zis… că ajung, de obicei, acasă pe la ora 6 după-amiaza. Că fac naveta cu automobilul.

Asta era tot ce trebuia să știu. Am arătat din bărbie spre Boaz și am întrebat:

— Îl poți băga în container?

— Nu pot din nou, nu…, s-a fâstâcit Boezeman.

— Este expert în dezamorsări de bombe. Dacă o va dezamorsa pe asta, vei scăpa din situația curentă fără ca nimeni să știe vreodată ce s-a întâmplat ceva. Poți chiar să păstrezi banii pe care ți i-a dat Hilger. Dacă însă bomba explodează, vei arde-n flăcările iadului.

Boezeman părea că se străduia să nu intre în hiperventilație.

— Eu… bine, îl pot duce.

Boaz m-a privit.

— Du-te! Ia mașina!

— Tu…

— Ocupă-te de Hilger și eu o să m-ocup de bombă.

Naftali a coborât din Mercedes. Cheile erau în contact și motorul mergea. M-am uitat la ceas. Era

ora 17. Cu noroc, l-aș fi putut intercepta pe Hilger. Cu noroc, Boaz n-avea să moară într-o explozie radioactivă.

Cu noroc.

Capitolul 38

Traficul de la ora de vârf nu-mi venea deloc în ajutor și am ajuns la Leidseplein abia la 18:30. Speram ca Hilger, care știa că va beneficia de încă o șansă a doua zi, să nu fi abandonat în seara aceea. Aveam senzația că va mai rămâne un timp pe poziție. Reducerea la tăcere a lui Boezeman era importantă și ar fi vrut s-o efectueze cât mai curând posibil, pentru a încheia operațiunea.

Întrebarea reală nu era „dacă", ci „unde". M-am pus din nou în pielea lui.

Nu-i nevoie să pară un deces natural. Un glonț în ceafă sau un cuțit în ficat, ideal în momentul în care se pregătește să intre pe ușa casei.

În același timp însă nu puteai să aștepți, pur și simplu, la ușă. Erau prea multe clădiri în imediata vecinătate, prea mulți trecători. Ar fi fost prea suspicios. Capătul străzii? O problemă similară. Puteai rata complet ținta.

Parcul Vondelpark ar fi fost ideal. Era mare, întunecos și avea multe tufișuri și arbori înapoia cărora să te camuflezi. Acolo puteai sta ascuns ore la rând, având în același timp vedere spre locuința lui Boezeman. Dacă aveai pușcă de lunetist, nu-ți trebuia decât o linie de ochire. Cu un pistol, poate că l-ai fi putut doborî dacă treceai dincolo de gardul parcului Vondelpark. Cu un cuțit, problema ar fi fost să ajungi din parc la ușa lui Boezeman înainte ca olandezul să intre în casă. Dacă ai fi alergat în goana mare, tot ai fi avut nevoie de vreo nouăzeci de secunde, considerabil mai mult decât este nevoie ca să descui ușa și să intri în casă.

Cu excepția cazului în care, desigur, cineva stricase ceva în interiorul broaștei.

Asta era! Așa aș fi procedat eu. Chiar și dacă ai fi avut o armă de foc, ai fi vrut să încetinești ținta, ca să câștigi timp suplimentar pentru împușcătură.

Am parcat mașina și am coborât, trăgându-mi căciula din lână mult peste urechi și ridicând gulerul hainei în timp ce mergeam.

Am pornit pe strada Overtoom, gândindu-mă să intru în parc de pe Van Baerlestraat, latura nord-vestică a cvadrantului estic al parcului, aflat la distanță destul de mare de casa lui Boezeman. În felul ăsta îmi maximizam șansele de a-l vedea pe Hilger în vreme ce era concentrat asupra apariției olandezului, înainte ca el să mă zărească.

Părea logic, dar, brusc, am simțit că era complet greșit. Omului de gheață nu-i plăcea și încerca să-mi anunțe motivul.

Pe urmă am înțeles. Plecasem de la ipoteza că Hilger era acolo. N-ar fi fost însă posibil ca, ținând seama de experiența lui, să fi ajuns și el la concluzii similare? Defectarea încuietorii lui Boezeman era, desigur, clară. Însă urmată apoi de supravegherea ușii din alt loc din parc – un loc unde mi-ar fi putut întinde o ambuscadă.

Am căzut pe gânduri o clipă. Oare putea să mai existe cineva? Mă îndoiam că Hilger mai dispunea de alți oameni. Dox spusese că erau patru. După cele petrecute în New York și Singapore, asta însemna că mai rămăsese doar el.

O videocameră, atunci? Prinsă cu suport magnetic sau, pur și simplu, cu bandă adezivă, pe gardul din fier forjat era perfect fezabilă. După care Hilger putea să aștepte oriunde. Instalat, de pildă, pe Van Baerlestraat, direcția din care știa că aș fi venit pentru a-l vâna. Întins pe sol, cu țeava pistolului ușor ridicată, privind și așteptând.

Am schimbat direcția și am intrat în parc de pe Stadhouderskade, capătul estic. Imediat după ce am trecut de poartă, am părăsit aleea, pătrunzând printre arbori. M-am ghemuit pe vine și am așteptat să mi se obișnuiască vederea cu întunericul. În parc erau puțini oameni, toți cu umbrele, toți grăbindu-se prin ploaie, revenind,

neîndoios, spre case. N-am văzut pe nimeni care să zăbovească în mod bizar.

Am înaintat încet printre copacii de pe latura nord-estică a parcului, mereu pe genunchi și coate, cu fața la doi-trei centimetri de solul îmbibat cu apă. Simțeam că mă întorceam în trecut. Mă opream frecvent, ca să verific împrejurimile. Câțiva cicliști au trecut pe aleea din stânga mea, dar asta a fost tot.

M-am oprit după o sută de metri. Drept în fața mea se vedea un pâlc mare de arbori. Acolo aș fi așteptat eu pe unul ca mine. Am mai avansat. Acolo era, la baza celui mai gros copac. Întins pe sol. Hilger.

Am așteptat și l-am privit. Se afla pe partea dinspre est a copacului, acoperit și camuflat de oricine s-ar fi apropiat dinspre vest. Exact așa cum gândisem: îmi anticipase acțiunea. Atât doar că omul de gheață gândise cu o mutare înainte.

În lumina foarte slabă era greu de spus, dar părea că ținea un pistol în mâna dreaptă. Ceva îi licărea periodic pe mâna stângă. Era un ecran micuț, poate al unui telefon mobil. Avusesem dreptate și în privința videocamerei, ceea ce însemna că Hilger era singur.

Încet, extrem de precaut, l-am ocolit, am ajuns în spatele lui și m-am apropiat treptat. Ploaia înăbușea sunetele, dar n-aveam nevoie de ea. Dacă trupul meu învățase ceva ce nu se uită niciodată, atunci tehnica respectivă era: deplasarea silențioasă prin noroi. Hilger spusese că el luptase în deșert. Ghinionul lui…

Doisprezece metri. Zece. Era ușor să devin nerăbdător în clipa uciderii și de aceea m-am silit să înaintez lent și cu mișcări egale.

— Nu te mișca, am auzit din spatele meu pe un ton poruncitor.

Era glasul lui Hilger. Am încremenit și n-am încercat să mă întorc. Persoana de pe sol din fața mea a rămas nemișcată.

— Pune pistolul jos, foarte încet, cât mai departe de tine. După aceea ridică mâinile, cu degetele răşchirate.

Am făcut aşa cum îmi ordonase, apoi am privit fără grabă peste umăr. N-am distins decât o siluetă care ţinea un pistol, la trei metri depărtare. Ţeava era anormal de lungă şi am înţeles că era un amortizor. Avea arma aţintită asupra mea şi se afla prea departe ca să încerc să mă reped spre el. Dacă trăgea în centrul corpului, s-ar fi putut ca Dragon Skin să mă salveze. Dacă însă ochea mai sus sau mai jos, eram terminat.

— Cine-i tipul de pe jos? am întrebat eu, vrând să-i distrag atenţia, să văd dacă pot crea o diversiune ca să-l atac.

— Habar n-am.

— Ai împuşcat pe cineva doar ca să-l foloseşti ca momeală?

Hilger a râs.

— A mers însă, este?

Nu-l puteam contrazice.

— Ai de gând să-mi faci morală pentru aşa ceva? a urmat el. Câţi oameni ai omorât în weekendul ăsta?

— N-am avut de ales.

A râs din nou şi am simţit cum în adâncul meu se aprindea o furie mocnită. Hilger nu avansase pentru a mă percheziţiona, probabil fiindcă se temea să se apropie prea mult după întâlnirea noastră din Saigon. În buzunarul din faţă al pantalonilor aveam prins cuţitul primit de la Boaz. Dacă mă repezeam la el, probabil că l-aş fi înjunghiat, chiar dacă ar fi tras în mine. Aş fi murit, dar l-aş fi târât, de asemenea, în iad.

Fă-o! *Fă-o acum*!

Vorbise omul de gheaţă.

Nu! *Există o cale mai bună.*

O distragere. Asta-mi trebuia. Ceva care să-mi aducă secunda suplimentară de care aveam nevoie.

— Spune-mi unde-i Dox, a zis Hilger și mi-am dat seama că tocmai aceea era diversiunea mea.

Nu știa ce păție lunetistul și credea că era cu mine.

— E cu Boezeman. L-a lăsat să intre în container și a dezamorsat bomba.

A urmat o secundă de tăcere, timp în care mintea lui analiza detaliile pe care le cunoșteam. Boezeman, container, bombă, dezamorsare… erau multe de examinat. Necesitau gândire și-i îngreunau concentrarea.

— Minți, a spus Hilger.

De data asta eu am fost cel care a izbucnit în râs.

— Ai dreptate. Vrei să știi unde-i Dox? Rade-l!

Hilger petrecuse destul timp în armată și cunoștea suficient de bine abilitățile letale ale lui Dox pentru ca ordinul „Rade-l!” să aibă un efect aproape pavlovian. În mintea lui urlau sirene de alarmă: *Rain este dotat cu echipament de comunicații*, *Dox este în apropiere cu o pușcă prevăzută cu lunetă*, *unde-i linia de ochire*, *fugi din punctul ăsta*…

M-am rotit pe călcâie și am sărit spre el. Eram la un metru și jumătate când primul glonț m-a izbit în piept. Am simțit de parcă mă ciocnisem de un copac și plămânii mi-au fost goliți de aer. Hilger a mai tras două gloanțe, ambele în torsul meu, după care am ajuns la el și i-am prins arma cu ambele mâini. Am răsucit violent spre stânga, forțând țeava spre dreapta lui. El și-a rotit corpul, pentru a evita să-i rup încheietura mâini și alte două gloanțe au fost trase undeva în noapte. Ne-am luptat amândoi pentru posesia pistolului.

Nu puteam inspira. Simțeam ca și cum aș fi fost lovit cu copita de un cal, ba nu, de trei cai. Hilger m-a izbit cu genunchiul în testicule și durerea mi s-a ridicat ca o rachetă prin abdomen. Am prins cu o mână amortizorul lung și l-am împins peste spate, către umărul lui drept: Hilger nu se mai

putea roti și nici nu-i putea da drumul. Încheietura i-a trosnit. A urlat și i-am smuls arma din mână.

M-am retras un pas și, cu ultimele puteri, i-am expediat cu disperare o secerare laterală în genunchi. A urlat din nou și s-a prăvălit. Am căzut în patru labe la vreun metru mai încolo, bâjbâind cu pistolul, străduindu-mă să respir, să respir…

Pistolul mi-a tremurat în mâini și l-am scăpat în noroi. Cu fața schimonosită într-un rictus de durere, Hilger și-a dus mâna stângă la catarama centurii. Mi-am amintit de Saigon și m-am gândit: *Are un cuțit la curea.*

Evident, n-avea pistol de rezervă. Pe acela îl văzusem în mâna tipului mort și întins pe jos.

Respiră, *respiră*…

Am pipăit pe jos după pistol. Nu l-am găsit. Vederea periferică începea să mi se întunece.

Hilger a răsucit catarama și în mână i-a apărut brusc un cuțit.

Am scrâșnit din dinți și am încercat cu toate puterile să trag aer în piept. Degeaba. Punctulețe roșii îmi dansau înaintea ochilor. Falsa mea comandă adresată lui Dox îl dezechilibrase pe Hilger suficient ca să-l lipsească de timpul și concentrarea necesare pentru a-mi ochi capul sau zona pelviană, însă gloanțele reverberaseră prin Dragon Skin și-mi izbiseră diafragma, inducându-mi spasme. Genunchiul primit în testicule îmi agravase starea. Creierul nu mai primea oxigen și începea să-și piardă funcțiile.

Hilger a lunecat spre mine, cu cuțitul în mâna stângă, cu antebrațul stâng înfundându-se în noroi, târându-se înainte ca o reptilă rănită.

Mi-am masat cu disperare diafragma. Un firicel de aer mi s-a strecurat în plămâni.

Hilger a atacat, spintecând cu cuțitul. M-am ferit, am căzut pe spate și mi-am adus picioarele între noi, dar în același timp am continuat să mă masez, încercând să-mi scot diafragma din spasm. Altă fărâmă de aer mi s-a strecurat prin laringe,

aidoma unui prizonier care se repede peste un câmp minat.

Încă o spintecătură. Cuțitul mi-a izbit bocancul. Am tras o respirație minusculă, ezitantă. Hilger a urlat și a lovit iarăși. A nimerit iarăși bocancul.

Mi-am pus palmele pe pământ, ca să mă împing spre înapoi și să mă îndepărtez de el, și degetele mâinii drepte au atins metal rece. Pistolul. L-am apucat și m-am propulsat cu toate puterile înapoi, ca să creez un interstițiu de jumătate de metru enorm de valoros, după care am dus arma în față cu mâna dreaptă, continuând să-mi frec abdomenul cu palma stângă. Am adus în plămâni vreo doi centimetri de respirație. Apoi alți doi-trei. Punctele roșii au dispărut și întunericul periferic s-a retras.

Hilger a văzut pistolul și și-a dat seama că nu putea să ajungă la mine. Corpul i s-a înmuiat și a lăsat cuțitul să-i cadă din mână.

Am rămas așa amândoi, niciunul nefiind în stare să se clintească. După câteva clipe, Hilger a rostit:

— Porți, așadar, vestă antiglonț?

Nu i-am răspuns. Încă mă căzneam să-mi recapăt suflul.

Când am putut vorbi în cele din urmă, am ridicat țeava armei ferm spre el și am spus:

— Zi-mi cum să dezamorsez bomba!

Hilger a zâmbit.

— Deci n-ai făcut-o încă. Ai mințit.

— Nu știu. Cineva lucrează chiar acum acolo. Spune-mi cum s-o facă și te las să trăiești.

A început să râdă.

M-am gândit să-i telefonez lui Boaz. Dar fără cooperarea lui Hilger, nu puteam să-l ajut cu nimic. Iar o convorbire telefonică l-ar fi distras într-un moment important. Trebuia să aștept.

— Pentru cine lucrezi? am întrebat eu. Al-Qaeda? Hamas? Hezbollah?

A râs din nou.

— Ce-i?

— Lucrez pentru țara mea.

— Nu-nțeleg.

Hilger a suspinat.

— Rain, cineva trebuie să oprească finanțarea inamicilor Americii. Cum poate țara să învingă Islamul radical dacă în același timp îl finanțează?

— Ce legătură are asta cu Rotterdamul?

— O legătură foarte importantă. Dependența de petrol a Americii este o boală care-l ucide pe pacient. Hristoase, americanii ar prefera mai degrabă să-și trimită soldații la război decât să meargă la serviciu mai mulți într-o singură mașină! Iar Congresul este și mai rău. Idioții au propus, realmente, să le ofere contribuabililor un rabat de o sută de dolari, ca să-și cumpere mai multă benzină – vor să le dea dependenților mai mulți bani pentru doza zilnică de drog, mai mulți bani pe care să-i trimită mullahilor și casei regale al-Saud, inamicii noștri.

— Așadar, Rotterdamul este un vaccin.

— Da. Ai folosit o comparație foarte potrivită. Trebuie să crești prețul petrolului suficient ca să reduci cererea și să creezi stimuli de piață pentru alternative, totuși nu atât de mult încât pacientul să intre în șocul crizei economice. Este regretabil că pacientul n-are chibzuința sau voința de a se autovaccina printr-o taxă pusă pe emisiile de carbon, însă negarea face parte din natura dependenței și nu schimbă faptul că pacientul are mare nevoie de ajutor.

— Cum rămâne, atunci, cu British Petroleum? Cu Golful Prudhoe?

Hilger m-a privit cu atenție.

— De unde știi despre asta?

— Ce contează de unde știu?

A urmat o pauză și m-am gândit că va refuza să-mi răspundă. Totuși, îi spusesem că s-ar putea să-l las în viață. Indiferent cât de dur ai fi, în situații extreme nu durează mult pentru ca o picătură de speranță să înflorească într-un miraj complet al salvării.

— Golful Prudhoe a însemnat o testare a noului tratament, a zis Hilger. Pe de o parte, a fost un eșec, deoarece n-a avut efectul scontat. În același timp însă a avut succes, fiindcă a demonstrat că pacientul necesită o doză mai mare pentru a se vindeca. Existau și alte posibilități, printre care așezarea Ras Tanura din Arabia Saudită. Dar…

— Voi aveați în Rotterdam un biet agent de acces. Pe Boezeman.

— Exact. Și am vrut să mențin pierderile la minimum. Configurația complexului Rotterdam este bună pentru așa ceva.

— Iar dacă Rotterdamul va fi scos din funcțiune…

— Prețul petrolului va crește brusc, cererea se va reduce și, practic, doar prin acțiunea mea personală, va grăbi instaurarea unei economii mondiale post-petrol, post-OPEC. Ai priceput acum? Înțelegi care-i miza? Trăim în vremuri periculoase. Ne războim cu un tip nou de inamic. Un inamic care nu poate fi intimidat. Cum procedăm noi pentru a ne lupta cu el? Devenim ca el?

— Am impresia că exact așa ai devenit.

— Am spus „noi”, nu „eu”. Rain, cineva trebuie să facă, de fapt, ceea ce trebuie făcut. Cineva trebuie să trăiască în umbră, pentru ca alții să se bucure de lumină. Cineva trebuie să păcătuiască, pentru ca alții să se bucure de inocență. Iar acum, dacă nu mi-ai înțeles motivele, dă-i drumul. Fă singurul lucru la care te pricepi. M-ai învins. Ai câștigat. Din nou.

N-am spus nimic. *Singurul lucru la care te pricepi.* Era stupid, dar cuvintele acelea m-au rănit.

— Acordă-mi însă o ultimă favoare, a continuat el. Lasă-mă… lasă-mă să-i telefonez surorii mele. Este singurul om căruia vreau să-i spun „adio”. Sau este împotriva codului tău de ucigaș?

L-am privit, cu cătarea pistolului ferm ațintită pe fruntea lui. M-am gândit cât de ușor este să apeși

cu un deget, cât de ușor este să iei o viață.

Întotdeauna fusese ușor pentru mine. Ceea ce alții puteau realiza doar cu încurajări extreme, cu temeri și regrete, și cu repulsii înăbușite, eu puteam face… pur și simplu. Și continuam s-o fac. Se pare că întotdeauna va exista un motiv. Iar dacă nu existau motive, poate că aș fi născocit unul.

— Telefonul meu este acolo, a spus Hilger arătând din cap spre bărbatul mort de sub copac. Am genunchiul rupt și nu pot ajunge la el. Vrei să mi-l împrumuți pe al tău? Te rog.

Ce mai conta? O ultimă favoare, așa cum spusese. Mi-am scos telefonul și i l-am aruncat.

M-a privit și am fost surprins de recunoștința din ochii lui.

— Mulțumesc, a zis el.

A făcut o grimasă și a activat telefonul cu mâna sănătoasă.

Dacă voiam să încetez, să mă opresc, trebuia să găsesc o cale de oprire, un timp și un loc pentru oprire. Trebuia să iau decizia să mă opresc. Decizia aceea implica riscuri, era adevărat. Același lucru era însă valabil și pentru alternativă.

Poate că la asta se referise Delilah când îmi spusese despre alegeri și despre felul cum trebuia să fac alegerea corectă.

Hilger se sprijinise în cotul stâng și tasta numărul surorii lui cu degetul mare stâng. Mă stânjenea să fiu nevoit să aud ce avea să-i spună.

Da, asta era. Îmi repetasem de atâtea ori că n-aveam de ales, încât poate că-mi atrofiasem reflexul de a alege. Dar îl puteam redeștepta. Îl puteam lăsa pe Hilger în viață. Dacă aș fi făcut-o, aș fi dovedit că Dox și cu mine nu reprezentam o amenințare pentru el. După așa ceva n-ar mai fi avut motivație să vină după noi.

Era logic. Puteam face asta. Depindea numai de mine. Era alegerea mea. Totul ar fi fost atunci posibil. Ar fi apărut o mie de direcții noi. M-am gândit cum să-i spun lui Delilah, cum să-i spun că

avusese dreptate și cât de mult însemnase pentru mine încrederea ei, cât de mult mă ajutase. Aveam să-i spun…

Telefonul! *Nu vorbește cu sora lui*, *ci detonează bomba*!

Fără să gândesc, am ridicat pistolul și l-am împușcat pe Hilger în față. Apoi încă o dată. De trei ori. El a tresărit, a zvâcnit și a dat drumul telefonului.

Am rămas locului inert, mult timp, în tăcerea apăsătoare, cu ploaia răpăindu-mi monoton pe umeri și brațe. Un firicel de fum s-a ridicat timid din țeava pistolului.

M-am ridicat și am luat telefonul de jos. M-am uitat pe ecran. Un cod de acces, pe urmă 1, de la prefixul Americii, 212, prefixul pentru New York… și alte șase cifre. Hristoase, mai avusese de tastat o singură cifră!

Dar fusese, oare, bomba? Sau cu adevărat încercase…

Nu conta. Din câte știam, în chiar clipa aceea Boaz era băgat până la coate în dispozitiv. Dacă Hilger l-ar fi detonat, Boaz ar fi murit. Chiar dacă mă înșelasem și greșisem, n-avusesem de ales.

Ploaia s-a întețit. Iar prin ecourile răpăielilor acelea umede, mi s-a părut că auzeam un glas șoptit, simultan familiar și îndepărtat.

N-ai avut de ales.

Am stat nemișcat în frig, întuneric și ploaie. La un nivel al conștiinței, știusem de pericolul posibil al unui apel telefonic făcut de Hilger. Dar îl lăsasem oricum să telefoneze. Fiindcă odată ce avusese telefonul în mâini, eu…

N-ai avut de ales.

Telefonul a țârâit. M-am uitat la număr și am văzut că era Boaz.

Am răspuns.

— Ești bine?

— Ai auzit o bubuitură?

— Nu, n-am auzit. Dar nici n-am ascultat foarte atent.

El a râs.

— Am o regulă simplă. Dacă n-a bubuit, asta-i o veste bună.

— Ai dezamorsat-o.

— Dezamorsată și dezactivată. Vom avea nevoie de experți care să manipuleze materialul radioactiv și să se asigure că va fi tratat corespunzător, dar asta-i grija altcuiva.

Am pornit spre mașină. Iisuse, nu știusem că în corpul meu puteau exista atât de multe locuri care să doară.

— A cui? am întrebat eu.

— Haide să zicem doar că domnul Boezeman ține foarte mult ca nimeni să nu afle vreodată de acest incident. Iar organizația mea vrea foarte mult să aibă la mână un oficial de vârf din portul Rotterdam. Va fi o prietenie minunată.

— Intenționezi să-ți informezi organizația despre cele petrecute?

— Bineînțeles. Cu asemenea rezultate, puțină – cum ziceți voi – „muncă la negru" este mai ușor trecută cu vederea. Ajunge însă cu mine. Sunt atât de ușurat că n-am fost spulberat într-un milion de bucățele, încât am uitat să te întreb de Hilger.

— E mort.

— Cum?

— Cum crezi? Gloanțe.

— Ești bine? Nu ești rănit, ești în afara pericolului?

— Sunt bine.

— Fantastic! Naftali va fi atât de-ncântat, încât s-ar putea să vorbească din nou. Spera să-l omoare el, dar e băiat mare și înțelege că important este ca treaba să fie făcută.

— Unde sunteți?

— În tren – ne-ntoarcem la Amsterdam. Haide să bem o bere. Ne informăm reciproc și ne destindem.

— Am… multe la care să mă gândesc.

— La naiba! Nimeni nu trebuie să fie singur după așa ceva. În plus, ai mașina și toate jucărelele noastre strălucitoare. Trebuie să ni le înapoiezi, altfel dăm de bucluc.

Am încercat să zâmbesc, dar îmi venea să vomit.

— Vă aștept la gară și vă dau cheile. Dar nu pot rămâne mult.

•

Am parcat lângă Centraal Station, mi-am luat geanta de voiaj din portbagaj și am încuiat mașina. Pe când mergeam în lungul unui canal, am aruncat arma lui Hilger în apă. Lăsasem USP-ul în Vondelpark. N-aveam timp să-l caut prin noroi, dar era în regulă. Nici măcar nu trăsesem cu el, iar dacă îl folosea Boaz însemna că era „curat”.

M-am întâlnit cu israelienii în gară, pe când coborau treptele de la trenul de Rotterdam. Naftali mi-a strâns mâna.

— Îți rămân dator, domnule Rain, mi-a spus el.

— Nu, nu-mi rămâi. Mi-ai asigurat spatele. Asta-i îndeajuns.

A clătinat din cap.

— Știu că fratele meu a fost trimis să te ucidă. Acum mă bucur că n-a reușit.

— Da, am încuviințat, și eu mă bucur.

Naftali chiar a zâmbit.

— Ți-am zis că va fi entuziasmat, a comentat Boaz.

Am râs slab, apoi am făcut o grimasă. Mă durea tot pieptul, de parcă oprisem un camion cu el.

— Unde te duci acum? a întrebat Boaz. La Delilah?

Nu l-aș fi putut păcăli, nici dacă aș fi vrut.

— Da.

— Să știi că nu i-am telefonat. După Singapore, vreau să spun. Depindea de tine.

— Păi, atunci vrei să mă lași să mă duc la ea? l-am întrebat eu și i-am întins cheile mașinii. Sau

vrei să stăm aici și să pălăvrăgim?

A râs. Am explicat ce se întâmplase cu USP-ul și le-am spus unde își puteau găsi mașina, pe urmă m-am dus la un ghișeu de bilete, ca să mă interesez de trenurile spre Paris.

Un tren pleca la ora 21 și ajungea în Paris Nord la 1 noaptea. Am cumpărat bilet și am pornit spre peron. Înainte de a mă îmbarca, l-am sunat pe Kanezaki.

— Cum e Dox? am întrebat eu.

— O să fie bine. Are o grămadă de echimoze, câteva coaste fracturate și niște arsuri solare date naibii.

Da, și pe mine mă furnica pielea. Fusesem atât de ocupat, încât abia în acel moment îmi dădeam seama.

— E bine.

— Și tu? a întrebat Kanezaki. Ai…

— Ai avut dreptate în toate privințele. Și am făcut toate lucrurile pentru care am venit aici, inclusiv să-l trecem în lumea de apoi pe amicul nostru. O să-ți postez detaliile. Deși poți să-i suni chiar acum pe israelieni pe telefoanele lor.

— S-ar putea s-o fac.

— Ai lucrat bine, Tom.

— Și tu.

— Știi cum se zice – nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită. Ținem legătura, da?

— Așa sper.

Mi-am ocupat locul în tren. Peste cinci minute, s-a pus în mișcare. Eram ud, tremuram după târâtul prin Vondelpark și mă durea pieptul. Nu voiam decât să ajung într-un loc cald și uscat, unde să închid, în sfârșit, ochii și să dorm.

Mi-am rezemat capul de fereastră. După ce am lăsat în urmă luminile orașului, iar lumea din exterior a devenit întunecată, reflexia mi-a apărut în geam.

Mă întrebasem de mult timp dacă aveam de ales și răspunsesem de fiecare dată negativ. Dar poate

că întrebarea corectă era, de fapt: „De ce n-am niciodată de ales?” De ce mă puneam întotdeauna într-o poziție din care să n-am alternativă la ucidere?

Cum spusese cândva Henry Ford? „Puteți alege orice culoare doriți, atât timp cât este negru”.

Mi s-a părut că l-am auzit pe omul de gheață: *Poți urma orice alegere dorești*, *atât timp cât este a mea.*

Poate că așa era. Totuși, făcusem cel puțin o alegere corectă – în New York, atunci când plecasem de lângă prietenul lui Midori. Și poate că făceam altă alegere corectă în tren, când mă duceam la Delilah.

M-am gândit la cele două cuvintele pe care le rostise ea, la care nu știusem cum să răspund. Urma să mă gândesc la ceva, poate chiar la ceea ce ea numise „răspunsul tradițional”, deși ideea mă speria. Îi spusesem că aveam nevoie de ea ca să mă călăuzească înapoi și, privind reflexia spectrală din sticlă, am știut că aveam, într-adevăr, nevoie de ea, că fără ea aș fi cedat, pur și simplu, și m-aș fi predat omului de gheață. Ar fi fost foarte ușor. Eram obișnuit s-o fac. Ba chiar o parte din mine dorea s-o fac.

În același timp însă exista ceva ce doream mai mult. Iar cu Delilah…

Asta era. *Cu Delilah.*

Omul de gheață era un lup singuratic. De ce mă luptam cu el de unul singur? Asta își dorea el, natura luptei era în sine victoria lui. Totuși, aveam aliați, iar Delilah juca un rol important printre ei. Poate că dacă puteam fi ceva mai puțin idiot în a accepta ceea ce voiau ei să-mi acorde, aș fi înclinat șansele în favoarea mea.

Nu trebuia să-l omor pe omul de gheață. Nu trebuia nici măcar să lupt cu el. Trebuia doar ca eu să însemn mai mult, astfel ca el să însemne o parte mai mică din mine.

Nu știam cum să procedez și eram prea obosit să mă gândesc la asta în acel moment. Dar nu trebuia să mă gândesc de unul singur. Asta era cel mai important.

Am scos telefonul și am tastat numărul pe care-l doream. După o pauză scurtă am auzit:

— *Allo*?

Dumnezeule, ce minunat era să-i aud glasul!

Am închis ochii. Reflexia continua să fie acolo, bineînțeles. Atât doar că n-o mai vedeam. Iar pentru moment, asta era îndeajuns.

Nota autorului

Ca întotdeauna, locurile din Bali, Paris, Saigon, Tokio, Los Angeles, Bay Area, New York, Singapore, Rotterdam și Amsterdam care apar în această carte sunt descrise așa cum le-am văzut. Tehnologia non-letală „Active Denial System" cu microunde pe care Rain și Boaz o utilizează în Singapore este reală, dar nu știu dacă au fost realizate versiuni portabile sau capabile să treacă prin pereți, așa cum este cea din cartea de față.

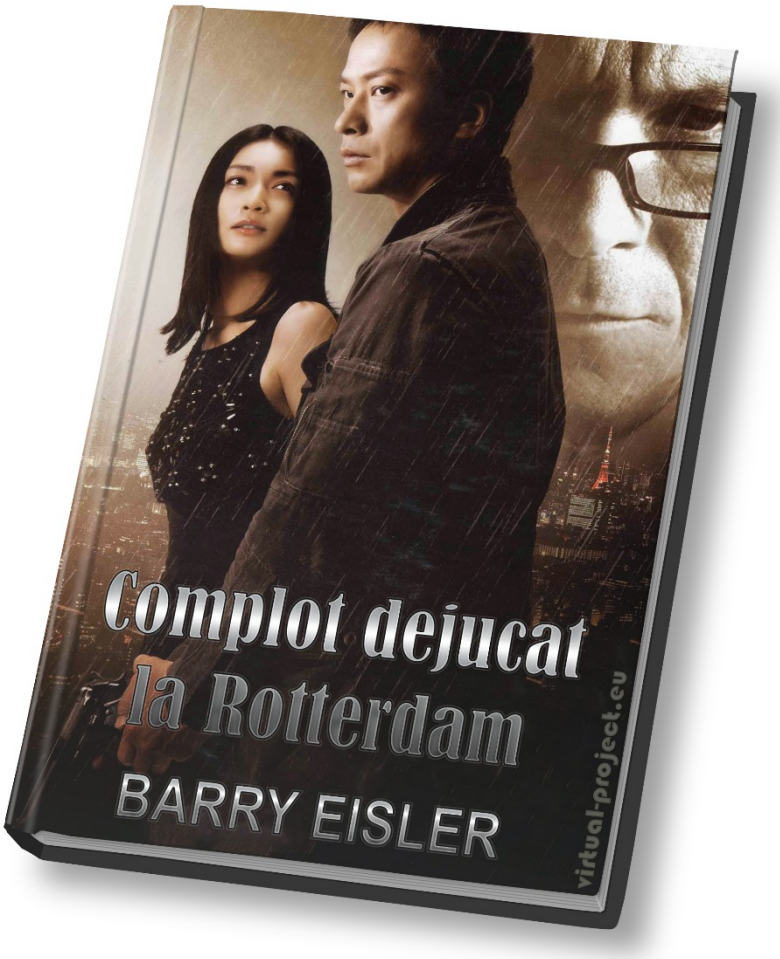

virtual-project.eu

{1} Fraier, tăntălău, nemernic, idiot, prost etc. (în lb. spaniolă) (n.red.).

{2} Personaj fictiv din filmul *Suspecți de serviciu*, 1995 (n.tr.).

{3} Film din 1975, regizat de Terry Gilliam și Terry Jones, parodie după legendele cavalerești britanice. (n.tr.).

{4} Cormac McCarthy, *Drumul*, Ed. Humanitas, 2009. (n.tr.).

{5} Ticălos, bastard, dobitoc, nenorocit etc. (lb. spaniolă). (n.red.).

{6} Joc de cuvinte cu aluzie la un vers din melodia *Que será*, *será*, interpretată de Doris Day: Que será, será/ Whatever will be, will be/ The future's not ours to see. (n.red.).

{7} Food court este un spațiu alcătuit dintr-o sală de mese comună și mai multe restaurante și cofetării. în general, aici se găsesc restaurante tradiționale din diferite părți ale globului, pizzerii și restaurante cu preparate tip fast food. (n.red.).

{8} Sistemul „Active Denial System" (ADS) este o armă non-letală direcțională, folosind energie electromagnetică focalizată (microunde), dezvoltată de armata SUA și proiectată pentru asigurarea de perimetre de control, de securitate și controlul mulțimii. În mod neoficial, arma este, de asemenea, numită „raza arzătoare", deoarece funcționează prin încălzirea suprafeței țintei, cum ar fi pielea subiecților umani vizați. (n.red.).

{9} Salut informal, în olandeză. (n.red.).

{10} Salut, poponarule! (în lb. spaniolă) (n.red.).

{11} Sex-appeal. Cuvântul *mojo* derivă, probabil, din limbajul afro-american şi înseamnă talisman sau vrajă, farmec, acestea provenind la rândul lor din cuvântul *moco* (vrajă), întrebuințat de populația Gullah, locuitori din Africa şi Caraibe aduși în SUA pentru a lucra ca sclavi. Dar în prezent este folosit, de obicei, pentru talent, charismă sau încredere în relațiile sexuale. Termenul a apărut prima dată în melodia *Got My Mojo Working*, scrisă de Preston Foster. (n.red.).

{12} Improvised Explosive Devices – IED (în orig.) (n.red.).

{13} Marijuana legată în jurul unor bețe din bambus, cunoscută sub numele Buddha Sticks sau Thai Sticks (bețișoare Thai). (n.red.).

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37

Capitolul 38

Table of Contents

Capitolul 1 4
Capitolul 2 18
Capitolul 3 27
Capitolul 4 39
Capitolul 5 44
Capitolul 6 53
Capitolul 7 66
Capitolul 8 71
Capitolul 9 82
Capitolul 10 103
Capitolul 11 108
Capitolul 12 113
Capitolul 13 117
Capitolul 14 125
Capitolul 15 138
Capitolul 16 150
Capitolul 17 154
Capitolul 18 168
Capitolul 19 186
Capitolul 20 188
Capitolul 21 210
Capitolul 22 216
Capitolul 23 218
Capitolul 24 235
Capitolul 25 240
Capitolul 26 256
Capitolul 27 261

Capitolul 28 281
Capitolul 29 289
Capitolul 30 296
Capitolul 31 301
Capitolul 32 307
Capitolul 33 311
Capitolul 34 312
Capitolul 35 324
Capitolul 36 333
Capitolul 37 337
Capitolul 38 358